Anastasia Novych

KŘIŽOVATKA

Praha 2017

Všechny osoby a události jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost jmen, příjmení a funkcí hrdinů s reálnými jmény živých nebo zemřelých lidí a také s životními událostmi, které se kterékoliv z postav staly, je čistě náhodná a zcela neúmyslná.

Dodnes není lidem ani zdaleka odhalena celá **pravdivá historie** posledních peripetií slovanských národů. **Na křižovatce tisíciletí** se začínají dít podivuhodné události, které vplétají do jednoho klubka jak osudy obyčejných lidí, tak úředníků, kteří zaujímají vysoké politické funkce. Málokdo se dovtípí, že se **v centru** této **neviditelné** spleti osudů pod rouškou obyčejného člověka skrývá **legendární Osobnost**, jejíž činy a myšlenky mění nejen vnitřní svět lidí, kteří se s ní setkali, ale také průběh dějin obecně.

Odvaha je začátkem činu,
ale příležitost je pánem konce.
Démokritos

IBIS nakladatelství

Copyright © Anastasia Novych, 1995

Z ruského originálu Перекрестье
přeložila RNDr. Věra Vachalcová

Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.
jako svou 14. publikaci

ISBN 978-80-906170-3-2

Prolog

Červenec 1979

Po posledním zasedání se Jurij Vladimirovič Andropov, předseda KGB, nenacházel v nejlepším rozpoložení. Po tom všem, co slyšel, bylo hodně o čem přemýšlet. Korupce šířící se jako epidemie doslova coby obludný červ rozežírala stát zevnitř. A ač je to divné, právě rozsáhlé přípravy na nadcházející letní olympijské hry 1980 v Moskvě s každým dnem odhalovaly stále více důkazů o temných činech zkorumpované elity. Uvědomil si, že země definitivně umírá. Bylo nutné urychleně něco podniknout.

Andropov viděl počátky tohoto rozkladu ještě dříve, dlouho před tím než byl jmenován do současné funkce. Tehdy ale neměl přesné informace a celkový obraz této velmi složité mozaiky. Jeho Učitel a patron Otto Wilhelm Kuusinen, velice chytrý a vzdělaný člověk, napomáhal Andropovovi stoupat po žebříku moci. S ohromující přesností předpověděl podobnou posloupnost událostí za předpokladu, že ve vládě zůstane určitý okruh lidí. Bohužel tento talentovaný a charakterově velmi záhadný člověk zemřel v roce 1964, a nestihl tak na vlastní oči uvidět svého chráněnce jako hlavu KGB. Ale spojení s touto mimořádnou osobností zanechalo na vnitřním světonázo-

ru Jurije Vladimiroviče hluboký otisk a mělo následně vliv i na stát jako celek.

Jakmile byla Andropovovi dána příležitost zaujmout tak významnou pozici, jakou jen předsednictví KGB SSSR může představovat, okamžitě realizoval dlouhodobou myšlenku, kterou ve své době vyslovil jeho Učitel. Bylo založeno Páté oddělení KGB, které se oficiálně zabývalo „studiem postojů a procesů ve společnosti“, ale ve skutečnosti mělo zcela odlišné a specifické poslání. Jednoduše řečeno, vytvořil svou vlastní interní rozvědku, aby měl pravdivé informace o zemi a věděl, čím žije a dýchá společnost, od nejnižších vrstev až po ty nejvyšší.

Právě zrychlené události posledních měsíců doplnily na svá místa poslední kousky komplikované mozaiky, kterou tak pečlivě skládal v průběhu dvanácti let. A nebyly to jen zanedbatelné kousíčky, byly to hlavní fragmenty, které vyjasnily celé pozadí monstrózního obrazu. Při pohledu na něj Andropova jímal děs. Zemi zaplavila vlna trestné činnosti na všech úrovních státní správy. Ke zlepšení situace vládnoucí vrstva vlastně nic konkrétního nepodnikala, protože mnozí z ní, včetně rodinných příslušníků, měli sami špinavé ruce a přenášeli hnilobně páchnoucí infekci dále. Velmi nepříjemné bylo, že Andropov s tím sám nemohl udělat nic, protože řešení spousty problémů záviselo na tajemnících ÚV, tedy na elitě, která udávala tón v zemi a otravovala ji svým nečistým duchem.

„Ach, kdyby tu se mnou teď byl Učitel,“ pomyslel si smutně Jurij Vladimirovič. Cítil, jak silnou podporu dostával od svého patrona, dokud byl naživu. Nevycházela ani tak z jeho osobnosti jako z mocné, nepřemožitelné síly, se kterou byl Učitel záhadně spojen. Když Andropov zůstal sám, intuitivně cítil neviditelnou přítomnost té síly (možná díky ní nejen

tak snadno obsadil tuto vysokou funkci, ale udržel se v ní patnáct let a odešel z ní jen kvůli povýšení). Andropov vnímal tuto sílu intuitivně. Neměl sklon k mysticismu, a proto si ji spojoval s určitou skupinou lidí, se kterými byl Otto jistě ve styku. Tím spíše, že se Učitel jednou letmo zmínil o nějakém tajném spolku, ale zřejmě se rozhodl, že Andropov ještě není na takové setkání dostatečně zralý. Smrt Učitele zbavila Jurije Vladimiroviče možnosti se s těmito tajemnými lidmi seznámit. Dokonce ani jako předseda KGB s širokým rozsahem pravomocí a možností nebyl Andropov kupodivu schopen s nimi navázat spojení. A právě teď, více než kdy jindy, potřeboval jejich podporu a dobré rady. Vždyť tu přímo před očima hynul velký stát! Co teď?

Andropov po zasedání nespal téměř celou noc. Bylo nutné urychleně něco podniknout. Ale co? Jak najít východisko z tíživé situace a zachránit stát? Jak ochránit svou Vlast? Upřímně ji miloval a vždy se ctí a důstojně plnil všechny svěřené povinnosti. Andropov byl ideologickým bojovníkem, skutečným vlastencem. O svém hlubokém citu ale nikomu nevyprávěl. Mnohem výmluvněji za něj hovořily jeho činy.

Lámal si hlavu, co za takových okolností podniknout. Každý jeho návrh na obnovu pořádku v zemi závistivci a odpůrci ihned zavrhli. Jedovaté uštěpačné poznámky za zády ho bodaly doslova jako nožem: „Co zas má ten míšenec za lubem…“ (Důvodem narážek byla národnost jeho matky – Evženie Karlovny Feinstein). Přemýšleli o něm na své kupecké úrovni, posuzovali ho podle svých sobeckých měřítek a snažili se v jeho činech najít hrozbu pro své nesčetné nakradené poklady v hodnotě miliard.

Ačkoliv byl Andropov profesionál, který dokáže před ostatními pečlivě skrývat emoce, uvnitř zůstal obyčejným člověkem. Taková uštěpačná slova ho ale

vždy bolestivě ťala do živého, protože sám otázku národnosti nikdy neřešil. Osobně pro něj jako taková neexistovala. Byla zde jen obrovská země, jeho Vlast Sovětský svaz – a to je vše.

Té noci ho opět zaplavily skličující vzpomínky. Z paměti se vynořovaly těžké dny po smrti matky. Otec zemřel ještě dříve, to mu bylo pět let. A ve třinácti letech osiřel. Cestu životem si musel probojovat sám. Právě v těch dnech mu byl oporou stát nebo spíše ti dobromyslní a laskaví lidé, kteří ztělesňovali spolehlivá kolečka tohoto ohromného mechanizmu. Vychovali z něj opravdového muže, slušného občana své země.

Pak si Andropov vzpomněl, jak se v něm v dospívání rozhořel skutečný oheň vlastenectví, neuhasitelná touha po velkých činech pro blaho Vlasti. Byl tehdy svobodný, pevně věřil v lepší budoucnost. Právě tyto světlé vzdálené vzpomínky z dávného dětství předsedu KGB zburcovaly. Připadalo mu, že se právě v nich skrývá něco podstatného a pro daný moment velmi důležitého. Možná, že právě ta odpověď, kterou v poslední době tak marně hledal…

A tehdy ho napadla geniální myšlenka. Co kdyby shromáždil dospívající chlapce z neutěšených rodin ve věku od jedenácti do patnácti let, kdy jsou ještě plni nadšení a touhy po hrdinských činech, nechal je řádně vyškolit a vytvořil z nich speciální elitní útvar, který mu bude plně oddaný? A jakmile se země začne dusit, pak právě je může nasadit jako skutečně výkonnou, ale zároveň skrytou sílu. Velké plus viděl v tom, že málokdo bude podezřívat děti, které budou plnit zvlášť nebezpečné úkoly ne hůře než dospělí agenti KGB. V některých ohledech jsou ještě spolehlivější, protože nikdo jiný než děti nedokáže tak horlivě a věrně chránit tajemství a plnit s lehkostí důležité úkoly – jako hru.

Když se na nebi objevily červánky, Andropov již pečlivě promýšlel schéma realizace nové ideje. Šéf KGB se stal tímto projektem téměř posedlý. Jeho plány se táhly daleko dopředu. Rozhodl se zaujmout místo v čele státu a zavést v něm pořádek s pomocí dobře zorganizované a připravené skupiny výrostků, kterou může využít absolutně bezpečně kdekoliv a kdykoliv. Teď už ho jen málo zajímal názor zkorumpovaných straníků. Byl si jist svým rozhodnutím počkat si a pak zahájit neúprosný boj s „démonickými spratky" – na každého z nich bude čekat osikový kolík.

Ale komu má svěřit tak důležitou a vážnou věc? A tu se z paměti Andropova samo od sebe vynořilo jméno generála, kterého velmi dobře znal. Byl to muž, pro kterého má slovo čest vysoký morální smysl, který vždy věrně a obětavě sloužil své Vlasti stejně jako Andropov.

Ráno předseda KGB generálovi zavolal. Už za dvě hodiny začali ideu rozpracovávat. Po dlouhé diskuzi nakonec dospěli ke společnému závěru – za daných okolností jedinou možností, jak bojovat se zkorumpovanými představiteli moci, je vytvořit zcela novou elitní speciální jednotku, která by nefigurovala v žádných dokumentech, ale která by měla skutečnou sílu. Navíc by takto odpadla nutnost zapojovat stávající speciální jednotky a pokusit se stabilizovat situaci bez sebemenšího stínu pochybností o zdroji vlivu.

Když už debatovali o podrobnostech plánu čtvrtou hodinu, generál zamyšleně pronesl:

„Bylo by dobré trénovat je na nějakém ostrově."

„Ne," odpověděl Andropov. „Podle mne by je na ostrově našli rychleji. Tu skupinu musíme vytvořit ve městech, v malých ohniscích. Dobře je vychováme, vyškolíme a připravíme. Vyčleníme na to nejlepší profesionály, kteří jsou nám věrni… Bude to ostrov uprostřed města, ostrov pionýrů."

„To je ono! A nazveme tento projekt Ostrov Pionéria.“

Osud – je zvláštní. Jeho záhadný účel udrží svá tajemství až ke smrtelné posteli. Andropov byl dozajista vynikající osobnost, ale i tak nevěděl, proč právě ho v tomto okamžiku na pokraji přelomu tisíciletí a globálních změn v osudu lidstva napadla myšlenka vytvořit neobvyklou organizaci a proč mu vytanulo na mysli jen jedno jediné jméno…

Část první

Kapitola 1
Tajné zasedání

Leden 1994

Poblíž generálské chaty, umístěné v malebném prostředí lesa, zastavila kolona čtyř vozidel v čele s luxusním džípem višňové barvy.

„Tak, přijel Alexandr Vasiljevič s našimi hosty," řekl generálplukovník, majitel domu. „Teď už jsme všichni pohromadě."

Přivítal nově příchozí a seznámil je s novými členy ve skupině přítomných. Je třeba poznamenat, že si velmi cenil, že může na svém území hostit tak významné lidi, kteří se znali v poměrně úzkém kruhu. Většina z nich pocházela z vojenské elity, ale z té, která dorostla do svých nárameníků pouze díky odvaze a hrdinství, z takové, pro kterou je slovo čest synonymem absolutní důstojnosti Člověka s velkým písmenem, zvláštního vnitřního stavu duše. Stalo se, že když prohráli bitvu, v níž byla Slovanům vnucena cizí ideologie, ocitli se tito lidé na různých stranách hranic kdysi jednotného státu a někteří z nich i hodně daleko za nimi.

Ale tato okolnost je ještě více semkla ve vytrvalé snaze dosáhnout nejen dočasného, ale i konečného vítězství v neviditelné přední linii sféry globálního vlivu.

Nebudeme zacházet do podrobností o jejich vzhledu, jménech, hodnostech, funkcích a celkovém počtu. Absence takových údajů může znepokojovat snad jen odpůrce probíhajícího procesu, a dokonce v nich vyvolat krajní podrážděnost. Pro Slovany je přece mnohem důležitější dozvědět se, na co myslí „krajané“, kteří nejsou lhostejní k tomuto životu a kterým se podařilo proniknout do nejvyšších pater moci.

Když odezněly první emoce starých přátel, rozhovor se stočil k naléhavým otázkám.

„To nic, to nic. Hlavní věc je trpělivost a vytrvalost. Naši nepřátelé nevzali do úvahy jednu důležitou vlastnost slovanské duše – ona je ve svém projevu nepředvídatelná. A pouze s logikou jejich napoleonských plánů a vychytralými kalkulacemi se na území naší Vlasti daleko nedostanou.“

„Nepochybně. Nestojí zato rmoutit se kvůli té porážce, tím spíše, že nám tento zvrat událostí byl znám již v roce 1964, když Mežanin doručil fragment Čintámaní.“

„Hmm, zajímalo by mě, zda tento dar Šambaly souvisel se změnou moci v zemi?“ zeptal se jeden z nováčků delegace Slovanů z dalekého zahraničí.

„Vůbec ne. Prostě náš Nomo dosáhl věku dvanácti let. Přítomnost tohoto zařízení v jeho blízkosti byla nezbytná. A přeměny v zemi i obecně některé tehdejší události ve světě byly jen vedlejším efektem spojeným s tou zvláštní dodávkou.“

„Proč ho doručili právě, když Nomo dosáhl dvanácti, a ne například plnoletosti?“

„Dvanáct let je doba skutečného probuzení osobnosti, komplexního prudkého nárůstu životních energií určitého druhu, které se odrážejí na hmotné úrovni v podobě pohlavního dozrávání. A co je nejdůležitější, právě ve dvanácti letech probíhá vnitřní proces uvědomění si své podstaty. I když navenek pro rozum

může tento vnitřní pohyb zůstat bez povšimnutí, zaznamenaný pouze na úrovni rozbouřených hormonů – pokud by se ovšem do mozku nevyslal určitý ‚vlnový impuls'," vysvětlil impozantní muž s profesorskou bradkou.

„Skutečně je tento člověk tak důležitý, že vám kvůli němu Šambala poslala tak vzácný dar? Vždyť je to částečka samotného Čintámaní. To je přece obrovská moc! A to vše kvůli Nomovi?! Snad se nechystáte udělat z něj světového vůdce?"

„Ne tak docela," vysvětloval muž v civilu. „Nomo je jen důležitým článkem v řetězci možných událostí, které následně zasáhnou lidstvo jako celek. Zjednodušeně řečeno, Nomo je nepřímý činitel. Ale jeho přítomnost na světové politické scéně může mít pozitivní vliv na řešení globálních problémů, které v brzké době zachvátí celé lidstvo. Tento problém je – přežití civilizace. A to je vlastně hlavní téma dnešní zprávy…"

Účastníci neobvyklého setkání ještě chvíli diskutovali a pak došlo na samotnou zprávu.

„Když dovolíte, začneme…"

Muž v civilu uchopil objemnou koženou složku. Jeho asistent mezitím položil před každého účastníka podobnou složku, jen s menším počtem stran.

„Takže, jak již bylo řečeno, jedním z palčivých globálních problémů dneška je – přežití lidské civilizace v blízké budoucnosti… Tento problém jsme rozdělili do tří kategorií. Za prvé, jedná se o takzvaný fenomén XX. století, který se ve vědeckých kruzích nazývá ‚populační faktor'. S ním jsou spojeny i všechny ostatní problémy lidské činnosti na planetě. Lidstvo se neúprosně blíží ke kritickému bodu světové populace – dvanácti miliardám. Je to krajní mez! Před námi po jejím překročení příroda zničila nejednu civilizaci, a to disponovaly technologiemi lepšími než

naše. Mnozí z vás jsou již obeznámeni s výpočty našich matematiků a se souvisejícími dokumenty, Manuskriptem a také s dědictvím zakladatelů našeho řádu, kteří kdysi obdrželi tyto údaje od Šambaly."

V tomto tajném spolku lidé komunikovali zcela uvolněně, diskuse o naléhavých otázkách proto obvykle probíhala přímo během přednášky.

„Bezpochyby jsme se dozvěděli mnoho zajímavého," řekl jeden z členů zahraniční delegace Slovanů. „A upřímně řečeno, výrazně se tím rozšířily naše znalosti o skutečné historii a Šambale. Nicméně... lidé, které budeme muset přesvědčit, mají k takovým znalostem daleko. Jejich strategicko-taktický mozek více důvěřuje reálným faktům moderní doby než nejstarším rukopisům, byť i v originále."

„Já vám rozumím. Počítali jsme i s touto otázkou. Faktů se nahromadilo skutečně mnoho. Složky s příslušnými informacemi leží před vámi. Je to statistika. A ta je, jak víte, neúprosná. Věnujte pozornost milníkům růstu světové populace. Na začátku našeho letopočtu byl počet obyvatel na zeměkouli 230 milionů. Ke konci prvního tisíciletí 275 milionů. V roce 1804 stoupl na 1 miliardu. Zamyslete se! Za celou dobu existence naší civilizace počet lidí poprvé dosáhl miliardy! Od roku 1750 až do současnosti proběhl na světě bezprecedentní populační růst. Jen o 123 let později, v roce 1927, to byly 2 miliardy. Nyní se prosím soustřeďte. Za pouhých 33 let (1960) – 3 miliardy. A to vše nezávisle na světových válkách! O 14 let později, v roce 1974, již 4 miliardy – jen za 14 let! A za dalších 13 let (1987) – 5 miliard! Nyní je rok 1994. V roce 1999 (tedy 12 let od roku 1987) se neomylně přiblížíme k 6 miliardám. Jinými slovy, časový interval se dramaticky zkracuje. Podle výpočtů našich odborníků, při zachování stejné míry růstu populace při trvalé periodicitě minus jeden rok, bude kritická

úroveň 12 miliard dosažena v roce 2050. Proto času téměř nezbývá."

„Ano, téměř nezbývá," řekl zamyšleně starý generál. „Jak my, Slované, říkáme – dokud nezahřmí, člověk se nepokřižuje."

„To je pravda," přikyvovali ostatní.

„Přesto ale, ‚téměř' ještě neznamená ‚vůbec'," pokračoval muž v civilu. „Lidstvo se ocitlo v mezním bodě. A další krok bude záviset na převažující volbě každého jednotlivce. Proto, třebaže to dnes vyznívá banálně, se problém přežití civilizace jako celku úzce dotýká každého člověka na Zemi bez ohledu na národnost, barvu pleti, sociální postavení. Ale o tom později. Teď se vraťme k našim statistikám. Před sebou máte tabulku s desítkou zemí, které se na růstu světové populace podílejí nejvíce. Jsou to Indie, Čína, Pákistán, Indonésie, Nigérie, Spojené státy americké, Brazílie, Bangladéš, Mexiko a Filipíny. Pokud vezmeme v potaz ukazatele přírůstku populace, průměrné délky života a kojenecké úmrtnosti, dostaneme podrobný obraz vysoké míry růstu v rozvojových zemích Afriky, Asie a Latinské Ameriky. Například v Libérii, která je na prvním místě v tabulce zemí s nejvyšším populačním nárůstem, toto průměrné tempo činí 8,6 %. Následují Rwanda (7,9 %), Afghánistán (5,3 %), Omán (4,2 %), Somálsko (3,9 %) a tak dále podle seznamu. Žádám vás, abyste si uložili do paměti všechny zmíněné země spojené se zvýšeným růstem populace. Právě k nim se vrátíme, když budeme podrobně zkoumat otázku přírodních katastrof.

Podle posudku našich odborníků nám kupodivu právě obyvatelé třetího světa poskytují časový interval k tomu, abychom stihli provést některé konkrétní kroky. V opačném případě, pokud by celé obyvatelstvo Země žilo jako v progresivních civilizovaných zemích a se stejnou mírou ničení planety, byl by vše-

mu již konec. Místo toho, abychom stimulovali hledání alternativních forem energií, pokračujeme v intenzivním využívání přírodních rezerv, které jsou bohužel téměř vyčerpány."

„Ano, ‚kdyby ty dny nebyly zkráceny, nezachránil by se vůbec nikdo'," řekl tiše jeden ze zadumaných přítomných.

„Naštěstí v tomto ohledu existuje určitá zákonitost," pronesl důstojný muž ze zahraniční delegace Slovanů a obrátil se k přednášejícímu, „takzvané pravidlo Pareto. To říká, že 80 % všech příjmů připadá na 20 % populace, včetně rozdělení bohatství ve světě."

„Ano, bohužel tím před námi všemi stojí velmi obtížný úkol přesvědčit těch 20 %, aby změnili svůj momentální postoj k přírodnímu prostředí a soustředili veškeré své úsilí nejen na obnovu Země, ale také na co nejrychlejší prozkoumání kosmického prostoru a planet nejpříhodnějších pro život pozemšťanů. Ale o tom později," odpověděl řečník a pokračoval, „teď se vraťme k našim statistikám. Jestliže můžeme v rozvojových zemích pozorovat vysokou míru populačního růstu, pak v rozvinutých západních zemích je tomu naopak – je nejnižší. Jak je vidět v tabulce, rozsah průměrného růstu populace zde není velký. Hemží se to minusy od −1,1 % po −0,1 %. Jedná se zejména o země bývalého sovětského bloku, stejně jako o Portugalsko, Itálii, Španělsko a Velkou Británii. Ale jestliže je v kapitalistických zemích tento jev spojen s postupujícím stárnutím společnosti a národa jako celku, s klesající porodností na jedné straně a se zlepšením lékařských technologií na straně druhé, pak u slovanských národů je spojen s globální činností Destruktorů. Protože Slované, jak víte, jsou docela mladý výhonek lidstva.

Zde je vhodné připomenout informace z Manuskriptu – Šambala národům Slovanů od jejich

vzniku přidělila dominantní roli v budoucím duchovním znovuzrození lidstva. Destruktoři samozřejmě odvedli velký kus ničivé práce. Ale kdo ví, možná je takové prořezání mladých výhonků dobré. Možná že právě touto činností postrčí lidi k duchovnímu spojení, tedy k posílení hlavního kmene Slovanů. Na tomto pevném základě pak lze následně dosáhnout konsolidace celého světového společenství v boji o přežití civilizace jako celku. Alespoň to tvrdí poselství ze Šambaly z roku 1964."

Řečník se na chvíli odmlčel, aby účastníkům tohoto tajného fóra poskytl dostatek času na promyšlení a prodiskutování toho, co slyšeli.

„Máte pravdu," řekl jeden z členů delegace bratrských národů. „Poslední volba zůstává na lidech. Pokud Šambala provede nějaké kroky, budou jen důsledkem tohoto výběru."

„Nepochybně. Doufám, že se všichni přítomní budou snažit, aby se tyto informace dostaly k lidem v podobě, ve které je jejich myšlení bude moci přijmout. Protože se ve velké míře týkají všech. Informace je nutné lidem prezentovat přesně, ale tak, aby je nešokovaly... A teď prodiskutujme to, co konkrétně můžeme udělat na světové scéně prostřednictvím společného úsilí k vyřešení výše uvedeného problému. Jsou nějaké návrhy?"

„No, myslím, že je třeba vyvinout účinnější programy na snížení populačního růstu v zemích s jeho vysokou mírou. Setkat se s představiteli těchto zemí. Přesvědčit je o nutnosti vhodných opatření."

„Možná změnit některé sociálně-kulturní podmínky."

„Koneckonců můžeme jim navrhnout i silové řešení provádění příslušné politiky," navrhl jeden z generálů. „Zde nelze riskovat a doufat, že to nějak dopadne."

„Dovolte mi s vaším návrhem nesouhlasit. Lidi je třeba přesvědčovat laskavě. Protože násilné metody povedou k masovému uvolnění negativní energie většiny a to jen prohloubí proces zničení civilizace. To zaprvé. Za druhé z praxe dvou světových válek vyplývá, že násilné ničení při současném zrychleném tempu nemá absolutně žádný vliv na celkový počet populačního přírůstku na celém světě. Kromě toho podle biologických zákonů jej do jisté míry dokonce stimuluje. A za třetí, což je nejdůležitější, po aktivaci částice Čintámaní budou násilné metody stále více v rozporu s globálním vědomím veřejnosti."

„A není možné použít samotné zařízení na řešení tohoto problému?"

„Určitě ne. V pokynech Šambaly se jasně uvádí, že může jen povzbudit touhu mas probudit se duchovně, nic víc. Protože poslední volba, a to je tam nejednou zdůrazněno, je na lidech... Jaké jsou další návrhy?"

„Letošní konference o populačních otázkách je naplánována v Káhiře. Pokusím se zapojit potřebné lidi. Rozmýšlím nad tím, že využijeme této příležitosti, abychom přitáhli pozornost světového společenství..."

„Dobře. Žádám všechny přítomné, aby detailně zvážili otázky naší společné účasti na řešení tohoto problému... Pokračujte," řekl starý generál.

Řečník opět otevřel složku:

„Fenomén rychlé populační exploze je jen částí naléhavých problémů. I přes svou složitost může být ve srovnání s dalšími dvěma zařazen do kategorie střední náročnosti. Druhým problémem jsou hrozící katastrofy. I o nich se poselství Šambaly z roku 1964 zmiňuje. Na důkaz existence výše uvedeného problému mi dovolte, abych vás seznámil s některými údaji. K dnešnímu dni se stává naprosto zřejmým účinek

takzvaného skleníkového efektu. Budeme pro pohodlí používat tento ustálený termín i nadále, přestože si jsou všichni přítomní, jak doufám, dobře vědomi skutečné příčiny tohoto jevu. Takže teplota se na světě zvýšila o 1,3 °C. Předpokládá se, že se za příznivých okolností (zdůrazňuji příznivých) do roku 2005 teplota na Zemi zvýší v průměru o 1,5 °C. Vyvolá to vzestup hladiny vody oceánů o 20 centimetrů. Za těchto podmínek hrozí mnoha nízko položeným oblastem záplavy.

Změnou klimatu utrpí i zemědělství. To je ta nejlepší prognóza. Pokud budeme vycházet z nejhorších předpokladů, je pravděpodobné rychlé tání čepic pólů, rozpad ledovcových šelfů a oddělení obrovských ledovcových ker, což neúprosně povede k prudkému vzestupu hladiny světového oceánu a odpovídajícím následkům. A v prvé řadě k davové migraci obyvatelstva z velkých měst a metropolí. Na ty bych chtěl krátce upozornit. V posledních desetiletích došlo na celém světě k jejich intenzivnímu růstu. V každé velké metropoli žije 6–27 milionů lidí. Největší z nich jsou Tokio (Japonsko), Mexico City (Mexiko), Sao Paulo (Brazílie), New York (USA), Bombaj (Indie), Šanghaj (Čína) a tak dále.

Všichni jsme si vědomi toho, jak je životaschopnost ve velkých městech křehká, a to i přes vysokou životní úroveň. Na zničení města stačí zablokovat vodu na týden až týden a půl. Zbytek dokončí epidemie. V případě rychlého kataklyzmatu dojde k nevyhnutelné energetické krizi s důsledky – nedostatek tepla, světla, ztráta komunikace, zablokování veřejné dopravy, komunálních služeb a tak dále. Takže při současném stavu jsou metropole časovaná bomba. A to už nemluvím o tom, jak velké škody způsobují tato města životnímu prostředí narušováním jeho rovnováhy.“

„Ano, velkoměsta jsou problém. Ale na druhou stranu jsou to cenná centra informací. Právě ve velkých městech jsou znalosti lidské civilizace pro většinu lidí dostupnější cestou sebepoznání. Na periferii tyto znalosti často přicházejí již ve zkreslené, Destruktory převykládané verzi, a to především prostřednictvím rozhlasu a televize," namítl jeden z přítomných.

„Máte naprostou pravdu. Možná že to je v posledních letech hlavní důvod expanze velkoměst, která je způsobena nutností spolehlivě informovat co nejvíce lidí…"

Řečník počkal, až diskuse na toto téma utichne, a pak řekl:

„S vaším dovolením budu pokračovat v tématu globálních katastrof. Podle statistik za posledních dvanáct let došlo k 35 velkým povodním a 2 tsunami. Celkem zahynulo asi 183 tisíc lidí. Přičemž 16 z těchto přírodních katastrof se událo v roce 1991. Byly rovněž zjištěny dva nepřímé vlivy. Za prvé rok 1989 byl podle světových dat zaznamenán jako nejteplejší rok. Za druhé v roce 1991 byly při katastrofách zasaženy především země s prudkým nárůstem počtu obyvatel. V předložených dokumentech je uvedena také tabulka tropických bouří, uragánů a tajfunů, které způsobily vážné škody a ztráty na životech. Od roku 1980 jich proběhlo jedenáct jen v Atlantiku… Kromě toho za posledních dvanáct let nastalo 19 velkých zemětřesení… Přičemž z údajů o nejničivějších zemětřeseních na světě (7,5 až 8,6 stupňů Richterovy stupnice) vidíme, že jich nejvíce připadá na dvacáté století, v intervalech od 3–5 do 14 let…

Věnujte prosím zvláštní pozornost sopečné činnosti v zemské kůře. Jestliže se dříve, od roku 1902, největší erupce objevovaly v intervalech 10–20 let, pak od roku 1980 přicházejí téměř každé dva roky… Všechny tyto údaje o aktivitě přírodního prostře-

dí a rovněž prudkém nárůstu lidské populace (který mimochodem podle biologických zákonů znamená nadcházející pohromy) naznačují, že se stav Země přibližuje určitému kritickému bodu. Bohužel dnes lidé nemají informace, které by jim pomohly živly řídit…“

Během diskuse si slovo vzal muž střední výšky s šedýma inteligentníma očima. Na jeho spáncích byly vidět předčasné šediny.

„Chci jako vědec dodat, že se v posledním desetiletí radikálně změnil náš pohled na koloběh vody v přírodě. Na pozorované jevy staré hledisko již nefunguje. Poslední výzkumy ukázaly, že obecně přijatý typ cirkulace vytváří pouze určité pozadí. Podle původního schématu, kdybychom z atmosféry nad zemským povrchem odstranili veškerou vlhkost, srážky by činily jen 25 milimetrů! Nicméně voda tohoto pozadí se srážkami téměř nepadá a její obsah je v atmosféře téměř konstantní. Z provedených studií vyplývá, že všechny živelné projevy počasí vznikají v důsledku stimulovaného uvolňování hlubinné energie planety, která vytváří místní buňku počasí. Takové buňky se vytvářejí nejen nad mořem, ale i nad kontinenty.“

„Chcete říci, že existují mechanismy pro přímou přeměnu energie na hmotu, přinejmenším na vodu, a látky na energii?“

„Jsme o tom absolutně přesvědčeni. Máme už dost důkazů o tom, že se náhle ‚z ničeho‘ objeví kubické kilometry vody (tlaková níže nebo tlaková výše) a stejně tak náhle zmizí neznámo kam! Klasické příklady existují téměř na každém kontinentu. Jednou z naprosto fenomenálních oblastí na světě je například začátek řeky Bajdrak Gol v Mongolsku. Je to zvláštní kuchyně světového počasí. Víte, jak zní v překladu z altajského jazyka její název? ‚Nevyčerpatel-

ný hlubinný zdroj'. Znamená to, že starodávní Altajci tuto možnou přeměnu energie na hmotu znali. Myslím si, že při studiu těchto otázek by měly být prozkoumány nejprve starodávné pověsti. Protože nehledě na jejich zdánlivou jednoduchost a naivitu obsahují kolosální informace."

Mnozí z přítomných s vědcem souhlasili.

„Máte naprostou pravdu. Od dávných předků je čemu se učit. O Altajcích nemluvě. A Altaj a Mongolsko jsou územně Šambale nejblíže."

„Přesně tak, kam se hrabe Tibet," řekl s úsměvem jeden z účastníků.

Všichni přítomní se zasmáli.

„Ale pokud doufáte, že se od Altajců nebo Mongolů dozvíte velká tajemství, pak doufáte marně," pokračoval stejný člověk. „Ti lidé umí držet jazyk za zuby."

„To je pravda."

Po chvíli se rozhovor vrátil do původních kolejí.

„Ano, nemá to dnes naše matička Země snadné," s nádechem smutku v hlase řekl vědec. „Čím více se zabývám studiem přírodních anomálií, tím častěji dospívám k závěru, že Země je nesmírně složitý a do nejmenších detailů propracovaný systém regulace vnitřních a vnějších procesů. A lidstvo dnes svou činností a zejména masivním uvolňováním mimořádně negativní energie myšlenek vytváří v tomto systému jakýsi negativní virus. Není vyloučeno, že by tento systém v roce 2050 mohl přejít do havarijního režimu spuštěním ‚antivirového programu'. Víte, naši kolegové matematici a fyzikové spočítali, že naší planetě stačí uvolnit pouze jednu biliontinu energie uložené v astenosféře (horních 200 km zemské kůry), aby za několik hodin došlo ke zvýšení hladiny globálního oceánu o 3–5 kilometrů…"

„Jednoduše řečeno, vyvolat Potopu světa?"

„Ano.“

„Máme také některé údaje od vojenských odborníků, kteří pracují v laboratořích prognóz heliometrických výzkumů,“ řekl jeden z generálů. „Jestliže se zemská osa bude dále odchylovat stejným tempem, úplné tání čepic pólů povede ke zvýšení hladiny Světového oceánu o 6 kilometrů. To postačuje na zaplavení všech kontinentů.“

„Ano, jsou to neradostné zprávy. A opět ukazují, že je třeba přijmout opatření tady a teď. Tím spíše, že se v poselství Šambaly výslovně uvádí, že Mahátmové mají příslušné znalosti o spoutání živlů a ochraně Země před kosmickými tělesy. A jejich možnosti jsou velmi reálné, jak jsme mohli později vidět na demonstračních příkladech zkrocení hurikánů Dora, Cleo a Hilda. Mahátmové ve svém poselství přesně uvedli, kde a kdy tyto bouře vzniknou, stejně jako čas a místo, kde ztratí sílu a zmizí.“

„Možná, že umí jen dobře předvídat?“ zapochyboval jeden z přítomných.

„S přesností na vteřiny?!“ řekl s údivem generál. „To, co popsali v poselství, se spíše podobá přesnému počítačovému modelu, než mystické shodě okolností. V jejich výpočtech jsou použity takové symboly a parametry, které nejsou dosud současné vědě známy.“

„Zřejmě proto nám to napsali tak otevřeně, protože věděli, že je naše věda ještě hloupá jako nemluvně,“ řekl s úsměvem muž v civilu.

„Dokonale vládnou energií mysli – o tom není pochyb.“

„Ano, ve srovnání s nimi jsme jako červi, kteří se hemží v hrubé hmotě.“

„No právě.“

„Ale pokud Mahátmové mají takové znalosti a schopnosti, možná pomohou lidstvu přežít tyto živelné roky?“

„Háček je v tom – v poselství se jasně uvádí, že Bódhisattvové ze Šambaly pomohou lidstvu pouze v případě, pokud lidé pozvednou úroveň své duchovnosti, budou se vážně zabývat kontrolou svých myšlenek a sníží hladinu koncentrace zla a sebestřednosti ve společnosti jako celku. V opačném případě Šambala zůstane stranou aktuálních událostí, což v konečném důsledku povede k sebevraždě lidstva."

„Jo, nebylo by to poprvé," pronesl zamyšleně muž v civilu.

„Jak to myslíte?" zeptal se jeden z nováčků delegace.

„V dokumentech, které jsme pro vás dnes připravili, naleznete podrobnější informace. Trochu předběhnu a řeknu, že obsahují naše zprávy o kontaktech s nimi a rovněž starý rukopis civilizace, které se podařilo přežít. Byl nám předán spolu se zařízením. Velmi zajímavý dokument, a musím říci, velmi aktuální. Vypadá to, že ta civilizace, stejně jako naše, došla téměř na konec cyklu a dosáhla stejného technogenního rozvoje. Nejzajímavější na tom je, že také došli na rozcestí cyklického posunu Země a Slunce. Ale tito lidé byli schopni uslyšet varování Šambaly, našli v sobě sílu nejen zavést pořádek ve svých vlastních myšlenkách, ale také spojit se a změnit život společnosti jako celku. Šambala jen podpořila jejich výběr a dala jim příslušné znalosti…"

„Bude zajímavé projít ten rukopis."

„K tomuto bodu se ještě vrátíme. A teď vás žádám o pozornost! V naší diskusi jsme nyní dospěli k projednání nejdůležitějšího tématu, naléhavého celosvětového problému – člověk a společnost jako celek. Prosím vás," kývl starý generál směrem k řečníkovi.

„K dnešnímu dni naši odborníci vyhodnocují stav společnosti ve světě jako neuspokojivý. Neustále roste počet psychóz. Každoročně ve světě více než 800 000

lidí trpí potlačením ducha do takové míry, že hledají východisko z depresí v sebevraždě. V medicíně byl zaznamenán nárůst počtu lidí, kteří trpí fobiemi – nemotivovaným strachem z určitých předmětů a okolností. V současnosti existuje více než 190 druhů fobií. Deprese je v moderní společnosti nejrozšířenější epidemií, která zachvátila celé lidstvo. Všimněte si, že ještě nedávno převládala ve věkové kategorii mezi třiceti a čtyřiceti lety – dnes deprese postihuje osmnáctileté až pětadvacetileté. Dokonce i děti a dospívající začínají vnímat život depresivně. Přičemž děvčata upadají do deprese častěji než chlapci.

Jak jistě víte, vznik této davové psychózy ve společnosti je spojen s činností Destruktorů. Ti dnes všemožně zesilují schéma vlivu na psychiku davu prostřednictvím televize a médií – mnohé z nich vlastní. I když pravděpodobně nestojí za všemi masovými útoky na společnost, významně přispívají k destrukturalizaci a nepříznivým změnám sociální psychologie. Tím plní svůj hlavní úkol – vytvořit na světě všechny možné typy podmínek, v nichž je člověk nucen existovat v systému zesilovačů neustálého strachu, což v konečném důsledku vede ke stabilní hluboké intrapersonální krizi, ztrátě víry ve vlastní síly, k vytvoření psychologie otroka.

Identifikovali jsme několik podněcujících příčin, které Destruktoři ke stimulaci tohoto procesu aktivně používají. Z nich nejčastější jsou tyto tři:

První – vytvářejí nejrozličnější situace (nebo, jak ještě říkáme, ohniska napětí), v nichž člověk začne pociťovat nejistotu a nebezpečí v každodenním životě. Na tomto základě v poslední době uměle stimulují a zdůrazňují následující fobie: strach z nerovného zacházení (dikofobie), strach z chudoby (peniofobie), strach z peněz (chrematofobie), strach z neúspěchu (kakorfiafobie), strach z nemocí a jejich následků

(nosofobie, patofobie), strach z dětí (pedofobie), strach ze samoty (autofobie) a tak dále. Navíc do této skupiny patří uměle vytvořená nutnost podřídit se dramatickým změnám v sociálním a geografickém smyslu, a tedy s tím spojený vznik podporujících a utvářejících se fobií.

Druhá – dochází k neustále probíhajícímu konstantnímu působení nadbytečnými informacemi a podněty. Na tomto základě se snaží zejména rozvíjet strach z šoku (hormefobie), strach z nepořádku (ataxofobie), z nedokonalosti (atelofobie), ze znalostí (epistemofobie), z něčeho nového (kainofobie, neofobie, cenotofobie), ze smrti (tanatofobie), z mrtvol (nekrofobie), strach z provinění (peccatofobie) a další. K působení dochází prostřednictvím médií, a co je obzvlášť závažné, přes jejich nejdostupnější zdroj – televizi. Takto se informace přes zrakový kanál dostanou do podvědomí a vyhnou se analytickému zpracování mozku. Jinými slovy, probíhá davový proces zombování, kdy se do podvědomí zavádějí extrémně negativní informace. Základní kód je založen na živočišném principu. Do programu podvědomí se zavádějí slova jako: krutost, zlo, násilí, zabij, ukradni, podveď a tak dále. Zvláště silně tyto programy působí na psychiku dětí a mladistvých, zanechávají je bezbrannými vůči agresivitě vnějšího prostředí a společnosti jako celku. Dokumenty, které jsme vám předložili k seznámení, obsahují podrobnější informace.

A třetí – vytvářejí nejrůznější podmínky pro vznik řady specifických sexuálních problémů. Modelování podmínek spojených se vznikem a následným rozvojem psychologických situací, které k těmto problémům vedou, přímo souvisí s výše uvedenými dvěma způsoby působení. Počet depresí vzniklých na tomto základě v posledních letech mohutně narůstá. Kromě toho, ještě nedávno depresemi trpělo více žen než

mužů – nyní se oběťmi depresí způsobených sexuálními poruchami stávají muži. Průběžně narůstá i počet fobií spojených s tímto problémem. Podle specifičnosti a rozmanitosti je jich mnohem více než všech předchozích dohromady.

Souhrnně tyto údaje potvrzují, že v důsledku působení Destruktorů prakticky všechny vrstvy společnosti ve světě zažívají ve větší či menší míře vnitřní nepohodlí ve formě duševních útrap. Projevují se skleslostí, pochmurnou náladou, naprostou emocionální prázdnotou, ztrátou zájmu o cokoliv, netečností. Ve světě je pozorována tendence k náchylnosti většiny lidí ke zvýšení citlivosti k nervovým poruchám, psychickým onemocněním a s nimi spojeným fyzickým, ekonomickým a sociálním problémům.

Vzhledem k tomu, že přežití lidské civilizace závisí na individuální činnosti a volbě každého člověka na Zemi, jsme přesvědčeni, že by prioritou v příštích desetiletích měla být obnova duchovní svobody národů. K dosažení tohoto cíle je nutné eliminovat ve vědomí jedince kompletně všechny fobie; oživit duchovní víru a také víru ve vlastní tvořivé síly; stimulovat jednotlivce k dosažení a realizaci vlastních schopností. Jinými slovy, přimět člověka žít a pracovat v oblasti pozitivních myšlenek.

K tomu navrhujeme následující program našeho společného úsilí:

Za prvé postupně nahradit Destruktory na vedoucích pozicích v médiích, zejména televizi, a následně prosazovat pozitivní trendy. Vyměnit negativní sugesce za kódová slova – úspěch, štěstí, zdraví, zdar, radost ze života, rozkvět a tak dále.

Za druhé vypracovat regionální systém sociální a psychologické rehabilitace osobnosti. Vyškolit nezbytné specialisty psychology a začlenit je mezi lidi tak, aby pracovali v různých vrstvách populace.

Za třetí zpřístupnit lidem spolehlivé informace, a co je nejdůležitější – povzbudit je, aby se začali zabývat kontrolou vnitřních negativních myšlenek, důslednou kontrolou destruktivního toku informací (zvláště těch s podprahovými charakteristikami) a také měnit jejich životní prostředí pozitivním způsobem.

Pro řešení těchto cílů je nutné vrhnout se do toho společnými silami – zapojit nejen média, ale i umělce, nakladatele, lékaře, pedagogy, veřejné a humanitární organizace a nadace. Přičemž všechny tyto programy by se měly mezi lidi zavádět systematicky a samozřejmě tak, abychom nevzbudili podezření ze strany Destruktorů – aby nedošlo k otevřené konfrontaci. Ještě lepší by bylo vzbudit zdání, že tato iniciativa vychází ze samotné společnosti. Pak se proces přeměny negativního na pozitivní stane neodvratitelným…“

„To tedy znamená, že použijeme téměř celý arzenál metod Destruktorů, ale nasměrujeme ho k upevnění pozitivismu ve společnosti?“

„Přesně tak.“

„Ale Destruktoři jsou konec konců také lidé! Copak oni si neuvědomují, jaké globální škody způsobují lidstvu a konsekvence pro celou civilizaci?“ rozhořčil se upřímně jeden z členů delegace.

„Jim jde v podstatě jen o zisk, osobní hmotný blahobyt. Jejich založení je parazitické. Svou podstatou jsou předurčeni k ničení. A většina z nich o tom asi ani neví. Ale zcela zřejmé je, že za všemožnými revolucemi, válkami, duchovními, ekonomickými, sociálními a politickými krizemi ve společnosti vždy stojí Destruktoři. A všimněte si – pokud jejich četnost překročí přípustnou mez, začnou Destruktoři prudce ničit svůj vlastní druh nejrůznějšími způsoby. Ne všechny zákony jsou psány lidmi. Ale to rozhodně ne-

znamená, že Destruktorům není možné čelit. Je to možné! Vždyť to nejsou žádní nepřátelé lidstva, jsou to jen stimulátoři negativní stránky společnosti, negativních myšlenek jedince. Činnost Destruktorů především odhaluje hranici poškození vědomí každého jednotlivce, a tedy i společnosti jako celku. Chytáme se na návnady, které nám Destruktoři podhazují a sami pak tvoříme historii. Z tohoto důvodu s Destruktory, stejně jako s vlastními negativními myšlenkami, nelze bojovat. Postačí je prostě ignorovat, co nejdále vytěsnit od vlády a z vedoucích pozic v každém koutku společnosti."

„To ano, ale jak to hodláte udělat ve své vlastní zemi?" řekl jeden z členů delegace, upřímně udiven. „Vy jste jejich činností utrpěli přece ze všech nejvíc."

„A ještě k tomu," zapojil se do rozhovoru vedle sedící muž, „u vás je vláda fakticky ještě stále v rukou Destruktorů. Jen se podívejte, ve společnosti již uzrává syndrom ekonomické krize."

„Skutečně si myslíte, že jsme se právě nyní ocitli v největších nesnázích a měli bychom spustit zařízení Čintámaní? Před přijetím takového rozhodnutí je potřeba vše pečlivě zvážit."

„Ano. K přijetí tohoto rozhodnutí musí být závažné důvody."

„Rozhodně," řekl muž v civilu. „Proto jsme se zde všichni sešli, abychom takový krok prodiskutovali. Dovolte mi, abych vám objasnil celou situaci a naléhavou potřebu výše uvedených kroků.

Je zřejmé, že v důsledku činnosti Destruktorů byli nejtvrdšímu sociálně-psychickému stresu vystaveni Slované. Protože víme o nadcházejících událostech díky odkazu zakladatelů našeho řádu, snažili jsme se během ničení Svazu o neutralizaci a uhlazení všeho toho destruktorského negativismu. Téměř zatáhli společnost do druhé občanské války, krveprolití

a konfliktů mezi národy. Ale chvála Bohu, díky včasné a oddané práci našich stoupenců k tomu nedošlo.

Navíc jsme umožnili, aby se na našem území rozšířily všechny možné druhy náboženských hnutí, aby se v lidech probudila duchovnost a mohli se odpoutat od masivního útoku Destruktorů na jejich mozek."

„Myslíte si, že jste udělali správnou věc? Každé náboženství je přece jen náboženství, nic víc. Jak tedy potom, po celé té ‚mateřské školce', hodláte poskytnout lidem skutečné Znalosti?"

„Myslíme si, že v této fázi náboženství svůj úkol zvládá – pobízí drtivou většinu jednotlivců k vnitřnímu hledání. A v kombinaci se současným intenzivním rozvojem vědy a techniky, který globálně rozšiřuje obzory o světě, přineslo překvapivý výsledek. Naši specialisté zaznamenali výrazný nárůst počtu lidí, kteří jsou v neustálém pohybu, přecházejí z jedné víry na druhou, mění jednu sektu za druhou. To svědčí o tom, že díky výše uvedené syntéze lidé hromadně začali rychle dozrávat duchovně a vnitřně sami začínají cítit nedostatek původních Znalostí a co je nejdůležitější – času. Pokud lidé budou na sobě vytrvale pracovat, pak není daleko doba, kdy se drtivá většina lidstva naučí individuálně komunikovat s Bohem a přijímat Znalosti skrze sféru vlastního podvědomí, bez ‚pozemských zprostředkovatelů'. Takto náboženství sama od sebe přirozeně zaniknou, protože je společnost jako celek již nebude potřebovat.

Ale v této fázi jsou, i když krátkodobě, zejména na slovanských územích nutná. Ještě je zde příliš silná vláda Destruktorů a příliš slabá víra lidí v sebe, ve vlastní síly. Proto z naší strany probíhá intenzivní stimulace a podpora náboženství."

„Jistě, ale pokud je nám známo, sázíte na popularizaci pravoslavné církve," řekl jeden z členů dele-

gace lámanou ruštinou se silným pobaltským přízvukem. „Pokládáte ji za prioritní?“

„Tato otázka se týká spíše oblasti sporů mezi náboženskými politiky z elity, jejich bratrovražedného boje a dělení území a stáda, ale vůbec ne naší činnosti. My máme, jak víte, ke všem náboženstvím jednoznačný vztah.

Prostě historicky to dopadlo tak, že se na slovanském území dobře uchytila právě pravoslavná církev. A hlavní příčinu tohoto procesu spatřujeme v tom, že se mnoho jejích názorů shoduje se staroslovanskou mentalitou. Navíc hlavní věhlas církve spočíval a stále spočívá na svatých lidech – ‚čistých duších‘, ‚duchovních mudrcích‘, ‚mučednících‘, ‚Božích lidech‘, kterými již od dávných dob naše matička země oplývá. Slované byli vždy známí svým převažujícím duchovním chápáním života. Pokud se pozorně podíváme do historie, můžeme ze starověkých tabulek vyčíst jednu společnou zákonitost – autoritu a úctu veřejnosti si na území slovanských zemí bylo možné vysloužit různými způsoby, ale ne schopností vydělávat peníze – což je mimochodem jeden z hlavních poznávacích rysů Destruktorů. A všimněte si, že zajištěných a nezávislých lidí bylo mezi Slovany mnoho, ale nikdo z nich se svým bohatstvím nehonosil. Navíc se mezi lidmi cokoliv, co se velkých peněz týkalo, pokládalo za dílo nečisté. Takže Slované mají samotnou svou povahou proti Destruktorům vyvinutý druh imunity, imunity vnitřní duchovnosti.

A pravoslavná církev je založena právě na ‚duchovních mudrcích – svatých‘, kteří se vyznačují silnou vírou a svobodomyslností.“

„To jo. Pokud by se někde v Anglii objevili takoví mudrci, nebo kdyby se nějaký poutník rozhodl uskutečnit pouť po svatých místech, rozhodně by ho buď odsoudili za tuláctví, nebo zavřeli do blázince. Pro

Anglii je takový jev nepochopitelný. A v naší matičce zemi jsou vidět všude. Slované jsou již tak zvyklí na všechno neobvyklé, že i kdyby potkali ve svých ulicích například archanděla Gabriela, prostě by nebyli překvapeni."

Publikum se zasmálo a přikyvovalo na souhlas s tímto názorem.

„Jak víme, v zemi znamení a zázraků nejsou tyto jevy žádnou novinkou… Ale vraťme se k našemu rozhodnutí použít fragment Čintámaní právě v této době. I přes přetrvávající krizovou situaci v politice, ekonomice a sociální sféře věříme, že nejtěžší etapou jsme již prošli.

K dnešnímu dni zaznamenáváme hromadnou migraci Destruktorů do zemí příznivých z hlediska sociálně-ekonomických podmínek. Podle našich statistik jich nyní v Evropě a v Rusku žije do dvaceti procent, v ostatních vyspělých zemích rozptýleně do třiceti procent. V Severní Americe pozorujeme intenzivní koncentraci – čtyřicet osm procent. Tyto údaje mimochodem naznačují, že jejich masivní útok na lidstvo lze očekávat právě ze Severní Ameriky. Nepochybně budou postupovat podle osvědčeného schématu – nejprve agrese ve světě, maskovaná atraktivně vypadajícími záminkami nejmocnější země, a pak úplné rozvrácení daného státu zevnitř. Dávno známá metoda… Ale zpět k našemu tématu.

Podle našich údajů nyní Destruktorů na území bývalého Sovětského svazu ubylo. Ti z nich, kteří jsou v současné době na vrcholu, začínají bojovat mezi sebou o moc, o rozšíření sféry vlivu. Jsme přesvědčeni, že nastal vhodný okamžik uvedení Noma do struktury nejvyšší moci.

Jistěže u některých z vás, kteří se nezúčastnili předchozích setkání, vyvstává otázka – kdo je Nomo? Proto mi před pokračováním naší diskuze dovolte,

abych vám o tom muži něco v krátkosti řekl a proč volba padla právě na něj. Pokud budete mít později zájem o bližší informace, budete se moci s Nomem setkat osobně a také si přečíst jeho spis.

Jeho příběhu předchází ještě jiný příběh, v němž se zrodil prvotní impuls k pozorování Noma od raného dětství. V archivech našeho řádu je ve zvláštních složkách veden jeden historický dokument. Poprvé na něj upozornil zakladatel řádu Gleb Ivanovič Bokij, když se mu s jeho lidmi podařilo zachránit před úplným zničením v roce 1939 cenné dokumenty z archivu NKVD[1].

Mezi jinými zde byly uloženy zajímavé informace o osudu jednoho člověka a přiloženo písemné proroctví o jeho rodu a s ním související budoucnosti Ruska. Později se budete moci s těmito dokumenty seznámit osobně. Nyní vám v krátkosti povím, co v nich je.

V dokumentech petrohradské carské tajné policie se uvádí, že někdo jménem Spiridon na konci roku 1914 navštívil dům 64 na Gorochově ulici, kde v té době přijímal lidi Rasputin. Uvádí se, že počet návštěvníků tento den dosáhl 345 osob. Podle jiných archivních dokumentů NKVD – pamětí Naděždy Konstantinovny Krupské a Marie Iljiničny Uljanovové, které se stýkaly se Spiridonem v Horkách, a také z protokolu výslechu samotného Spiridona vyplývá, že přišel na Gorochovu ulici údajně na naléhání své manželky, aby získal požehnání mudrce pro svou rodinu, protože v jeho rodu velmi často umíraly děti v raném věku. Podle záznamů carské tajné policie Spiridon nejprve čekal v davu, než přijde na řadu, ničím se nelišil od ostatních lidí. Znenadání z bytu

[1] *NKVD – Lidový komisariát vnitřních záležitostí (pozn. překl.)*

vyšel Rasputin, osobně vyprovázel nějakého chudáka ke vchodu. Když stoupal kolem čekajících lidí po schodech ke svému bytu do třetího patra, spočinul mudrc pohledem na Spiridonovi. Dlouho se na něj díval a pak, jako by se vzpamatoval, ho vzal s sebou."

Muž v civilu otočil několik stránek své zprávy a četl: „Ze Spiridonova svědectví: ‚Tvář Grigorije Jefimoviče se změnila. Několik minut se na mě upřeně díval, bez mrknutí oka, soustředěným pronikavým pohledem. Oči mu zářily přitažlivým světlem. Pak náhle přišel k sobě, vrátil se do normálního stavu a pokynul mi, abych ho následoval… V místnosti, do níž jsme vešli, byl stůl, židle, křeslo a pohovka… Posadil mě na pohovku. Sám usedl k psacímu stolu se slovy: »Já vím, na co se chceš zeptat…« Pak utrhl kus papíru a začal něco psát. Seděl jsem mlčky. Potom mi Rasputin ten papír podal. Požehnal mi, třikrát pokřižoval, zašeptal si cosi pod vousy, rozloučil se a šel mě vyprovodit ke dveřím místnosti…'

Dále se Spiridonova budoucnost odvíjela dosti neobvykle. Nehledě na tuto epizodu v jeho životě, byl se schopen udržet dosti dlouho jako obsluhující personál nové elity. S jeho pozoruhodným osudem se můžete seznámit sami, pokud budete chtít.

Teď poukážu na to hlavní. Text napsaný Rasputinem je dosti neobvyklý svým stylem, čehož si Gleb Ivanovič Bokij povšimnul. Za prvé Rasputin v něm žehná Spiridonovi jménem Odvěkého, což je samo o sobě výjimečné ve srovnání s jeho každodenními poznámkami. Tato zmínka a další body v textu naznačují, že Rasputin ovládal jazyk Sokrovennika Šambaly. V textu o Spiridonovi je také zmínka o tom, že když dva chlapci v rodu předají sílu třetímu, Rusko se obrodí. V textu je jen dvanáct podmínkových vět, ale jsou ve svém smyslu tak tajemné, že jsme byli schopni porozumět pouze části z nich. A to jen díky

tomu, že některé události uvedené ve vzkazu již nastaly. Když se tehdy Gleb Ivanovič seznámil s tímto historickým dokumentem, vydal individuální nařízení, aby byl prověřen osud Spiridonova rodu, jeho dětí a vnoučat. Jedním z vnuků je právě Nomo. Jeho dva bratři zemřeli v raném věku. Nomo je třetím, posledním a jediným přeživším dítětem v rodině Spiridonova syna. Dále jsme této osobnosti začali věnovat více pozornosti."

Posléze muž v civilu doplnil podrobné informace o Nomovi – o formování jeho charakteru, zvyků, sklonů. Připomněl také nepřímý vliv řádu na volbu životní dráhy chlapce, vzdělávání a služební postup. Zvláštní pozornost věnoval informacím o rozsáhlých zkušenostech, které Nomo k dnešnímu dni nabyl, zejména ve sféře sociální, ekonomické a politické. Celkový psychologický profil podrobně popisoval Noma jako zralou osobnost. Mezi hlavními rysy byly zmíněny – mimořádná inteligence, rozvinutá intuice, sebeovládání, sebedisciplína, vzdělanost, téměř fenomenální paměť na tváře, schopnost komunikovat a vycházet s různými lidmi, vytrvalost při dosahování cílů.

Když si účastníci setkání vyslechli jeho výklad, jeden z nich poznamenal:

„Budiž, ale nemá téměř žádné zkušenosti ve vysokých politických kruzích."

„Tuto věc bereme v potaz. Bude řešena paralelně s postupem Noma do vyšších pozic," doplnil starý generál.

„A jaký je váš plán pro jeho kandidaturu?"

„V únoru projde Nomo zasvěcením, jehož druhé fáze se můžete zúčastnit. Počínaje březnem ho začneme aktivně navrhovat za kandidáta. Nejprve jako zástupce primátora. Tato pozice mu otevře cestu do vysoké politiky. Poté k jeho osobě přitáhneme pozornost světové veřejnosti na Bergedorfském fóru."

„A nebyla to náhodou vaše iniciativa, aby se 101. zasedání Bergedorfského fóra konalo v Sankt Petěrburgu?“ zajímal se jeden z členů delegace.

Generál se záhadně usmál a odpověděl vyhýbavě:

„Musela to být vůle shora,“ a pokračoval. „Posléze podnítíme situaci, připravíme půdu a všemožně se vynasnažíme ochránit ho před Destruktory. Bude to trvat asi dva roky, přinejmenším. Následně z něj uděláme zástupce Pavla Pavloviče.“

„A to je kdo?“

„Řídí záležitosti prezidenta.“

„Náš člověk?“

„Máme ho pod kontrolou. V roce 1993 jsme ho dosadili právě do tohoto křesla, abychom snadněji nominovali našeho kandidáta… A zrovna tehdy bude končit prezidentské funkční období. V té době ale Nomo očividně připraven nebude. Destruktoři budou mít přirozeně zájem udržet si svou loutku ještě v dalším období. A nám v podstatě také nebude vadit taková menší přestávka, abychom definitivně zesílili. Takže podpoříme toho jejich. A pokud vše půjde hladce, postupně budeme prosazovat Noma dále. Předpokládám, že rok po volbách z něj uděláme vedoucího Hlavní kontrolní správy. Ať nabere trochu zkušeností na Ministerstvu obrany a zároveň se rozkouká zevnitř, jaké reformy je nutné provést v této oblasti. My se mezitím budeme důkladně zabývat Destruktory. Pokud budou naše taktické kroky úspěšné, pak se podle mě už o rok později stane z Noma první náměstek šéfa prezidentské administrativy. Je nezbytné, aby získal zkušenosti v práci s regiony, zejména v otázce využívání finančních prostředků ze státního rozpočtu. Myslíme si, že je to jedna z klíčových otázek obnovení pořádku v zemi.“

„Ano, věčná slovanská otázka: ‚Kam mizí peníze?‘,“ řekl s úsměvem jeden z přítomných.

„Následně se budeme soustředit na politickou situaci v zemi, protože je pravděpodobné, že na naše soustředěné útoky Destruktoři podniknou odvetné kroky. Pokud se bude situace silně vyhrocovat, převedeme Noma do čela sousedního odboru. Pokud vše půjde hladce, což asi nepůjde, uděláme z něj hned vicepresidenta."

„Snad nemáte v plánu navrhnout jeho kandidaturu v příštích volbách? To přece není reálné. Je to příliš krátký pobyt ve vysoké politice, a to zejména pro takovou nečitelnou osobnost, jakou je on."

„Máme v tomto směru jeden mimořádný nápad. Přinejmenším Destruktoři takový tah očividně čekat nebudou. Ale dovolte mi ponechat jej v tajnosti až do roku 2000.

Intronizace Noma je jen částí našeho plánu obnovy pořádku v zemi, zlepšení života společnosti. K tomu, abychom ho uvedli do života, samozřejmě využijeme všech našich vnitřních rezerv. Ale… zůstává stále to velké ALE – samotní lidé. Musíme dát Slovanům jasně najevo, že Nomo není nějaký druh Mesiáše, díky kterému se vše náhle změní k lepšímu, a že pro to sami nemusí dělat nic. Je nutné ukázat Noma právě takovým, jakým opravdu je – člověkem, který svědomitě pracuje na svém místě, se smlouvou na dobu určitou. Je nutné ukázat, že lidé musí sami změnit svůj postoj k životu, k sobě samým a svým možnostem. Prezident nebude moci zlepšit společnost, pokud si to nebudou přát samotní lidé… Chci, aby každý z přítomných pochopil, že se bez ohledu na náročnost a složitost naší společné práce jedná jen o stimulaci pozitivního aspektu procesu. Základní volbu a hlavní čin nese ve svém vědomí každý člověk.

V poselství Šambaly z roku 1964 se zdůrazňuje, že světové události v letech 2004–2005 přinutí mnoho lidí zamyslet se. Co se stane konkrétně, to neví-

me. Ale myslím, že do tohoto data z naší strany musíme učinit vše, co je v našich silách," uzavřel starý generál.

Na chvíli se v místnosti rozhostilo ticho. Každý z účastníků uvažoval. Ve vzduchu se vznášelo napětí a nepatrná únava z tolika globálních problémů, které se vůlí osudu svalily na jejich hlavy. Přesto každý člověk bez ohledu na to, v jak vysokém postavení se nachází a jakou funkci zastává, zůstane jen člověkem, který má v životě kromě společenských starostí i osobní břemena se souborem individuálních problémů. A proto se každý člověk, ať je problém rozsáhlý a náročný, jak chce, snaží najít v jeho řešení, vědomě či podvědomě, způsob uspokojení svých převažujících potřeb.

Po přečtení hlavní zprávy se jeden z účastníků setkání podělil s ostatními o své myšlenky, které ho nejvíce znepokojovaly:

„Nu, co se týká tohoto problému, je všechno jasné. Ale v poselství je ještě jedno důležité sdělení. Je v něm zmínka, že se v té době na území Slovanů bude nacházet Rigden Djappo."

„Vladyka Šambaly?" s údivem se zeptal někdo z nováčků.

„Ano, ve funkci Soudce. Tak si říkám, kdyby se nám ho podařilo společným úsilím najít, byl by to velkolepý duchovní průlom pro každého zde přítomného! Vždyť podle prastaré legendy lidé, kteří se ocitnou na životní cestě Bódhisattvy ze Šambaly, mohou dosáhnout skutečné Svobody, duchovně rozvinout svou duši do takové míry, že se mohou vymanit z kruhu reinkarnací. Takže pokud toto mohou dělat Bódhisattvové ze Šambaly, dovedete si představit možnosti samotného Rigdena?! Vždyť taková šance pro naše duše přichází jen jednou za deset nebo dvanáct tisíc let!"

Takové prohlášení vyvolalo mezi přítomnými velký rozruch. Z lidského hlediska to bylo pochopitelné. Tito lidé konali na základě idejí. Jejich informace byly založeny na konkrétních znalostech. Sami sobě si už všechno dávno dokázali a neobvyklé skutečnosti, kterými přetékala specifika jejich povolání, jen posilovaly tuto Víru. Dobrovolně na sebe vzali těžké břemeno globálních otázek, většina z nich se řídila právě vnitřní potřebou znalostí, které se náhle během tohoto úporného neviditelného boje objevily nebo jim byly odhaleny pro pochopení. A i když tento boj vypadal jako nevyhnutelná životní okolnost, ve skutečnosti byl jen souhrnem každodenní vnitřní práce na sobě, na svém osobním duchovním růstu. Proto, když byl zmíněn nejdůležitější a nevyslovený motiv jejich společných zasedání, všichni účastníci znatelně ožili a s větším nadšením než dříve se přeorientovali na diskusi o tomto návrhu.

„Jak ho ale najít v davu mezi vším tím chaosem?“

„Měl by mít nějaké charakteristické znaky!“

„To ano, ale týkající se spíše morálních kvalit… Podle zakladatelů našeho řádu se každý z Bódhisattvů ze Šambaly, Rigdena Djappo nevyjímaje, rodí v lidském těle. Mohl by to být kdokoliv.“

„Podle mě to nemůže být kdokoliv.“

„Co o něm víme?“

„Vzpomeňte si – v Manuskriptu se píše, že duše Bódhisattvy, stejně jako duše každého člověka, vchází do těla osmý den po narození a že její hmotnost je padesát gramů – na rozdíl od obyčejných lidských, vážících od tří do dvaceti gramů. U nemluvněte to lze zjistit porovnáním jeho váhy na začátku a na konci toho dne.“

„Ano, ale On se může narodit zde anebo se může narodit v jiné zemi a přijet sem například jako turista. Víte, pojem ‚nacházet se‘ je hodně neurčitý.“

„A já si myslím, že by se měl narodit právě na našem území. Koneckonců, kdo jiný na světě porozumí záhadné slovanské duši, když ne sám Slovan?“

„Pokud připustíme tuto verzi, pak vyvstává otázka – kde přesně?“

„V poselství se uvádí – ‚na křižovatce‘.“

„Co to může znamenat?“

„Možná, že je to název nějakého města?“ navrhl jeden z přítomných.

„Zrovna Křižovatku si nemůžu nijak vybavit. Je nutné to prověřit na počítači. Ale v Novgorodské oblasti je Křížov, centrum Křížovského okresu, pětaosmdesát kilometrů od Novgorodu, který se nachází na řece Cholově. Je to v povodí jezera Ilmeň.“

„Možná, že se to místo nachází někde v oblasti zálivu. Existuje taková zátoka Kříže v Anadyrském zálivu Beringova moře u jižního pobřeží Čukotského poloostrova.“

„Ne, poslouchejte, určitě je to Křížov. Vždyť to místo je u jezera Ilmeň! Velmi starého a dlouho známého všemožnými neprobádanými přírodními jevy. A často se zmiňuje v kronikách starých Slovanů jako slovanské moře Iľmer.“

„Ale Křížov přece není ‚křižovatka‘ v pravém slova smyslu.“

„A proč ne? Mimochodem, v nižnětvěrském jazyce ‚kříže‘ znamenají rozcestí, křižovatku.“

„Nevím proč, ale jsem si jistý, že ‚křižovatka‘ není nic jiného než ulice Kresčatik v Kyjevě.“

„No, víte, jestli teď začneme vyjmenovávat ulice…“

„Má pravdu! Podívejte se, kam až sahají kořeny původu Slovanů jako národnosti – do Kyjevské Rusi. A pokud pronikneme hlouběji do houštin historie, pak je docela možné, že narazíme na místo slovanské křižovatky, které později pojmenovali Kresčatik. A kdo ví, co bylo před příběhem, který je znám? Mož-

ná, že je to nějaké místo pro Šambalu zvláštní svou energetikou."

„Tím spíše, že samotný Kyjev je město plné záhad. Vezměte si třeba jen Kyjevsko-pečerskou lávru."

„No, když už jsme zabrousili tímto směrem, dovolte mi poněkud abstrahovat od tématu měst a ulic. ‚Kříže', například ve Vologdě, znamenají ikony nebo přední roh v domě. Takže i samotná ‚křižovatka' může mít význam docela obrazný, ale nepochybně na něco poukazující."

„Tato připomínka je zcela na místě. A co na to říká historie?"

Všichni se podívali na člověka s úhledně zastřiženou bradkou a stejně udržovaným knírkem.

„Nu což," řekl, očividně připraven na takové otázky. „Obecně vzato, kříž jako fetiš se objevuje už v prvobytně pospolné společnosti. S příchodem náboženství byl široce prezentován ve vírách starého Egypta, Babylonu, Asýrie, Řecka, Říma i jinde... V římské říši, v níž se v podstatě křesťanství tvořilo, byla dřevěná konstrukce ve tvaru kříže nástrojem trestu otroků a lidí nižšího původu. Mimochodem kříž byl v křesťanském náboženském kultu zaveden teprve ve IV. století císařem Konstantinem I. A mezi raně křesťanskými symboly, jako je ryba, chléb, jehně a další znaky, znamení kříže nebylo... A pokud se na to podíváme globálně a ve vztahu k současnosti, pak nalezneme zobrazení kříže na vlajkách mnoha zemí, nemluvě už o erbech, mincích a medailích."

„Je toho moc."

„Víte, zrovna mne napadlo, že slovo ‚křižovatka' nemusí být spojeno jen s historií. Vždyť Mahátmové, to jsou Vědci. Je zřejmé, že těm slovům přikládali jiný význam, například čistě vědecký. Proč by ne?"

„Ano, možná máte pravdu. Alespoň v genetice existuje pojem jako ‚překřížení', odborně ‚crossing-

-over‘, tedy vzájemná výměna segmentů mezi chromatidami homologních chromozomů v profázi prvního meiotického dělení. Jednoduše řečeno, je to proces rekombinace chromozómů DNA, přeskupování genetického materiálu, jehož výsledkem je vznik nových kombinací genetických struktur a jimi kontrolovaných příznaků dceřiných jedinců a buněk. Tento proces probíhá ve všech živých organismech a v podstatě je hmotným základem dědičné proměnlivosti.“

„Chcete říct, že ‚na křižovatce‘ znamená ‚na cestě k evolučnímu skoku lidstva‘?“

„Vypadá to tak.“

„A je o čem přemýšlet.“

„Teď jste mě tou svou neobyčejnou myšlenkou o genetice přivedli k fyzikálnímu pojmu ‚křížová modulace‘! Tento jev je pozorován při šíření rádiových vln v ionosféře. Spočívá v tom, že silné elektrické pole silné rádiové vlny změnou rychlosti pohybu elektronů ionosféry vyvolává frekvencí modulace amplitudovou modulaci jiných rádiových vln procházejících přes tuto vybuzenou oblast ionosféry. Jinými slovy elektromagnetické pole silné rádiové vlny mění nejen podmínky šíření jiných vln ve vybuzené oblasti ionosféry, ale ovlivňuje i elektromagnetické vlastnosti elektronů v této oblasti. K těmto informacím přidejte vlnovou podstatu člověka, princip fungování zařízení Čintámaní, možnost a způsoby dopadu krátkého pulsu Šambaly na lidstvo. Jaký uvidíte obrázek?“

„Že se z toho dá zcvoknout,“ vyjádřil svůj názor zmatený účastník diskuze.

Přítomní se zasmáli.

„Jak se říká, od geniality k šílenství je jen jeden krok. Ale myšlenka je to zajímavá. Navrhuji toto – detailní prozkoumání této verze z matematicko-fyzikálního hlediska přenechat na milost a nemilost našim odborníkům,“ pronesl muž v civilu. „Upřímně řečeno,

také nejsem v této oblasti znalý. Mou hlavu teď zaměstnávají jiné otázky. Vedli jsme diskuzi o tom, že by se měl Rigden Djappo narodit ‚na křižovatce'. Jak bylo úplně přesně poznamenáno na začátku hovoru, objeví se tam v pravý čas, ale narodit se může kdekoliv. Mimochodem Rigden Djappo v ruštině znamená Rudý jezdec."

„Souvisí-li tedy místo jeho narození se slovem ‚rudý', pak rudého je v našich postsovětských státech víc než dost. Tak třeba moje tchýně bydlí v Krasnogvardějské obci Krasnogvardějského okresu Stavropolského kraje. Neladí vám to k Rudému jezdci?"

„Jako úloha o dvou neznámých… Mimochodem, existuje i vesnice Krasnogorskoje v Altajském kraji."

„A v Udmurtii je taky taková… Víte, kolik měst, vesnic, okresů má v názvu ‚krasnyj'!? Než je spočítáte, zešedivíte."

„Dejme tomu, že to vše je možné prověřit, ale na koho se zaměřit? Na nemluvně, které přibere na váze osmý den padesát gramů po přičtení a odečtení všeho, co do něj vešlo a všeho, co z něj vyšlo?!"

„Počkejte, počkejte. A proč ho považujeme za kojence? Koneckonců, pokud se uvádí, že k některým událostem dojde v letech 2004–2005, pak Rigdenovi v té době bude nejméně třicet. Takže již teď mu musí být více než dvacet."

„Správně. Musíme ho hledat mezi lidmi v tomto věku."

„Ano, ale konkrétně koho? Člověka, který se vyznačuje vysokými morálními vlastnostmi? To je humorné! Jen z našeho úřadu mohu přivést stovky lidí s podobnými kvalitami, o zbytku světa nemluvě."

„Máte naprostou pravdu."

„Když má tento Člověk tvář podobnou všem ostatním, pak ho musíme hledat podle jiných znaků nebo kritérií."

„Správně přemýšlíš, rozvědčíku. Co je v něm takového, co jiní lidé nemají?“

„Pravděpodobně znalosti, neobyčejné znalosti o světě, o člověku.“

„A co je nejdůležitější – o duši, o cyklu života vně této iluze.“

„To je ono! A v jakém prostředí jsou nejvíce rozšířeny tyto znalosti…?“

„V náboženském.“

„Pánové, počkejte! Chcete říct, že ho musíme hledat mezi náboženskými vůdci? Ale to je absurdní! Bódhisattva může předat Učení, ale nemusí kolem toho dělat náboženský humbuk a už vůbec ne v tom šoubyznysu pracovat. To nemyslíte vážně?!“

„Souhlasím s vámi. Zejména když Rigden přijde právě kvůli objektivnímu posouzení stavu lidstva. A to znamená, že bude jen pozorovatelem.“

„Tak to už zní lépe. Nyní si položme následující otázku – jak a kde dnes můžeme získat objektivní informace o stavu světového společenství?“

„V nejvyšších politických a vojenských kruzích.“

„Přesně tak. Proto je tuto Osobnost nutné hledat tam.“

Starý generál se usmál a napůl žertem řekl:

„Zkrátka, závěr je jasný – jdi tam, nevím kam, najdi toho, nevím koho. Nu což, pro naše útvary docela obvyklý úkol… Stejně ho posuzujeme podle svých obvyklých kritérií, na to nesmíme zapomínat. Musíme to promyslet důkladně ze všech stran… V jednom pravdu skutečně máte – je to NAŠE ŠANCE.“

Diskuse o znepokojujících otázkách skončila daleko po půlnoci. Před ukončením zasedání všichni přítomní jednomyslně schválili kandidaturu Noma a byli pozváni na závěrečnou fázi jeho zasvěcení, které bylo stanoveno na sedmého února, den svatého

Řehoře a Vladimíra tak, jak bylo uvedeno v předpovědi mudrce.

Samotné zasvěcení Noma, navzdory honosnému názvu, v podstatě nebyl žádný rituál nebo ceremonie. Toto slovo označovalo dvě fáze, první – Nomovo samostudium vysoce utajovaných dokumentů z archivů tajné aliance. Druhá fáze, která ve skutečnosti přitáhla tak velkou pozornost Slovanů žijících i daleko v zahraničí – Nomův dotek Čintámaní – v historii velice vzácná událost.

Sám legendární přístroj byl kus uměle vytvořeného krystalu tmavě hnědé, možná dokonce kaštanové barvy (právě kvůli tvaru a barvě získal své jméno – kámen Čintámaní). Dotek vypadal jako dotek jen zvenčí. Ve skutečnosti jeho účinek kvalitativně měnil vlnovou práci mozku, takže člověk získal schopnost vnímat a korigovat energii mas. Jednoduše řečeno, získal obrovskou moc jak nad jednotlivcem, tak nad davy lidí. Pokud bychom vyjádřili obsah starověkých legend o „kameni Čintámaní“ moderním jazykem, řekneme, že zařízení zesiluje to, co v člověku dominuje. Nicméně dodnes zůstává nerozluštitelnou záhadou nejen „mechanizmus“ krystalu, ale i způsob jeho vlivu na člověka.

Kapitola 2
Zasvěcení Noma

Dva týdny po tajném zasedání muž v civilu sestupoval s Nomem po schodech do suterénu jedné nevzhledné budovy. Procházeli zpola osvětlenými chodbami, které se v různých směrech nezvykle klikatily. Přešli několik zkřížení a došli na konec jedné slepé uličky. Doprovázející navyklým pohybem přiložil ruku k jednomu z kamenných bloků a druhou rukou stiskl tlačítko dálkového ovládání. Nejprve se před ním otevřela jedna ze stěn a následně dveře utajeného výtahu. Jakmile vešli dovnitř, znovu stiskl tlačítko dálkového ovládání. Výtah se zastavil o několik pater níže, dveře se otevřely a ocitli se v dlouhé chodbě s mnoha dveřmi. Stěny se skládaly z tlustých sinalých kovových plátů, celý prostor měl jednolitou šedou barvu. Muži došli ke dveřím a vyměňovali si vtipy na téma neobvyklé Nomovy služební cesty. Muž v civilu zadal kód a podíval se do skeneru identifikace podle duhovky. Zámek cvakl a dveře se otevřely.

Uvnitř se nacházelo několik místností, které připomínaly komfortní hotelové apartmá. Kromě obývacích prostor se dvěma ložnicemi bylo vybaveno velkou koupelnou, WC a kuchyní. V kuchyňských skříňkách a ledničce byly připraveny zásoby potravin a nealkoholických nápojů. Nejprostornější místnost zaplňovala rozsáhlá knihovna. Nacházely se zde pohovky

a křesla, stůl, počítač a telefon. Díky vynikající klimatizaci byl vzduch v místnosti čerstvý a osvěžující.

„Tak tady máš carské komnaty, zabydli se," řekl s úsměvem muž v civilu.

„Poslyš, to je dobrá služební cesta… Kam se na naši exotiku hrabe ‚zahnívající kapitalizmus'," odpověděl v žertu Nomo.

Zasmáli se.

„Doufám, že svého hosta uctíš šálkem kávy?"

„Pohostím, jen jestli se mi ji v tomhle paláci podaří najít."

Znovu se zasmáli. Průvodce začal seznamovat podnájemníka s ‚pozoruhodnostmi paláce'. Po exkurzi se muži usadili k masivnímu dubovému stolu. Popíjeli voňavý nápoj a uvolněně debatovali. Pak muž v civilu odemkl svým klíčem stůl, vytáhl odtud několik složek a podal je i s klíčem Nomovi.

„Teď se drž. To vše je pro tebe. A také je vhodné projít si vše, co je ve stole… A s těmito složkami se seznam podrobně. Je v nich celá historie vzniku našeho řádu. Některé věci jsi ode mne slyšel již dříve, nyní je čas dozvědět se i všechno ostatní… A v těchto spodních složkách jsou podrobnosti o Destruktorech a metodách boje s nimi."

Nomo vzal do rukou první složku a zvědavě ji otevřel. Na první stránce byl umístěn portrét muže s energickou tváří, vysokým čelem, inteligentníma, přitažlivýma očima. Pod fotografií bylo napsáno Gleb Ivanovič Bokij.

„Myslím, že tu osobu znáš," řekl muž v civilu a pokradmu pozorně sledoval Nomovy reakce.

„Pokud si dobře pamatuji historii – to je první šéf Zvláštního oddělení OGPU[1] na ochranu státního tajemství… Bokij patřil do týmu Dzeržinského."

[1] *OGPU – Sjednocená státní politická správa (pozn. překl.)*

„Správně.“

Nomo se podíval na data narození a úmrtí.

„No… podle všeho ho… v třicátém sedmém zastřelili, ale tady se píše…“

„Výborně, orientuješ se rychle. Ve skutečnosti život není přesně ten příběh, který nám předkládají politici. A tys toho byl nejednou svědkem… Dříve než se seznámíš se všemi těmi dokumenty, dovol mi vyprávět, co ještě neznáš. Tedy zasvětit tě do věcí, aby se ti snadněji přecházelo od obecného ke konkrétnímu. Začněme třeba globálním obrazem událostí, a to zejména tím, co se dělo na přelomu XX. století.

V té době se ve světovém společenství začal mohutně zakořeňovat extrémně egocentrický systém morálních hodnot. Na první pohled to v naší době vyspělých technologií vypadá jako drobnost! Ale ve skutečnosti tomu tak zdaleka není. Cílená psychická energie člověka a tím spíše lidstva jako celku není žádná maličkost. Je to mocná síla, která je schopna při určité koncentraci buď ničit, nebo tvořit. V případě, že se lidstvo přiblíží ke krajně pozitivní hranici, otevře se lidem brána globálního poznání světa, včetně vnitřní přirozenosti člověka, jeho schopností. V případě, že se lidstvo přiblíží ke krajně negativní hranici, pak se prakticky samo zničí. Šambala je jen pozorovatelem všech těchto procesů. A velmi zřídka, obvykle před globálními událostmi na Zemi nebo další křižovatkou lidské civilizace, může nepřímo ovlivnit vývoj lidské společnosti. Nepřímo proto, že poslední volba jednoznačně zůstává na lidstvu.

Opět platí, že i nepřímý vliv prochází skrze člověka. Schéma je jednoduché. Na světě existuje určitý počet lidí s přístupem do Šambaly přes Předdveří, komunikují přímo s Bódhisattvy nebo Mahátmy, nazývej tyto Vědce, jak chceš. U nás na Rusi se tito lidé odedávna nazývali v dávných dobách ‚Mežani-

né‘. Toto slovo je odvozeno od slova ‚meža‘ – dělící linií mezi dvěma rovinami; hranou, rozhraním, styčným bodem, hranicí. Mežaniné dále mají žáky – Sokrovenniky. Ti mají určité duchovní znalosti, dovednosti, vnitřní vidění a mohou navštěvovat Předdveří Šambaly. A právě Sokrovennici vyhledávají potřebné lidi s velkým vnitřním potenciálem, kteří jsou schopni změnit běh dějin. Sokrovennik svěří tomuto člověku určité znalosti, učí ho a vyvede ho na cestu samostatné vnitřní práce. Žák Sokrovennika se stává Věžanem. ‚Věž‘ v překladu ze staroruského jazyka znamená ‚znalý‘, ‚zasvěcený‘. Později se tento pojem začal pojit s učeností a vzdělaností. Ale za tyto znalosti musí Věžan splnit ve společnosti určité poslání. Na závěr zpravidla Sokrovennik naučí Věžana samostatně navštěvovat Předdveří Šambaly a pak se vzdálí. Dále už Věžan činí a přijímá rozhodnutí samostatně. Takovýmto způsobem probíhá nepřímý vliv Šambaly, tedy skrze člověka, a co je obzvlášť důležité, přes prizmata lidského vidění naléhavých problémů.

A teď se podíváme na počátek XX. století. Během tohoto období došlo ke dvěma významným událostem. Za prvé Šambala zintenzivnila své působení na přípravách duchovní půdy pro nadcházející křižovatku lidské civilizace na přelomu tisíciletí. V důsledku toho došlo k výraznému skoku ve vývoji vědy a technologickému pokroku. Ve společnosti docházelo k významným změnám. Na přelomu XX. století byl zaznamenán prudký rozmach volnomyšlenkářství, přičemž všude, v různých zemích, na různých úrovních sociálních vrstev. Masově zachvátilo zejména mladou generaci usilující o hledání smyslu života, pravé svobody. Mladí lidé začali aktivně zakládat různá sdružení, spolky, sociální hnutí, strany, uzavřené společnosti, různé kroužky, buňky a tak dále… Stručně ře-

čeno byl Šambalou v celosvětovém měřítku iniciován rozmach duchovního hledání.

Za druhé ve stejnou dobu se spousta Destruktorů soustřeďovala v Evropě, zejména v její střední části. Mimochodem ve staré době na Rusi Destruktory nazývali příznačnějším slovem: ‚Hněvaši', od slova ‚hněvaš' – zlý, vzteklý člověk… Tak se stalo, že na přelomu XX. století počet osob typu Hněvašů prudce vzrostl. Destruktory rozpoutaná první světová válka – to byl začátek agónie Hněvašů, protože se přiblížili ke kritickému bodu své populace. Mimochodem ta svého vrcholu dosáhla v letech 1937–1939. Nevyhnutelným důsledkem druhé světové války, vyprovokované silami Destruktorů, bylo zničení jejich přebytků. Podle statistik pouze na území Sovětského svazu, a to jen kvůli zakrytí skutečného cíle zničit nadměrné množství svých ‚bratří', zabili Destruktoři dvacet pět milionů nevinných lidí. A podle celkové statistiky ze všech, kteří zemřeli za druhé světové války, celkový počet jejich členů představoval šestinu. V zájmu utajení svých skutečných záměrů používali Destruktoři nejrůznější triky, včetně progresivních idejí společnosti."

„Skutečně to dělají v tak velkém rozsahu a vědomě? Pak můžeme předpokládat, že mají vynikající vnitřní organizaci."

„Ano i ne. Nepochybně uzavírají spojenectví, což je ve větší míře způsobeno rozvojem jejich kapitálu, ale zároveň se snaží udržet svůj ideologický systém. Ale vše, co se týká globálních procesů jejich populace, jejich touhy po absolutní moci, je založeno a spojuje je na podvědomé úrovni. Proto u Destruktorů, kteří disponují nejvlivnějšími samovládnými pravomocemi v průběhu právě těchto interních ‚kataklyzmat', samozřejmě vzniká odpovídající přání zničit sobě podobné. Mezi vnějšími faktory se snaží najít všelijaké

vysvětlující důvody k ospravedlnění a realizaci jejich vnitřního nutkavého motivu.

Mimochodem obdoba této podvědomé síly působící přímo v opačném směru než u Destruktorů, a sice ve směru duchovního rozvoje, existuje u Slovanů. Proto jsou Slované schopni spojovat se a tvořit pod různými zdánlivými záminkami, ale na duchovním základě. Je to jejich vnitřní neodmyslitelná potřeba.

A tak právě na Rusko na počátku XX. století připadlo šíření překrývajících se vln – duchovních vln Šambaly a negativistických materiálních vln Destruktorů. Ale jestliže Šambala vyvolala krátký impuls nepřímého vlivu (který, a to je třeba poznamenat, získal široký ohlas ve společnosti a dosud motivuje milióny lidí k hledání), pak Destruktoři jako svéprávní představitelé lidské civilizace vyzařovali svou aktivní negativitu v režimu ‚trvalého zesílení'. Výsledkem je, že lidé dostali to, co si hromadně zvolili.

Vzhledem k tomu, že se dějiny našeho řádu začaly psát právě na tomto rozhraní, podívejme se podrobněji, proč a co se stalo? V důsledku takového čeření se na území Ruska, zejména v jeho evropské části, prudce aktivizovali jak duchovně rostoucí lidé, tak potenciální oběti Hněvašů. Mimochodem před buržoazní revolucí se jich obzvlášť hodně nahromadilo právě ve státní elitě a ve ‚světlech' salonů vyšší společnosti. Křižovatkou událostí se stalo hlavní město tehdejšího impéria Sankt Petěrburg.

Potenciální oběti Hněvašů sehrály ve zničení Ruska významnou roli. Nazvěme je třeba Hněvaři. I když se pro ně ve starých ruských pověstech zachovalo výstižnější slovo – Hnilec, tedy zkažený, vadný, morálně zpustlý člověk ‚prospívající' díky zlu, stejně jako plíseň ve vlhku. Pod pláštíkem éry ‚svobody projevu' Hněvaři uplatňovali svůj vliv ve vysoké společnosti. Což se následně nevyhnutelně odrazilo v niž-

ších sociálních vrstvách. Ve výsledku se v roce 1905 rozrostly veřejné nepokoje, které přerostly v anarchii a chaos. Právě tehdy vznikla reálná hrozba trůnu a stávající moci. V letech 1905–1906 došlo narychlo k transformaci státní správy. Byla zřízena Státní duma, parlament nezávislý na vládě. Fakticky to vedlo k otevřené konfrontaci o svrchovanou moc v zemi mezi různými frakcemi a stranami, které mimochodem měly každá svého chráněnce, kterého zase podporovali Destruktoři. Proto v politické aréně docházelo k neustálým konfrontacím, zostuzování a tvrdé konkurenci. A pokud vezmeme v úvahu, že ve vyšších kruzích společnosti již dávno zapomněli na slova čest a poctivost a co je velmi vážné – významnost lidí přestala být určována podle jejich osobních kvalit, ale podle společenského postavení – pak jsou výsledky budoucích událostí zcela zřejmé. Vyvrcholily 2. března 1917, když Mikuláš II. podepsal abdikaci. V rozporu se všemi pravidly a tradicemi byla vytvořena Prozatímní vláda, ve které vítězové v tomto neviditelném boji obsadili nejvýhodnější ministerské posty. A kdo stanul v čele kabinetu? Šestatřicetiletý Alexander Fjodorovič Kerenskij, advokát! Lepšího kandidáta pro ničím nerušenou činnost Destruktorů už ani vymyslet nelze.

Rusko, dřímající všedním životem, se náhle přes noc stalo zemí, kde se mohlo stát cokoliv. Vše se začalo měnit kosmickou rychlostí. Již 6. března 1917 byl vyhlášen politický program Prozatímní vlády. Prohlašoval úplnou politickou svobodu, všeobecné volební právo, svolání ústavodárného shromáždění. Byla vyhlášena všeobecná amnestie, což mělo za následek, že se na svobodě ocitli nejen političtí vězni, ale i všichni zločinci. Ze státní správy byli vyhozeni všichni úředníci předchozí administrativy. Prozatímní vláda 7. března vydala příkaz k zatčení Miku-

láše II. a jeho rodiny. Vyhlášky a nařízení se sypaly jedna za druhou. Ve skutečnosti ale v zemi vypukl naprostý zmatek a bezpráví.

Deníky s revolučními novinkami a prohlášeními různých osob, které ‚zažívaly štěstí z toho, že se konečně dožily éry svobody', šly na dračku. Nejpozoruhodnější bylo, že v těchto novinách, navzdory vyvrcholení brutální války a revolučních perturbací, zůstala komerční reklama. Všimni si, veřejnosti se nabízelo, jak co získat, výhodně zpeněžit, jak využít služeb. Rozvrat a chaos byly pro Destruktory vždy výhodné.

Na začátku března oznámila Prozatímní vláda založení Mimořádné vyšetřovací komise k prošetření nezákonných činů bývalých ministrů a dalších úředníků (MVK). V čele této instituce ‚svobodného Ruska' stál advokát z Moskvy N. K. Muravjov. Byli v ní právníci, veřejní činitelé kadetsko-eserovské orientace. Komise byla instruována, aby zjistila a zveřejnila ‚pravdu' o zákulisí svrženého režimu. Proklamovaly se takové vládní slogany jako například ‚Národ musí znát celou pravdu' a další. Ale ve skutečnosti to byla politická objednávka na padělání materiálů, které umožňovaly postavit před soud bývalou vládu, a zejména dokázat vinu Mikuláši II. a Alexandře Fjodorovně a odsoudit je za ‚velezradu'. Případ byl veden podle článku 108 trestního zákona.

Pád carské moci většina současníků té doby přijala s neskrývanou radostí. ‚Velkou svobodu' oslavovali i ti, kterým se žilo dobře i za starého režimu a kteří patřili mezi elitu. Takových přeběhlíků, kteří rychle změnili svůj názor a pomlouvali dřívější systém, se našlo víc než dost. Noviny byly plné nejrůznějších informací o velké transformaci Ruska, o ‚velké nekrvavé revoluci', ačkoliv ve skutečnosti byly zabity stovky lidí. Věznice se navzdory nedávné amnestii rych-

le plnily novými ‚nepřáteli svobody a lidu'. A za pouhý měsíc vlády nové politické elity, za jejichž zády fakticky stáli Destruktoři, se země zhroutila úplně. Není to až bolestně známý scénář z roku 1991?!

A ještě jeden důležitý fakt. ‚Hlavním hrdinům' událostí z října 1917 se následně podařilo bezpečně opustit Rusko a rozhojnit tak řady přistěhovalců v různých zemích. Jak se u nás říká, nadělali binec a zmizeli v houští. Ale když si podrobně prostuduješ celý příběh jejich dalšího života a osudu, pak zjistíš, že se stejnou prudkostí, s jakou tito hamižníci rozsévali negativitu z piedestalu moci, je životní okolnosti, mírně řečeno, zkroutily do vývrtky. Někteří emigranti přežívali v bídě, jiní se soužili samotou a duševními mukami, další zasáhly těžké choroby.

Radím ti, abys tyto záležitosti nejen hluboce prostudoval, ale také o nich řádně popřemýšlel. Muž stojící na vrcholu moci, schopný významných světových transformací, je vždy pod dohledem pozornosti nejen lidí, ale co je zvláště závažné – Šambaly. Můžeš vystoupat po žebříku moci, jak jen můžeš vysoko, ale věz, že absolutní moc na Zemi má jen Šambala. Pokud to osud zařídí tak, že zaujmeš prezidentské křeslo, pamatuj, že veškerá tato moc je pouze prověrkou duchovnosti tvé osobnosti. Zkouška mocí je pro člověka tou nejtěžší zkouškou. Proto až dosáhneš vrcholu, měj vždy na paměti, že tato fáze je jen prověrka tvé vnitřní pevnosti. Před přijetím každého rozhodnutí třikrát popřemýšlej. Prezidentství je smlouva, smlouva na čtyři roky, maximálně na osm let. Ale zdaleka ne na celý život. A pokud toto období odpracuješ svědomitě a vyvineš veškeré úsilí k plnění svých přímých povinností, pak to patřičně ocení nejen lidé. Pokud projdeš touto zkouškou nejvyšší moci se Ctí, otevře se před tebou Brána Znalostí pro poznání své duše. A to je dar nejcennější. Pokud se před

tebou tento neocenitelný zdroj otevře, žádné poklady tohoto pomíjivého světa ho už nepřekonají. Teď si dost dobře neumíš ani představit, jak je to důležité a cenné osobně pro tebe, pro tvou Bytost. Pochopíš, až to poznáš.

V podstatě každý člověk bez ohledu na sociální postavení, původ a jinou podobnou životní slupku několikrát v životě dostane šanci dojít k Bráně Znalostí. Ale aby se na tu úroveň dostal, bude muset zvítězit ve své vlastní říši sobectví, chamtivosti, nenávisti, závisti. Jinými slovy nad celým komplexem Negativity, který je v každém z nás, nad bdělým Strážcem živočišného principu. Vnější životní okolnosti, pokud sis všiml, tě jakoby schválně zkoušejí v pevnosti tvého vnitřního Ducha. A pokud zůstaneš uvnitř neochvějným a nezlomným, s nadvládou pozitivních myšlenek v hlavě (zdůrazňuji, právě pozitivních), pak ti v konečném důsledku toto trvalé vnitřní vlnové pole bude vytvářet všechny potřebné příznivé vnější podmínky. Hlavní je to, co máš uvnitř. Vše ostatní je vlastně pouze iluze vytvořená naší myslí. To ale pochopíš, až získáš osobní zkušenost a vnitřně ohodnotíš tento svět."

Nějakou chvíli mlčeli a pak muž v civilu pokračoval:

„Vraťme se teď k našemu příběhu. To, k čemu došlo v říjnu 1917, definitivně zničilo zemi za pouhých pár měsíců. Zohledníme-li tehdejší politické ovzduší v Evropě, nebýt v politické aréně Lenina, Destruktoři by jistě využili situace a zotročili zemi nebo alespoň její evropskou část… Příběh Vladimíra Uljanova začíná tím, že se stal žákem Sokrovennika."

„Vždyť v Leninově rodu taky…"

„Ano. Ale to jen vypovídá o tom, jak chytrý a nadaný byl samotný Sokrovennik, který se s ním setkal. Když to vezmeme kolem a kolem, jen v našem,

lidském světě existuje něco jako ambice, rozdělení. Ale lidé ze Šambaly soudí podle příznaků, které zřídka kdy vůči jiné osobě intuitivně vyciťujeme. Ti soudí podle stupně rozvoje lidské duše."

„Takže Lenin… byl učedníkem Sokrovennika? Někde jsem četl, že byl žákem druidů."

„V Rusku těmto lidem říkali Sokrovennici, v Anglii druidi. Podstata zůstává stejná. Řeknu ti teď něco, co díky Destruktorům v oficiální historii nenajdeš – odkud Lenin vzal nápad vytvořit takovou společnost a o co Uljanov usiloval. Soukromé Leninovy dokumenty ohledně těchto otázek existovaly. Většina z nich byla zničena, když přišel k moci Stalin. Ale některé z nich se našemu řádu podařilo zachránit. Mimo nich se zachovaly i osobní vzpomínky Gleba Bokého na rozhovory s Leninem.

Vladimír Uljanov dostal nápad vytvořit nový typ společnosti, a tudíž nový typ člověka – od Sokrovennika. Komunistická společnost je vlastně prototyp společností vytvořených v předchozích civilizacích v období takzvané Zlaté doby neboli Zlatého věku. Šambala uchovává mnoho různých příkladů uspořádání ideální společnosti, kdy se duchovní princip ve formě progresivních znalostí stává dominujícím faktorem pokroku a kdy moc živočišného principu s jeho destruktivními stimulacemi prakticky neexistuje. Lenin obdržel toto schéma od Sokrovennika, přetvořil jej přes prizma vlastního chápání jako svou vizi realizace tohoto projektu v tehdejších podmínkách. A když se stal Věžanem, pokusil se tuto ideu uskutečnit. Lenin se stal ve světě populárním právě díky této skvělé ideji. Byl podporován milióny lidí, kteří intuitivně cítili a věřili, že podstata té myšlenky je do značné míry totožná s jejich vlastním vnitřním vnímáním světa. Nedá se říci, že nedělal žádné chyby. Samozřejmě že dělal, jako každý člověk, kte-

rý se snaží najít v temnotě noci cestu ke vzdálenému záblesku světla. Ale při tom všem Lenin zůstal Člověkem. Největší chybou, kterou udělal a před kterou ho mimochodem Sokrovennik varoval, bylo zapojení Destruktorů do jeho projektu. Každá revoluce kromě toho, že přitahuje pozornost, z nich navíc dělá aktivní účastníky vládnutí. Lenin kolem sebe shromáždil silnou ideologickou skupinu, ale vtěsnali se do ní Destruktoři, kteří i přes navenek aktivní práci sledovali především své vlastní sobecké cíle. Stalin byl jedním z nich. Když se v roce 1922 probil k moci, zbavil Lenina prakticky všech pravomocí.

A když Lenin a Dzeržinskij zemřeli, zničil celou skupinu, která měla podle Leninova záměru pokračovat v nastartovaném procesu postupné transformace společnosti. To, co se stalo, se stát muselo. Šambala věděla, že je vytvoření takové společnosti předčasné. Věděla, co bude následovat. Na druhou stranu všechny tyto události měly svůj význam. Za prvé proto, že ukázaly budoucím generacím této civilizace myšlenku zřízení ideální společnosti. A také kvůli poučení z historie – přechod na tento typ společnosti se provádí nikoliv proléváním krve, terorem a násilím, ale skrze vnitřní potřebu samotné společnosti; nikoliv zprůměrováním mas, ale stimulací individuální tvořivosti; vytvořením takových životních podmínek, aby mohl každý člověk ve společnosti realizovat všechny své schopnosti. V konečném důsledku tento přechod vede k civilizované společnosti, ve které nejsou chudáci, kde každý žije tak bohatě, jak se činí. To je za prvé.

Za druhé v té době byla situace ve světě velmi napjatá – vznikla síla, která vyžadovala stejně mocnou opozici. Stalin, který stál v čele sovětského zřízení, byl v podstatě destruktorem tyranem. Ale v té době v Evropě dozrával ve svých ‚idejích' další tyran-de-

struktor, Hitler, který v roce 1921 vedl fašistickou národně socialistickou stranu. A vzhledem k tomu, že se blížily roky 1937–1939, kdy množství Destruktorů mělo dosáhnout svých mezí, byl střet těchto tyranů nevyhnutelný.

Ale i přes všechny nesnáze existence sovětského státu (uvádí to Šambala v poselství) a co je nejdůležitější, i přes nedostatek hromadné náboženské ideologie, se mnoho lidí v tomto zřízení stalo morálně čistějšími a lepšími. V jazyce Šambaly jejich duše udělaly pokrok ve svobodném rozvoji, nebo-li – spasily se. Byl omezen destruktivní vliv. Připomeňme alespoň hromadné sdělovací prostředky. V televizi se tehdy, s výjimkou politiky, ukazovalo hodně dobrého, hezkého. Bylo omezeno vysílání hraných filmů. A většinou se celkově vyzdvihovala lidskost, vlastenectví, dobro, čest a důstojnost. To znamená, že když se člověk díval na televizi, ‚nabíjel se' energií dobré nálady, ladil svůj mozek na pozitivní myšlenkovou vlnu.

Nicméně u moci zůstali Destruktoři a negativním výsledkem bylo, že se v sovětském státě místo jednoho náboženství vytvořilo druhé – náboženství strany. I Lenin ve své poslední vůli vyjádřil ideu svobodné společnosti bez kultu osobnosti. Ale náboženství, jak víš, v překladu z latiny znamená ‚nábožnost, svátost, předmět uctívání'. V důsledku vytvoření náboženství strany lidé začali posvátně věřit v jejich vůdce a považovali je málem za bohy. Samozřejmě že to do jisté míry tlumilo jejich osobní svobodu a zavádělo do tmy mylných představ – a při zničení Svazu pak proměnilo v obrovský stres, šok. Lidé uviděli, že jejich bohové, ke kterým se téměř modlili, byli obyčejní smrtelníci, stejní jako oni.

Zkrátka a dobře – pokud se na historii podíváme z globálního měřítka, pak i zničení Svazu, přestože jsme jej těžce prožívali, bylo nezbytné. Koneckon-

ců lidé uviděli to, co nedokázali uvidět dříve a ocenili to, co měli. Vzpomeň si, jak mnozí z nich v době perestrojky horoucně toužili změnit svůj život, všichni se nakazili myšlenkou transformace, všichni chtěli něco nového. Jako by se roztrhl pytel s nejrůznějšími náboženstvími a sektami, z nichž mnohé byly destruktivního charakteru, balamutily davy a vytahovaly z nich peníze. Ale lidé se tam hrnuli. Proč? Protože náboženství se obvykle ‚kuchtí' na duchovních znalostech, aby jejich kůrčička vypadala chutně a přitažlivě, aby člověk nejen zatoužil ‚zbaštit' jejich produkt, ale ještě povyprávěl ostatním, jak je lahodný. A že se za nějaký čas po takové ‚dobrotě' objeví zažívací potíže – to jsou, jak se říká, vedlejší efekty. Ale ty poruchy trávení jsou také potřebné, i když jsou velmi bolestivé. Je to takový druh lekce pro budoucnost.

Podívej se na dnešní lidi postsovětského státu! Ve většině případů touží po stabilitě, ale hlavně – začali přemýšlet samostatně. Nyní na základě svých zkušeností dokáží více či méně adekvátně zhodnotit situaci a zvážit, zda mají nebo nemají věřit slovům sektářů, politiků, vojáků, tedy těch, kdo jsou u moci. Vždyť co jsou to slova? Jen kmitání vzduchu, v nejlepším případě s frekvencí dvacet kilohertzů, které zanikne za půl vteřiny. Slova se snadno zapomínají. Ale cenná zkušenost, kterou člověk nabude sám – nikdy. Proto většina lidí zmoudřela. Začali chápat, že nikdo nezmění jejich život k lepšímu kromě nich samotných. V současné fázi, kdy se lidstvo ocitlo na křižovatce, je toto poznání obzvláště cenné a důležité.

A teď zpět k příběhu, k zakladateli našeho řádu – Glebu Ivanovičovi Bokému. Je třeba zdůraznit, že se na konci XIX. a počátku XX. století, v souvislosti s vlnou duchovního poznání vyvolanou Šambalou, v civilizovaných zemích objevilo mnoho Věžanů. Každému byla přidělena určitá role. Mezi nejznámější

Věžany na politické scéně v Rusku patřil Grigorij Jefimovič Rasputin a Vladimír Iljič Lenin. Každý vykonával svou činnost nezávisle.

Leninovy ideje fascinovaly mnoho pokrokových lidí té doby, lidí, kteří hledali duchovní svobodu. Bokij byl jedním z nich. A díky jeho vnitřnímu hledání se v životě často setkával s neobyčejnými lidmi.

Po Leninově smrti v roce 1924 se v nejvyšších mocenských vrstvách odhalili destruktivní jedinci, kteří fakticky soustředili úplnou moc ve svých rukou. A když došlo i na hrubé pošlapávání poslední vůle Uljanova, mnoho pokrokových lidí už tehdy vidělo ve Stalinovi zkázu Revoluce a absenci veškerých vyhlídek na vytvoření společnosti, o níž se Lenin zmiňoval. Pro Bokého, stejně jako pro mnoho z jeho kolegů, to bylo období vnitřní krize.

Právě v tomto období, v roce 1924, se pracovníci leningradského oddělení Bokého seznamují s neobyčejným člověkem – Alexandrem Barčenkem, talentovaným vědcem a spisovatelem. Barčenko pracoval jako konzultant v oddělení vědy a techniky v Nejvyšší hospodářské radě, kde se zabýval výzkumem v oblasti heliodynamiky a studiem léčivých rostlin. Na počátku dvacátých let Alexandr Vasiljevič spolupracoval s Ústavem pro studium mozku a mentální aktivity. Mimochodem přizval ho Bechtěrev, který ústav vedl. Bechtěreva zaujal parapsychologický výzkum Barčenka a také vědcovo hledání v oblasti ‚Starověké vědy Šambaly'. Barčenko se zde spřátelil s tak významnými osobnostmi vědy, jako byl lékař Vasilij Kaškadamov, známý hygienik, který se ve své době snažil zavést v Rusku zkušenosti indických lékařů v oblasti zdravotnictví, Leonid Leonidovič Vasiljev – fyziolog-reflexolog a parapsycholog, který studoval záhadné jevy psychiky, samotný Bechtěrev a další. Barčenko byl docela zajímavá a všestranná osobnost. S jeho

pracemi se seznámíš později. Podotýkám, že mnohými svými objevy, které tehdy označoval jako ‚předvídání kroků zítřka', předběhl svou dobu a určil to, co bylo oficiálně ‚objeveno' až mnohem později, po jeho smrti. Týká se to například objevu transuranových prvků, účinku sladu a některých pozorování v oblasti medicíny. Barčenkova teorie o ‚Starověké vědě Šambaly' vyvolala velký zájem Bokého, protože nejen rezonovala s některými z Leninových myšlenek, ale také rozšiřovala okruh poznání a chápání podstaty člověka a událostí, ke kterým dochází na celém světě. Samotný Barčenko, jak se později ukázalo, obdržel tyto informace od Věžana burjatského původu, když v mládí cestoval v oblasti Zabajkalí.

Abys pochopil, co představuje náš řád a z jakých lidí se skládá, podíváme se blíže na osobnost Gleba Bokého – iniciátora jeho vzniku a zakladatele. Patřil k úplně jiné generaci čekistů než například Jagoda, Pauker, Molčanov, Gaj a další. Byl to muž Cti. Bolševik staré gardy. Pocházel ze starobylé intelektuální rodiny, měl dobré vzdělání. Byl velký milovník a znalec hudby. Inteligentní, s různorodými zájmy, zejména v oblasti vědeckého poznání světa.

Bokij byl členem petrohradské Čeky[1], po vítězství revoluce pak jejím předsedou. V květnu 1921 založil kryptografickou službu při Všeruské mimořádné komisi. Hlavním úkolem tohoto zvláštního oddělení, jak víš, byla ochrana státního tajemství. Bokij zajistil pro speciální oddělení vlastní zdroj příjmů z prodeje trezorů různým institucím. Navzdory tomu, že byl tento peněžní fond vytvořen z osobní iniciativy a s přímou účastí Bokého a že se v jeho rukou nacházely

[1] *ČEKA – Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotáží při Radě lidových komisařů RSFSR (pozn. překl.)*

významné finanční částky, Bokij je nikdy nepoužil pro osobní zisk.

Do svého oddělení se snažil získat vědce a odborníky z různých vědních oborů, kteří byli zajímaví pro OGPU. Ze zmíněného fondu se financovaly vědecko-výzkumné expedice. A právě Bokij založil na svém oddělení speciální laboratoř, v níž mohl Barčenko obnovit své parapsychologické experimenty. V této laboratoři zkoumali mimořádné schopnosti různých lidí. Pobývali v ní šamani a hypnotizéři, lidoví léčitelé, věštci – obecně fenomenální lidé, kteří měli schopnosti řídit své vnitřní skryté psychické rezervy. Později se tato tajná speciální laboratoř přestěhovala do Moskevského energetického institutu a pak do budovy Všeruského ústavu experimentální medicíny (VIEM), kde jí říkali ‚neuroenergetická laboratoř'.

Informace získané z výzkumů v této laboratoři jsou jedinečné. Až se s nimi seznámíš, sám se o tom přesvědčíš. Tak například monografie Barčenka *Úvod do metodiky experimentálního působení objemového energetického pole*. Mimochodem tuto zajímavou práci zkonfiskoval NKVD v sedmatřicátém během běsnění Destruktorů. Ale spolupracovníkům našeho řádu se podařilo zachránit ji a uchovat až do dnešních dnů. A nejen tuto, ale také pojednání *O starobylé vědě*, knihu vzpomínek *Hledání ztracené pravdy* a také práce jiných vědců, s nimiž byl Barčenko ve spojení. Například velká studie profesora Leonida Grigorjeviče Danilova *Teorie vlnového počasí*. Tato kniha má také svůj příběh – o uloupení, tajném odvozu a dlouhodobém pobytu v zahraničí. Zkrátka, až se seznámíš s těmito a dalšími vzácnými díly, mnohé pochopíš sám. Jedná se o velmi cenný materiál. Ne nadarmo se na takové práce, ostatně i na traktáty ‚o vnitřním' pořádají hony po celém světě. Stačí jen, když se někde objeví opravdové znalosti a hned

je chce mít každý, počínaje lidmi s nejvyšší politickou mocí až po špičky různých náboženství.

V roce 1925 Bokij zařídil Barčenkovi cestu na Altaj, do oblasti Bělovodí. Ve skutečnosti se toto místo nachází v blízkosti Předdveří Šambaly."

„Myslel jsem si, že je v Tibetu," řekl Nomo.

„Ten humbuk kolem Tibetu z velké části vytvořili sami lidé. Jedni s výhledem na zisk, jiní podlehli šuškandě. Ale ti obzvláště naivní stále investují spoustu peněz do expedic, aby našli to, co tam ve skutečnosti nikdy nebylo."

„Co vím, expedice se pořádaly i na Bělovodí."

„Pořádaly. Ani netušíš, kolik lidí kolem Předdveří Šambaly prošlo. Ale jen málokdo z nich ho našel. Propustkou pro ně byly čisté úmysly a dobré srdce. V těch rukopisech si přečteš: ‚…lidé, kteří jsou svobodni od připoutanosti k věcem, majetku, osobnímu obohacení, osvobozeni od sobectví, to jest – dosáhli nejvyšší morální dokonalosti…'"

„A jak se jim podařilo najít cestu?"

„Jednoduše. Průvodní mapa jim byla vložena do podvědomí. Teď je pro tebe těžké si představit, do jaké míry Bódhisattvové ze Šambaly rozumějí tajemství vnitřní povahy člověka a celému komplexu interakcí jeho vnitřních energií. Nám připadá takové přesné působení na dálku nepravděpodobné, ale pro ně je to hračka… Teď se vraťme k Barčenkově cestě. Předdveří Šambaly tehdy nenašel. Ale setkal se s některými lidmi, kteří údajně uskutečňovali pravidelné pouti do Šambaly. Jedni tvrdili, že se toto duchovní centrum nachází za bariérou, jiní že hluboko pod zemí a další, že v jeskyních a nepřístupných horských oázách. Zkrátka napovídali toho o Šambale, co jim rozvinutá představivost dovolila. Zde je třeba poznamenat, že lidi, kteří něco takového tvrdí, lze v oblastech Altaje a zejména pak Tibetu, Mongolska, Číny, Indie,

Afghánistánu, východního Kazachstánu najít v hojném počtu. Ale zrovna tito lidé správné informace nemají. Sami se nacházejí ve stavu hledání tohoto obydlí, a to poměrně dlouhou dobu. Mnozí z nich, kteří přišli na tuto půdu s podobným úmyslem už dávno, tam často zůstali žít trvale a někdy se z nich stali i lámové. Je přirozené, že za celé to období duchovního hledání nahromadili informace z různých pověstí a fám. Nelze říci, že v pověstech je výmysl úplně všechno. Je v nich několik procent pravdy. Ale když se těmto ostříleným ‚hledačům' dostanou do cesty nováčci, velmi rádi a často je povodí za nos. Částečně proto, aby si vydělali nějaké peníze na dalším zelenáči, a částečně, aby získali vnitřní uspokojení ze svých vlastních sobeckých ambicí. Musím říct, že se na tu návnadu chytilo mnoho cestovatelů a vědců.

Takže lidé, kteří ujišťovali Barčenka, že navštívili Šambalu, tam ve skutečnosti nikdy nebyli. Ale mezi všemi těmito ‚hledači' vědec nalezl jednoho skromného muže, který více naslouchal, než mluvil. A když promluvil, pak jeho povídání velmi připomínalo znalosti, které Barčenkovi ve své době sdělil Věžan. Jenomže tento člověk tvrdil, že nikdy v Šambale nebyl a že se o toto téma zajímá jen ze zvědavosti. Barčenko intuitivně cítil, že něco ví, ale nepodařilo se mu od něj zjistit nic víc. Z expedice se Alexandr Vasiljevič vrátil s nejrozmanitějšími a sem tam i protichůdnými informacemi. Přesto hlavní úkol – vejít do přímého kontaktu s Šambalou – splněn nebyl. Následovalo pár pokusů uspořádat expedice do Tibetu a Mongolska, ale z určitých důvodů se nekonaly.

Bylo zajímavé, že se na jaře roku 1924 Barčenko náhodně seznámil s kostromským vesničanem Michailem Trofimovičem Kruglovem, žákem slavného kostromského starce Nikitina. I když stěží můžeme taková setkání nazvat jen náhodnými – spíše se

u vnitřně hledajících lidí jedná o zákonitost. Mimochodem po smrti starce byly v jeho majetku nalezeny rukopisy s mnoha poznámkami o učení Mahátmy ze Šambaly... A tak se kostromský rolník nejen s Barčenkem seznámil, ale opakovaně ho navštívil v Leningradě. Přivážel s sebou různé rukopisy, neobyčejné výrobky ze dřeva ve formě důmyslných věciček a také ideogramy, které později posloužily vědcům jako předmět speciálního ideografického výzkumu. I samotného Barčenka tento chlapík z kostromských lesů překvapoval svou, ve srovnání s vlastní, větší způsobilostí ve Starodávné vědě a hodnocením současné mezinárodní situace. A byl to tehdy Michail Kruglov, který napověděl vědci, že Šambalu je třeba hledat poblíž Bělovodí na Altaji. Barčenko se tam za podpory svého patrona Bokého chystal vydat. Později, i když byl Barčenko stále na cestách, neustále udržoval kontakt s Michailem Kruglovem a jeho přáteli.

Gleb Ivanovič Bokij mu poskytoval veškerou možnou pomoc, protože pociťoval vnitřní potřebu těchto studií a zároveň se domníval, že se jedná o užitečnou věc pro stát jako celek. Osobnost a nápady Barčenka imponovaly mnohým předním vědcům té doby, profesorům, z nichž někteří jako Bechtěrev, Kaškadamov, Kapica, Čiževskij, Vasiljev projevovali hluboký zájem o pochopení Starodávné vědy a často se scházeli u Barčenka doma a vedli debaty.

Alexandr Vasiljevič pak dostal nápad předat do této doby nahromaděné znalosti lidem, kteří stáli na vrcholu moci. Ale tuto myšlenku nebylo možné realizovat ve větším měřítku. Nyní je jasné proč. Vždyť vládu si již podmanili Destruktoři a jejich hlavním cílem nebylo tvoření, ale ničení – jak zevnitř, tak zvnějšku. S pomocí Gleba Ivanoviče se v roce 1925 Barčenkovi podařilo založit jen malou skupinu, kroužek uvnitř

OGPU. Zpočátku se jej účastnili vedoucí pracovníci prvního zvláštního oddělení, včetně Bokého. Nicméně schůzky s takovými kolegy brzy skončily. Tito lidé jednoduše nebyli schopni takový typ informací pojmout. V podstatě byli schopni vnímat jen hmotný základ problémů, nikoliv duchovní. Částečně to způsobovala specifika jejich profese. Bokij si uvědomil svou chybu a když obnovil činnost kroužku, tentokrát do něj zapojil správné lidi. Většinou to byli jeho staří kamarádi z vysoké školy báňské, kteří v té době zastávali různé pozice v mocenské struktuře. Svou povahou a přesvědčením to byli lidé Cti, s pokrokovým pohledem na svět, a stejně jako Bokij se ubírali po cestě duchovního hledání. Stali se prvními členy našeho řádu. Až se seznámíš s obsahem těchto složek, dozvíš se o nich a jejich dalším osudu mnohem více. Povím ti jen, že nejtěžší doba pro řád probíhala v letech 1937–1938, kdy byli Destruktoři na vrcholu.

V té době už byla celá stará leninská garda vyhlazena. V čele tohoto aktu odplaty Destruktorů stál Nikolaj Ježov, tehdy lidový komisař vnitra. Typický vyvrhel lidské rasy. Dosud zůstává nejasné, kdo byli jeho rodiče, a vůbec je v jeho životě hodně temných míst. Zvláštní pozornost věnuj vnitřním a vnějším charakteristikám té osoby. V budoucnu se ti budou tyto znalosti hodit, abys ochránil svůj prostor před podobnými destruktivními osinami.“

Učitel uchopil odpovídající složku a nalistoval příslušnou stránku:

„Jen si poslechni, co o něm píší naši profesoři medicíny: ‚Malý, neduživý člověk (výška 160 centimetrů), trpí infantilismem (zaostalost ve vývoji, která se projevuje přetrváváním psychických a tělesných dětských znaků v dospělosti). Zjištěná porucha funkce žláz s vnitřní sekrecí by mohla být způsobena vrozenou syfilidou, tuberkulózou, traumatickým pora-

něním mozku, podvýživou v raném dětství nebo alkoholismem rodičů'. Obvykle takové jako on nazývají v Rusku ‚ksindl'. Tady je dokonce vysvětlivka k tomuto starobylému slovu: ‚Ksindl: hnusný, odporný, ošklivý, ohavný, špatný. Ksindl je člověk ničema, darebák, nepopsatelný spratek'. Tak... tak... Pokračujme: ‚Obličej drobný, s nezdravou kůží nažloutlé barvy. Vlasy hnědé do zrzava.' A tady...: ‚Na tváři jizva. Zuby zkažené, zažloutlé...' No, a oči: ‚Oči šedozelené s tvrdošíjným, nepříjemným pohledem, zapichující se při rozhovoru jako šídla'. Dá se říci, že příznivce Destruktorů je nyní snazší identifikovat právě podle očí a řídit se přitom vnitřní intuicí. I když navenek díky vymoženostem plastické chirurgie mohou vypadat docela úctyhodně... Tak... tak... Aha, ještě jeden velmi důležitý bod, který vysvětluje, čím byl podmíněn Ježovův sadismus: ‚Pocit vlastní méněcennosti a potřeba ji nějak kompenzovat v něm vyvolávala zvláštní krutost...' Tady je další zajímavé srovnání: „...podobnou krutosti nezralého dítěte schopného za předpokladu beztrestnosti neustále trápit libovolného živého tvora, slabšího než je on sám.' Mimochodem podobnými potenciálními oběťmi Destruktorů, vykonavateli krvavého teroru jsou lidé uražení na celý svět. A zpravidla se zmrzačeným dětstvím...

Takže, pokud se ti podaří dosáhnout nejvyšší moci, pamatuj na to, soustřeď příležitostně podle možností svou pozornost na sociální programy zaměřené na ochranu dětí před krutostí světa. Nezapomeň, že děti jsou budoucnost země – a ta budoucnost se mění každých dvacet pět let.

Až si budeš číst tuto složku o potenciálních obětech Destruktorů v mocenské struktuře, najdeš tam mnoho zajímavého. Jsou to užitečné informace. A teď mi dovol, abych dokončil příběh o zakladateli našeho řádu.

Tak tedy – po zatčení a popravě bývalého lidového komisaře vnitra Jagody, Ježov připravil stejný osud jeho zástupcům a vedoucím hlavních útvarů OGPU. Mezi ně patřil i Bokij. Byl zatčen 16. května 1937 jako ‚správce státního tajemství a tajný sběratel kompromitujících materiálů na sovětské vůdce'. Byl obviněn, jak to bylo v té době zvykem, ze všech smrtelných hříchů, včetně vyzvědačství pro nepřátele lidu, z pokusu navázat kontakt se zahraničním nábožensko-mystickým centrem Šambala a ze založení kroužku pro studium mystického učení, do něhož byli zapojeni lidé zabývající se ‚špionáží ve prospěch Anglie'. Celkem vzato mu přišili všechno možné, aby ho mohli postavit ke zdi.

Bokij byl odsouzen k smrti zastřelením, které bylo naplánováno na 15. listopad 1937. Ale díky tajným následovníkům Gleba Ivanoviče, kteří zůstali na svobodě v aparátu OGPU, se mu podařilo zastřelení vyhnout. Místo Bokého zastřelili zločince sebraného v jednom z vězení, který byl Glebu Ivanovičovi velmi podobný. Bokému se podařilo utéct. Změnil svůj zevnějšek a příjmení. To, že přežil, věděli pouze organizátoři útěku. Pro oficiální historii byl Bokij navždy mrtev.

Nejprve se skrýval v Kostromě. Odtamtud se snažil přes své zachránce pomáhat uniknout svým přátelům z kroužku před zastřelením, včetně Barčenka. Ale řada nových zatýkání odstranila jeden důležitý článek v řetězci organizace útěku a plán se zhroutil. Navíc se lidé, kteří zachránili Bokého, museli ‚držet při zemi'.

Aby neohrozil lidi, u nichž žil, musel Gleb Ivanovič okamžitě zmizet. Když už Bokij nemohl přátele zachránit, vydal se na Altaj. Tam vyhledal onoho skromného člověka, o němž se zmínil Barčenko po své expedici v roce 1925. Podle vzpomínek samot-

ného Bokého jej při setkání překvapily oči tohoto člověka – přitažlivé, jiskřivé, jako kdyby vyzařovaly nějakou mocnou sílu. Dlouho se díval na Bokého a pak se bez okolků a zbytečných slov představil. Ukázalo se, že to byl sám Mežanin. I to se v životě stává. Přestože Barčenko byl vědec a tak horlivě hledal Šambalu, Mežanin se odkryl Bokému.

Rozluštění takového paradoxu má své kořeny hluboko v lidské duši a skrytých úmyslech. Předpokládáme, že se nikdy nikdo nedozví o tom, co si myslíme a co pohání naše touhy. Ale ve skutečnosti jsme všichni jako na dlani, a to zejména pro ty, kteří jsou přímo spojeni se Šambalou. Přičemž naše místo pobytu na zeměkouli (ve smyslu překážky, pokud jde o vzdálenost) je pro ně bezvýznamné.

Bokij získal to, o čem se mu ani nesnilo. Mežanin z něj udělal zaslouženého Sokrovennika. Později se Gleb Ivanovič zkontaktoval se svými přeživšími přáteli, včetně svých zachránců. Naučil je všemu, co sám pochopil. A tak vznikl náš tajný řád. Bokij žil až do roku 1964. Osobně přijal od Mežanina naprosto neocenitelný dar Šambaly – fragment Čintámaní a poselství s Manuskriptem. Po smrti Bokého noví členové skupiny pochopili znalosti díky rukopisům, historickým dokumentům zachráněným z NKVD v roce 1939 před zničením a samozřejmě i díky samotným žákům Bokého.

Je třeba poznamenat, že Gleb Ivanovič měl nejen neobyčejný život, ale dokonce i smrt. Byl naprosto zdráv navzdory svému pokročilému věku. Po památném setkání s Mežaninem shromáždil Bokij v roce 1964 všechny své přátele a řekl jim, že se mu v duchovních praktikách otevřela úplně jiná úroveň reality, která je naprosto nesrovnatelná s pozemskými pojmy. Obdržel do ní přístup a chce opustit tělo. Sám určil přesný čas, kdy zastaví své srdce, dokon-

ce v této souvislosti žertoval o akurátnosti opravdových čekistů. Rozloučil se s přáteli a přesně v devatenáct hodin tři minuty, když se na obloze objevila první hvězda, se mu zastavilo srdce – jak předpověděl…“

Muž v civilu chvíli přemýšlel o něčem svém a pak, jako by se vzpamatoval, pronesl:

„To je patrně celá má předmluva. Dále se seznamuj s materiály sám, přemýšlej, udělej si vlastní závěry. Nechám tě o samotě s historií… Pokud budeš něco potřebovat, je tu telefon na ‚dispečink‘… No, už tě nebudu rušit…“

Přátelsky poplácal Noma po rameni, rozloučil se a odešel. Mohutné ocelové dveře se tlumeně dovřely a jakoby oddělily Nomův vnitřní svět od vnějšího. Nomo byl spokojen s touto dlouho očekávanou samotou, kdy se může beze spěchu ve všem rozebrat, a především sám v sobě. A kdo by mohl být v takovém tichu lepším a znamenitějším společníkem než knihy a rukopisy nevšedních, mimořádných lidí, tajných géniů své doby…

Kapitola 3
Problém prvořadé důležitosti

Květen 1994

Od onoho památného dne zasvěcení Noma uběhly čtyři měsíce. Ale vzpomínky na něj stále uváděly do pohybu myšlenky svědků té události. Pro některé byla něco jako vnitřní odhalení, pro jiné upevněním niterných přesvědčení, pro ostatní silným stimulem v nelehké každodenní práci. Ale rozhodně si každý z nich zažil úžasné okamžiky, které v jejich duších zanechaly hlubokou, nesmazatelnou stopu.

Zástupci řádu Slovanů z postsovětských republik se setkali v malé místnosti, aby na ‚domácí poradě' řešili naléhavé problémy aktuálních záležitostí. Venku lilo. Přestože byl květen, bylo docela chladno. Zato v samotné místnosti se z hořícího krbu linulo příjemné teplo, které vytvářelo atmosféru domácího pohodlí a vyzývalo k dlouhému rozhovoru.

Během tohoto období bylo vykonáno poměrně mnoho náročné práce. Po Bergedorfském fóru se podle očekávání na Noma pozornost nejenže upnula, ale jeho vystoupení otřáslo i žraloky politiky zastupující zájmy západních mocností. Náhle se o něm mluvilo v nejvyšších politických kruzích Evropy a Ameriky. A zvláště prozíraví politici se nad touto figurou vážně zamýšleli v nově rozehrané ‚šachové hře'. Pro-

blémy, které musí řád v tomto okamžiku řešit, byly částečně spojeny s odvetným tahem.

Během diskuse o zmíněných otázkách si vzal slovo generálplukovník z bratrské sousední země.

„Máme vážný problém. A s velkou pravděpodobností může přerůst do velmi vážného. Minule jsem vám referoval o našem ‚drahocenném' objektu s kódem Lord a o informacích, které se nám donesly – zadrápli ho Destruktoři. Tyto údaje se teď plně potvrdily. V poslední době začal Lord velmi rychle stoupat vzhůru. Podle kontrarozvědky ho připravují na prezidentské křeslo v naší zemi. Pokud se tak stane, pak Ego rozmístí své základny přímo před naším nosem!"

„Ano, to je opravdu vážný problém," řekl postarší generál. „Tím spíše, že je vaše země označena na našich plánech jako jedno z možných míst ‚křižovatky'… A pro Noma je takový destruktivní tlak z bezprostřední blízkosti více než nebezpečný, dokud ho nedostaneme k moci."

„Destruktoři ožili, zřejmě ucítili, že něco není v pořádku."

„Tak, tak."

„Jaké jsou návrhy?"

„Co takhle Lorda eliminovat?"

„Už jsem o tom přemýšlel," řekl mluvčí. „V této fázi by to mohlo vyvolat příliš nepotřebného hluku. Stal se velmi významnou postavou ve sférách skrytého vlivu."

„Možná je snazší nabídnout mu více, když je tak chamtivý, že podlehl přesvědčování Destruktorů?"

„Oh, to ne. Faktor peněz zde fungovat nebude. Má jich víc než dost – hojnou podporu ze strany impéria Ega a svých financí má také dostatek. Opírá se o vlastní zločineckou organizaci s miliardovým obratem. Ne, peníze tu nepomůžou."

Na chvíli ve vzduchu viselo napjaté ticho a pak jeden z účastníků navrhl:

„No, pokud se tak sebevědomě opírá o trestnou činnost, pak je nutné tu oporu zlikvidovat. Když se zhroutí opora pod nohama, spadnou i všechny její nadstavby. A o trosky Destruktoři prostě nebudou mít zájem."

„Přesně tak. A naši finanční magnáti se od něj odvrátí."

„Tu oporu je třeba nejen zničit, ale také na něj získat důležité kompromitující materiály, aby pak odmítli Lordovy služby nejen u nás, ale i v zahraničí."

„Potřebujeme někoho, kdo by byl schopen zničit ten kolos zevnitř."

„To je monstrózní úkol! Dovedete si představit, jaký profík je k tomu zapotřebí? Takový má cenu zlata!"

„To je pravda."

„Zrovna teď by se hodili tatíčkovi Ostrované. Lepší odborníky na takovou práci nenajdeme."

„Kde teď jsou?" zeptal se jeden z nových členů řádu.

„Všude možně, mají volnost... S rozpadem Svazu byla organizace rozpuštěna."

„Kdyby byli v té době naši lidé blízko u vrcholu moci, takovou nehoráznost by nedopustili."

„Ani nemluv... náš drahý kriminální stát zanechal chlapce na libovůli osudu. Tomu se říká mateřská láska!"

„No tak, no tak. Ale jací orli se z nich teď stali! Jsou to opravdoví muži, kteří prošli ohněm a vodou a odolali svodům slávy."

„Ano, ale těch orlů mohlo být víc. Nezůstalo jich ani na zahnízdění."

„Zajímalo by mě, kdo je asi sejmul?"

„Destruktorů je všude plno."

Účastníci diskuze zmlkli, ponořili se do různých chmurných vzpomínek. Ostatní přítomní se neodvážili prolomit mlčení. Bylo slyšet jen praskání hořícího dřeva v krbu. Fascinující plameny ohně mimoděk přitahovaly pohledy lidí.

Starý generál vstal ze židle a přistoupil ke krbu. Přihodil několik polínek do ohně a pozoroval, jak se jich plameny zmocňují ze všech stran. Tato podívaná v něm evidentně vyvolala nějaké vzpomínky. Aniž by odtrhl oči od obrazu živlového boje plamene a dřeva, tiše zarecitoval:

„Krvavý sníh pod nohama taje.
Strom, který odtrhl se od listu.
Střelná rána, jako lotos,
Rozevřela své okraje…“

Několik lidí, kteří seděli u ohně, se při těch slovech zachvělo, jako kdyby dostali ránu elektrickým proudem. Vyměnili si pohledy. Jeden z nich opatrně pronesl:

„Myslíte si, že je to tak mimořádně závažné, že je třeba vyslat…“

Odpovědí na tuto nedokončenou otázku byl generálův výraz. Podíval se na toho, kdo promluvil a pokračoval v recitaci zvláštních veršů, jejichž utajený smysl byl srozumitelný pouze části přítomných. A právě mezi těmito lidmi nastal mírný rozruch, stěží rozpoznatelný podle nervózních pohybů a nadmíru znepokojených pohledů. Bezděky se přenesl i na ostatní. Všichni se podívali na generála. Ten mezitím dorecitoval báseň a s němou otázkou sledoval své staré kamarády. Jeden z nich řekl:

„Když to říkáš… Tvoje intuice nás ještě nikdy nezklamala… Já jsem pro… I když by bylo velice smutné, kdybychom na tomto případu ztratili tak cennou

rezervu. Rád bych ho vyhradil pro Noma, nikdy nevíte, jaká další překvapení nás čekají v budoucnu."

„Vše je vůle Boží… Ale na vyřešení tohoto problému přímo závisí i Nomova budoucnost. Pravda je, že se Destruktoři snaží tu jeho závislost na opoře pečlivě maskovat. Ale zítra, až tuto ničivou sílu vypiplají, může být příliš pozdě," pronesl zadumaně generál. „Proto je nezbytné jednat tady a teď. Domnívám se, že v současnosti se jedná o problém prvořadé důležitosti. Musíme vše důkladně zvážit. A pokud nejste proti této kandidatuře, operaci je potřeba spustit nejpozději do srpna…"

Část druhá

Kapitola 1
Mise

Srpen 1994

Generál stál zamyšleně u okna pracovny, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Mohu vstoupit, pane generále?“

„Hm, Alexandře Ivanoviči, pojď dál. Udělej si pohodlí.“

Podle soustředěného vzhledu svého šéfa plukovník státní bezpečnosti pochopil, že následující rozhovor bude velice vážný.

Generál usedl za pracovní stůl a stiskl tlačítko interkomu.

„Anno Petrovno, dva šálky kávy, prosím.“

„Samozřejmě, Alexandře Vasiljeviči,“ uctivě odpověděl sametový ženský hlas.

Generálova tvář byla unavená a napjatá. Zjevně se projevoval shon posledních událostí. Ale jeho tvrdošíjný pohled si zachovával stále tutéž obvyklou prozíravost a sílu, typickou jen pro zkušené profesionály v nejvýznamnějších a nejkomplikovanějších minutách jejich života.

Do pracovny vešla sekretářka, asi čtyřicetiletá hezká žena. Postavila na stůl podnos.

„Děkuji. Pro dnešek máte volno,“ řekl jí generál.

Žena se vzdálila stejně tak tiše, jako vešla.

Generál ještě chvíli zadával svému zástupci všeobecné otázky týkající se každodenní rutinní práce. Ale plukovník znal svého šéfa už dlouho a věděl, že to nejdůležitější bude řečeno později. Nakonec se z přijímací místnosti ozval zvuk zavíraného sejfu a po chvíli i dveří.

Alexandr Vasiljevič ještě chvíli mlčel a pak řekl:

„Přejděme k věci."

Z osobního sejfu vyjmul šedou složku a z ní několik popsaných dokumentů.

„Tady máš, seznam se..."

Plukovník se postupně prokousával obsahem listin a jeho čelo se pomalu pokrývalo jemným potem. Každou chvíli se odpoutával od čtení a tázavě se díval na svého šéfa, ten napsané s pochopením potvrzoval přikyvováním.

Alexandr Ivanovič se svými bohatými pracovními zkušenostmi byl samozřejmě připraven na různá překvapení. Ale tyto informace ho zasáhly až do hloubi duše.

Generál se znovu oddal svému přemítání, vzpomínal na podrobnosti nedávného rozhovoru se svým přítelem generálplukovníkem, kterého velmi dobře znal už téměř dvacet pět let.

„Na té operaci závisí budoucnost nejen této oblasti... Jestliže nyní nezpřetrháme pavučinu zvůle, pavouk jí za rok obestře celou zemi. A sám víš, co to způsobí. Naši lidé se promění v otroky, nemluvě o obyčejných obyvatelích, kteří se stanou masovými oběťmi hromadného banditizmu a všeobecného bezpráví."

„Já to dokonale chápu... Připusťme, že se nám podaří pavučinu roztrhat, ale pavouk sedí příliš vysoko. Dostaneme se mu pod kůži? Kde je záruka, že neuplete novou?"

„O to už se postarají naši spolupracovníci z jiných oddělení... Zapamatuj si, Sašo, pavouk bez pavučiny

je jako motýl bez křídel. Když nebude pavučina, nebude ani síla – ta pavučina je jeho život a moc."

Generál si zapálil cigaretu a dodal: „Pokud jde o to, že sedí moc vysoko, vzpomeň si na minulost. Jen aby přežili, pavouci se v panice rychle spouštěli dolů a pokud možno co nejrychleji zalezli do škvír – a nebylo to z takových výšin. A země může žít v klidu i dalších deset let. Pak se uvidí... Domníváme se, že v tomto případě je vhodné zapojit Ostrov, ty nejlepší z nejlepších. Teď si nemůžeme dovolit riskovat... Bylo mi doporučeno obrátit se na Senseie."

Alexandr Vasiljevič se při vzpomínce na tento rozhovor u slova Sensei bezděčně zachvěl. Na tváři se mu ale nepohnul jediný sval. Vše probíhalo někde hluboko uvnitř. Sensei byl zvláštním odborníkem speciální jednotky Ostrova. Zvláštním nejen kvůli analytickému způsobu myšlení, ale i pro svůj vrozený talent ovládání psychiky, na obyčejného člověka neobvyklý.

Tento agent svým pohledem doslova provrtával člověka zevnitř, jako by vyhodnocoval jeho rozum a duši. Sensei, jako nikdo jiný, dokázal získat jedinečné informace o objektu, včetně jeho zdraví a duševním stavu, čehož jiní nebyli schopni dosáhnout ani dlouhodobým pozorováním s použitím drahé speciální techniky. Disponoval zvláštními mentálními schopnostmi a mohl projít mimo objekt naprosto nezpozorován. Překvapoval nadřízené svou logikou a na svůj věk vyspělým myšlením stratéga.

Kromě toho měl Sensei výjimečnou kombinaci zrakové a sluchové paměti. Uměl se lehce orientovat ve tmě – jen podle jemu srozumitelných pocitů. Dokázal šestým smyslem nacházet živé a neživé objekty se zavřenýma očima, aniž by se jich musel dotknout. Nejpozoruhodnější ale bylo, že nejenže tyto schopnosti měl, ale učil tuto mimořádnou techniku ovlá-

dání psychiky i své kolegy, a to velmi úspěšně. A tak získal krycí jméno – Sensei.

Tyto vlastnosti, které rozvědčík nabývá lety, získal mladý agent od samotné přírody. „Byl by hřích nevyužít takového daru," přemýšlelo velení. „Příroda takovými lidmi svět příliš často nerozmazluje." A přesto vše neprobíhalo úplně jednoduše. Jeho neobyčejné schopnosti vzbuzovaly u velení ostražitost. Prozkoumali tohoto agenta do všech podrobností, ale ani tak nedokázali pochopit, odkud se objevilo to, co nikdy existovat nemělo. Postava Senseie tak zůstala nevyřešenou hádankou.

Alexandr Vasiljevič k tomuto chlapci otcovsky přilnul. Pociťoval k němu celou směsici pocitů – nepřirozený strach a zároveň nefalšovanou úctu vycházející z hloubi duše. Jako instruktor sám nevěděl, co ho přitahovalo více. Jestli to, že byl mladý agent ze všech nejbystřejší, nebo to, že si tolik přál mít syna a ne dceru, kterou mu jeho žena porodila. Ale projevovat náklonnost některému agentovi nebylo přípustné. Alexandr Vasiljevič proto tento cit hýčkal hluboko v sobě a snažil se podle možností ochránit mladíka před různými druhy nepříjemností. Velmi dobře si uvědomoval, že jeho vnitřní pocit může být při této práci i nebezpečný, protože není vyloučeno, že on sám jednoho dne vystaví Sensei jednosměrný lístek.

Z těchto myšlenek náhle Alexandra Vasiljeviče zabolelo u srdce. Generál se zachmuřil a lehce si promasíroval hruď.

Vzpomněl si, jak svého času plánoval udělat ze Senseie svého zetě. Pak by nepochybně dokázal chlapce vytáhnout z této hry, zapojit ho do svých záležitostí a uskutečnit svůj dávný sen. Ale protože nehrál na svém písečku, nezpozoroval, že propásl svou vlastní partii. Dcera se stihla zamilovat do úplného trouby – obě ruce levé a rozumu, co by se za nehet

vešlo, a brzy se za něj provdat. A tak všechny dalekosáhlé plány Alexandra Vasiljeviče utrpěly těžkou ránu.

Generál si v duchu zanadával, zlostně proklínaje doléhající starosti se zetěm. Vzápětí si ale vzpomněl na okouzlující vnučku Sašenku, pojmenovanou na jeho počest, a srdce mu radostí poskočilo: „No, alespoň k něčemu byl dobrý."

Plukovník dočetl listiny a prohlásil:

„Tak tedy... žádné slitování..."

„To je přesné," potvrdil generál a vrátil listiny do sejfu. „Doufám, že jsi pochopil, jakou máme odpovědnost. Zde jde o příliš vysoké sázky."

„Věc je skutečně složitější a choulostivější," pronesl zamyšleně plukovník. „Ale koho určit vykonavatelem? Na tak jemnou práci je třeba zkušený člověk, profesionál, kterému je možno důvěřovat. A zároveň, aby to byla dostatečně významná osoba, které by v plné míře důvěřovali i občané... A jak jsem pochopil, nemůže pracovat v oficiálních strukturách, včetně našich. Vždyť...," plukovník se náhle zarazil v půli slova, ale rychle se vzpamatoval, „Lord, soudě podle těch údajů, má rozmístěné své informátory všude."

„Zcela správně. Vykonavatel proto bohužel musí pracovat na svou vlastní odpovědnost a riziko. Oficiálně mu nemůžeme nabídnout pomoc, to je zakázáno. Ale uděláme pro něj všechno, co je v našich silách!"

„Ano, ten úkol je... Pro takovou záležitost je potřebná opravdu mimořádná osobnost a zcela nestandardní přístup."

„Absolutně přesně," opověděl generál, přes čelo mu přeletěl stín a pak poněkud smutně pronesl, „doporučuji obrátit se na Senseie."

Plukovník se na něj překvapeně zadíval. Jestliže se chtěl generál obrátit na Senseie, znamená to, že

věc je ještě horší, než je napsáno v dokumentech. Pokud mu bylo známo, na tohoto člověka se generál obracel velice vzácně, a to v nejkritičtějších a přelomových momentech existence státu.

„Celou potřebnou dokumentaci dostanete později. Máte ještě dotazy?“ zeptal se šéf.

„Ne.“

„Pak tedy sbohem. Přeji hodně zdaru!“

„Mohu odejít?“

„Jděte.“

Alexandr Vasiljevič svému zástupci stiskl pevně ruku. Po jeho odchodu si generál pomyslil: „Hotovo… Kostky jsou vrženy. Nastává to nejtěžší – trýznivé očekávání.“

*
* *

V kavárně u cesty, rozkládající se mezi dvěma velkými oblastními centry, bylo málo návštěvníků. U jednoho ze stolečků seděla zvláštní dvojice – mladý kněz v černé kutně a mladý muž, který měl, soudě podle vypracované sportovní figury, bezprostřední vztah k pozemským věcem. Tito lidé byli na první pohled zcela různí nejen z hlediska sociální příslušnosti, ale i zevnějškem. Kněz byl vyzáblý, měl bledé tváře, světlé vlasy a řídkou nazrzlou bradkou. Jeho společník energickou tvář, blond vlasy a knír vzácné přírodní barvy. Při delším pozorování by citlivý pozorovatel přece jen mohl spatřit jeden společný rys těchto úplně různých lidí – jejich oči. Zdály se bezedné, zářila z nich hlubinná síla, která tyto lidi spojovala jakýmsi tajemstvím. A čím déle spolu byli, tím více odhalovali svou skrytou osobitost vystupující zespod masky existence.

Sensei znal Vana ještě z Ostrova. Byli nejen dobří přátelé, kteří se nejednou dostali do komplikova-

né bryndy, ale i výborně připravení profesionálové, se stovkami úspěšně provedených operací na kontě. Nehledě na mládí, oči přátel prozrazovaly mnoholeté zkušenosti a vyčerpanost z celého toho nečistého životního zmatku, do jehož víru byli neustále vrháni. Ve volných chvílích náhodných setkání se přátelé vždy snažili přitlumit nepříznivé vzpomínky minulosti dobrou porcí laskavého humoru.

Dnešní shledání ale bylo zvláštní. Schůzku vyvolal Úřad. A tady člověk nemusí být prorokem, aby vytušil naléhavost úkolu. Úřad obyčejně jen tak z legrace setkání nepodnítí. Vlast evidentně znovu potřebovala své „neviditelné" hrdiny, aby si díky jejich pomoci včas uvolnila své spoutané ruce od těžkých okovů nelítostné korupce.

Vše začalo jako obvykle – telefonátem generála Sensei. Pokud by náhodou někdo tento rozhovor vyslechl, nic zajímavého by neslyšel. Obyčejný rozhovor o životě, o zdraví dvou známých lidí. V nenuceném dialogu o ničem Sensei ale uslyšel kódované fráze, které znamenaly, že je nutno se setkat, že jde o úkol. Přesně po čtyřiadvaceti hodinách očekával druhé smluvené volání od člověka, se kterým se měl bezprostředně sejít. Měl „přijít s přítelem" a z toho nekoukalo nic dobrého. Fráze přijít s přítelem poukazovala na vážnost očekávané operace, která vyžaduje více sil než Senseie s jeho skupinou. Byla potřebná doplňující pomoc, aby bylo kryto zázemí. A Sensei se rozhodl vzít s sebou Vana neboli otce Jana, jak ho nyní farníci nazývali.

Sensei přijel svým Moskvičem na stanovené místo, podle svého zvyku včas. A uviděl dosti směšný obraz. Na protilehlé straně ulice se podél ojedinělé zástavby pohyboval sem a tam důstojný pán a snažil se splynout s náhodnými kolemjdoucími a několika vesničany čekajícími na autobus. Člověk v sutaně, pa-

trně instinktivně dodržující pravidla konspirace, se snažil být nenápadný. Ale kutna křiklavě vystavovala svůj obsah na odiv. Má už takové předurčení – vyčlenit člověka z davu, s tím se nedá nic dělat. Sensei se usmál, když viděl takový rozpor jednoty a boje protikladů a přešel k odtajnění. Přikradl se k muži zezadu a tiše šeptl příteli do ouška: „Jsme spiklenci, velebnosti?“ Vano se překvapeně otočil, a když uviděl Senseie, blaženě se usmál. Vlídně se přivítali a vydali se k místu setkání.

Jak se sluší a patří, přátelé nenápadně prozkoumali nedaleké okolí a kavárnu. Když se přesvědčili o bezpečí, usadili se ke stolečku, vychutnávali si kávu a dobírali si jeden druhého.

„Otče, snad se tady nepotloukáte po nocích?“ ironicky pronesl Sensei.

„Nuže, po nocích, po nocích ne, ale jsem tu dřív než ty,“ vychloubal se otec Jan a jako obyčejně kladl ve slovech důraz na své oblíbené „o“.

A jako v dávných dobách dodal: „Mám, počítej, náskok. 1:0.“

„Aha,“ přimhouřil oči Sensei, „náskok! Dřív, to jsi přišel, ale přiblížení objektu jsi nezaznamenal. A to znamená 1:1. A k tomu všemu ještě tvá černá říza vylekala všechny vrány v okolí.“

„Kutna se nepočítá,“ zaprotestoval usměvavě Vano. „To je vedlejší efekt.“

Tiše se zasmáli.

„Vidím, že tvé církevní znalosti rostou,“ pronesl Sensei už vážněji.

„Ano, seminář jsem přece absolvoval na výbornou.“

„Chlapík. Rozhodl ses v církvi zůstat?“

„Ano… Bůh mi to způsobil milosrdenstvím – poddanému hříšnému a nechvályhodnému…“

Sensei těžce vzdychl a zádumčivě pronesl:

„Pouze Bůh nyní zůstane naší jedinou nadějí a útěchou."

Přátelé byli nějakou dobu zticha, ale pak Sensei řekl:

„Nu co, hříšníku, objednejme si ještě šálek kávy, nějak jsem v tomto podniku zkřehnul."

„Souhlasím…," pronesl otec Jan „Je třeba zahřát duši, neboť mi chlad spočítal všechny kostičky. Abych si nezadělal na revma."

„To nic, starouši, to dáme do pořádku."

Před mladou číšnicí, která přinesla pořádnou porci kávy, se rázem otec Jan statečně napřímil a doprovodil dívku jednoznačným pohledem. Nato projevil zájem zase o Senseie a zatvářil se jako dřív.

„A co ty, brachu, stále stejně hojíš svýma rukama bolesti tělesných nevolníků Božích požehnáním?"

„Jako včelka," nahrál mu Sensei.

„To je dobře… A co, viděl jsi některého z našich bratrů?"

„Ovšem…"

Přátelé si začali navzájem vyprávět, co jim bylo známo o jejich soukmenovcích, kdo a jak si zařídil svůj nelehký život.

„Nedávno jsem viděl Zpěváka."

„Kde je teď?"

„Zpívá sólo ve speciální jednotce, podle mě na střelnici za městem."

„Jak jinak."

Sensei zaregistroval, jak ke kavárně přijíždí auto.

„Aha, přijel plukovník."

Jan se pokřižoval, napůl žertem, napůl vážně, znovu přešel do církevního tónu a prohodil:

„Tak, dítko, buď střízlivé a bdělé, neboť se schyluje k divnému a hroznému setkání."

Sensei se hořce pousmál:

„Co se dá dělat, muselo to přijít."

Ke stolečku přistoupil Alexandr Ivanovič. Sotvakdo z návštěvníků by předpokládal, že tento dobrosrdečný člověk je plukovník státní bezpečnosti. Pozdravil se s neobyčejnou dvojicí a objednal si šálek kávy. Kapesním přístrojem zkontroloval případnou existenci a umístění tajného odposlechu. Spokojen s údaji, zkušeným pohledem obhlédl v tuto chvíli poloprázdnou kavárnu, aktivoval akustický tlumič schovaný pod kabátem a přešel k rozhovoru.

„Podle našich údajů se objevila mohutná zkorumpovaná skupina, těsně propojená s vládou. V poslední době se stala neovladatelnou a vytváří stav úplného bezpráví ve dvou jí podléhajících regionech. Někdo z těch, kdo mají moc, využívá tento gang k tomu, aby navyšoval své špinavé zisky. Perou se zde velké peníze. Skupina se nachází pod ochranou některých vlivných osob z oficiálních struktur, kterým to vyhovuje. Vaším úkolem je dostat se libovolným způsobem dovnitř a odtud ji zničit. Je nezbytné provést to nyní, jinak se tato rakovina za rok rozšíří po celém státě a bude daleko složitější ji zdolat. Jak sami víte, není tady možnost postupovat přes oficiální struktury. Veškerá naděje jste vy. Zajistíme vám nezbytné informace, ale bohužel v ostatním budete postupovat na vlastní nebezpečí a riziko."

„Ví se, ke komu všechny ty nitky směřují?" zeptal se Sensei.

„K jednomu pro stát nebezpečnému člověku, který nyní velice rychle nabírá na síle z bezpráví v zemi…," plukovník vytáhl z diplomatky složky, předal je Sensei a ukázal na příslušné fotografie. „K Lordovi."

Otec Jan se až zakuckal:

„Teda! Máte Jeho veličenstvo pěkně zmáknuté."

„Vy osobně nebudete mít s tímto objektem nic co do činění. Postarají se o něj jiní, pokud ovšem vaše operace proběhne úspěšně."

Otec Jan si s úlevou oddechl, neudržel se a žertem pronesl:

„No, jako vždycky. To zajímavé bude dělat někdo jiný. Hlavou mi probleskla hříšná myšlenka – abychom se k němu snadněji dostali, vybavíte nás tak pěti obrovskými fabričkami a přihodíte pár melounů. Řekněme, aby se nám snadněji startovalo."

Plukovník se zasmál:

„Však ty víš, že v našem úřadě existují jen dva druhy melounů – děravé železné a staré papírové (znehodnocené mince a prošlé bankovky). Které z nich chceš?"

„Raději zelené na dřevo," řekl Vano s úsměvem.

„Kde nic není, ani smrt nebere," rozhodil rukama Alexandr Ivanovič.

„Zchudnul, stát zchudnul… Asi bude brzy třeba zažádat o půjčku Papeže římského. Tak říkajíc k prospěšnému boji proti věci pekelné," popovsky zanaříkal otec Jan a vyvolal tak všeobecný smích.

„No dobrá. Doufám, že jste pochopili, jakou na sebe berete odpovědnost. Na vás teď závisí odpověď na otázku: ‚Být či nebýt?'. Takže je třeba vše detailně promyslet a proanalyzovat. Opakuji, veškerý další chod událostí bude záviset na vaší operaci. Máte otázky?"

„Máme. Kdo je v uvedených oblastech pravou rukou Lorda?" zeptal se Vano.

„Vám dobře známý Kronos."

„Takže společnost Olymp," povzdechl si Sensei, „měl jsem tušení, že s tím budou mít co do činění."

Plukovník v hrubých rysech referoval o neveřejné činnosti firmy, o jejich členech, předal přátelům poslední složku s doplňujícími informacemi, rozloučil se a popřál úspěch.

Sensei a Vano ještě chvíli poseděli v kavárně, promýšleli a analyzovali to, co slyšeli.

„Lord je dravý pták. Mrchožravý jako sup. Musíme vědět, jaké schéma vymyslel," řekl Sensei a prozkoumával list pokreslený šipkami a jmény. „Ne nadarmo se říká, nečinná mysl je dílnou ďábla."

„Dílna – jasně. Do samotného pekla nás posílají," nespokojeně zaskřípal zuby otec Jan. „Říká se, že široká je cesta do pekla, ale východ z něj je úzký. Plný sraček, odpusť, Bože."

Vano se pokřižoval.

„No nic, to dáme – nebude to poprvé," povzbudil ho Sensei a nějak zvláštně prohlásil, „uděláme dobrou věc pro lidi. Přece jen – trestající andělé jsou stále strašnější než trestající démoni. Že je to tak?"

„Určitě je to tak. My andělé sice nejsme, ale oni zase nejsou démoni. Všichni jsme lidé, všichni v rukou Božích," uzavřel Vano smutně.

Domluvili si termín další schůzky. Jako první odešel Vano. Když Sensei opustil kavárnu, všiml si, jaké neobyčejné místo setkání jeho bývalé velitelství vybralo. Byla to jakási křižovatka mezi minulostí a budoucností. Nacházela se na silniční magistrále spojující dvě velké oblasti. Jedna z nich byla nezapomenutelně spojena s minulostí Senseie, druhá s jeho vypjatou přítomností. Jedna část pomyslné kolmice na ni pak vedla k místu jejich kdysi přísně tajného výcvikového střediska, druhá – bezprostředně do epicentra všeho nepokoje za poslední roky, k firmě Olymp. Sensei si zapálil cigaretu a s hořkostí si pomyslel: „Je to zajímavé, buď velitelství toto místo setkání vybralo záměrně, nebo je to můj životní kříž."

Lehounký větřík ustal a příroda znehybněla v úplném tichu. Sensei se na okamžik zazdálo, jako by minulost ani budoucnost vůbec neexistovaly. Jakoby celý život byla jen iluze nebo něčí osudné myšlenky.

Cestou domů uvažoval o novém úkolu. Situace byla skutečně velmi vážná. Bylo zřejmé, že se ji něko-

likrát pokoušeli vyřešit mírnou cestou, ale marně. Likvidace jednotlivých osob by také nic nevyřešila, teklo by zbytečně příliš mnoho krve a uvolněná místa by rychle zabrali jiní. A vznikly by tím další náklady, protože není známo, jak se budou na nových postech chovat. Ne, tady je zapotřebí postupovat velmi obratně, takticky a rozhodně. Je nezbytné vše přesně rozvrhnout, vzít do úvahy psychologii jednotlivců, předvídat jejich akce a obrátit je proti nim. Je nutné použít měkký styl, styl na principu Aikido nebo Tai Chi. Jak v traktátech psali dávní mistři: „Malými pohyby čiň velké změny, poddajným překonej tvrdé, vezmi protivníkovu sílu a využij ji, útoč náhle a působ na bod." Pro danou situaci absolutně přesné… „Kolik tisíciletí uběhlo, ale způsoby vlivu na lidskou podstatu se nezměnily. Nezměnil se proto tedy ani sám člověk," pomyslel si s lítostí Sensei.

Linie strategie byla stanovena. Nyní je třeba do detailu propracovat taktiku. Aby bylo možné proniknout do zločineckého světa, je nezbytné vzbudit jeho pozornost. A co může rychle upoutat pozornost gangů? Samozřejmě že velké peníze vydělané nečestně a nejlépe přímo na jejich území. Pak na sebe nenechá návštěva domácích dlouho čekat. Takto se ale vše bude odehrávat jen v dimenzích města a výsledkem bude pouze jedno vlákénko hodně propletené pavučiny. A přitom je nutné dostat se do jejího středu. Druhá varianta je jít cestou postupného budování autority. Tady je šance dobýt vrchol. Zabere to pravda více času, ale bude to práce kvalitnější.

Sensei pečlivě promýšlel celý plán činnosti, v duchu vybíral kandidáty z lidí, které lze v této hře využít. Z nějakého důvodu si vzpomněl, jak na Ostrově instruktoři skupiny Analytiků, do které Sensei patřil, vždy trvali na pečlivém promyšlení každého detailu operace. Ustavičně opakovali, že je lepší ztra-

tit dny „horlivou prací mozků“, než pohořet na první banalitě a vystavit nebezpečí nejen sebe, ale i celou svěřenou skupinu. A byla to zvláštní skupina. Každý její člen byl ve svém oboru špička. Ztráta byť jediného z nich, i kdyby jen kvůli smutně proslulé náhodě, byla považována za hrubou chybu – právě analytika.

Aby k takovým chybám a nahodilostem nedocházelo, musel analytik ovládat vše, co každý její člen – navíc ke svému oboru. Základních specializací bylo několik – Stín (sledování), Likvidátor a Mechanik (speciální technika). Učili je tak, aby každý člen skupiny mohl v případě potřeby nahradit jiného. Ale nejvíce ze všech a důkladně honili analytiky. Byli to univerzálové – jediní svého druhu. A Sensei byl více než svědomitý velitel.

To, že jeho skupina zůstala dodnes kompletní a neodhalená, mluvilo samo za sebe. Sensei si cenil života svých druhů jako nikdo jiný, a proto se vždy snažil být před protivníkem o jeden tah dopředu. Nikdy nežádal o její pomoc bez mimořádné potřeby. A kluci to věděli, spláceli mu to svou důvěrou a profesionální, perfektně odvedenou prací. V tomto harmonickém spojení, kdy skupina fungovala jako jediný organizmus, byl klíč k úspěchu uskutečněných operací.

Současná mise byla neobvyklá. Sensei proto po příjezdu domů učinil kódovaný hovor se svým člověkem, který vedl skupinu Stínů. Tento muž měl v Senseiově skupině zvláštní postavení – byla to jeho pojistka, oči a uši, na kterých záviselo dobrých padesát procent úspěchu operace. Říkali mu Stopař. Nebyla to přitom jen přezdívka, ale čestný titul, který mu byl udělen instruktorem speciální přípravy, který se sám učil u skutečného Stopaře carské ochranky. Učitel hrdě vypravoval: „V carském Rusku byl Stopařem nazýván vysoce profesionální rozvědčík. Vý-

daje na takového důstojníka přišly stát dvakrát tak draho než na obyčejného. Proč? To proto, že Stopaři byli dodavateli cenných informací. A v každé hře vyhrává ten, kdo má o protivníkovi víc informací. Stopaři jsou neobyčejní lidé, kteří vládnou všemi schopnostmi běžného vyzvědače. Nyní to má rozvědka lehčí, protože je vyzbrojena speciální technikou. Dříve tomu tak ale nebylo. Vyzvědači komunikovali pomocí mimiky a gest, které byly z jedné strany pro okolí přirozené a z druhé strany byly pro naše lidi proudem informací. Tito lidé v sobě spojovali genialitu herce, psychologa a analytika. Proto se celé podsvětí nebojí uniforem, ale těch, kdo je pro ně neviditelný."

Na Ostrově se učilo sledování neobyčejně, a to kombinací starých metod s novými. Titul Stopař se uděloval jen těm nejlepším, takovým, kteří byli schopni zvládnout tuto všestrannou, z psychologického hlediska složitou a stresující práci výhradně na výbornou. A úsilí těchto nejlepších nebylo zbytečné. Jak praxe ukázala, právě skupiny se Stopaři zůstávaly naživu a častěji než ostatní zůstávaly po akcích „nenamočené". Sensei byl proto se svědomitou prací svého Stopaře spokojen. Umožňovalo mu to soustředit veškerou svou pozornost na bezprostřední propracování taktiky akcí.

*
* *

Pro začátek bylo třeba vytvořit základnu. To znamená firmu, která začne zakládat dceřiné společnosti. Na takové podnikání Sensei peníze měl. Jako vertebrolog neměl špatné příjmy z vlastního lékařského centra nemocí pohybového aparátu. Svého času získal lékařské vzdělání ve speciálních jednotkách. Tyto praktické dovednosti samozřejmě zahrnovaly nejlepší a nejefektivnější znalosti vojenského lékařství, na-

prosto nesrovnatelné s teoretickými vědomostmi běžného studia medicíny. Navíc jeho přirozené schopnosti bezchybné diagnózy nemocí udělaly své – za hranicemi oblasti ho proslavily coby specialistu chiropraktika. A to se nyní do jisté míry hodilo pro stávající misi, protože jeho pacienty byli různí lidé. Vždyť bolest si nevybírá podle společenského postavení. Může vstoupit do domu každému bez zaklepání. Se svým trápením tak chodili za specialistou jak chudí, tak bohatí, jak banditě, tak operní pěvci, poslanci i ženy v domácnosti. Odhalovali před lékařem svá bolavá záda a stávali se svým utrpením, do jisté míry, jednoduše stejnými lidmi. Sensei nikdy nikomu pomoc neodmítl. Ordinoval až do posledního pacienta, i když to bylo nad rámec jeho pracovní doby.

Rozjet firmu pro něj nebylo těžké. Měl dobré známosti i na správných místech. Celá věc spočívala v obsazení. To muselo být neobvyklé. Firmy, v jejichž čele tito lidé stanou, jsou určeny ke krachu – svérázný gambit ve velké hře, v jehož průběhu dojde k obětování firem jako pěšců. Proto je nutné ustanovit do jejich vedení místo zkušených lidí mládež, aby hra vypadala více přirozeně. Vždyť zkušený člověk, obeznámený s vnitřními firemními záležitostmi, může rychle pochopit, kam vítr vane. A to vede k adekvátním otázkám. Zasvětit takového člověka do podrobností velké hry by znamenalo vystavit jeho život neodůvodněnému nebezpečí jako nositele daných informací. To za prvé.

Za druhé, kdyby věděl, o co jde, začal by roli šéfa nastrčené společnosti hrát, ale nebyl by jím. Falešné horlivosti by si protivník rychle všiml a rozluštil by Senseiovy plány dříve, než by stačil cokoliv podniknout. Proto se Sensei, který takový vývoj událostí předpokládal, rozhodl do vedení angažovat mládež s odpovídajícím typem a parametry myšlení. Ambice

mládí, nezkušenost v otázkách byznysu budou vytvářet přirozené situace, což je pro úspěch hry důležité. Ano, a pro omladinu by to mohlo být zdrojem cenných zkušeností, které by jim dovolily rozloučit se s iluzemi dětství a pochopit, že v životě se nic neděje bezdůvodně a zadarmo.

Sensei ještě jednou vše zanalyzoval, zhruba stanovil psychologické charakteristiky zúčastněných a vyhledal v paměti odpovídající kandidáty. V oddíle východních bojových umění, který vedl, takovou vhodnou mládež měl. Byli to, čemu se říká „děti své doby", které žily v ambicích jejích požadavků. Tato mládež se už delší dobu snažila vyniknout v Senseiově kolektivu a pokoušela se zapojit do starší skupiny. Šlo o to, že Sensei již dříve měl dobře sladěnou skupinu lidí, kterou přitahovala bojová umění i duchovní praktiky stejnou měrou. Byli znamenitě vycvičeni, udivovali okolí svou houževnatostí, bleskovou rychlostí úderů a dokonalostí techniky boje. Proto část oddílu, okouzleně pozorující jejich mistrovství, pochopitelně snila o tom svém vlastním a ani tato parta výrostků nebyla výjimkou. Ale toužit je snadné, kdežto poctivě na sobě pracovat je těžké. A v tělocvičně je hned vidět, kdo je kdo. Všechna ta přání a touhy těchto dětí své doby byla vidět jako na dlani – snili, že se pro ně vše nejspíše uskuteční jako mávnutím čarovného proutku, bez jejich zvláštního úsilí a účasti. I když jim bylo mezi dvaceti třemi až dvaceti šesti, zůstávali stále nezralými lidmi. Sensei se proto rozhodl zapojit je do svého plánu, aby přinesli společnosti alespoň nějaký užitek a nabrali trochu zkušeností.

Na dalším tréninku si je Sensei připustil blíže k tělu, aby zjistil, kdo se čím zabývá a kdo má jaké vzdělání. S překvapením zjistil, že několik z nich má vysokou školu. Jak předpokládal, děti v podstatě žily

z peněz rodičů, tu a tam z kupčení s náhradními díly v odlehlejších zákoutích tržiště. Po tréninku měli rozhovor.

„Je dost možné, že se vám líbí kšeftovat jako baryga," využil Sensei jejich žargonu a prohlásil, „ale nastala doba, abyste začali vydělávat skutečné peníze."

„To by bylo fajn," odpověděl Max, více méně bystřejší než ostatní. „Ale jak? Celé dny kšeftuju s autodíly a stejně jsem až po uši v dluzích. Tady musím zaplatit za plac, tady bazarové bratvě, pak za benzín, abych mohl přivézt součástky. Jen tak tak vyjdu. A když něco neuhlídám nebo se něco podělá, jsem v pytli. Jak si mám vydělat za takových podmínek?"

„To je ono. I když, pokud porovnáme výdělky Maxe s mou mzdou v závodě, on je jednoduše milionář," poznamenal Saňa, kučeravý mládenec nevelkého vzrůstu s přezdívkou Žid.

Tuto přezdívku mu kluci dali nejen proto, že byl napůl Žid, ale i proto, že byl mazaný.

„Tak proč jsem vystudoval vysokou?" povzdechl si Saňa.

„Stejně v práci nic neděláš," rýpnul si do něj Andrej. „Sedíš si v kanceláři a hledíš do stropu."

„A myslíš si, že se za takovou mzdu do toho stropu hledí lehko?"

Všichni se rozesmáli.

„Jo, za státní se nenasytíš," pokračoval Andrej. „Měsíc jsem vláčel v hutnickém kombinátě ingoty jako pitomec, makal jako mezek. Pak jsem dostal pár drobných. Hned jsem odešel. Kvůli tomuhle si křivit hřbet? Stejné peníze jsem s Maxem vydělal za dva týdny na trhu a ani jsem se moc nenadřel. Ale i tak, copak to jsou nějaké peníze?"

„Rozhodně ne," souhlasil Sensei. „Dobré peníze v současné době vydělávají jen soukromé firmy."

„Přesně.“

„To by bylo něco, založit takovou nějakou,“ zasněně pronesl Valera.

„Nejdříve vrať, co nám dlužíš za pivo,“ pohrozil mu napůl žertem Andrej. „Jinak ani nestihneš ‚takovou nějakou‘ otevřít a už se ti do ní nahrneme se Saňou pro výpalné.“

„Vždyť jsem říkal, vrátím to.“

Sensei poslouchal rozhovor, usmál se a jakoby mimochodem navrhl:

„Hoši a teď vážně. Pojďme založit skutečnou firmu. Třeba obchod s nátěrovými hmotami a laky pro vozidla. Vždyť v této oblasti už mají Max a Andrej zkušenosti.“

Všichni zbystřili.

„To je ale nápad!“ nadchl se Andrej.

„Kde ale vezmeme peníze?“ zajímal se opatrně Žid. „Já je například nemám.“

„No, jestli si všichni plácnem, vložím své trhovné,“ řekl rozvážně Max, „ale nebude to stačit ani na minimální nákup a o tom ostatním ani nemluvím.“

„Peníze vložím, to není problém,“ řekl prostě Sensei. „Hlavní je vyřídit dokumenty a najít sídlo.“

Hoši chvíli seděli jak očarovaní. A když jim došlo, že to není hra, vybuchli v bouřlivou diskusi. Nad novými perspektivami se všem oči jen leskly. Napětí se ale ještě více zvýšilo, když začali vybírat ředitele, poněvadž Sensei tuto funkci hned odmítl v důsledku svého zaneprázdnění.

„Tady je nutný rozumný člověk, aby mohl vše naplánovat,“ neustále opakoval Žid.

„Aby dny i noci zasvětil své práci,“ podotkl Valera, který nikde nepracoval.

„A aby se vyznal ve zboží,“ dodal Andrej.

„To všechno se dá řešit. Hlavní je – najít odbyt,“ vnesl Max rozumněji.

Nakonec po dlouhých debatách a pod lehkou taktovkou Senseie zvolili ředitelem Andreje, Maxe – náměstkem odbytu, Valeru – náměstkem nákupu a Žida – účetním. Podle slov Senseie se přitom při dobrém rozjezdu každému z nich otevírala možnost mít svou vlastní firmu.

„Hlavně úspěšně nastartovat," povzbuzoval je.

Tato slova nový kolektiv ještě více semkla. Zbytek kluků, kteří se aktivně do konverzace nezapojili, ale vyjádřili touhu vydělat si peníze navíc, jmenovali tajemníky.

Potom, co novopečená administrativa opustila tělocvičnu, přistoupili k Sensei mládenci ze starší skupiny.

„Sensei, můžeme ti s něčím pomoct?" zajímal se Voloďa, zdatný, asi třicetiletý hoch, nevysoké postavy a vojenského držení těla.

„Ne ne, děkuji."

„Nu, kdyby něco, však víš," s úsměvem si přitiskl ruku na srdce neúnavný smíšek Ženka, „máme tady jednoho Voloďu, který má přímo zámořské zkušenosti z ‚horkých míst'. Ano, a dokonce i mne, takřkajíc mnicha neopouštějícího svou zemi zaslíbenou. Ale když na to přijde, výjimečně odložím komfort a začnu se třást celým tělem z nastupujícího rizika. Adrenalin útočí takovou silou, až se vše bouří… Co se chechtáte? Mám na mysli rozpoložení, svalové napětí, včetně chlupů na některých místech… Většinou neočekávaně."

Skupina se znovu prohýbala smíchy.

„Opravdu, Sensei, kdykoliv budeš potřebovat, jsme tady pro tebe," řekl za všechny Stas.

„Děkuji, hoši. Teď ne."

„Nu, jak chceš," pokrčil rameny Voloďa.

„Kdyby něco, jsme nadosah."

„Dobrá."

Tím rozhovor skončil. Za jednu ze Senseiových předností chlapci považovali to, že nikdy nemluvil zbytečně a neprojevoval bezúčelný zájem o záležitosti ostatních. Proto se i oni snažili jednat stejně citlivě. Z jejich strany je zajímala více duchovní stránka této mimořádné osobnosti než jeho život v materiálních sférách bytí. Poznávali s ním, co si nebylo možné přečíst v žádné knize a s lehkostí chápali to, nad čím se trápili Mudrci lidstva. Pro samotného Senseie byl tento nevelký kolektiv příjemným odreagováním od shonu světa. Toto přátelství bylo postaveno výjimečně na duchovní bázi – nejpevnějším základě lidských vztahů.

*
* *

Tak jak slíbil, předal Sensei následující den štěstím zářícímu vedení nové firmy potřebnou sumu peněz. Andrej s Valerou okamžitě běželi vyřídit dokumenty. Ale hned v první kanceláři je dostali na chyták: „Jak se bude vaše firma jmenovat?“ Další dva týdny se hoši snažili usilovně a s elánem vymyslet vhodný název. Andrej, jako osoba nejodpovědnější, prohrabal doma skrovnou hromádku literatury a narazil na slovo Kassandra. Zdálo se mu i poetické. Na vlně nadšení vymyslel veršíky – reklamu z cyklu „Vše pro vaše auto“:

„Kassandra – to jsou barvy,
Kassandra – je jako květ,
Přijďte k nám do Kassandry,
Získáte…“

„Ne,“ pomyslel si, „něco jako tohle, ale to ne.“ Ještě asi hodinu vybíral odpovídající rýmy, ale napadaly ho jen vulgarizmy. Nakonec takový nevděčný úkol hodil za hlavu a pelášil se svou oslnivou ideou za hochy bez toho, aniž by si o Kassandře něco přečetl.

Vždyť Kassandra byla podle řecké mytologie dcerou Priama, posledního vládce Tróje. Od boha Apollóna lstí získala dar proroctví. Nejdříve se jejím tragickým věštbám smáli, ale příběh skončil zkázou její rodiny a zničením Tróje. Pojmenovat firmu tak lehkovážně mohly snad jen skutečně naivní děti. Sensei jen tak tak, že nespadl ze židle, když mu tu trnitou cestu k názvu popisovali.

Po návratu do stejné kanceláře si mohutná žena pod stěnou plnou instrukcí a poučení přečetla název firmy, úkosem se podívala na spokojeného Valeru a Andreje a podezíravě se zeptala:

„A kde bude mít vaše firma sídlo?“

Nadávajíce, co se s tím světem děje, z budovy úřadu doslova vyběhli. Ale ani tato nepříjemnost nezchladila jejich nadšení. Se stejným rozmachem, se kterým firmu pojmenovali, začali hledat náležité místo. A ne jen tak někde, ale v centru krajského města. Sensei stěží tišil jejich tvrdošíjný zápal, díky němuž by se snažili dospět k jednomyslnému řešení možná další rok.

Vše se vyřešilo mnohem jednodušeji, a sice tak, jak to Sensei naplánoval. Za tu dobu již několikrát stihl prozkoumat a proanalyzovat všechny detaily operace, zapojit potřebné lidi, nasbírat vhodné vstupní informace. A když se vypořádal s aktuálními záležitostmi a přidal se k těžkému jařmu podnikatelů, začalo jít vše jako po másle. Sensei jim pomohl najít prostory v budově, kde se nacházelo jeho lékařské centrum. Zabíralo jen přízemí a Kassandra se mohla umístit v prvním patře. Jakmile získali pronájem, nastoupili dělníci a za krátkou dobu dokončili přepychovou rekonstrukci. Sensei úmyslně pozval několik pracovních čet. Za prvé – práce postupovaly rychleji a za druhé – v takovém davu neznámých lidí se lehce ztratili i jeho Mechanici, kteří zručně a nená-

padně prošpikovali místnosti odposlouchávacími přístroji a videozařízeními. Monitoring vyvedli Sensei do přízemí do osobní pracovny a pečlivě zamaskovali. Když byly kanceláře jako ze škatulky a blýskaly se novým nábytkem, dotáhl Sensei ještě poslední detaily, pro jistotu namontoval dodatečné štěnice. Vždy se tak jistil.

Několika telefonáty Sensei domluvil se svými známými, bývalými pacienty, vyhotovení potřebných dokumentů. Proto Andreje, Valeru a Maxe přijali na úřadech málem s otevřenou náručí. V rekordně krátké lhůtě získali nezbytné obchodní dokumenty. Nakoupili zboží. A pak, znovu pod nenápadným vedením Senseie, vytvořili výbornou reklamu.

Autorita Senseie, kterému kluci už neříkali jinak než Šéf, vyrostla v jejich očích mnohonásobně. Kromě toho před samotným otevřením zavezl novopečený „kmotr" opelichanou administrativu na tržnici a oblékl je od hlavy až k patě. Pak ještě každému opatřil poslední hit sezóny – malinové sako. Za dva měsíce se z chlapců stali, podle jejich mínění, „drsní hoši".

Kassandra se rozjela na plný výkon. Za čtyři měsíce si koupili zahraniční vozy. Sice lehce ojeté, ale zahraniční… Když viděli takový prudký vzestup, začali se hochům do týmu hlásit pouliční přátelé, bývalí spolužáci a známí. Ke každému takovému požadavku se „hoši v saku" stavěli do role patronů a ochránců osudu.

Zakrátko se neveřejný personál firmy Kassandra značně rozrostl. Sensei čekal jen na to. Postupně se formovaly týmy. Sensei si pomalu, ale jistě budoval cestu k autoritě. A za autoritu je mezi místními považován ten, kdo má větší a organizovanější gang. Proto se Sensei hodilo zvětšující se množství stoupenců Kassandry. Aby se jen tak nepoflakovali a neznekliďňovali lid, nabídl hochům zřídit si dceřiné firmy.

Tak se objevila firma Logos – pekárna a výroba polotovarů, v jejímž čele stanul Žid, sportovní klub Kupidon pod vedením Maxe a kulečníkový klub Valera se stejnojmenným ředitelem. Hoši štěstím jen zářili. Splnil se jejich sen. Jakoby mávnutím čarovným proutkem se stali všeho všudy za půl roku řediteli vlastních podniků.

Nedá se říct, že se jejich firmy staly supervýnosnými. Nikoliv. Sensei ale plánovitě vytvářel falešnou iluzi, vypouštěl odpovídající zvěsti o velkých dividendách. Ve skutečnosti firmy neměly peníze ani na zaplacení běžných výdajů, aby se samy uživily. Ale díky trvalým subvencím Senseie to nebylo postřehnutelné. Téměř všichni hoši, hlavu v oblacích, nevěnovali takovým detailům pozornost. Jen Žid se drbal za ušima, nervózně si okusoval nehty a nechápal, proč se mu pokaždé neshoduje Má dáti a Dal. Ale další štědrá porce šustivých bankovek od Šéfa mu dovolila zapomenout na vše na světě, v jeho případě do následující uzávěrky.

*
* *

Stopař také zbytečně neztrácel čas. Usilovně se svými chlapci obcházel firmu Olymp jako mlsný kocour kousek masa. Pokoušel se přiblížit hned z jedné strany, hned zase z druhé. Ale vypadalo to, že majitel objektu vzal do úvahy všechny zvyky domácích mazlíčků a přijal příslušná ochranná opatření. Nicméně Stopař byl při dosahování svých cílů pozoruhodně houževnatý. Složitost situace v něm jen rozpoutávala hráčskou vášeň a podněcovala fantazii při vymýšlení nestandardních přístupů. Ze studií věděl, že ideální ochrana neexistuje. Lidé jsou vždy lidé se svými slabostmi a nedostatky. A technika je všehovšudy jen technika, kterou lze snadno modifikovat a za-

blokovat. Hlavně neomezovat své vědomí myšlenkami typu: ‚To nejde!' Vše je možné, pokud se to jaksepatří promyslí. Musí se jen pořádně zapřáhnout mozek a obrnit se trpělivostí.

Stopař šel cestou od jednoduchého ke složitému. Začal se zaměstnanci Olympu. Vždyť personál je ukázněný jen v práci, kde dodržuje disciplínu, respektuje slib mlčení. Ale v soukromém životě jsou to obyčejní lidé s množstvím problémů a trampot, s rodinnými nesváry a zvědavými sousedy. Mají své přátele i přítelkyně, se kterými se v pravou chvíli podělí o nové zážitky a dojmy. No, a samozřejmě, příbuzní jsou také docela slušně informováni. Personál není ze železa a mnohdy rád při srdečném rozhovoru vybreptá, co má na srdci. Ono to jen tak vypadá, že jsou ti lidé nepřístupní a že o nich a jejich práci málokdo něco ví. Když se ale podaří dobrý úlovek, lze dovedným zpracováním informací získat o záležitostech i o ochraně Olympu mnoho zajímavého.

Je to samozřejmě obtížné a je to nadlouho. Ale jak se říká – pomalu, ale jistě. Nu, a propuštění zaměstnanci jsou pro špiona doslova poklad. Jsou v návalu vzpomínek na nezapomenutelnou křivdu schopni naservírovat tajemství na stříbrném podnose. A ještě je důkladně okořenit nejodpornějšími podrobnostmi o bývalých nadřízených jen proto, že je jejich osobnost do hloubi duše uražena a aby získali dlouho očekávaný konejšivý pocit ze soucitu nového společníka.

Současně Stopař vedl ‚obléhání' samotného Olympu. Když se znovu setkal se Senseiem, rozvinul před ním nákres s pečlivě zpracovaným plánem teritoria.

„Udělali to chytře. Vybrali si ideální místo. Tady je pole. Kolem nejsou žádné obytné budovy. Za areálem, asi po dvou stech metrech, se nachází malý lesík… Tady je trať… Tady je příjezdová cesta. Podél ní je nevelká výsadba. A tady šikmo, asi o osm set met-

rů dál, je malá továrnička… Budova Olympu je dlouhá, jednoposchoďová. Ještě za Svazu ji stavěli jako hotel. Hlavní okna, vedoucí směrem do pole, jsou zatažená i přes den. Na střeše mají parabolické antény. Při otevření venkovních vrat si hoši všimli zamaskované ventilační šachty na dvoře. Pod budovou se nejspíše nachází další prostory… Celý perimetr jejich území je obehnán třímetrovou betonovou zdí. Nahoře je v několika řadách natažen ostnatý drát. V noci je pod proudem. Přijíždějící auta parkují ve velké vnitřní garáži. Mimochodem vyjíždějí dost rychle. Rozjíždějí se na dvoře. Osm strážných se psy slouží celodenně. Jsou oblečeni do černých maskáčů bez identifikačních znaků, pravděpodobně mají neprůstřelné vesty. Na každé z dvanácti pozorovacích věží je jeden strážný," ukazoval Stopař na plánu. „Jsou vyzbrojeni automaty. Pochybuji, že na to mají oficiální povolení. Nosí je dost demonstrativně… Tak… A ještě. Na střeše, tady a tady, jsme si všimli dvou zamaskovaných pozorovacích stanovišť…

Teď zajímavé podrobnosti o lesíku. Jedná se o borovice. Tady je úval. Ten přechází postupně v rokli. Vede tudy polní cesta k nejbližší vesnici. A tady je pahorek… Nyní to nejzajímavější. V této skupině borovic jsme našli strom s poškozenou kůrou. Je zřejmé, že se tam kdosi nedávno šplhal a že se tam usadil. Snažil se to místo důkladně zamaskovat. Vše ostatní kolem zůstalo naprosto neporušené. Nikde žádné otisky, žádné stopy pneumatik v okolí. Přímo lesní přízrak, opravdový lesní duch."

„Myslíš, že tam byl sniper?" zeptal se zaraženě Sensei.

„Vypadá to tak. Má to charakteristiky ‚hnízda'."

„Ale čího, olympského?"

„Nevím. Myslím ale, že jejich ne. Nelíbí se mi to… Podívej… Ty borovice jsou obklopeny úvalem… A ten

je doslova posetý zlomyslnými a nenápadnými nástrahami. Tady zjevně zapracoval expert z Olympu. Jeden chybný krok… a vypukne tam takový ohňostroj, že vyvolá pozdvižení široko daleko. Neškodný sice, ale docela ohlušující. My sami jsme se do těch pastiček nechytli jen tak tak. Má to rukopis profesionála. Ani bych se nedivil, kdyby těch dvě stě metrů k areálu ukrývalo nemilá překvapení… Takže to bude takto. Strategické přístupy jsou zřejmě prošpikovány všelijakými přemoudřelostmi a z toho vyplývá, že dávat sem své snipery nemá důvod. To znamená – byl to někdo jiný. Soudě podle konstrukce hnízda a podle toho, jak se vyhnul pastem, to byl profík… Takže ještě někdo pořádá lov na naše ‚bůžky'."

„No, to je překvapení! Můžou nám pokazit celou hru… Dobře. Zkus opatrně zjistit, co je to za konkurenty, co se nám tu objevili. A buďte dvojnásob opatrní… Moc blízko se k Olympu nepřibližujte… Kde jste se usadili?"

„V té továrně."

„Pěkně… Zbytečně se neukazujte… Jaké máte s Olympem nejbližší plány?"

„Tady se Mechanici ukázali. Podařilo se jim postavit analog ‚francouzské roury' s dlouhým dosahem. Zřetelně zachytí konverzaci na vzdálenost 600–800 metrů. S její pomocí poslouchají rozhovory strážných na věžích. V této situaci je to nejbezpečnější. Pak můžeme nasadit dva celulární interceptory a odposlouchávat jejich mobily. No, a běžné sledování objektů mimo Olymp."

„Rozumím. S těmi interceptory bych vám radil počkat… Myslím, že by mohli mít podchycenou i tuto oblast… Riskovat hned na začátku nám nepomůže."

„Dobrá. Vystačíme si se starými osvědčenými postupy."

Kapitola 2
Kde vzít peníze?

Nastalo jaro. Sensei stále vkládal peníze do rozrůstajících se dceřiných společností. Ale s tak ‚schopnými ekonomy' v jejich vedení se peněz chronicky nedostávalo. Udržovat mýtus rentability firem se stávalo stále těžší. A pro upoutání zájmu příslušných osob z řad gangsterů byla nezbytná solidní kapitálová injekce.

Sensei se setkal s Vanem na smluveném místě – v parku krajského města, v oáze přírody mezi chmurnými siluetami technogenní civilizace. Pohled na dva nenuceně besedující lidi nevyvolával žádné zvláštní podezření. Obyčejný mladý kněz v kutně s biblí přitisknutou k srdci konverzoval s nejobyčejnějším podnikatelem, evidentně o něčem věčném a neotřesitelném. Pokud by takto nezaujatý pozorovatel přemýšlel, nebyl by daleko od pravdy. Projednávání banálních pozemských problémů tohoto neklidného života je věčné téma rozhovorů téměř celého lidstva.

„Vypadá to, že náš prázdný povoz začíná hlasitě rachotit."

„Ó ano, na papíře to vypadalo hladce, ale teď jedeme přes hrboly," pokýval hlavou otec Jan. „Na to se hodí jedno z CP (cenná ponaučení) našeho bývalého velení: ‚Otáčej se, jak chceš, dělej, co umíš, ale bez výsledku se nevracej.'"

Nespěchali, šli procházkovým krokem jednou z uliček v hloubi parku, vzdálené od městského ruchu a shonu. Pomalu se stmívalo. Růžové a rudé paprsky pronikaly mraky a omývaly je proudy pohasínající sluneční záře. Přátelé vyšli na nevelký prosvětlený pás mezi stromy a keři, odkud se otevíral pohled na úchvatný západ slunce. Nějakou dobu sledovali hru světla a pak znovu pokračovali ve své cestě.

„Ano," pronesl otec Jan, stále pod dojmem majestátní podívané, „tento život je dým, pára a popel." Nahlas si povzdechl. „Nu, dobrá. Těžký kříž je třeba nést. Co budeme dělat?"

„Přemýšlet. Co nám zbývá? Jak se říká: ‚Když nejsou peníze, je třeba popřemýšlet.'"

Chvíli oba mlčeli. Asfaltovaná cestička se kroutila a odhalovala poutníkům rozmanitá skrytá zákoutí. Za jednou z takových vynalézavých zatáček se mezi keři objevila lavička. Prostor kolem ní zabírala mládež. Hoši s atletickými postavami a stejně vyholenými hlavami a jejich přítelkyně – veselé chechtalky. Někteří popíjeli pivo, jiní sledovali, jak dva z nich soutěží za hlasité podpory dívek v klicích na čas. Když se ale na pěšině objevil pop a muž ve světlém obleku, hoši na chvíli přerušili své soutěžení, mlčky jim ustoupili z cesty a neobyčejné návštěvníky parku doprovázeli zvědavými pohledy.

Cestička vedla poutníky k další tajemné zatáčce. Jaké lidi je možné v těchto vzdálených končinách potkat! Nedaleko od první skupiny seděla na masívních skácených kmenech jiná skupina sedmi lidí, odlišujících se od té předchozí svým vzhledem. Tito hoši byli oblečeni do černé kůže a od hlavy po paty ověšeni všemožnými řetězy. Na rukou i nohou náramky s hroty. Někteří z nich si pohrávali s působivými boxery. Celá tato exotická skupina jednolité kůže a kovu se tupě kývala do rytmu tvrdého rocku puš-

těného z magnetofonu na maximální hlasitost. Když se na cestičce objevili dva neobvyklí chodci, ubírající se kolem procházkovým tempem a ponořeni do svých myšlenek, ve skupině hochů to vyvolalo nemalý údiv. Jejich pohledy ale neupoutávaly ani tak samotní kráčející, jako jejich věci – odlesky drahokamů na stříbrném kříži vyzáblého popa a přitažlivě naducaný kufřík v ruce podnikatele. Sotva kolemjdoucí poodešli trochu hlouběji do parku, chlapci se na sebe podívali a do taktu v tupém pokyvování vycenili zuby jako vlčata, zachřestili řetězy a vyrazili v hloučku za muži, postupně zrychlujíce krok.

Vano se Senseiem si okamžitě všimli pohybu houfu fanoušků kůže a šrotu za sebou a třech kradmo běžících obloukem mezi stromy. Ale přátelé tomu nevěnovali nijak zvláštní pozornost. Šli klidně a tiše probírali všechny varianty, jak získat peněžní prostředky, které jim přišly na rozum.

Zpoza stromů proti nim vyběhly tři postavy. Jako supi nespouštěly své chtivé oči z potencionálních obětí. Vzdálenost se neúprosně zkracovala. A když už byli Sensei a Vano docela blízko, trojice jim demonstrativně přehradila cestu. Zezadu s řinčením přibíhali čtyři zbylí komplici. Otec Jan a Sensei se zastavili, přerušili rozhovor a tázavě se zadívali na před nimi stojící hochy.

„Hej, chlape, naval cigaretu," promluvil jeden z nich, lehce funící po rychlém běhu.

„Už by to chtělo vymyslet něco novějšího," pronesl klidně Sensei a nebylo jasné, zda to říká Vanovi nebo chlapci, který se ozval.

Vzduch proťal ostrý svist řetězu. Podle všeho se přispěchavší kvarteto rozhodlo s podnikatelem nedělat cavyky a chtěli ho znehybnit jediným úderem masívního řetězu do pravého ramene tak, jako to už udělali mnohokrát předtím. Co se ale stalo v násle-

dujícím okamžiku, nikdo z útočníků zcela zjevně neočekával. Jakmile se ozval příznačný zvuk, Sensei okamžitě ukročil půlobratem doleva. Zatímco řetěz roztínal prázdnotu, Sensei mrštným pohybem uchopil jeho majitele za ruku, prudce ji potáhnul vpřed, následně škubl dozadu a tím výpad ukončil. Chlapec ani nestačil pochopit, co se děje, když se náhle jeho tělo ověšené kovošrotem s neobyčejnou lehkostí protočilo ve vzduchu, hlučně zadunělo o asfalt a složilo pod nohy kumpánů. Poslední, co uslyšel před tím, než hroznou bolestí ztratil vědomí, byl hlasitý cinkot jeho řetězu, který vedle něj dopadával na zem.

Sensei neztrácel čas. Sotva první útočník začal uskutečňovat svůj nevídaný veletoč, zasadil mohutný úder mawashi do oblasti jater nejbližšímu protivníkovi, který se snažil přiskočit zezadu. O jeho navazující volný let se nestaral, okamžitě přešel do zenkutsu dachi a provedl klasické cuki do solaru ‚supa' stojícího zprava a vykřikujícího proud nepřerušovaných vulgárních výhrůžek. Kovově-kožený subjekt sklapl rychleji, než stačil domyslet, že chtěl stisknout knoflík vystřelovacího nože, který na začátku útoku stihl vytáhnout z kapsy. A aby taková ničemná myšlenka nenapadla tento zjev ani v průběhu minimálně čtyřiceti minut, Sensei mu po cuki nohou do tváře zasadil zničující mae. Po sérii úderů, kufřík stále v levé ruce, Sensei klidně poodešel stranou a sledoval, jak otec Jan dokončuje rozdávání „přikázání" na své straně.

Pokud parta, tak chtivá cizího majetku, předpokládala podnikatelův odpor od samého začátku, mrštnost vyzáblého kněze zjevně neočekával nikdo z nich. Téměř současně se začátkem útoku na Senseie otec Jan pootočil lehce hlavu a přitiskl si posvátnou knihu rukou na srdce tak, jak se na duchovního sluší. Druhou rukou hbitě nadzvedl lem sutany a levou nohou zasadil ura mawashi do čelisti silné-

ho mladíka nacházejícího se za ním. Úder křehkého popa byl tak silný, že tělo útočníka odletělo přes tři metry daleko. Přičemž mozek jeho majitele, který se nevyrovnal s tak neočekávaným otřesem, ještě za letu dočasně vysadil veškeré své funkce a ponořil jeho vědomí do neprůhledné tmy. Otec Jan nenechával nohy na zemi a s nemenší razancí zasadil mae geri do tváře stojícího vpředu. Zatímco další tělo zakoušelo stav beztíže, došlo k neobyčejnému jevu – prudké vystřídání nohou, otočka – a pravá Vanova noha udeřila patou do hlavy druhého stojícího vpředu, téhož, který vyžadoval cigaretu. Že po takovém klasickém úderu u tohoto exotického individua zmizí tak na půl roku touha vyžadovat cokoliv a vůbec otevřít ústa, bylo zřejmé. V tomto okamžiku Sensei již stál spokojeně stranou. Vano ukázkově, v graciézním skoku opsal levou nohou ladný oblouk a uštědřil vysoké tobi mawashi geri poslednímu z trojice stojících vpředu. Tomuto členu ze stáje útočníků se vedlo ze všech nejlépe. Při pozorování tak virtuózních letů mu zřejmě začal rychle fungovat pud sebezáchovy. Otočil se a rozběhl k nejbližšímu křoví. Ale to už ho noha otce Jana, jako bič boží, zasáhla do zátylku zleva. Hoch okamžitě odpadl a jeho tělo se štěstím přistálo na v hluboké dřímotě ležícím kumpánovi rozhodnutém zpočátku řešit problém jedním úderem řetězu. Otec Jan si klidně oprášil podolek, urovnal kříž a připojil se k čekajícímu Sensei, knihu stále přitisknutou k hrudi.

Celý boj byl tak krátký a pohyby mužů tak bleskurychlé a nepostřehnutelné, že z pohledu zvenčí musel průběh vypadat poněkud zvláštně. Jako by se smečka obklopující dva lidi z nepochopitelných důvodů sama náhle rozlétla do stran jako kuželky.

Sotva otec Jan se Senseiem udělali pár kroků, znovu se v dáli ozval dusot nohou. Přátelé se ohlédli

prakticky zároveň. Zpoza stromů, protínajících průsek, vyběhli holohlaví hoši sportovní tělesné konstituce, kteří se ještě před několika minutami klidně bavili se svými děvčaty. Doběhli k místu rvačky a zůstali stát jako přibití – nevěřili vlastním očím, vrhali pohledy hned po kolemjdoucích, hned po rozhozených tělech. Podobná podívaná na ně zřejmě udělala ohromující dojem a na krátkou dobu je zbavila daru řeči. Otec Jan projevil iniciativu:

„Co máte, děcka?“ zeptal se svým oblíbeným popovským tónem.

„No my…“

„To… Hm…“

„Tedy…“

„Chtěli jsme…“

„Pomoct…“ Poslední z pětice konečně objasnil příčinu tak nenadálé návštěvy.

Otec Jan si udržel svůj neopakovatelný, hloubavězaujatý výraz a překvapeně se dotázal: „Pomoct?! Komu? Jim?“ a kývl směrem k rozloženým tělům.

„To ne,“ řekl nesměle jeden z holohlavých. „Vám… Říkali jsme si…, že tamti… Co se to tu vlastně stalo?“

„Bůh ví,“ pokrčil rameny pop a rozpačitě se rozhlédl. „Právě jsme přišli.“

Klidně se otočil a ubíral se spolu se Senseiem stejným procházkovým krokem do hlubin parku. Překvapené hochy zanechali pochybám a přemítání o neuvěřitelném výjevu. Když se dostatečně vzdálili od místa šarvátky, pronesl otec Jan zádumčivě:

„K podivu – je to neobyčejné pokolení – jedni sportují a druzí tkví v řetězech jako v okovech.“

„A co bys chtěl? Sport posiluje nejen krevní oběh. Pomáhá člověku stát se silnou myslící osobností… A tamti jsou v řetězech, protože mají vědomí v poutech. Slyšel jsi, jakou poslouchají hudbu? Ty opravdu nejsoučasnější TZ.“

„TZ?“ dotázal se udiveně otec Jan. „V jakém smyslu?“

„Toxické zvuky. Aktivně je používají zainteresované strany na rozdíl od jedovatých látek bez vypovězení války tomu či jinému státu. Vždyť heavy metal – to jsou stejné akustické rázy zaměřené na maximalizaci ničivé síly rezonančních vibrací na organismus. Přidej k tomu efekt souznění informačních vln zvuku a textu. A máš dvojitý úder – bezproblémové vniknutí kódované informace do podvědomí člověka. A pak se všichni diví, odkud se bere tolik debilů, sebevrahů, alkoholiků a narkomanů.“

„No, řekněme, že se jako debilové rodí, ale nestávají se jimi. Však víš, v naší době genetických mutací, Černobylu…“

„Jako debilové se rodí tak jedno až dvě procenta. Ale devadesát procent se jimi stává v důsledku rozličných experimentálních programů, působení psychotropních zbraní a hromadného zombování. Mění lidi ve stádo beranů, protože berani jsou tupí a lze je snadněji ovládat. Podívej se na Ameriku, koho vychovala svou demokracií, předstíranou svobodou, která tam fakticky nikdy nebyla? Tupé sobce s neobyčejně omezenými duchovními potřebami. Vsugerovali masám lidí prostřednictvím určitých programů, že jsou svobodný národ. Ale ve skutečnosti zmanipulovali myšlenku svobody, zakovali jejich vědomí do pout a určili jim idol – peníze, ke kterým se modlí a otrocky se jim klaní až dodnes… Odkud přišla móda rockové hudby, tvrdého rocku? Zase z té ‚svobodné‘ země, kde tyto metody působení na masy již dokonale vycizelovali. Ale věc netkví v samotné Americe nebo v jiné zemi, ale v hrstce negativních lidí u moci, těch, kteří tyto negativní programy spouštějí.“

„Podívejme, totální zničení lidské osobnosti – to je ještě vážnější než jaderné války.“ Otec Jan se na chví-

li odmlčel a pak dodal: „Říkal jsi, že podobná hudba má ničivý účinek na organismus. Co tím myslíš?“

„Inu, vysvětlení na hrubé fyzické úrovni vypadá takto. Libovolný zvuk se skládá z kmitočtů, alikvotních tónů, šumů. Lidský organismus je zase složitý akustický systém, v němž každý orgán pracuje svou frekvencí. Takže při rezonanci, tedy koincidenci frekvencí hudební skladby a vlastních frekvencí v těle, dochází k destrukci tkání. Pokud kompozice obsahuje disonanci, výrazný šum, způsobuje zvýšení srdeční frekvence, a tedy zvýšení krevního tlaku. Pro hypertoniky se podobné působení může stát smrtelným. Ba i těm, kteří se považují za zdravé, je narušována reflexní reakce, zhoršuje se práceschopnost, a to znamená, že člověk postupně duševně degraduje a v konečném výsledku nad sebou ztrácí kontrolu. A pokud frekvence zvukových kmitočtů odpovídá byť jen jediné frekvenci mozku a centrálního nervového systému, začínají hrozit komplikované psychické poruchy, nekontrolovatelné chování vedoucí až k sebevraždě.“

„V obecné rovině je to jasné. A konkrétní případ?“

„Že by ses rozhodl důkladně zkoumat vliv zvukových vln na lidský organismus?“ pousmál se Sensei.

„A proč by ne,“ nahrál mu otec Jan, ale pak vážněji dodal se svým oblíbeným akcentem na „o“, „prostě si myslím, že pro mé farníky bude toto téma velice aktuální a zajímavé. Je zcela možné, že pomůže rozptýlit omámení světská ve tmách zabloudivších.“

„Nu, když kvůli omámení,“ dobromyslně se usmál Sensei. „Takže příklad.“ Chvilku přemýšlel. „Dobře. Nebudeme chodit daleko. Vyberu skladbu známou celému světu, víceméně vzorek agresivního rocku a popu. Řekněme, skupina Deep Purple a jejich slavná skladba *Smoke on the water*. Frekvence jejího základního rytmu se pohybuje od dvou do čtyř hertzů. Při určité hlasitosti, mezi čtyřiceti až pade-

sáti decibely, vytvářené vibrace vyvolávají nadměrné excitace až k přechodné ztrátě sebeovládání, ale také agresi vůči okolí nebo sobě a způsobují vlnu negativních vnitřních emocí. Navíc se u těch, kteří již náchylní k nervovým poruchám jsou (včetně dospívajících dětí, které hluboce prožívají emocionální otřesy svého věku), a stejně tak u těch, kteří již psychickými problémy trpí, po opakovaném poslechu podobné skladby stav zhorší až k záchvatu. Zejména nervový systém reaguje na šumové rázy, neharmonické alikvotní tóny. Člověku se začnou třást ruce, ztrácí se ostrost sluchu a zraku. V krvi se prudce zvýší hladina hormonů a jiných látek.

Nebo například skladba skupiny Beatles *Helter Skelter*.“ Vano sebou při těchto slovech trhl, jako by mu Sensei sáhl na něco drahého. „Takže i taková hudba, která se na první pohled zdá být nesporně příjemná a libozvučná, má frekvenci základního rytmu šest celých čtyři setiny hertzů. Ale podobná frekvence vibrací je neméně nebezpečná, protože může dojít k rezonanci s frekvencí hrudního koše a břišní dutiny. Jejich plnohodnotná funkce je narušována. Tkáně, řečeno obrazně, začínají stonat.“ Otec Jan udiveně zvedl obočí. „A co víc, tento rytmus je svým kmitočtem blízko k frekvenci sedmi hertzů, to znamená jednoho z rytmů mozku, takže existuje úplně reálná hrozba rezonančního splynutí těchto kmitočtů. Výsledek – poruchy některých mozkových funkcí s částečnou destrukcí tkáně a vytvoření klinické predispozice k schizofrenii.“

Otec Jan se při těchto slovech dokonce zastavil a upřeně se na Senseie zadíval. Sensei, když uviděl jeho výraz, se jen pousmál.

„To je vtip, že?“ zeptal se Vano.

„Proč vtip? To je svatá pravda! Nevěříš-li, prokutej se bádáním akustiků sám.“

„Vysmíváš se, že? Schizofrenie, co? Ty víš, že Brouci jsou má oblíbená skupina, a tak si naschvál jejich píseň rozbil úplně na padrť?! Netvore!“

Oba se rozesmáli.

„Nu, co mám dělat, když je to fakt,“ rozhodil rukama Sensei.

„Ne, klinická schizofrenie, to snad ne,“ nemohl se otec Jan nijak zklidnit.

„Ten příklad jsem uvedl jen proto, když už jsi rozhodnut zabývat se touto otázkou seriózně, abys přihlédl ke všem nuancím hudebních vibrací. Nezaujatě, bez emocí, bez ohledu na to, zda se ti podobná hudba líbí, nebo ne. Chceš-li poznat pravdu, staň se objektivním vědcem alespoň na chvíli.“

„Překvapuje mne, že je to tak složité. Ale mou pozornost jsi vzbudil svou ‚nezaujatostí‘.“

Sensei se znovu tajemně usmál.

„Dobrá. A co mi řekneš ke zpěvavému čtení modliteb chrámového sboru? Tady není nutné být učencem, aby bylo názorně vidět, jak tento proces zesiluje blahodárné působení na modlící se.“

„To je bez debat. Všiml sis zcela správně. Ty zvuky zesilují působení. Je to stejná forma působení na podvědomí, ale je použita ve jménu dobra, ne zla. A má přirozeně blahodárné a konejšivé účinky na lidi na stejné vlně, protože vytváří slabé rezonanční vibrace, které stimulují mozkovou činnost ‚masáží‘ různých mozkových center. A to platí pro každou formu modlitby – co by to bylo za víru, kdyby její modlitba opravdově nespočívala na základech upřímného obrácení se k Bohu se skutečnou láskou.“

„A co, bývá to i jinak?“

„Bohužel. Zvláště nyní. Sám víš, kolik se v poslední době objevilo nových sekt a náboženství. A ty z nich, které používají programy psychotronního působení, vpisují do textu modliteb určitá kódovaná

slova evokující v člověku materiální princip, melodii transformují v nezbytné zvukové vlnění vyvolávající inhibici určitých zón velkého mozku. Tak vznikají otroci…“ Sensei se odmlčel a pak si posteskl: „Ano, stále stejný kámen úrazu. Stále stejná, věčná neuhasitelná žízeň po moci jednotlivců nad davem…“

Ze zádumčivého stavu ho vyvedl poučný tón otce Jana.

„Správně. Z lidí se stávají otroci, protože hledají pravou víru v nových náboženstvích, a ne v tradičních. Skutečné modlitby a kořeny pravé víry je třeba hledat v dávné minulosti.“

„Jak bych to řekl,“ namítl Sensei. „Kořeny pravé víry je třeba hledat především v sobě. A co se starodávnosti modliteb týká, víš dobře, že každá hůl má dva konce. Minulost popisovali historikové a každý z nich ji viděl ze své ‚zvonice‘. Stejně je tomu i s modlitbami. Skládali je lidé různého vnitřního světa a s různými pohledy na život. Ti, kteří byli čistější, a jejichž duchovní láska k Bohu byla větší, měli lepší vibrace samotného textu, a tak byla silnější i modlitba. I když v podstatě modlitba i meditace jsou jen nástroje, zázraky koná síla víry samotného člověka, protože vše v tomto světě, člověk jmenovitě, není nic jiného než vlnový proces. A celý vesmír má vlnovou podstatu jednotnou.“

„Tak–tak–tak, je-li možno, o ‚člověku jmenovitě‘ podrobněji,“ bleskově vyhrkl otec Jan, jako by se obával, že Sensei touto větou zajímavé téma ukončí.

„Ale jistě! Člověk je zaostřená vlna…“

„Poslouchej, nejsem akademik fyzikálních věd, vylož mi to běžným člověčím jazykem,“ přerušil ho otec Jan. „Abych to, náležitě, pobral,“ žertem zdůraznil své „o“.

„Fajn. Bod první. Co je lidský organismus? Je to přirozený mechanismus akumulující vnější vibra-

ce, který přijímá zvukové vlny z libovolného zdroje. Bod druhý. Co je velký mozek? Je to specifické vysílací a přijímací zařízení pracující na různých frekvencích jako přijímač. Bod třetí. Co představuje stavba lidského těla? Jsou to tři velké akustické zóny – lebka, komora hrudního koše a břišní dutina, které jsou dokonale propojeny pružnou páteří. Mimochodem, tato originální konstrukce lidské kostry se podobá loutnovému hudebnímu nástroji.“ Sensei se vyčkávavě podíval na Vana a mírně sarkasticky se zeptal: „Tak co, pobrals?“

„Zejména z obrazů,“ vrátila se mnohoznačná žertovná odpověď.

„Znamenitě. Jedeme dál. Lidský organismus jako orchestr hraje každou vteřinu jinou melodii. Existuje v něm určitý rytmus dýchání, srdečních stahů, pulzací při chůzi, běhu, spaní a tak dále. Zrození všech těchto ‚melodií‘ je spojeno s mozkovými šumy – biotoky, rytmy alfa, beta, teta a delta, stejně jako s vlastní frekvencí různých orgánů. Přičemž každý má svůj vlastní charakteristický počet kmitů za vteřinu. Dominující rytmus se opakuje periodicky. Organismus v podstatě pracuje v autonomním režimu. Ale jeho libovolnou ‚symfonii‘ může korigovat a příslušný tón (‚teskný‘ nebo ‚živý‘) určit hlavní aranžér, muzikant a skladatel – samotný člověk, přesněji síla jeho víry. V co člověk uvěří, to se odrazí v symfonii organismu.“

„Říkal jsi, že slabé rezonanční vibrace stimulují mozkovou aktivitu. Proč právě slabé?“

„Protože organismus přijímá slabé vlnění jako informaci, jako vodítko pro jednání. Při silných se jakoby zablokuje, akustickými údery ‚onemocní‘… Vždyť v Číně a Japonsku mají vyspělé umění muzikoterapie, které spočívá ve znalosti vyvolat v konkrétním orgánu potřebný rezonanční efekt za pomoci jednotli-

vých zvuků nebo speciálně vybrané melodie. Výsledkem je ozdravení orgánu."

„No teda!" pronesl obdivně otec Jan.

„A co víc, harmonická hudba může nejen ozdravit konkrétní orgán, ale i zlepšit celkový stav, pozvednout náladu, pracovní výkonnost nebo naopak, přinést uvolnění, snížit chorobnou citlivost, upravit spánek a mnoho dalšího. Mimochodem podobné ozdravné vlastnosti má místní i klasická hudba, která celkově obohacuje vnitřní svět člověka a pomáhá mu zamyslet se nad jeho duchovní podstatou."

„K té místní hudbě… Nedávno jsem si přečetl pojednání, myslím, že od bulharských vědců, že pokud ve vysílacím čase v zemi zní méně než šedesát pět procent vlastní hudby, začíná zanikat národní mentalita. Dokonce i ve Francii, civilizované zemi, která dodnes energicky brání svou národní identitu ve světě, národní hudba zní v éteru ne více než čtyřicet procent času. A poslechni si, co hrají u nás!"

„Správně. Například v čínské přírodní filozofii – knize *Lushi chunqiu*, napsané ve třetím století před naším letopočtem, se hudba zkoumá jako symbol civilizace a pořádku, přinášející harmonizaci do chaotického prostředí společenského a vnitřního života sociální mentality. Podle autorova názoru je nerovnováha společenského života a přírody vyvolávána různými anomáliemi ve dvou druzích životní energie – Jin a Jang. Jejich harmonizace je dosahována pomocí takové hudby, která je schopna odstranit chaos a zavést vesmírný řád. Například Sókratův žák starořecký filozof Platón prozkoumává stejnou ideu trochu z jiného úhlu – na tom jaká, jakým způsobem a jak rytmicky zní hudba ve státě, přímo závisí jeho síla a moc."

„No jo, bude třeba znovu pročíst Platóna, dříve jsem takovým aspektům nevěnoval pozornost," řekl otec Jan.

„Dobrá. Nějak jsme se vzdálili od našeho naléhavého tématu. Spusťme se na zem… Jaké varianty ještě máme?“

Otec Jan si těžce vzdychl.

„Mimochodem není tvá církev náhodou bohatá?“

„Církev bohatá je. Ale můj kostel bohužel ne… Ech, dílo naše je tíživé.“

Otec Jan automaticky otevřel svatou knihu kapesního formátu, očima proletěl první náhodné verše a začal číst nahlas:

„Když tě Hospodin ochromí silným zármutkem nebo bolestí nebo bídou, tehdy v naději doufej, že On ti pak sešle útěchu odpovídající tvému utrpení, ukáže ti blahodať světa, síly a radosti. Neboť je štědrý a dobrotivý Hospodin, pomalý v hněvu a hojný v milosrdenství. Nez…,“ Vano se odmlčel v polovině slova a jeho pohled viditelně ožil. „Poslouchej, mám jednoho farníka. Je to bohatý podnikatel. Jeho obchody souvisí se zdroji paliv a energií – uhlím, benzínem. Není to špatný člověk. Svého času nám pomáhal stavět kostel a na milodarech nešetří… V poslední době se u něj vyskytly vážné problémy. Byl u mne zrovna předevčírem. Představ si, jede po něm jeho vlastní krov[1] – náčelník policie našeho města, kterému ty procenta, co dostává, nejsou dost. Policajt se brzo chystá do penze, patrně se rozhodl jeho byznys převzít. Mými kanály přišlo, že to není jeho první ‚rozkmotření‘, měl i jiné ‚hejly‘. Má luxusní auto, byt, chatu na pobřeží Krymu minimálně za půl miliónu zelených plus jachtu. Každé z dětí má byt v prestižní čtvrti hlavního města. Není to s ním jednoduché. Peče to s krajským státním zástupcem. Dostat právně ho nejde. Myslím, že našeho podnikatele brzy se-

[1] *krov – zločinecká skupina poskytující „ochranu“ (pozn. překl.)*

žere… rozcupuje ho jak hadr. A přitom on to opravdu není špatný chlapík. Měli bychom něco vymyslet. Předpokládám, že na odměně skrblit nebude, potížista by dostal přes prsty a…," otec Jan sklopil pohled a tiše zamumlal „oltářík potřebuje obnovit."

Sensei se zahleděl do dáli a pomalu pronesl:

„Oltářík… potřebuje… obnovit…"

Po nedlouhém mlčení otec Jan svým oblíbeným žertovně–církevním stylem prohodil:

„Samozřejmě je možné problém vyřešit bez velkého rozruchu, ale podstatu věci to nezmění. Dobré by bylo z kořene ho vyklučit, aby duše hříšné zřely mnohohlavou hydru hříchu, bezobsažnost světa pomíjivého a aby dobu dlouhou měly, dlouhou na rozjímání a očistu srdce svého od plev zla veškerého…"

„To je rozumné," pousmál se Sensei. „A myslím, že i vím, jak to udělat."

„No? Povídej, synu můj, vyznej se ze svých úmyslů."

„Zapojíme Zpěváka, otče. Zorganizujeme pěvecký sbor."

Otec Jan s překvapením pohlédl na Senseie.

„Speciální jednotky? Dítě, začíná to být zajímavé. No tak, no tak, objasni své hříšné úmysly svatému otci dopodrobna…"

*
* *

V nevelké roklině na rozlehlém palouku, chráněném pahorky před cizíma všetečnýma očima, stál černý džíp. Nedaleko od něj dva mikrobusy napěchované bratvou. Pokud bychom nebrali v úvahu lidský lomoz a žvanění, rachot motorů vypouštějících dusivé výfukové plyny, toto místo by se ideálně hodilo k pravidelnému a pečlivému vyvádění potomstva ptáků nebeských či jiných stvoření. Ale člověk bezostyšně vtr-

hl do tohoto krásného zákoutí přírody a narušil jeho klid a vyrovnanost nenasytnou touhou těla a ega.

Na vzdáleném vršku se objevil byznysmenův Mercedes řady 600. Když dojel na palouk, zastavil v takové vzdálenosti od džípu, aby si zachoval určitý odstup. Vystoupili tři solidně oblečení muži. Podle zevnějšku vypadali jako skupina podnikatelů. I když podnikatel tam byl ve skutečnosti jen jeden. Ostatní dva – Sensei a Zpěvák – jen mistrovsky hráli svou roli. Z džípu vystoupili tři představitelé pozvané strany a vyšli jim vstříc uvolněným krokem zdůrazňujícím jejich převahu.

Podle jejich dobře živené a přistřižené fyziognomie bylo bez zbytečných slov jasné, koho náčelník místní policie pověřil vyřizováním účtů. Byli to obyčejní banditi, kteří se cítili v pohodě pod záštitou vlkodlaka s policejními nárameníky. Trojice se sešly uprostřed palouku, přesně jak v americkém westernu, a dívaly se jeden druhému do očí. Hovor začal hlavní ‚bijec za práva pracujícího lidu'.

„No tak, ven s tím, co to máte za nabídku, co prý nemůžem odmítnout?"

„Dopouštíte se zvůle, chlapci," klidně odpověděl Sensei.

„Cože – co?"

„Říkám, dopouštíte se zvůle, chlapci," zopakoval úmyslně hlasitěji Sensei. „Zvůle je takový pojem, který znamená ‚vyjít z daných mezí čehosi – z hranic, z míry, narušit pořádek, pravidla, zvyky'," dovysvětlil pro zvlášť ‚nadané'. „Člověk pracuje tiše, pokojně, nikomu neubližuje. Jí svůj kousíček chleba. Kolik úsilí musel vynaložit, aby se ten kousíček dal namazat máslem a mohl jím nakrmit svou rodinu! A vy přijdete a chcete mu ten kousek vzít. Co to má být? Vysvětlíte mi příčinu vašeho teroru? Copak on vám něco ukradl, oklamal vás? Ne. Tak proč mu vyhrožujete,

že si to vyřídíte s jeho rodinou a ho samotného zabijete? Děláte si nároky na prosperující podnik, který sám vybudoval? Jakým právem? Právem silnějšího? Tak promiňte, chlapci, na každého Vidžaje se najde Radža. Vytváříte tady tajně zvůli a myslíte, že to shora není vidět?“

„A vy ste spadli odkaď?“ zeptal se Bijec, sklonil ledabyle hlavu na stranu a nepřestával žvýkat žvýkačku.

Sensei otázku demonstrativně ignoroval a pokračoval ve své řeči:

„Ani si neumíte představit, v jakém zapáchajícím bahně vězíte až po uši. O to víc, že vy to nechápete a nám se to nehodí. A nyní jste si ještě přitížili a zadělali si na další hemoroid – vmísili jste se do cizího života a svůj začali ničit…“

„A ty jsi kdo, barygo, že nás tu obviňuješ?!“ procedil mezi zuby v čele stojící člen protější strany a odplivl si.

Zpěvák, zachovávající dosud mlčení, cynicky prohlásil:

„Neotvírej si hubu tak nahlas, jinak svým sólem přeřveš celý sbor.“

Při těchto slovech lehce odhrnul cíp saka a odhalil pistoli za pasem. Jeho pohyb vyvolal u bratvy strojené úšklebky.

„Na co si to tu hraješ, pitomče? Si blbý?! Si myslíš, že se leknem tvého kvéru?!“ A pak, aniž by se otočil, zvedl Bijec ruku. Dveře mikrobusů se rozrazily a vyrojila se bratva ozbrojená automaty.

„No, a teď budem dělat co, drahouši?“ dodal dotyčný jedovatě.

Zpěvák, který celou scénu klidně pozoroval, vykouzlil na své tváři oslňující hollywoodský úsměv a několikrát si rukou přičísnul vlasy. Po tomto, na první pohled zcela přirozeném pohybu, se jako na po-

vel ozvalo burácení motorů. Zároveň se půda kolem začala zvedat jako při silném zemětřesení a zpod ní ‚vyrostli' po zuby ozbrojení lidé v bojových kombinézách, počtem převyšující bratvu pětinásobně. K dovršení celé té hrůzy, vyjely na pahorky kolem úžiny z různých stran tři působivé vozy bojové pěchoty.

Vítězné úsměšky triumfující trojice okamžitě pohasly. Nyní se jen rozpačitě rozhlíželi kolem jako zvířata zahnaná do kouta. Bijec s obavami pohlédl směrem k lesíku, kde předvídavě rozmístil své střelce. Ale tam stáli cizí mlčící muži v maskáčích, celou jeho partu na mušce. Ta ani nepočkala na povel svého šéfa a začala odhazovat zbraně. A ti zvláště horliví, kteří se snažili klást odpor, letěli bez zbytečného varování tváří k zemi se zkroucenýma rukama za zády.

Bijec zbledl, křečovitě polkl a sevřeným hlasem procedil:

„Kurva, co jste zač?!"

Zpěvák se usmál a záměrně laskavým hlasem oznámil:

„Tvůj konec."

S nemenší bázní a údivem pozoroval probíhající děj i sám byznysmen, ‚iniciátor večírku'. Ale když speciální jednotky bratvu zneškodnily, roztál samolibým úsměvem a dokonce se i narovnal – napřímil ramena. V této skupině zachovávali nebetyčný klid jen Sensei a Zpěvák.

„Říkal jsem vám, hoši, že máte hemoroid," uzavřel Sensei setkání a pokývl příteli.

„Takže tak," převzal iniciativu v rozhovoru Zpěvák a upřel pohled na zmatené trio. „Nyní se přesuneme na jedno ne příliš vzdálené místo a tam celá vaše bratva sepíše srdečné doznání. Doufám, že ještě víte, jak se píší písmenka. A pokud nevíte, žádná hrůza. Máme u nás vynikající specialisty na obnovu potřebných částí paměti. A tebe… drahouši, čeká dů-

kladně napnout mozek o všem, co se týká tvého bosse – do posledního detailíčku. Jinak tvé tělo bude hnít v podzemí našich kasemat až do konce svých nedlouhých dní…“

Když operace skončila a speciální jednotka se zajatou bratvou opustila palouk, začal se Zpěvák loučit se svými společníky. Byznysmen mu tiskl ruku, opatrně vyjádřil pochybnost ohledně dlouhodobosti pobytu bratvy ve vazbě a tedy konce svých problémů. Zpěvák na to řekl:

„Nemusíte se strachovat. Nyní je převezeme k nám na základnu a celou záležitost zpracujeme jako preventivní zabránění ozbrojenému pokusu loupeže zbraní z našich skladů. A ty jsou skutečně nedaleko. Támhle, od naší střelnice coby kamenem dohodil. S občanským právem tu velké ryby nepochodí. Případem se budou zabývat naši vojenští prokurátoři.“

„Ano, ale pokud dokumenty projdou přes krajské…“

„Ale prosím vás. Tyto dokumenty půjdou přes naše kanály přímo do hlavního města. Tam se už náš rezort postará, aby došly ke kompetentním osobám. Takže v nejbližší době začne mít ‚příznivec‘ vašeho podnikání velmi vážné problémy. Vlastně,“ podíval se směrem za odjíždějící kolonou, „právě mu začaly.“

*
* *

Za několik dní po této památné události navštívil otec Jan Senseie v kanceláři a vlekl sebou těžkou tašku plnou peněz.

„Tuhle máme ‚veliké díky‘ od našeho byznysmena – k promazání povozu.“

„Oho,“ lehce hvízdl a zasmál se Sensei, když pohlédl dovnitř tašky a potěžkal ji v ruce. „Ano, teď mů-

žeme náš povoz nejen promazat, ale rovnou ho vyměnit. A co se oltáříku týká…“

„Nedělej si starosti,“ zastavil jeho pohnutí otec Jan. „Oltářík je v pořádku.“

Sensei se usmál a oddělil z hromady polovinu.

„Na, když je oltářík v pořádku, tak tohle předej Zpěvákovi. Ať uspořádá svým chlapcům oslavu.“

„Jak si přeješ, člověče milý,“ odpověděl žertovně otec Jan.

„A jak farník, spokojen?“

„Aby ne! Sám jsem nečekal, že se navaří taková kaše. V hlavním městě se té záležitosti dychtivě chopili, zřejmě aby se co nejdříve blýskli před voliči… Našemu byznysmenovi to náhlé štěstí vyrazilo dech takovým způsobem, že z kostela vůbec nevychází. Vždycky jsem mu říkal – ne na hromady peněz spoléhej, ale na Boha ostražitě pečujícího o všechny a nejvíce o rozvážná a otevřená stvoření Svá, zejména pak o žijící zbožně. Věř, že ruka Jeho neskromně dává těm, kdo konají milosrdenství, neboť k člověku nemůže být nikdo štědřejší než Bůh.“

Kapitola 3
Iluze reality

S dobrou finanční podporou šlo vše mnohem efektivněji. Sensei i nadále sledoval všechny rozhovory a schůzky v kanceláři Kassandry. Očekával nátlak nebo aspoň nějaký zájem ze strany gangů. Ale nedělo se nic. Začínala ho trápit otázka – neudělal jsem někde chybu? Už pokolikáté vše analyzoval a znovu a znovu rozmisťoval všechna fakta na polích své neviditelné šachovnice.

Tak jak to vypadá? Všichni věděli, že za těmi podniky stojí Sensei. Obchod byl čistý a podle šeptandy vysoce ziskový. Firmám poskytovalo krov mnoho justičních institucí. Díky přílivu kapitálu Sensei šikovně zpracoval několik vysoce postavených lidí, zainteresoval je a přesvědčil, aby jeho podnik podporovali. „Že by právě oni zločince odrazovali?“ přemýšlel Sensei. „Těžko. Takoví lidé jsou přítomni téměř v každé normální firmě. Tak čím to je?“ A tehdy Senseie osvítilo. No, samozřejmě, čistý obchod! Je stará pravda, že se špína ke špíně lepí. Tam udělal chybu! Je nezbytně nutné rychle vyvolat provokace vůči banditům a proniknout do jejich šedého podnikání. V extrémním případě simulovat napadení konkurenční malé firmy pod jejich krovem jakoby s cílem ji ovládnout. Dokonce si vybral některé z takových kandidátů, vějiček pro rozehrávku za daných okolností. Ale byly to

jen předběžné verze. Když si nad problémem řádně polámal hlavu, přišel Sensei s lepší kombinací. Imituje gangsterský styl „krást kradené“, rozhodl se s nimi soutěžit ve velkých místních podnicích – v kovozávodě a koksárně. Objekty byly vybrány dokonale, protože v desetikilometrové zóně státních továren rozkrádali všichni všechno – jak kdo jen mohl. Přičemž rozsah krádeží byl velice různorodý – od malých primitivních přes díru v plotě až po naložené vlaky.

Krást po vlacích, to už bylo příliš. Sensei věděl, že za tím stojí oblastní mafie. A do ní musel proniknout a nejprve se stát přítelem, ne nepřítelem. Krást přes díry v plotě je na rozehrávanou roli nového hráče až příliš přízemní a neprestižní. Proto se Sensei rozhodl krást po nákladačích. Byla to ideální volba. Protože stejně tak to dělali i místní banditi. Závod se nacházel na jejich území a oblastní mafie jim dovolovala mít svá malá procenta.

Sensei v předstihu zapojil Stopaře a jeho skupinu, a tak se dozvěděl do všech podrobností, jak se takové krádeže produkce provádějí. Pak si prošel kompromitující materiály o zdejších úřednících, kteří z nich měli svůj podíl. Důkladně si prostudoval papírovou byrokracii podniků a prokalkuloval všechna možná „úskalí“ účetnictví. Jakmile zanalyzoval veškeré shromážděné informace, vytvořil svůj vlastní systém, který umožňoval s nižšími náklady vyvážet mnohem větší objem produkce.

Další dva týdny padly na spřátelení se správnými lidmi stojícími na vrcholu jeho plánu, dalo by se říci, s nadřízenými nadřízených. Využil toho, co o nich věděl a nabídl jim svůj až geniálně jednoduchý plán, podle něhož se mohly obě strany dobře „opeřit“ bez jakéhokoliv rizika. Štědrá pohoštění nově objeveného „přítele“ ještě víc stimulovala šéfy k urychlené realizaci záměru.

Jakmile se objevily první výsledky, začala firma Kassandra potají obchodovat benzenem (frakce benzínu, která zůstane po destilaci ropy). Navíc se po městě rozneslo, že se někteří představitelé jejích dceřiných společností začali zabývat kovem. Nic tak nevzbuzuje lidskou zvědavost a nepopichuje k řečem než bezpracné příjmy jiných. Přesto se Sensei odbytem příliš nezabýval. Kov dodával hned prvním překupníkům za poměrně nízké ceny. A to je přivádělo do zmatku. Vždyť takto si mohla dovolit obchodovat jen velmi bohatá firma, která je kovem úplně zavalena! Takový způsob přemýšlení šel Sensei přímo na ruku. Kromě toho vypustil po městě zvěsti, že má firma Kassandra obrovské zisky a že její výnosy rostou ne po dnech, ale po hodinách. Aby se fámy potvrdily, začali kluci z jeho „stáje“ mohutně utrácet peníze napravo i nalevo, někdy i na vlastní úkor. Tím Sensei předvedl, že je firma zapojena do nezákonných machinací a dokončil svůj úkol. A když někdo provádí nezákonné machinace, pak má i nezákonný zisk. A nezákonný zisk přitahuje bandity. To je jejich neměnné pravidlo.

*
* *

Uběhly tři týdny trýznivého čekání. Nicméně bratva se nijak neprojevovala. Zneklidněný Sensei znovu a znovu propočítával své akce. Ale počátkem čtvrtého týdne od první drzé loupeže pod nosem místních gangů si všiml, že ho někdo sleduje. Ten okamžik byl pro něj jako balzám na duši. „No konečně!“ pomyslel si.

Právě jel domů z tréninku, když v bočním zrcátku zaregistroval, že má chvost. Několikrát obkroužil čtvrť, aby si ověřil, zda se nemýlil. Opravdu ho sledovali. Byli to nějací zelenáči. Drželi se ho zuby nehty, žádná pravidla utajení, báli se, že ho beznadějně

ztratí. „Nakonec se vzpamatovali," pomyslel si Sensei a s úlevou si vydechl. „Už jsem se načekal až dost. Nespěchejte, hoši, nespěchejte. Slibuji, že teď pojedu pomalu, nezmizím. Přivezu vás k sobě domů živé a zdravé, buďte v klidu."

Jakmile Sensei přijel domů, zaparkoval auto do garáže. Předstíral, že si ničí přítomnosti nepovšiml. Nu což, jak říkal Ostap Bender: „Ledy se hnuly, pánové porotci."

Druhý den ráno ho cestou do práce doprovázeli dva balíci, kteří také podle všeho neměli o sledování ani nejmenší představu. Následovali Senseie jako ovce, nespouštěli z něj oči. Naštěstí měli aspoň tolik rozumu, že se nepřiblížili až na doraz, protože nevšímat si jich, kdyby byli úplně před nosem, by už bylo moc okaté.

Celý den se „pastevci" buď tlačili ve frontě pacientů v lékařském centru, nebo vysedávali v kavárně naproti a pečlivě skrývali své zločinecké ksichty před pracovníky policie z okresního oddělení z vedlejší budovy, kteří si sem chodili něco zakousnout. Takové monotónní míhání stejných tváří v průběhu celého pracovního dne ještě více Senseie povzbudilo.

Začalo být jasné, že zaujal městskou skupinu. Tyto tváře viděl v rozsáhlé dokumentaci, kterou mu předal plukovník. Sensei se opravdu nezmýlil. Měl vynikající fotografickou paměť. Kromě podrobných životopisů byla na stránkách spisu sepsána nejen jejich kriminální minulost a současnost, ale i ty nejmenší detaily popisující zvyky, sklony a slabé stránky, dokonce i psychologické prognózy možných činů v různých stresových situacích. Úřad uměl svou práci dokonale. Pokud se člověk dostal do jeho zorného pole, tak dobře všechno popsal a dopátral se až k podstatě, že dotyčný jedinec někdy ani sám nevěděl o těchto svých kvalitách, pokud se samozřejmě ne-

projevily přímo v konkrétní situaci. Zatímco se banditi se soustředěnými tvářemi zabývali sledováním, Sensei si v tom čase četl ve své paměti jejich spis jako v otevřené knize.

Ještě v podvečer na ně nasadil kontrasledování, hlavně proto, aby se ujistil ve svých závěrech. Nechtěl udělat chybu na samém začátku hry. Pro takovou pojistku nebyl samozřejmě žádný dobrý důvod ani nejasné předtuchy. Ale dobře si pamatoval jednu lekci ze svého života, která se pro něj stala málem osudnou.

Ještě v dobách Svazu probíhala závažná operace, v níž člověk prostě nesměl udělat chybu. A protivníky byli skuteční profesionálové. Stalo se, že v té době pracoval sám. Úspěšně se infiltroval do jednoho z podniků ministerstva obrany. Jakmile odhalil složitý ziskuchtivý systém vývozu vojenské techniky do zahraničí na falešné doklady, prakticky svou práci dokončil. Do konce operace zbývaly tři dny. Ale již dva dny nebyl Sensei ve své kůži. Zažíval vnitřní neklid. Jeho šestý smysl, který nazýval prostě čuch, nebezpečím téměř ječel. Sensei už po ixté zanalyzoval situaci. Nic nenašel. Znal své dočasné kolegy v podniku. Tento typ lidí pro něj nemohl být nebezpečný. Byl zvyklý je vídat téměř každý den ve své blízkosti. Proč byl tedy tak neklidný?

Tehdy úplnou náhodou upoutaly jeho pozornost pohyby jednoho z mužů – podíval se na hodinky jinak, než jak to dělal dříve. Sensei zostražitěl. Začal prověřovat své podezření. Další potvrzení svých nejasných dohadů uslyšel. Když seděl zády k objektu své pozornosti, „kolega“ říkal jinému spolupracovníkovi své oblíbené rčení opět ne tak jako dřív a vyslovoval ve slovech syčivé zvuky. To Sensei určil naprosto přesně, protože měl vynikající sluchovou paměť.

Začal tohoto člověka pozorně zkoumat. Byl velmi podobný své skutečné předloze, zřejmě do nedáv-

né doby pracující na této pozici. Vnější vzhled byl úplně stejný, jako by se jednalo o dvojče. A přesto se jednalo o úplně jiného člověka. Bylo možné si toho všimnout podle mnohých drobností, které nejsou pro obyčejné lidi podstatné. Jiný lesk v očích, náhlé změny intonace, sotva znatelné nepřesnosti v některých odborných činnostech, které napovídají, že si tyto návyky člověk osvojil zcela nedávno. A ještě mnoho dalšího, čeho si všimnou pouze oči experta. Kdyby neměl tak úžasnou vizuální paměť, která si vštípí každou maličkost, jeho život by byl docela krátký. Sensei odhalil profesionálního vraha jen několik hodin před likvidací, což předurčilo jeho další osud.

Od té doby Sensei mnohem ostražitěji chránil svůj týl a projevoval přitom možná až nadbytečnou úzkostlivost. Ale informace o objektu, ať by to bylo cokoliv, nejsou nikdy zbytečné, zejména pokud se použijí moudře.

V noci Sensei vytáhl z pečlivě maskované domácí skrýše složky s dokumentací o městském gangu. V jeho čele stál jemu notoricky známý Bulba. Sensei začal znovu prolistovávat papíry. V životopise bandity byly zmíněny i některé šťavnaté detaily, například jak získal svou přezdívku. Před místní bratvou vystupoval Bulba jako čistokrevný Ukrajinec, velký milovník smažených brambor (aniž si byl vědom, že slovo bulba, což znamená brambory, je běloruské). Ve skutečnosti byl za prvé napůl Ukrajinec a napůl Rus, z rodu s příměsí polské a cikánské krve. A za druhé svou přezdívku dostal, když si odbýval svůj první trest za hloupou krádež pytle brambor, které se nakonec ukázaly napůl shnilé. Mánie vlastní velikosti a touha skrýt pravdu se projevovala ve všech skutcích a činnostech mazaného vůdce bandy. Senseiovy kalkulace se potvrdily. Právě Bulbovo seskupení začalo projevovat zájem o jeho činnost jako prv-

ní. Významně se tím zkrátil čas přípravné fáze operace, protože Bulba, na rozdíl od jiných vůdců, byl přímo spojen s oblastní mafií.

Senseie „pásli“ i v následujících dnech. Vodil své pozorovatele za sebou jako na exkurzi a ukazoval jim pouze to, co měli podle jeho plánu vidět. Nakonec jim po týdenní přehlídce atrakcí svého podnikání naservíroval dlouho očekávané překvapení, když před jejich očima odhalil velké „tajemství“ velkých peněz – vyvážení barevných kovů ze závodu. Člověk nemusí být psychologem, aby uviděl na fotografiích, které později přinesl Stopař, jaký dojem udělalo na „pastevce“ poslední dějství představení. Jejich tváře doslova pokroutily zhrozené grimasy vyvolané přemýšlením o „nespravedlnosti“ tak bezostyšného drancování jejich „legitimního“ majetku na jejich území.

Právě na samém vrcholu až do poslední kapky vzbouřených emocí, když se pastevci s vulgárními nadávkami na stav světa rozběhli k autu, které stálo za hromadami škváry, aby rychle oznámili šéfovi „naprosto neuvěřitelnou“ novinu, je nějaký opilý pobuda požádal o cigaretu. Pro jeho zdraví v nepravý čas. Se zjevným rozhořčením mlátily horké hlavy do chudáka, který se jim dostal do rukou, jako kdyby mohl za všechny jejich hříchy a neúspěchy. Ale opilý bezdomovec měl nevýslovné štěstí. Naprosto nepředvídatelně ho „natahovalo“ z pití a díky tomu se tak nějak přirozeně a úspěšně vyhýbal silným úderům. A jen škytal a neustále opakoval, nezvládaje škytavku a mrkaje nevinnýma očkama: „Chlapi, co blbnete?! Škyt… Chlapi… co blbnete?!“ Nakonec ho s rozmachem nakopli do břicha, houmlesák vyvrhl celý obsah žaludku a zaneřádil se od hlavy až k patě zvratky.

„Eh fuj, zkurvysyne,“ štítivě odskočili útočníci.

Šedý si šťavnatě odplivnul a rozběhl se k autu. A jeho kumpáni, Los a Meloun stáli v rozpacích – kopat ještě do opilce nebo už nekopat? Šedý za běhu křiknul:

„Tak co… nemáte co dělat, než se piplat s tím hovnem?!“

Rychle nastartoval auto, vystrčil hlavu z okna a zahrozil svým těžkopádným kumpánům:

„Hej, vy, pitomci! Neřek jsem to jasně? Eště jednou se toho smraďocha… a pak mi budete auto jazykem olizovat!“

Tak pádný argument se rychle projevil v činu. Meloun s Losem skočili do auta, to se odpíchlo z místa a zmizelo do tmy.

Po chvíli k bezdomovci hekajícímu ve snaze postavit se na nestabilní nohy přijelo jiné auto. Dveře se otevřely a ozval se hlas:

„Váňo, vstávej. ‚Kurýři‘ s ‚nákladem‘ opustili prostor.“

Bezdomovec, jako by se nic nestalo, vyskočil střízlivý a na velice stabilní nohy. Pečlivě si sundal zašpiněné šaty, složil je do neprodyšného obalu a vložil do zavazadlového prostoru, odkud vytáhl vak s čistým oblečením. Rychle se oblékl, nasedl do auta a současně si stíral make-up.

„Tak jak? Jsi celý?“ zeptal se stejný hlas.

„V pohodě. Díky Sensei, že mě naučil styl ‚opilého mistra‘. Jinak bych dostal co proto.“

„Broučky jsi zavěsil?“

„Jak jinak… I kdyby si bundy vyprali, sotva ty štěnice odstraní. Ve zlosti mi odhalovali tak intimní místečka, dočista jak krásné panny, až jsem z toho málem ztratil hlavu, koho jako prvního uspokojit z tak nečekané přejícnosti.“

Uvnitř zazněl tichý smích. Dveře se zabouchly a auto stejně tak bez povšimnutí odjelo, jako přijelo.

*
* *

Sensei seděl ve svém „Moskvičkovi“ na dohodnutém místě a očekával Stopaře. Po exhibiční šou následoval ještě poutavější epilog. Konečně uviděl přijíždět povědomé auto. Stopař zablikal světlomety v určité sekvenci, která znamenala, že je možné k jeho autu přistoupit. Sensei si přesedl ke Stopaři a dva Mechanici si ze Stopařova auta tiše přesedli do auta Senseie.

„Tak co?“ zajímal se Sensei

„Lepší už to být nemohlo. Teď si pojedem poslechnout operu,“ řekl vesele Stopař a vycouval na silnici.

Po cestě vyprávěl Sensei o bohatýrských činech svých hochů. Zastavil auto poblíž Bulbova doupěte a zapnul aparaturu. Nemuseli čekat dlouho. Brzy ve sluchátkách zaslechli vybrané nadávky.

„…*(dlouhá vulgární vsuvka).* Taková svině, ten dopravák,“ rozhořčoval se z plných plic Šedý. „Zrovna ho sme museli natrefit. Jen si ho vem… jak se nesl! Zrovna když je spěch, a ten mizera furt neměl dost!“

„Jedním slovem… *(další podobná vsuvka),*“ přitakával Los. „Všichni jsou to… *(dlouhotrvající vsuvka).*“

„Hajzl! Celá bedna vodky na to padla. Bastard!“ nemohl se uklidnit Šedý.

„Všichni sou to lakoty policajtské! Čím lepší fáro, tím víc berou,“ zakýval svou kompletně vyholenou hlavou Meloun. „Jak vlítneš do nějaké šlamastyky, v ten moment sou celí žhaví. Třeba vloni, lapli Kosatého, když byl namol. Dokonce musel střelit svoji káru…“

Přijíždějící auto zastavilo. Bouchly dveře.

„Polda hnusný! No řek bys to, celá bedna…“

Sensei se Stopařem se při tom recitativu ‚ponížených a uražených‘ na sebe podívali a začali se smát.

„Tak, preludium skončilo,“ řekl Stopař, „začíná oratorium…“

Sensei se zkoncentroval. Mezitím se nově příchozí nahrnuli do zakouřené kulečníkové herny, kde u jednoho ze stolů hrál jejich šéf.

„Fakt, Bulbo, ve městě vládne bezpráví. Poldové totálně zdivočeli! Na každém rohu stojí dopravák. Úplně nás dusí…“

„Poslal jsem tě snad prověřovat policajtské posty?“ zavrčel Bulba.

„Ne, já sem… O celou bednu vodky mě zapokutovali! Jen si to představ, hajlzové…“

„Měli tě potrestat celou bednou koňaku. Kolikrát jsem ti vtloukal do palice, když jedeš ‚na větračku‘, nedupej na plyn. Všechno to poděláš!“

Šedý provinile sklopil zrak.

„A vůbec, nemel tu nesmysly a mluv k věci… Nejsi tu nějak brzo?“

„Právě jsme přijeli z kovozávodu…“

Bulba se zájmem zvedl hlavu a odtrhl se od hry. Když uviděl tolik pozornosti ze strany šéfa, začal Šedý znovu chrlit nahromaděné emoce:

„Poslyš, Bulbo, Doktor je čím dál drzejší, fakt že jo! Představ si, jak je nenažraný! Hltá z naší misky největší lžící a asi pěkně dlouho.“

„Ty, Šedý, přestaň s tou hantýrkou a rozumně mi to pověz. A nenafukuj to.“

„Ať se propadnu, jestli zalžu. Všecko sme to na vlastní oči viděli a pak ještě říkal náš hlídač, co se motá na bráně, no jak se jen… jo, Duba. Zmáčkli sme ho jak meloun. Že byl zrovna na vrátnici. Podle papírů, říkal, bylo vše čisté, lejstra malované jak státní zakázka, nedá se čeho chytit. A před tím přišel befel shora. Kapiš?! Jak si Doktor mohl stihnout zabrat fabriku na barevné kovy?! Jasně že to má, šmejd jeden, přes známosti. Krade mizera čistějc než my! A kdybysme to tam dneska nevětrali, vůbec bysme to nevěděli… Už to tak táhne nejmíň půl roku,

jestli ne dýl. No, zkus si tipnout, kolik našich prachů shrábl!“

„Odkud jsi vzal půl roku?“

„Mezi ‚kovaři‘ se povídá, že Doktor dává barevné železo za nízko. Říkal jeden překupník, že takhle to může dělat jen, kdo má hodně železa nebo stabilní koryto. Co by z toho jinak měl? To znamená, že Doktor rozkrádá už dávno…“

„A hlídače ses na to přeptal?“

„Ptal. Ale pokud jde o tohle, tak s tím nemá nic. Státní zakázky dou furt.“

„No fuj!“ uplivnul si zlostně Bulba. „Tak… musíme to okamžitě nahlásit Kronosovi, jaký neřád se tady objevil. A to pořád obviňujou nás, že jsme krysy, a ve skutečnosti…“

„Jo! Kronos je chytrý chlapík, rychle to srovná.“

Rozhořčená diskuze na téma, kolik si asi Doktor vydělal peněz bez jejich vědomí, ještě nějakou dobu pokračovala. Účastníci ve výpočtech vycházeli z údajů „větračů“, kteří, když se dostali do ráže, značně přeháněli v nedávné době viděné i slyšené. Všechny ty výlevy chamtivých vášní byly doprovázeny vybranými nadávkami, což přilévalo ještě více oleje do ohně.

„To bude asi vše,“ řekl Stopař. „Dále pokračují jen dechové, bicí a hřímavé nástroje konsolidovaného symfonického orchestru ‚Opice, Osla, Myšky a Medvěda‘. Asi budou ‚vyhrávat‘ dlouho. Můžeme si udělat malé intermezzo…“

Vytáhl termosku a zeptal se Senseie:

„Dáš si kávu?“

„Trochu mi nalij.“

Hudební představení Bulbova pěveckého sboru, sólistů Šedého, Losa a Melouna za účasti celého orchestru ostatních členů gangu, hrajícího dokonalé oratorium podle dramatického námětu zkomponovaného Senseiem, skončilo dlouho po půlnoci.

„Výborně," vyjádřil se spokojený autor. „Rozehráli se jako podle partu. Dokonce ještě lépe, než jsem si myslel. Hodně nám ulehčí práci! Teď musíme počkat na odpověď z Olympu… Eh, kdybychom mohli nainstalovat štěnice i tam! Ale… zatím nebudeme riskovat."

„Ano, taky jsem o tom přemýšlel. Dej mi trochu času… Bude to poměrně obtížné, ale možné. Samozřejmě, Kronosův bezpečnostní šéf je úplná legenda. Dostat se do jeho objektu nebude vůbec snadné."

„To jistě ne," usmál se Sensei a vážněji dodal, „Minox není žádné ořezávátko. I když bývalý, přece jen plukovník a šéf kontrarozvědky KGB."

„Zkušený odborník. Pokud je mi známo, má za sebou nemálo úspěšných operací v té době… Nu což, alespoň s ním hra bude zábavnější."

„Poslyš, s tím ohněm si moc nezahrávej…"

„Ano, pamatuju, pamatuju na Michalkova:

Jedno z prvních bezpečnostních opatření
– porovnej přání a možnosti."

„To je ono."

„Zajímalo by mě, kde přišel Minox k takové přezdívce? Byl součástí nějakého příběhu spojeného s tím špiónským fotoaparátem?"

„Ale ne. Jednoduše má fotografickou paměť a umí přesně zachytit všechny události. Jeho hlava je jako archív. Bývalé velení si té jeho vlastnosti cenilo. A tak mu začali říkat Minox."

„Hm, a u nového šéfa mu říkají Mínós… Ti si tedy vybrali jména – Kronos, Mínós, firma Olymp! Úplný výkvět řecké mytologie."

„Stále ještě nevíme, kdo je skutečným vládcem Olympu… Ale se jmény se Minox vynasnažil. Milovník oduševnělé prózy… A Kronos? To je jen kriminálník. Ten by na to v životě nepřišel. Takovému člově-

ku, jako je on, na tom vůbec nezáleží. Říkejte mi třeba kastrol, jen mě nedávejte na pec. Pro něj jsou hlavní peníze. Víc a víc a víc."

„To je jak v tom vtipu, vzpomínáš? ‚Doktore! Máte tabletky na chamtivost?' ‚Mám.' ‚Tak mi dejte. Víc. Víc. Ještě víc!'"

„Přesně tak," usmál se Sensei. „Nu dobrá. Takže… Čím se budeme zabývat v nejbližší době? Olympem. A pokračovat na ‚konkurentech'. Mimochodem, pokud jde o Konkurenty, podařilo se ještě něco zjistit?"

„To jsou esa – doslova jako Minox-2. Chytří a velmi opatrní. Ale něco už máme. Informace dodám, až si budu úplně jist."

„Dobře."

„A co uděláme tady s těmi pitomci? Stojí za to posílit sledovačku?"

„Ne, není třeba. Pokud by to řešili tito grázlíci, nedalo by se vyhnout rvačce na nože. Ale s jejich schopnostmi to není tak strašné… Ne… Teď si poběží postěžovat Kronosovi. A Kronos má na takové věci hlavu. Nejprve se pokusí vyřešit problém mírnou cestou. Tím spíš, že z toho bude mít v případě úspěchu solidní sumičku. To by ho mělo zaujmout. Tudíž v nejbližší době vyšle parlamentáře, buď někoho od Bulby, nebo svého. Myslím si ale, že zatím své lidi nebude chtít zviditelnit. Takže se budeme muset vypořádat tady s těmi mouly. Nu což, rozdáme karty, jak se má… Sledovačku necháme běžet v normálním režimu. Více pozornosti pověnujeme raději našim hlavním objektům."

„Rozumím."

*
* *

Bulbovi vyslanci na sebe nenechali dlouho čekat. Jen o tři dny později přijeli za Senseiem dva známí

podnikatelé, údajně si nechat „pro každý případ“ prohlédnout svá záda a zároveň si promluvit o naléhavých záležitostech. O tom, že tito obchodníci byli spojeni s Bulbovou nelegální činností, věděl jen určitý okruh autorit z kriminálního prostředí. Sensei sice k hrstce těchto „zasvěcených“ nepatřil, ale měl, jak se říká, své informace. Když si porovnal data s nahrávkami sledovačky, v nichž Bulba po návratu z výletu na Olymp uděloval obšírnými narážkami příslušné instrukce, Sensei věděl, o kterých „závodnících“ je řeč.

Obecně po pobytu na Olympu začal Bulba s těmi, kteří jej obklopovali, vést rozhovory opatrněji. Zde bylo znát Mínósovo vedení. Samozřejmě že členové bratvy byli ve své většině v oblasti verbální konspirace úplní amatéři. A to, že jim Bulba nařídil ‚zbytečně nežvanit‘, ještě neznamenalo, že všichni najednou zmlknou jako mávnutím kouzelného proutku. Mlčení jim vydrželo sotva do večera, kdy podle jejich neměnného zvyku zapadli do obligátního lokálu a při konzumaci tvrdých nápojů si chlapsky vylévali nahromaděné emoce. A aby navíc dodali svému charakteru spodiny status ‚drsných gangsterů‘, vytahovali se jeden před druhým, jak jsou znalí ve věcech party, přičemž vše okořeňovali svými osobními, čistě individuálními názory bezkonkurenčních odborníků na události probíhající ve světě bratvy. A i když špičky gangu dosáhly svého vlastního rekordu, celé čtyři dny mluvily jen v náznacích, Stopaři se bez zvláštní námahy podařilo zjistit hned první den podstatu dění z přerývaných rozhovorů ‚vševědoucích‘ poskoků. Jádro věci bylo prosté – na Olympu Bulbovi pořádně umyli hlavu za to, že nemá přehled, co se děje na jeho vlastním území. Přikázali mu, aby pořádně proklepl ten jiný gang zevnitř, zejména pak samotného Doktora a aby neustále podával informace o průběhu udá-

lostí. Nakonec mu doporučili, aby ‚zavřel tu svou kušňu a zbytečně se nevykecával'. Zdá se, že tato formulace srozumitelná šéfu bandy byla na Olympu vyřčena v souvislosti se zvěstmi o novopečeném konkurentovi, jenž předstihl Bulbu na kovozávodě ve všech bodech, a které doletěly na Olymp dříve, než sám ‚dotčený' přijel Kronosovi podat zprávu.

V okamžiku, kdy Senseie navštívili ‚slušní' podnikatelé, a ne břídilové z gangu, pochopil, že se o něj Olymp začal důkladně zajímat. Nyní bylo potřebné toto kolo správně rozehrát. Podnikatelé byli vybráni vkusně. Za prvé je Sensei znal, i když jen povrchně, ale osobně. Za druhé se zabývali byznysem odpovídajícím daným okolnostem – auty. Přiváželi ojeté vozy ze zahraničí, opravovali je a prodávali dál. Proto je Bulba nazval závodníky. Takže s pomocí těchto podnikatelů bylo klidně možné zinscenovat úzkou spolupráci s firmou Kassandra zabývající se barvami a laky.

První den podnikatelé Senseie velmi taktně a nenápadně oťukávali.

„Slyšeli jsme, že se zabýváš seriózním podnikáním. Možná, že se objevily některé neřešitelné problémy – rádi ti pomůžeme."

„Můžeme i spolupracovat."

„Je to možné," řekl Sensei a hrál roli důvěřivého posluchače.

„A s čím ještě obchodujete?"

„Ale tak… Barvami, chlebíkem…"

Podnikatelé vyčkávali, ale nic dalšího se nedozvěděli.

„Výborně… Ta oblast je výnosná. Můžeme vyprat peníze v hotovosti, pokud by bylo třeba," naznačil jeden z nich.

Sensei se stejným dobromyslným úsměvem řekl:

„Zatím v podnikání vodu nekalíme."

„My taky ne!“ řekl první a všichni se usmáli. „Tak to jsme na tom úplně stejně.“

„Jo,“ potvrdil s jistotou druhý. „A komu je v těchto časech zle? Snad jen drobným zlodějíčkům?! Policie s nimi překročila plán už dávno. Když si čteš bilanci vlády, máš dojem, že nemáme rozpadlou zemi, ale ideální stát. Šik, lesk, krása!“

„To je přesné,“ přikývl Sensei.

„Dnes vydělává jedině ten, kdo není hloupý… Tak třeba Vasja – pamatuješ si ho?“

„Kterého?“

„No, toho, co s námi tehdy přijel.“

„A–ah… Ano.“

„Co ten provedl! Odjel na Sibiř. Oženil se. Našel si práci v dřevozpracujícím závodě. No, a tak mu jako novému vedoucímu hospodářského oddělení nařídili, aby do začátku udělal trochu pořádek v areálu. Ta plocha byla obrovská a celá zavalená odpady – štěpkami, větvemi, prostě všelijakým dřevěným smetím, které se tu nahromadilo za dlouhé roky. Vasja se dlouho nerozmýšlel, založil soukromou firmu o třech lidech, kde byl on, jeho manželka a tchán. Přes toho se dostal k japonské společnosti na zpracování dřeva. A japončíci, sám víš, jak to mají zařízeno – u nich se ani jedna jehlička, větvička nebo kus kůry nevyhodí a použije se na výrobu léků, konstrukčních prvků a na všechny ty ikebany a jiné podobné drobnosti. No, zkrátka všechno se racionálně využije. A tak s nimi Vasja uzavřel smlouvu a prodal jim ty tuny ‚odpadu‘ ze závodu, přičemž za docela dobrou cenu. Přinejmenším to stačilo na to, aby si otevřel vlastní závodek… A Vasja přitom nehnul ani prstem. Přijeli korejští pracovníci najatí Japonci a všechno dočista uklidili a naložili na vlastní techniku. Nejlegračnější ale bylo, že když odjeli, Vasja ještě od podniku dostal prémii za tak dlouho očekávané odstranění sme-

tí na přilehlých plochách. Taková vtipná historka ze života… Takže v dnešní době je hlavní – mít hlavu na svém místě, aby se v ní mozkové závity pohybovaly tou správnou rychlostí."

„Mimochodem," navrhl jen tak mimochodem druhý podnikatel, „máme teď přístup ke spolehlivým kanálům, přes které je možné pořádně popracovat s kovem, založit zpracovatelský podniček. A možnosti, jak získat pro takový plán vybavení. Pokud by ses pro něj rozhodl, obrať se na nás, bez problémů ti pomůžeme."

„Dobrá," řekl Sensei vyhýbavě.

S tím se rozloučili. Po odchodu obchodníků Sensei provedl analýzu rozhovoru. Vše bylo rozehráno správně. Neřekl jim nic určitého, ale svými odpověďmi dal najevo, že není proti spolupráci, pokud to bude považovat za nutné. I když globální spolupráce s nimi součástí jeho plánů nebyla, protože by znamenala ocitnout se okamžitě v tvrdém područí Olympu. Ano, s výnosným obchodem by nebyl žádný problém, protože tito podnikatelé nejsou chlapci z měkkého těsta. Ti na tomto kolbišti už ‚snědli nejednoho psa'. Ale v návaznosti by pak bylo pro Senseie velmi obtížné proniknout na samotný vrchol Olympu nebo alespoň navázat styky s jeho nejvěrnějšími poddanými, dalo by se říci výkvětem impéria. Protože v těchto kruzích si nádeníků, čili těch, kteří na ně pracují, necení. Bylo tedy nutné za každou cenu zachovat si obraz nezávislé autority s rozrůstající se sférou vlivu.

O pět dní později se podnikatelé opět objevili u Senseie, ale již s konkrétním návrhem pro firmu Kassandra – nákupem velkého množství výrobků pro lakování automobilů. Evidentně se rozhodli proniknout do Doktorova podnikání prostřednictvím dlouhodobé spolupráce. Ale Sensei si to uvědomoval a omezil jim informace o své činnosti výhradně na

oblast laků a barev. A tak podnikatelé zakoupili solidní dodávku zboží, ale stejně nezískali to hlavní – dlouho očekávaný návrh a otevřenost ze strany Senseie.

*
* *

Stopař také zažíval horké dny. Podařilo se mu pevně ‚přilepit za chvost' Konkurentům. Stálo ho to nemálo úsilí, to jistě. Ale ve srovnání s titánskou námahou vynaloženou na dosazení vizáží ‚duchům', kteří kroužili kolem Olympu, se to zdálo být dětskou kratochvílí.

Polorozpadlá, státem zapomenutá továrnička byla pro pozorování Olympu výborné místo. Reálně fungovala jen její malá část, kterou si nějaký podnikavý obchodník zařídil jako dílnu na výrobu nábytku. Zbytek sotva dýchal. Podnik prakticky nefungoval. Zbylí dělníci celé dny pili vodku, apaticky se poflakovali a hledali nějakou věc, která by se jim mohla hodit doma. Výplatu už neviděli dávno, takže je svědomí po nocích netrápilo.

Stopařovi hoši splynuli s touto cháskou coby praktikanti s perfektně zfalšovanými dokumenty podle originálů. Ale ty dokumenty se nikdo neobtěžoval ani přečíst, vysvětlení ‚praktikantů' stačilo. V souvislosti s nedostatkem práce zůstal jejich pobyt prakticky bez povšimnutí. V mezičase se novému přírůstku, který se zdánlivě také jakoby bezcílně potloukal, podařilo tajně přeměnit půdní prostory v dobré pozorovací místo. Výhodou bylo, že tam byla spousta harampádí a prachu, které profesionálnímu zvědovi poslouží jako skvělé maskování. Za prvé do zaharaburděné zaprášené místnosti sotva kdo poleze, zvláště když tam nic cenného už dávno není. Jak se říká, ‚všechno už ukradli dřív než my'. A za druhé smetí slouží dobře jako nástraha. Tady leží cáry papíru za-

maštěného od oleje, zde úlomky rozbitého skla v určitém pořadí, tam je rozprášený popel a zrovna tady, u vchodu, svazek tuhých štětin. Podle toho, jestli je smetí stále rozmístěno podle daného schématu nebo bylo posunuto, je vždy možné zjistit, zda sem vešli nezvaní hosté, nebo ne. Zdálo by se, že je to drobnost. Ale historie je plná příkladů, kdy takové maličkosti občas zachránily zvědovi život. Stopařovi chlapci si půdu kvalitně zařídili, nástrahami nešetřili a při zachování naprosté konspirace na tomto stanovišti řádně zakotvili, aby mohli sledovat Olymp z bezpečné vzdálenosti.

Všechno šlo hladce, ale objevili se Konkurenti, kteří měli neméně silnou touhu dozvědět se o činnosti Olympu mnohem více než z místních novin. Zprvu jednali spontánně – objevili se z ničeho nic, sledovali nárazově, pak na dva nebo tři týdny nebo i na měsíc zmizeli. Pak se příběh zopakoval znovu. Stopaři tak zůstávaly jen ‚drobečky' po ‚zájmové činnosti' neznámých osob – stopy na stromech, neznatelně slehlá tráva na návrších, zlehka čerstvě nalomené větévky. Všechny tyto příznaky evidoval vzhledem k Olympu na velmi výhodných pozorovacích pozicích.

Sám Stopař na těchto místech mnohokrát číhal a čekal na příchod ‚hostů'. Přičemž se maskoval tak, že odlišit jeho tělo od okolní přírody bylo téměř nemožné. Ale vše zbytečně. Hosté buď nepřišli, nebo sledovali Olymp z jiného místa a pod jiným pozorovacím úhlem, jak později Stopař zjistil. Dá se říci, že se s nimi pořádně potrápil. Ještě že měl tak výtečný vnitřní cit. Jinak by nenašel po pobytu těchto nepředvídatelných a živelných Konkurentů ani ty náznaky.

Když se ale přiblížilo jaro, jejich rozvrh se prudce změnil a přešel na běžný režim sledování. Začali monitorovat Olymp nepřetržitě od dvacátého do tři-

cátého každého měsíce. Právě v tomto rozmezí v podniku docházelo k oživení a točily se zde velké peníze. Stopař již začínal zasmušile zvažovat, zda Konkurenti nechtějí Olymp vykrást. Až příliš přesný byl jejich harmonogram a až příliš zjevný zájem o dění v těchto časových oknech.

„Proč by ale sledování vedli tak profesionální pozorovatelé?“ říkal si Stopař. „Na lumpy vůbec nevypadají. Na policejní sledovačku také ne. Tak kdo je to? Státní bezpečnost? Kdyby to byla operace státní bezpečnosti, pak by měli více lidí, byli by lépe vybaveni speciální technikou a různými vozidly. Konkurenti se však chovali velice skromně a velmi podivně. Z vyjmenovaného neměli nic, pracovali v malé stálé sestavě a používali jen zkušenosti a vysokou profesionalitu. Ale přesný rozpis služeb, střídání směn a chování napovídalo, že tito lidé byli zjevně ze systému.“

Stopař je vyhmátl okamžitě, jakmile zahájili typický zesílený režim monitorování. Ukázalo se, že jsou čtyři. Každá dvojice měla službu dvanáct hodin. Pátý byl řidič, který je někdy odvážel a přivážel, vyzvedával je daleko od místa pozorování na různých úsecích cesty. Každý pár se skládal z velitele a pomocníka. Pomocníci zvláštní problém nepředstavovali, ale s veliteli se Stopař pořádně zapotil.

Jakmile přízraky nabyly zcela reálných obrysů, Stopař se okamžitě rozhodl pro kontrasledování. Jednomu z velitelů dal přezdívku Luňák, protože se více zabýval zkoumáním prostoru okolo Olympu a často měnil pozice. Druhému Havran. Vypadal solidněji, vždy velmi moudře volil postavení a dlouho zde spočíval bez pohybu.

Jako první se pod Stopařův drobnohled dostal Luňák. Kontrasledování ukázalo, že vždy dlouho krouží bez zjevného důvodu po městě a pečlivě za se-

bou stírá stopy. Bylo vidět, že jej stále něco znepokojuje. Nebylo to nijak překvapivé. Každý člověk pracující dlouhou dobu v systému si vypracuje vlastní imunitní systém proti hrozícímu nebezpečí, tak říkajíc svůj vnitřní signální zvoneček. Ve chvílích poplachu svým cinkáním doslova ohlušuje a všechny smyslové vjemy organizmu dramaticky zostří.

Luňák vycítil, že něco není v pořádku a rozhodl se neomezovat na město. Odjel na venkov a další dvě hodiny kličkoval mezi domky. Stopařovi muži se pořádně zapotili, když ztvárňovali místní obyvatele různého věku, pečlivě tak dodržujíce hlavní pravidlo zvěda. A to pravidlo zní: ‚Neodlišovat se od okolního prostředí. V libovolné situaci vypadat přirozeně a nenápadně'. Takže kluci sotva stíhali běhat k autům, měnit přestrojení od líčení až po obuv, která je nepatrným, ale pro zkušeného rozvědčíka důležitým detailem. Konečně se jim podařilo Luňákovu ostražitost ukolébat. Na závěr je Konkurent, sám již řádně znavený, dovedl ke svému ‚rodnému hnízdu'.

S Havranem to bylo o dost těžší. Jeho bydliště se jim podařilo zjistit až napotřetí. Jak jen byl vynalézavý! Různě měnil spoje, cestou do města prováděl ‚kličkující manévry', střídal směry, hned jel tam, hned zase jinam. Na ulicích se ztrácel v davu, rychle pozměňoval vnější oděv. Několikrát provedl klamavé manévry v městské dopravě, když se vmáčknul do přeplněného autobusu nebo když z něj náhle vystoupil těsně před zavřením dveří. Dlouho chodil městem, splýval s lidským proudem a v pustých uličkách byl obezřetný. Šel jako běžný kolemjdoucí, nespěchal a nerozhlížel se. Občas si zavazoval tkaničku, nahlížel do obchodů, se zájmem si prohlížel výklady nebo si koupil nějakou maličkost ve stánku. Jindy zase vešel do vchodu jakoby v neodkladné záležitosti. Vyjel výtahem a pak tiše sešel dolů po schodech. Všech-

na ta rozmanitá obezřetnost říkala Stopaři, že má co do činění se skutečným profesionálem, a ne s nějakým amatérem, který si hraje na ‚policajty a zloděje'. A pokud to byl voják, pak, soudě podle jemně vypilovaných návyků a napracovaných postupů, jeho hodnost byla přinejmenším podplukovník.

Když Stopařovy lidi definitivně umořil, dovedl je nakonec, jak se později vyjasnilo, na falešné místo pobytu. Přičemž lidé, ke kterým vešel jako k sobě domů, jej viděli poprvé v životě. Obratně pronikl do bytu a jakmile byl vevnitř, tiše se představil jako místní vyšetřovatel a ukázal nějaký nečitelný průkaz. Během rozhovoru s majitelem bytu přešel Havran do kuchyně, usedl na stoličku a celým svým zevnějškem dával najevo, že to bude dlouhý rozhovor. A skutečně se podrobně vyptával na obyvatele domu, kteří mají kriminální minulost. V praxi vcházel do bytu i pod jinými záminkami, očividně se zorientoval podle situace a člověka, který mu otevřel dveře. To, že Havrana beze všeho pouštěli dál a dokonce mu dovolili několik hodin zůstat v cizích bytech, bylo důkazem jeho mnohostranných zkušeností a schopností komunikovat s různými lidmi v libovolných situacích. Z budovy vycházel přes střechu a vytrácel se nepozorovaně vzdáleným vchodem ve zcela jiné podobě. Až ráno se ukázalo, že objekt z domu nevyšel. Ještě o něco později vyšlo najevo, že tato osoba na dané adrese nikdy nebydlela ani oficiálně, ani jako spolubydlící.

A výsledek – stopa byla opět ztracena. Stále stejná písnička…

Tentokrát se ujal Havrana Stopař osobně, jak se říká, nadoraz. Také si uměl pohrávat. A co je hlavní – pozorně a trpělivě čekat. Byly to jedny z nejtěžších a nejvíce vyčerpávajících okamžiků jeho profese. Ale hra stála za námahu. Stopař svým šestým smyslem

uměl vycítit, kdy a jak je zapotřebí jednat. Na Ostrově se díky němu proslavil. Právě díky tomuto vnitřnímu citu se mu dařilo vystopovat i své učitele – mistry, nemluvě už o specialistech z jiných oddílů.

Po několika dnech zničujících pochodů a překonávání řady vynalézavých pastí se Stopaři přece jen podařilo zjistit Havranovo skutečné bydliště. Dále to už byla jen technická záležitost. Několikaměsíční úporná práce nebyla zbytečná. Identifikace osob skutečně předčila veškerá očekávání.

Kapitola 4
„Vynikající“ nápad

Bulba usilovně vysedával nad novým plánem, jak si podmanit Doktora. Se závodníky to bohužel nevyšlo. Tak moc si přál blýsknout se před Olympem a vymyslet něco originálního! Už vystřídal mnoho zachmuřených póz – od velikého myslitele až po unuděného studenta, ale kloudného nevymyslel nic. Před sebou měl čistý list papíru. Tuto módu uviděl na Olympu. Ani nyní, podoben státnímu úředníkovi, který má tento stylový atribut vždy na stole, jako ve většině případů zjevně nepoužil arch k jeho stanovenému účelu.

Lámal si hlavu dlouho. Ale nakonec vše, co se za celou tu dlouhou dobu zrodilo v jeho mozkových závitech, byl pečlivě sestavený bod první. Na papíře se kostrbatým písmem skvělo: „1. Sjednat střet u Martynyče. Ať s býky Doktora zmáčkne.“ Poslední větu několikrát pečlivě obkreslil a v myšlenkách se kochal představou rvačky. Z bodu dva se po hlubokém transu stala tučná šipka, která ukazovala přímo na bod jedna. „Bezva,“ mávl rukou Bulba a shrnul své výsledky. „Jestli Doktor nepochopil, komu šlape na ocas, vysvětlíme mu to jasnějc.“ A u tohoto rozhodnutí zůstal.

Podle chápání Bulby byli bývalí sportovci býci. Jejich skupinu vedl trenér karate, kterému všichni

říkali prostě Martynyč. Oficiálně vedl oddíl ve sportovním klubu vlastněném Bulbou. Martynyč nebyl špatný chlapík. Ve své době byl znám jako prvotřídní odborník. Ale rozpad Svazu měl velmi bolestivý dopad na jeho osud. Ukázalo se, že sport prakticky nikdo nepotřebuje. Martynyč se zmítal v kalných vodách a zažíval nesnesitelnou hořkost ponížení. V minulosti zasloužilý a vážený mistr sportu teď sotva vyšel s penězi. Každý den se v něm jako jedovatá škumpa rozrůstala zlost na společnost, na vládu a obecně na každého člověka, který na jeho současnou situaci reagoval neadekvátně. A Martynyč, aby nějak přežil a hlavně aby obnovil ztracenou prestiž, podlehl negativnímu rozmachu doby. Aby se udržel na vlně, nevymyslel nic lepšího než dát dohromady sportovce z řad svých bývalých žáků a vytvořit z nich skupinu, která se později stala součástí městského gangu. Tak se dostal pod Bulbovo jařmo.

Bulba bezostyšně využíval Martynyčovy sportovce při vyřizování účtů a jako hlavní zastrašující ‚zbraň' proti místnímu obyvatelstvu. Ale v tomto případě okolnosti získaly velmi pikantní příchuť. Vždyť všichni věděli, že Sensei je mistrem bojových umění, držitelem mimořádného černého pásu s vyšitým zlatým písmem, o němž se šířily celé legendy. Takže toho nezastrašíš. Bulba to věděl, a proto se vůči němu ani nesnažil použít obvyklé metody. Byl by sám proti sobě…

Rozhodl se uspořádat svérázný souboj mezi trenéry o titul ‚Kdo rázněji si na kolbišti vede'. A zároveň změřit síly s jeho bratvou. Koneckonců určitě jich na střet do tělocvičny k Martynyčovi přijde méně, než kolik se jich Bulbovi podaří sehnat, aby předvedl všechny své žraločí zuby. A to, že byly napůl shnilé, pro něj nebylo tak důležité. V Bulbově kriminálním světě se oceňuje kvantita, ne kvalita.

Příští ráno přijeli k Doktorovi do práce Bulbovi kurýři s pozvánkou na schůzku. V samotné tělocvičně se v určený den všichni pečlivě připravovali v očekávání, že na střet jako obvykle přijede brigadýr se skupinou býků. Všichni velmi dobře věděli, že Doktor má mnoho žáků a navíc dobrou brigádu, která nabírá na síle, o které si už vyprávělo nejen město, ale i kraj. Proto se Martynyč připravoval na příjezd velmi důkladně. Důkladně promyslel rozestavení sil na ulici, v hale, na schodišti, v tělocvičně a dokonce i ve vlastní kanceláři. Za prvé, aby demonstroval sílu a moc své skupiny. A za druhé, aby měl jasnou převahu v případné potyčce. Rozdělil svým lidem příslušné role. Několikrát se sportovci a Bulbovou bratvou odzkoušel různé varianty případných útoků hostů. A když si byl jist, že zvážil a podchytil všechny neočekávané prvky, začal vyhlížet návštěvníky.

Ale když Sensei přijel, všichni se zarazili. V rozporu s raubířskou logikou přijel úplně sám. Tato okolnost narušila Martynyčovy plány a do jisté míry dezorientovala mužstvo.

U vstupu přivítal Senseie rozpačitý poslíček. Rychle zamumlal naučenou frázi: „Jste očekáván v kanceláři," a místo toho, aby hosta doprovodil, vyběhl na ulici za ostatními a ztraceně se rozhlížel kolem. Sensei klidně sledoval malicherné starosti mladíčka a aniž by vyčkal na jeho návrat, vešel do důvěrně známých chodeb sportovního klubu, kde kdysi vedl oddíl.

Sensei zaznamenal vynikající Martynyčovu práci, správné strategické rozestavení – psychologický útok určený pro ty, kteří by přijeli jako doprovod. Ve vstupní hale stáli sportovci ve dvou řadách, doslova jako na konkurzu kulturistů, a předváděli své napumpované bicepsy. Hráli přidělenou roli, naparovali se, hleděli zpod obočí a imitovali úsměšky vítězů.

Kluci jako sportovci samozřejmě vypadali dobře. Ale jako herci byli k ničemu. Navíc se na tvářích snažili udržet masky opovržení, sotva Senseie spatřili. Ale po několika vteřinách byly masky nahrazeny nelíčeným překvapením a plně pochopitelným rozčarováním. Při pozorování těchto komických změn v tvářích nedávných ‚hrůzostrašných bojovníků' Sensei stěží zadržel úsměv. A když jednomu chlapci, který měl od přírody neobyčejně hloupý obličej a navíc silně odstálé ušní boltce, doslova poklesla čelist, Sensei, ať se snažil sebevíc, nedokázal zadržet smích. A aby neurazil již tak přírodou ukřivděného, okamžitě tohoto nešťastníka pozdravil, široce se na něj usmál jako na dlouholetého přítele, a tím vnesl úplný zmatek do ubohých myšlenek bojovníka, který odpověděl, aniž by to sám čekal, pozdravem stejně přátelským.

V tu chvíli se Sensei vybavil úryvek z učení „velikých kombinátorů", kteří na Ostrově vyučovali jemnostem psychologie: „Nikdy neprojevujte neplánované emoce v rozehrávaných situacích, i když byste to opravdu chtěli. Ovládání a ještě jednou ovládání! Mimořádné situace nesmí vzniknout… Ale pokud k nim dojde, nepropadejte panice. Rychle zaimprovizujte podle svých emocí typickou scénu pro vzniklou situaci. Na příští minuty zaměstnejte člověka něčím neobvyklým, aby nepřevzal iniciativu jako první. A okamžitě vezměte nohy na ramena, jestliže je pro něj předložené dilema rychle řešitelné." Z nějakého důvodu si Sensei vzpomněl na ta slova a v duchu se zasmál. „Ano, psychologie je věda jemná, ale věčná. Časy se mění, ale metody jsou stejné."

Kolem Senseie s klopýtáním rychle přeběhl posel s rozpačitou tváří. Sensei scházel dolů po schodech, na nichž byli jako strážci šachovnicově rozestaveni sportovci. Prošel tělocvičnou. Tam „cvičil" dav, z ně-

hož velkou část neznal, který se vyznačoval dosti kriminálními obličeji. Jakmile Sensei vstoupil do kanceláře a uviděl trenéra, s nímž se seznámil ještě za dob Svazu, pochopil, že posel už stihl nahlásit nečekanou novinku a vnést tak odpovídající zmatek. V pracovně bylo kromě Martynyče ještě osm osob z úzkého kruhu. Byli oblečeni do kimon a rozestaveni na poměrně výhodných strategických místech k útoku vzhledem k židli určené pro Senseie a pohovce pro jeho předpokládanou ochranku. Někteří drželi v rukou nunčaky, s kterými si okázale hráli a předváděli drobné finesy. Sensei mnohé z přítomných znal od vidění, protože tito kluci byli bývalí zasloužilí sportovci. Ale muže sedícího po pravici trenéra nikdy předtím neviděl. Soudě podle míry respektu, který mu Martynyč prokazoval, to byl Bulbův dohlížitel.

Když se pozdravili, Martynyč kulturně nabídl Sensei židli. Náhle na nezvyklé klíčence, kterou Doktor držel v ruce, zablikala červená kontrolka. Majitel neznámého zařízení klidně stiskl zelené tlačítko a kontrolka zhasla. Následně jeho prst spočinul na vedlejším červeném tlačítku. Toto chování zneklidnilo všechny přítomné a zejména trenéra. Martynyč vyhodnotil toto jednání po svém. Když Doktor přišel klidně sám jen s touto hračkou, znamená to, že mu stačí pouze stisknout to zatracené červené tlačítko a mohou se odehrát události, které Martynyč nepředpokládal. „A možná, že má poblíž zamaskovanou zálohu, a možná je celá budova obklopena jeho muži, kteří mají velkou početní převahu, a možná, že… Nevzal to v úvahu!!!“ A to trenérovi nahánělo strach. Situace se vymkla jeho kontrole a byla divná a zvláštní. Trenér pociťoval vnitřní nepohodlí, a to navzdory projevovanému klidu. Rozhodl se, že pro každý případ povede rozhovor méně tvrdě, než původně plánoval, bez hrubosti, ale s určitým nádechem patosu.

Začal zeširoka, zachmuřil obočí a opřel se významně o stůl.

„Proč jsme tě sem pozvali… Jde o to… Trénují tu u mě mistři sportu. Jak vidíš, tam stojí mistr země v karate… A ostatní kluci," kývl na sportovce, „nedávno obsadili přední místa v oblastních soutěžích… Ale budova – sám víš, v jakém je stavu. Vyžaduje celkovou rekonstrukci. Stropy už jsou úplně děravé. Je to nedůstojné, aby bojovníci jejich formátu trénovali v takovém hadím hnízdě. Pomáhají nám tady všichni místní podnikatelé. Jak se říká, kdo co může… Víš, jak je to s rekonstrukcí – to už je lepší vyhořet… No, co ti mám vykládat, sám jsi tady byl, trénoval, sám víš, jaké tu vládnou poměry…"

Sensei pozorně poslouchal, vnímal tento nenápadný nátlak a přitom přemýšlel. Kolem stáli obyčejní muži. Sensei je viděl zevnitř. Bylo jim cizí všechno to zlodějské násilí. Prosvítala z nich více duše než materiální podstata. Chyběla zde hloupost a debilita vlastní vypatlancům. Hluboko uvnitř zůstávali stejnými sportovci, kteří ctili dodržování pravidel hry, respekt k soupeři, důstojné vítězství nebo porážku. Protože věnovali spoustu času sportu, neměli prakticky možnost získat návyky v jiném druhu činnosti. A když nastaly těžké časy, byli nuceni semknout se ve skupinách, konat proti svému svědomí, aby nějak přežili.

Sensei jim viděl na očích, jak je tato „práce" sžírá zevnitř. Čistě lidsky s nimi soucítil. I když soucit jako kvalita expertovi nepřináleží. V lidech jeho profese ho vymýtili ještě na Ostrově. Ale Sensei byl zvláštní případ. Plnil úkoly profesionálně, ale vždy si zachovával svůj názor. Měl svůj vlastní pohled na podstatu člověka, na svět se díval neobvyklým způsobem. A jeho nezdolnou víru v této otázce bylo možné jen závidět. Proto nadřízení, kteří se značně natrápili nad nedo-

stupností úrovní jeho podvědomí, nechali Senseie na pokoji. Hlavní pro ně byla jeho profesionalita.

Zatímco se Martynyč snažil dostát svým zatěžujícím povinnostem bez zvláštního nadšení hrát vnucenou roli, Sensei myslel na něco jiného: „Jste normální kluci! Nač tohle vše potřebujete?! Nedovedete si ani představit, do jakého průseru jste se dostali při hře na bandity. Vždyť vás nutí dělat něco, čeho budete litovat do konce života. Takové činy vám nikdy nepřinesou klid! Vina, kterou na sebe berete, když ublížíte jinému člověku, se s vámi potáhne napořád. A bude z podvědomí hlodat mozek jako červ. Nakonec to některým poničí osud, jiné udolají nemoci a další přivede do hrobu sebevražda. Copak vaše duše touží po takové špíně?! Cítím s vámi. Uvnitř jste mnohem lepší než vnější slupka, kterou se snažíte ukázat… Dobrá, chlapci… Dám vám šanci vzpamatovat se z tohoto bláznovství. Chyťte se jí, samozřejmě pokud to bude váš rozum chtít."

Na přívěsku opět zablikala červená kontrolka a Martynyčův hlas zakolísal. Sensei ji obvyklým pohybem opět vypnul pod zarputilými pohledy přítomných. Trenér si odkašlal a pokračoval:

„Tobě se teď dobře daří. Začal jsi podnikat, pootvíral jsi dceřiné společnosti… A na příjmu máš frontu jak do Mauzolea. Tvůj oddíl navštěvuje padesát osm lidí… Když se ti tak dobře vede, měl bys nějak i svým pomáhat. Všichni jsme přece sportovci, jedna rodina… To je důvod, proč jsme tě pozvali. Mohl bys nám nějakou pomoc poskytnout. Nám se hodí každá. Opravu je třeba dokončit, všechny díry zalátat a zakoupit trenažéry a žíněnky. A vůbec, kluky je třeba vyslat na turnaje a v naší době to bez peněz prostě nejde…"

Sensei mlčky poslouchal, dokud se trenér nevymluví, a pak klidně odpověděl:

„Žádný problém…"

Martynyč si úlevou až oddechl. I vedle sedící sportovci se po těchto slovech a tak dlouhém napětí výrazně uvolnili. Ale Sensei nikam nespěchal. Pohrával si se svým kulišáckým přívěskem, který všichni přítomní pokradmu sledovali jak očarovaní, a metodicky ve větě pokračoval:

„…žádný problém. Vidím, že se tady shromáždili slušní kluci. A mnozí z nich jsou skutečně dobří sportovci. Vzpomínám si na jejich výkony ještě za dob Svazu. A cítím s vámi, že vás život zahnal do této díry, do takových nehygienických podmínek…“

V tu chvíli se po blýskavém povrchu nově opravené podlahy kanceláře prohnal šváb. A je třeba říci, že docela vhod.

„Ale vy si vykládáte svůj problém z nesprávné strany. Začněme s tím, že není nutné žadonit, ale vydělávat.“

„My ale nežadoníme,“ ohradil se trenér. „Nám jednoduše pomáhají… dobří lidé. Nikdy nevíš, co se jim v budoucnu může stát! Může to být cokoliv. Chuligáni jsou teď tak zlomyslní, mohou zpustošit obchůdek nebo vybílit kancelář! Však víš, jaké jsou teď časy… A my jim, abych tak řekl, jako výraz díků, z vděčnosti, poskytujeme některé služby. Jejich majetek a život je samozřejmě pod naší ochranou. A násilníci už nemají touhu vydělávat si na cizí půdě.“

„Nu, hoši,“ usmál se Sensei, „když na to přijde, mě má kdo chránit. Nohama mrskáme obstojně a střílet umíme také. Proto s tím problémy nemáme… A lidsky, abych tak řekl, z úcty k vaší sportovní minulosti, vám samozřejmě mohu pomoci…“

Sensei přešel do role autority, která nabírá na síle, a rozhodl se používat výrazy bratvy:

„Podívejte se na to správněji… Jedna věc je žadonit… Zdůrazňuji to slovo. Prosit nebo žadonit znamená jedno a totéž. A druhá – vydělávat poctivě.“

„To jako bys chtěl říct, že prašule berem nepoctivě?“ zapojil se do rozhovoru trenérův pomocník.

„Nemluvím tu o představách, chlapi! Mluvím tu konkrétně, o jasné věci. Je možné před někým ohýbat hřbet a cpát si kapsy. Ale ve skutečnosti je možné prašule vydělávat normálně a přitom klidně v noci spát.“

„Cože? Ty nám tu navrhuješ taky začít prodávat chleba ve stáncích?“ s úsměškem řekl trenér a vyvolal vlnu chichotání v jeho suitě.

„Ne, proč? Pro normální kluky je asi obchodování tak nějak mimo, že?“ se stejnou ironií v hlase kontroval Sensei. „Můžete se například přestat zabývat pitomostmi, než vás všechny posadí za mříže nebo zabijí, a otevřít si bezpečnostní agenturu. Poskytovat stejné bezpečnostní služby, ale už zcela zákonně. Cítíte ten rozdíl? Ne že prostě přijdete a někomu vyhrozíte: ‚My ti teď budeme dělat krov!‘ a postavíte tam svoje lidi. Ti stejně nemají celý den co dělat. A tak by si ráno zatrénovali v tělocvičně a večer by měli službu. Už by to bylo veselejší! A bylo by jim hůř? Ne… Ale v tomto případě doopravdy ochráníte lidi před náhodnými chuligány, peníze vyděláte poctivě a získáte skutečný respekt ve městě. Pověsíte na prodejnu svůj emblém, aby bylo vidět, že je objekt pod vaší ochranou. A stejně o vás všichni budou vědět, ale už se k vám budou chovat jiným způsobem, lidsky… A grázli za vámi nepolezou. K čemu by vás takové čisťoučké potřebovali? Vaše cesty se rozdělí. Stejně si budou prašule přivlastňovat tak, jak to dělali i před tím. O ty se s vámi nedělí!“ řekl Sensei a obrátil se k Martynyčovi. „To co vám platí – to jsou jen drobné za to, abyste mlátili šmelináře a nahnali městu více strachu. Copak to tak není?“

„Samozřejmě že ne. My nenaháníme strach, my se stavíme na nohy.“

„Stavíte se na nohy? Co vás nemá, s takovým krovem se nikdy nezvednete! Protože těch, co hltají po vědrech, je mnoho. A vás krmí po lžičkách odpadem! Popřemýšlejte o tom… Jste přece normální chlapi! Nevidím tady nikoho s neprůstřelným čelem. Chcete přece všichni žít, mít rodinu. A ty, Martynyči, ještě musíš vnoučata vychovat a na nohy postavit. Opravdu s nimi nechceš po městě chodit na procházky nebo jít s nákupní taškou po tržišti bez obav, že ti zlámou ruce nebo tě někdo praští přes hlavu?“

Trenér chvíli mlčel a pak s těžkým povzdechem řekl:

„No, vlastně bych chtěl… A co když vzniknou vážné problémy? Co když dojde k útokům? Teď jsme aspoň pod Bulbou.“

„Pokud vzniknou závažné problémy, pomůžeme,“ řekl s přesvědčivou intonací a zcela jiným hlasem Sensei. „Jestliže začnete normálně žít a někdo se opováží na vás útočit, postavím se za vás jako první!“

Martynyč se pozorně podíval Sensei do očí. Z nich vyzařovala tak drtivá síla, taková neoblomná jistota, že mu až přeběhl mráz po těle. Martynyč se zaklonil v křesle a celý se uvnitř jakoby skrčil, rychle zamrkal a odvrátil oči. Takový pevný pohled uviděl podruhé v životě. Poprvé jím tak otřáslo, když před dvanácti lety jel se svým týmem do Moskvy. Tehdy na tribuně pro velmi důležité osoby spatřil muže, kolem kterého všichni neobvykle pobíhali a snažili se mu všemi možnými způsoby zavděčit. Očividně to byla velmi vlivná osobnost. Martynyč na něj okouzleně zíral. Náhle se muž otočil a podíval se jeho směrem tak, jako by ho očima probodl skrz naskrz. Z toho pohledu trenér málem pozbyl vědomí. Po tomto památném setkání toho člověka již v životě nespatřil ani v televizi, ani v novinách. Určitě to byl jeden z těch, kteří měli obrovskou skrytou moc nad zemí. A teď mu

zabylo stejně úzko, přestože před ním seděl člověk, kterého vlastně dlouho znal. Ale tento pohled u něj viděl poprvé. „Kdo ví?“ uvažoval v duchu Martynyč. „Na tomto světě se všechno tak změnilo, že ani nevíš, kdo je kdo. Určitě za ním stojí mocný krov, když si tak věří. A ten jeho pohled… možná, že je jedním z nich.“ A více méně uklidněný položil opatrnou otázku:

„Musíš mít solidní krov, že?“

Sensei změnil pohled. Uvolnil se. Opřel se lokty o stůl a svým obvyklým hlasem řekl:

„Přirozeně. A velmi spolehlivý.“

Martynyče tato zpráva ještě více zaujala:

„A kdo je to, jestli to není tajemství?“

„Kdo, kdo? Chytil se!“ pomyslel si se smíchem v duchu Sensei. Z nějakého důvodu si vzpomněl na postavu z nedávno vysílaného animovaného filmu. Nic jiného jej v tu chvíli nenapadlo, a tak odtušil:

„Mutabor…“

A aby se sám nerozesmál, ihned vážně dodal:

„…z Vladivostoku. Vlastní doly. Však víš!“

Poslední větu Sensei řekl tak kategorickým tónem, že vylučoval veškeré možné námitky ze strany přítomných. Kalkulace byla přesná. Martynyč nemohl říci „ne“, protože by jej to ponížilo před přítomnými jako vedoucího seskupení. Ukázat neznalost tak vysoce postavených autorit, které vlastní dokonce i doly, by bylo totožné manifestaci nedostatku respektu vůči celému zločineckému světu. Trenér se začal topit v kalném, pro jeho povahu netypickém prostředí, a tak s jistotou a tváří znalce řekl:

„No ano, vím! Jistěže! Ale osobně ho neznám. Jak se říká, nejsem in…“

„Děláš si zřejmě legraci,“ přiléval Sensei olej do ohně a přiváděl trenéra stále více do rozpaků ohledně jeho ‚hlubokých‘ znalostí. „Mutabor má naleziště, má hliník. Všichni patří pod něj! Všechno jde odtam-

tud. Je to nejbohatší a nejváženější člověk! Už za dob Svazu držel opratě. I teď ovládá všechny, ale jen málo lidí o tom ví…“

Dohlížitel od Bulby, který byl zjevně stejně v obraze jako Martynyč, se suverénním vzhledem znalce zločineckých záležitostí přikyvoval na souhlas se slovy Doktora.

„A já konkrétně pracuju přímo s ním.“

Poslední větu Sensei jen tak prohodil. Prý, však víš! Po takových slovech byl trenér už úplně zmatený. A aby si neudělal ostudu před týmem, změnil rychle téma. Značně zmírnil tón a přešel k projednávání návrhu Senseie. Od té chvíle konverzace nabrala zcela jiný průběh, jak se říká, v hřejivé a přátelské atmosféře.

„To, co navrhuješ, je rozumné. Ale jak konkrétně máme tu firmu založit? To určitě představuje hromadu papírové byrokracie? A kde získáme klienty?“

„Vše je úplně jednoduché…“

O tři minuty později Martynyč a jeho chlapci pozorně naslouchali Doktorovi, který jim krok za krokem popsal každou etapu takového podnikání, počínaje vyřízením dokumentů a konče získáním solidních klientů. Rozpoutala se živá diskuze. Nikdo z přítomných – ani trenér, ani šampióni, ani mistři, ani vítězové soutěží a dokonce ani samotný Dohlížitel se neostýchali vyptat Senseie na podrobnosti tohoto byznysu. Z jejich tváří dávno zmizely masky drsných rabiátů skrývající podstatu úplně normálních mužů, kteří pro sebe odhalili myšlenku nového zdroje příjmů. Opustili svá strategická místa, shromáždili se kolem stolu a vzrušeně diskutovali na téma, které je uchvátilo. Oči jim zářily nadějí. Byla to opravdu JEJICH ŠANCE!

Sensei, který byl v debatě středem pozornosti, jim vše pečlivě vysvětloval:

„…a nejprve ukážete, že jste normální, čistě sportovní klub. K tomu bude třeba zaujmout novináře. S těmi vám pomůžu. Mám známé, talentované lidi. Vydají několik dobrých článků, natočí video. Stanete se známými. Pak, jak už jsme si řekli, využijete tuto popularitu a jako první bod přitáhnete nový personál. Za druhé hladce otevřete bezpečnostní firmu. Za třetí získáte solidní klienty. Později můžete jako součást firmy zřídit i pojišťovnu, abyste mohli nabídnout kompletní balík služeb. Chráněný objekt zároveň pojistíte. To je další příjem… Čili budete dělat to samé, co jste dělali dosud, ale nebudete ze sebe dělat zločince, stanou se z vás normální chlapi, jakými jste byli…“

Doktorův nápad se jim velice líbil. Proto ho neodložili do šuplíku, ale hned začali vybírat datum pro setkání s novináři. Když se dohodli, šla celá skupina vyprovodit Senseie k autu, čímž vyvolali velké překvapení ve znuděné tělocvičně. Cestou Sensei vypnul blikající přívěsek, na který se trenér čas od času díval úkosem, očividně stále v obavě z nečekaného vývoje situace. I když to, co se dnes stalo, samo o sobě bylo jevem docela výjimečným. Když Sensei nastupoval do auta, Martynyč mu s hlubokým pohnutím pevně potřásl rukou.

Po setkání trenér na toto téma ještě dlouho se svými kluky diskutoval. Pak odjel k Bulbovi a sdělil mu, co se přihodilo, i když už ne s takovou horlivostí jako dřív. Martynyč po mnoha letech tryznivých životních zemětřesení znovu ucítil pevnou půdu pod nohama a ve věcech svědomí. Jeho oči oživly a v jeho hlase se objevila dlouho zapomenutá sebejistota. Jeho okolí to cítilo, Bulbu nevyjímaje. Ale jestliže bývalé žáky znovuzrození bývalé podoby učitele potěšilo, pak Bulbu vyloženě vydrážděilo. Byl zvyklý řídit ztracené osobnosti. Vůdce gangu se vůbec nechtěl smířit s myšlen-

kami, které se mu honily hlavou. Pokud to tak bude pokračovat, v blízké budoucnosti přijde o své nejvýznamnější síly, kterými tak dovedně udržoval strach mezi obyvatelstvem jenom jejich působivým vzhledem. S takovou Bulbovi zbude co – kulové? A za to všechno může ten zatracený Doktor! To on zakalil veškerou vodu! Kolik nepříjemností se kvůli němu v posledních dnech svalilo na Bulbovu hlavu! A kolik jich ještě bude? Bulba se v duchu vztekal a zuřil. Ale nové informace o velkém krovu rychle zchladily jeho vzplanutí, doslova jako džber s ledovou vodou.

„Má víc než solidní krov," oznámil trenér.

„A to je kdo?" zeptal se posměšně Bulba.

„No, on… hm–hm… přezdívku má takovou výhružnou… Takovou neruskou… Hodně jsem o něm slyšel ještě za dob Svazu… Měl tehdy pod palcem všechny a teď mnohem víc…"

„Kápo svazového významu," dodal s respektem a mnohoznačně Dohlížitel jen tak pro případ. Co když se zítra náhle změní poměry místní moci? Intuice mu napovídala, že v takových choulostivých situacích je lepší vícekrát vyjádřit odpovídající respekt „vysokým potentátům".

„Ano, ano," potvrdil trenér. „A Doktor pracuje přímo s ním… Významný muž ten Doktor. Naše síla je pro něho prkotina. Dokonce na střet dorazil sám. A čeho by se taky bál, když má takový krov," drmolil Martynyč obdivně.

Trenér přesvědčivě vykreslil Bulbovi Doktorovu moc na základě toho, co viděl a slyšel na dnešní schůzce. Samozřejmě že to dělal i ve svých tajných, sobeckých zájmech, nakažen myšlenkou vlastní firmy. Ale nejpozoruhodnější bylo, že Dohlížitel vše potvrdil.

Po tom společném úsilí se před Bulbou tyčil portrét všemocného Doktora pod krovem jakéhosi Muta-

bora z vrcholu zločinecké elity, o němž Bulba ve svém ekonomicko-chuligánském měřítku nikdy ani neslyšel. Ale když Dohlížitel přikyvuje a navíc je to podle jeho příběhů chlapík ostřílený, znamená to, že ví… A když znají Mutabora, tak tady začíná něco smrdět. Se zločinci není radno si zahrávat. Kdo se v tom má vyznat, co se děje tam nahoře?! Možná, že Kronos je jen malý kousíček ve zlaté pyramidě Mutabora a co když mu v něčem nevyhověl? A ten si ho pokradmu sonduje? Nebo poslal špicla? Čert aby si nohu zlomil v těch jejich hrách! Tak nebo tak, jedno bylo Bulbovi jasné – když k něčemu dojde, obětního beránka udělají z něj. A teď co – říct Kronosovi o Mutaborovi nebo ne? Zrychlit nebo zpomalit své převtělení do nové rohaté, páchnoucí podoby… Raději ne, lepší bude držet jazyk za zuby. Držet se rady samotného Kronose.

I kdyby to všechno nebylo tak mizerné, jak předpokládá, pak je Kronosovi obecně jedno, kdo bude ovládat město, hlavně aby z toho měl solidní příjmy. Taky to na poslední schůzce přímo naznačil: „Ve smečce vlků přežije jen nejsilnější. A když je vlk slabý, tak ho prostě zahryznou. Kdo ho potřebuje, když už ztratil čich?!“ Při vzpomínce na ta slova se Bulba zlostně kousl do rtu… Musí něco naléhavě podniknout, aby proskočil mezi dvěma ohni a zůstal celý. Vůdce gangu si uvědomil, že pokud nedokáže v blízké budoucnosti přetáhnout Doktora na svou stranu a zapojit ho do své činnosti, pak nejenže brzy ztratí svou autoritu, ale nebude moci zachránit ani svou vlastní kůži.

*
* *

Sensei projížděl městem, automaticky se díval do zpětného zrcátka a analyzoval nedávné setkání. V podstatě i tentokrát realizoval svůj vlastnoruč-

ně vypracovaný scénář. Přesně propočítal psychologii těchto lidí, jejich případné neadekvátní reakce. Předvídal lehký šok, když se objevil sám. Bezchybně připoutal pozornost přívěskem tím, že ho obratně ovládal, doslova jako hypnotizér lesknoucím se předmětem. I když to byl ten nejobyčejnější přívěsek, dárek jednoho z jeho vděčných pacientů, který pobýval v zahraničí. Podstata efektu vyvolaného touto hračkou spočívala v panickém strachu, který vznikl v představách účastníků představení. Sensei jen spustil potřebné psychologické hybné síly.

Vždyť nezáleží na tom, jak silný je člověk fyzicky, jeho nejzranitelnějším místem je vždy vědomí. Ve své době jim na Ostrově vtloukali základy podobných manipulací lidskou psychikou: „Hlavní je naladit člověka na potřebnou vlnu, eliminovat zdroj informací a přidat k tomu všemu malý koktejl vnější odvahy. A buďte si jisti, že fantazie svou práci provede okamžitě. Představivost vypiluje vlastní strachy tak, jak by to nevymyslel nejlepší scénárista hororových filmů na světě… Zákon lidské povahy říká – nedostatek znalostí plodí strach a strach aktivuje představivost jednotlivce."

Sensei předvídal kulminační okamžik. Vyhodnotil a vzal do úvahy možnou reakci protivníka. Jen s Mutaborem to bylo spontánní, ale zato přesně trefil hřebíček na hlavičku. I když pro tak nízkou úroveň nahodilost roli nehrála. Ale přesto… A zbytek – mistrovská práce s potleskem jediného diváka, kterým byl on sám. Sensei se jen hořce usmál: „To je život, sakra… Sám sobě scenáristou, režisérem a hercem, kritikem i publikem." Znovu si připomněl mnohokrát opakovaná slova svých učitelů: „Otáčej se, jak chceš, dělej, co umíš, ale bez výsledku se nevracej!"

Udělal ještě několik koleček čtvrtěmi a pak jel do kanceláře. Přistihl se, že ve zpětném zrcátku opět au-

tomaticky kontroluje pohyb za autem. Sensei tiše zanadával a pomyslel si: „Tomu se říká život?! Nepřetržitá hra iluzí. Celý lidský život je hra intrik… Jak to bylo v dávných dobách, tak to zůstalo nezměněno. Na rozhraní tisíciletí si člověk jen začal zkoušet více masek, ale hloupost projevuje stejnou. Úplně se v této ďábelské hře svého rozumu ztratil. Myslí si – navleču si tuhle krásnou masku a nakonec dosáhnu dlouho očekávaného štěstí. A ani si nevšimne, chudák malý, jak ošklivá je ta maska zvenčí. Nevidí svůj odraz. Vždyť skutečné zrcadlo je skryto v jeho duši. Ale kde se ta duše v něm nachází, sám neví. Kdyby to věděl, netrpěl by tak, neměnil by staré masky za nové.

Proto lidé po tisíciletí tak trpí a nemají klid, protože nepochopili, že na světě krásné masky nejsou. Protože skutečný člověk, člověk duše, je člověk bez masky. Ten, kdo v sobě oživí království Lásky, nemá potřebu tesknit po světě iluzí. Probouzí se v něm Moudrost života. Ten, kdo je v Lásce, ten je v Bohu a Bůh je v něm, protože Bůh je Láska…

Každá maska je zrůdnost a velebení vnitřních parazitických pocitů lidského zvířete. Zastrašuje člověka podlými myšlenečkami, potají buduje v jeho mysli impérium zla, aby zablokovala všechny přístupy k duši, její sílu – Lásku – zničila a definitivně z něj udělala nelítostné zvíře, které nenávidí svět. Jednoduše řečeno – nelidu… Eh, lidé, lidé… Měli byste vidět zvenčí, co tvoříte na světě podle jeho vrtochů, jakými myšlenkami masky modelujete… Škoda, utajené zrcadlo se vynoří až těsně před smrtí. A to je již pozdě. Příliš pozdě…“

*
* *

Na ulicích propuklo jaro. Kolikrát již objalo svět do vzrušujícího polaskání. Pokolikáté se opět vráti-

li ptáci z dálných krajů, vesele ohlašující všem kolem, že konečně nadešel dlouho očekávaný čas. Tento nádherný svět přírody existoval sám o sobě a přitahoval svou krásou pouze ty, v jejichž srdcích rostla jemným kvítkem Láska ke všemu jsoucímu. Ale většina lidí si prostě tohoto blaženého ráje nevšímala a mrzutě jej míjela, ponořena do procesu neustálého formování svých těžkých myšlenek.

Jen malé děti byly opravdu šťastné ve své spokojené osamělosti. I když vlastně pro ně osamělost jako taková neexistovala. Kolem byl obrovský neprobádaný svět. Upřímně se radovaly všemu, co viděly… Klučina dupnul nožkou do louže a kolem se rozstříkly briliantové kapky, spousta malých, třpytivých hvězdiček… A nevadí, že si promočil kalhoty, vždyť kolik štěstí zažil při pozorování té velkolepé krásy krůpějí…

Ve světě přírody je vše geniálně jednoduché a ve světě lidí hloupě relativní. Říká se, že děti jsou blíže k Bohu. A je to pravda. Ony vidí a užívají si skutečnou krásu okamžiku. A dospělí? Ti žijí svou minulostí a nadějí do budoucnosti. A co je minulost? Iluze dávno uplynulých dnů. A co je budoucnost? Iluze přízračných myšlenek. Co je tedy ve skutečnosti život? Přítomný okamžik, ve kterém člověk žije tady a teď. Ale jak se využívá tento okamžik?! Dospělí špatně vidí, jsou slepí. Dospělí již dlouho žijí v nějakém svém omezeném virtuálním prostředí. A vše, co považují za důležité, je iluzorní svět, který společně stvořili svými myšlenkami a ve kterém sami trpí. Ne všichni, samozřejmě, ale drtivá většina. Celé je to hra… Vleklá hra ne na život, ale na smrt…

*
* *

Bylo nutné pokračovat ve hře v aréně plné intrik. Nechtělo se, ale bylo to nutné. Sensei se připravoval

na další fázi akce pod názvem Příchod novinářů. Věděl, že pro udržení obrazu autority, který vytvořil, je nejvyšší čas demonstrovat naprostou nezpochybnitelnost svého postavení. Bylo nezbytné přiživit iluzi, která nabyla zcela reálné podoby v myslích nedávných oponentů. Tak například podívanou s vozy napěchovanými svými bijci zajistí bez problémů. Ale jít sám dovnitř jen s novináři by již nebylo taktní. Potřebuje speciální delikatesu, která zjitří představivost banditů. A Sensei ji vymyslel. Rozhodl se, že s sebou vezme Maxe.

Max byl vysoký, statný mladý muž s pečlivě zastřiženými vousy. V černém plášti vypadal dostatečně působivě, úplně jako typický vládní bodyguard z akčního filmu. Zvenčí těžký profesionál už na první pohled. Zabýval se bojovým uměním a na jeho rukou bylo vidět kendako, když si z hlouposti zničil klouby na pěstech. A tento ne nedůležitý dodatečný detail mu dodával odstrašující vzhled. Nicméně v jeho vzezření přece jen cosi chybělo… No, samozřejmě! Ozdoba bandity – zbraň.

Sensei nechtěl učit kluky na zbraně, přestože ji sám měl. Co v takové situaci? Vtom dostal nápad. Sensei byl znám jako velký humorista. Bez dlouhého přemýšlení uchopil mop, odlomil z něj krátký kus a zasunul ho Maxovi pod plášť. Hned to vypadlo, že tam má přinejmenším Uzi. A co na tom? Pod plášť se mu nikdo dívat nebude. I tak je to jasné. Max zkřivil tvář do hrozivé grimasy a všichni kluci kolem se začali válet smíchy.

Pro kluky to byl dobrý žert a dobrá lekce. Rozehrávek podobného druhu a příslušných filozofických závěrů byl Sensei mistrem. Smál se s nimi a pak to okamžitě shrnul:

„Tak to je, chlapci… Celý svět je iluze, kterou často považujeme za realitu. Sami si malujeme strašáky

a pak se jich lekáme. Vezmete vážně třeba i vtip a ani si nevšimnete, že se stal skutečností. Každá myšlenka, braši, vzniká v hmotném mozku a nese v sobě materiální vlastnosti. Takže na tuto rozmarnou Paní si musíte dávat pozor…“

Max vypadal tak působivě, tak uvěřitelně, že se všem přítomným tato „iluze formy“ velmi líbila. Jakmile Sensei s Maxem skončil, vysvětlil řidičům tří aut, kde se setkají a jak nejlépe pokrýt perimetr kolem vchodů do tělocvičny.

Když bylo vše připraveno, odjeli Max se Senseiem pro novináře.

*
* *

U tělocvičny nervózně vyčkávala uvítací skupina. Přesně ve stanovený čas se jako na přehlídce zpoza rohu vynořila zahraniční auta a demonstrativně zastavila na různých místech. Byla až po střechu napěchovaná muži, ti se ale neobtěžovali vystoupit.

Sensei okázale přijel až ke dveřím tělocvičny. Martynyč, v čele uvítací delegace, si jako první pospíšil potřást s Doktorem rukou. Oceňujícím pohledem přejel Maxe a jeho vzdouvající se plášť. Max následoval Senseie jako obrovská skála se soustředěnou, chladnokrevnou tváří.

Všichni vstoupili do budovy. Sensei blíže seznamoval Martynyče s novináři. A ten je právem dobromyslného hostitele prováděl po svých državách. Tělocvična se úplně proměnila, čistotou jen zářila. Sportovci, kteří zde cvičili oblečení v bělostných nažehlených kimonech, vítali hosty přátelskými úsměvy. Kluci trénovali s plným nasazením, mírně v rozpacích při natáčení videoklipu. Novináři provedli vše tak, jak se má. Natočili reportáž, promluvili s přeborníky, mistry a zvláště s trenérem. A když byla hlavní práce hotova,

Martynyč zářil štěstím a pozval všechny přítomné ke stolu, který starostlivě prostřeli kluci v jeho kanceláři. Trenér s tváří znalce přistoupil k Maxovi.

„Připojte se i vy. Odložit si můžete támhle," a jak se sluší a patří v takových případech, tiše dodal s lehkým gestem směrem k mopu, „zbraň si můžete odložit do mého trezoru."

Sensei, který stál poblíž, zahlédl v Maxových očích zajiskření z návalu smíchu. Naštěstí mu rty jeho sotva zadržitelného úsměvu skryly vousy. „Šéf" se při pohledu na něj také málem rozesmál, ale udržel se a spěšně řekl:

„Ale ne, to je v pořádku. Počká venku."

Max mlčky přikývl a rychle vyšel z haly, aby nepokazil celou věc hned v zárodku. Po několika douškách čerstvého vzduchu se téměř uklidnil. Ale pak si všiml, jak na kus jeho smetáku valí oči dva býci, které Martynyč postavil ke vchodu. Max se okázale otočil a aby nevyprskl smíchy, začal důležitě korzovat pod bedlivými pohledy „ochranky". Naštěstí se vedle sportovního klubu nacházela spousta zákoutí, při jejichž důkladné „kontrole" mohl dát svým emocím průchod.

Stolování dopadlo výtečně. Pod lehkou taktovkou Senseie se rychle vyřešilo mnoho pro Martynyče obtížných otázek. Když byly ujednány všechny dohody, novopečení známí se rozloučili v nadmíru přátelské atmosféře. Ceremonie skončila. Část davu se rozešla, část odjela auty. Sensei s Maxem rozvezli novináře domů. A zbytek cesty se té frašce s mopem pochechtávali. Především tomu, jak všichni uvěřili!

*
* *

Nedávné události donutily Bulbu pořádně se zamyslet. Kolem bylo podivně rušno. Stále více zůstá-

val mimo. Doktor přešel do ofenzívy. A vůdce „ústřední“ bandy o něm nic kloudného nevěděl. Jeho „větrači“ od toho dne, kdy málem propásli jeho vývoz z kovozávodu, nic dalšího nezjistili. A navíc, když ho bylo nutné sledovat s očima na šťopkách, ztráceli Doktora z dohledu jako naprostí idioti. Když se pak Bulba dozvěděl o Mutaborovi, zrušil špehování úplně, aby něco nepodělal.

Všechny ty okolnosti ho příšerně děsily. A to ještě měl něco hlásit na Olymp. Ale co? Jak závodníci udělali obrovskou botu? Nebo jak na Doktora neúspěšně udeřil Martynyč? Kdo se v tom má vyznat – vždyť vůbec není jasné, kdo na koho udeřil! A schémata, o kterých si myslel, že Doktor používal v kovozávodě, byla taky nejasná. Škoda mluvit, je to úplně v háji! Jak mu zavařil, ten Doktor! Kolik let bylo vše v tichu a klidu. Bulba o něm slyšel stejně jako všichni, jako o odborníkovi na páteř. A najednou – blesk z čistého nebe! Vychází najevo, že má mocný krov, mimořádný organizační talent a hromadu peněz neznámého původu! A hlavně všechno tak důmyslně promyšlené, že ho není jak ohrozit.

Bulba toho člověka prakticky až nenáviděl, protože dělal všechno mnohem lépe než on. Ta myšlenka ho deptala každým dnem více a více. Doslova jako hroznýš ho pomalu dusila, každou vteřinu ho nutila zalykat se vlastním hněvem. No, a na Olympu mu dali jasně najevo, že ve vlčí smečce není místo pro dva vůdce. Úplně jako by se celý svět najednou vztekl a šel po něm. „Co se mnou bude?“ zoufale přemýšlel a hned si sám odpověděl, „sežerou mě, zaručeně mě sežerou. Vlci odporní…“ Z takových depresívních myšlenek začal Bulba vulgárně nadávat na celý svět, kopal kolem sebe a shazoval v místnosti všechno, co mu přišlo pod nohy a ruce. Bratva se raději vypařila do ulic. Všichni věděli, že v tom stavu je lepší ne-

chat ho být a nechodit mu na oči. Kdyby jim chtěl rozbít hubu, to by ještě šlo, ale co kdyby ze vzteku začal střílet?!

Když se Bulba z toho prudkého záchvatu trochu vzpamatoval, usedl opět ke stolu. S klením nebo bez, musí se z toho nějak dostat. Bylo nutné urychleně něco udělat, hrát na dvou frontách – i za vaše, i za naše. Možná, že by se pak mohl dostat ven z bryndy. Je nezbytné vetřít se Doktorovi do přízně za použití libovolných prostředků, bez ohledu na osobní ambice a nevraživost. A zas to samé – jak? Doktor k sobě nepřipustil nikoho z nových. A známé udržuje od svých záležitostí v bezpečné vzdálenosti. To znamená, to znamená…

Mezi dveřmi se obezřetně vysunula obrovská Melounova hlava:

„Poslyš, Bulbo, máš tu starého kámoše, Kovboje, přijel s prachama. Mám ti ho poslat nebo to počká do zítra na tržiště?“

Bulba se udiveně zadíval na Melouna, jehož tvář byla pokryta drobnými krůpějemi potu a náhle zazářil štěstím:

„Pitomče! Přiveď ho! Ale do vedlejší místnosti.“

Meloun vydechl úlevou a celý šťastný běžel splnit rozkaz šéfa. Chudák, úplně se celý zpotil z nervů, když stál v těch zatracených dveřích.

Mezitím se Bulbovi najednou rozbřesklo: „Starý přítel!!! Toho bych měl poslat za Doktorem. A čímpak že se dříve Doktor zabýval? Sportem. To znamená…“

Dotazováním bývalých sportovců a zapojením Martynyče s jeho dřívějšími známostmi Bulba konečně našel chybějící kousek do své skládačky. A ještě jaký – ze zlata, podle jeho názoru samozřejmě. Nijak nespěchal, aby informoval Olymp o svém vynikajícím nápadu – a o svých předchozích nezdarech také ne. Ješitnost ještě žhnula plameny nelibosti a nespraved-

livosti po posledním výprasku od Kronose. Tudíž se rozhodl jednat podle svého mínění, protože se považoval za docela chytrého člověka.

*
* *

Z Moskvy byl povolán Nikolaj Tomov, přezdívaný Toma. S Doktorem se kdysi společně zabývali bojovým uměním. Bulbova kalkulace byla jednoduchá – pořekadlo říká: „Jeden starý přítel je lepší než dva noví.“ Bratva kolem příjezdu Tomy ze samotné Moskvy tak povykovala, že Stopařovým lidem nedalo moc práce zjistit datum jeho příletu.

Když si Stopařův asistent vyslechl nadšené reakce na tu událost, usmál se a svému parťákovi řekl:

„No, to je fraška! Říká se jí – nikdo nic neví, kromě mě a celého tržiště. Nařídili čtyřem lidem, aby ho uvítali v tichosti, bez zbytečného rámusu, a polovina města už ví – koho, kdy a kde.“

„To proto, že čtyřem,“ odvětil ironicky parťák. „Být jenom tři, tajemství by zůstalo pod pokličkou.“

„Oho, jak by mohlo… Víš, kdy můžou tři opravdu udržet tajemství?“

„Kdy?“

„Když jsou dva z nich po smrti.“

„Na ten černý humor jsi přišel sám?“

„Měl bys číst Franklina.“

„Kterého? Toho, co je nakreslený na stodolarovém papírku?“

„Právě toho.“

„No, ty máš ale oči,“ začal si ho dobírat parťák. „Jak velkou lupu je asi třeba použít, aby si člověk přečetl něco od mrtvých!“

V autě zazněl tichý smích. V tu chvíli se z baru vyvalila tlupa podnapilé bratvy.

„Tak asi končíme! Pozor na ně…“

*
* *

V den příjezdu Tomy přinesl Stopař ve večerních hodinách Sensei fotografii pořízenou mikrofotoaparátem Ajax-12.

„Zavítal k nám návštěvník z Moskvy, je to Toma."

„Snad ne žena?"

„Ale ne, chlap," Stopař položil fotku na stůl a dodal, „očividně přijel za tebou. Koukni se!"

Sensei pohlédl na fotografii.

„Ha, samé známé tváře! Vždyť to je Nikolaj Tomov. No jistě, pamatuju si ho. Nu, přibral z moskevského jídla!"

„Zatím víme, že sem zavítal z moskevské skupiny. Přijel na žádost Bulby... Tady jsou zaznamenané jeho schůzky a adresa, kde se ubytoval. Teď zjišťujeme osoby, s nimiž se dnes sešel."

Stopař položil popsaný lístek.

„Mám pokračovat v jeho sledování?"

„Není třeba. To stačí... To je ale překvapení! Bulba zjevně zabředl v našich báchorkách až po uši, když musel vyhledat Tomova až v Moskvě."

*
* *

O dva dny později přijel Toma luxusním Mercedesem k ordinaci Doktora. Když se s ním Sensei setkal, vyjádřil v obličeji velké překvapení. Zčásti nefalšované. Pamatoval si Nikolaje jako ucházejícího sportovce, člověka, který se snažil udělat něco dobrého pro město. V těch dobách Tomov s kluky založil první kluby kulturistů. Vlastními silami vybavil opuštěné sklepy. Díky tomu našli mnozí výrostci to, co je bavilo a zároveň si zlepšovali fyzickou kondici před vojnou. Sensei si pamatoval Nikolajovu strhující cílevědomost, jeho upřímnou touhu pomáhat druhým.

Ale teď před ním stál úplně jiný člověk. Povýšený pohled, nepostřehnutelný úsměšek. Celý jeho vzhled vyjadřoval převahu. Změnilo se v něm úplně všechno, doslova jako by člověka obrátili naruby. A to vše negativní, co bylo dříve překryto dobrými podněty, náhle vylezlo napovrch. Ve všech jeho slovech a chování se již zračily manýry egocentrického člověka. Se vší pravděpodobností se u něj touha být velkou autoritou v kriminálním světě změnila v posedlost.

Dokonce teď mluvil protáhle, s pauzami, s důrazem na sykavky. No, úplně jako Don Corleone, dočista tak. Sensei si při pohledu na něj pomyslel: „Nijak se od něj neliší… Podle všeho si ho obraz toho gangstera skutečně podmanil. Viděl zřejmě dost filmů a rozhodl se ho v životě napodobit. Copak ho ten jeho omrzel? Ale možná, že ještě není tak zle. Teď to zjistíme."

Sensei pozval hosta do sídla Kassandry. Na jedněch z dveří dlouhé chodby se skvěla tabulka: „Až budeš odcházet, vzpomeň si, proč jsi přišel." Toma se ušklíbl:

„To je co, kancelář pokusných králíků?"

„Ale ne. To si kluci dělají srandičky jeden z druhého. Každý týden tu mění dekorace."

„Chm…"

Vešli do konferenční místnosti. Sensei vyzval hosta, aby se posadil do křesla a zamířil k ledničce. Toma si pomyslel, že dostane vodku nebo koňak, ale jeho naděje se nevyplnily. Sensei vytáhl z lednice dvě lahve Coca-Coly. Otevřel je a jednu z nich podal Tomovovi.

„Promiň, ale stále nepiju alkohol."

„Vidím, že své zvyky neměníš."

„Samozřejmě, na rozdíl od jiných," se smíchem odpověděl Sensei a usedl do svého oblíbeného křesla, do jehož opěrek byly namontovány miniaturní mikrofony.

„No, Done Tomo, jak jde metropolitní život?“

Toto oslovení patrně hostovi zalichotilo. Toma rozkvetl do úsměvu a začal se chlubit svými úspěchy. Od této chvíle Sensei jen přikyvoval, pozorně naslouchal a tu a tam návštěvníkovi kladl naváděcí otázky. Byla to jedna z psychologických technik, které vyučovali mistři na Ostrově. Na samém začátku hovoru je zapotřebí položit otázku, chytit společníka na jeho zájmy nebo slabinu. A pak se proměnit v pozorného posluchače. Podstata této techniky je jednoduchá: „Pokud si chceš naklonit člověka, naslouchej mu a nepřerušuj ho.“

Každý člověk je informační nosič všelijakých znalostí, nápadů, emocí a zážitků. Když přijímá informace, vzniká u něj potřeba předat je dál. Ale to druhé je často problematické – pozorný posluchač chybí. A proč to? Protože většina lidí je zaujata hledáním svého posluchače a nevěnuje pozornost souvztažným myšlenkám a nápadům jiných lidí. Odtud vzniká paradox „útrap“ jednotlivce – nikdo ho nechce vyslechnout. A to zase vede k deficitu skutečných přátel. Ne nadarmo se říká: „Nejlepší přítel je ten, kdo poslouchá a nepřerušuje.“

Toma začal vyprávěl Sensei, jak přišel do Moskvy, jak se snažil zabývat sportem, jak se seznámil s bratvou a vyrostl na brigadýra. O všem samozřejmě mluvil povrchně a nijak nezabíhal do zločineckých podrobností. Ale i to Sensei stačilo. Pochopil, že se ve svých původních odhadech nemýlil. Tomov byl rozhodně inteligentní člověk, ale ne natolik, aby byl schopen ovládat své emoce a myšlenky. Jeho podstaty se skutečně zmocnily odporné úmysly – nenasytná touha po moci a význam převahy nad ostatními. V tom viděl Toma svou jedinou naději, jak najít štěstí. Z jeho příběhů často prosakoval obdiv k životu zločineckých autorit. A nebylo těžké se dovtípit, že

Toma sám usiloval o takovou moc libovolnými prostředky.

Zatímco se host chlubil svým postavením, Sensei si ho zanalyzoval zevnitř a ještě k tomu stihl vymyslet vynikající kombinaci zaměřenou právě na takové lidi. Ale i Toma za vnějším rozhovorem přemýšlel. Nepřišel sem jen kvůli těmto vzpomínkám. Měl ohledně této schůzky své vlastní plány. A tak z povídání o minulosti plynule přešel k současnosti:

„A přece, i když je v Moskvě moc dobře, domů mě to stále táhne. Koneckonců je to rodné město! A co vidím – kolem samý bordel, každý si hrabe pod sebe. Chybí tu dobře semknutá organizace. Jako například v Moskvě. Tam má bratva pod kontrolou všechno."

„No, pochopitelně, vždyť je to Moskva…"

„Myslím, že ani tady to není žádný problém. Nabral jsem zkušenosti a moje autorita na toto město stačí… Takže si myslím, že je tady možné zavést pořádek! A všechny postavit do latě. Úplně zdivočeli!!!"

Sensei se zlehka usmíval, když poslouchal Tomův projev. Bez ohledu na to, jak kultivovaně se snažil šišlat a napodobovat Corleona, stejně u něj byl patrný zvláštní zkrácený slang ze sportovní minulosti. „Ano," pomyslel si Sensei, „zabývat se bojovým uměním je nutné tak nějak dovedně a důsledně. Ale některým, kteří byli často biti do hlavy, se pak obzor výrazně zužuje." Nahlas řekl:

„Jistěže je možné obnovit pořádek. Ale to jsou přece náklady navíc."

„Jak navíc? Bratvy je plno. Zvládnem všechny."

„No vidíš… ‚zvládnem všechny'. To jsou ty dodatečné náklady – nakrmit chlapce, na střelivo, na všechny maličkosti… I když totéž lze udělat hezky, klasicky."

„Ve smyslu?"

„No, ve smyslu… Třeba například založit Asociaci. Pozvat tam důležité podnikatele. Za prvé to pro

ně bude výhodné, protože když se spojí, mohou se vyhnout svárům mezi sebou a společně koordinovat činnost. Za druhé to bude výhodné pro nás, protože každý člověk, který do Asociace dobrovolně vstoupí, bude automaticky pod naší kontrolou. Tady to máš, Done Tomo – kontrolu a prosperitu současně. A všimni si, vše je čisté, žádný zločin."

„Hmm, ano… Zajímavé."

„Tímto způsobem se veškerý byznys ve městě akumuluje do této Asociace. A všechny, kteří zůstanou mimo ni…"

„Sejmout," vložil Toma své oblíbené slovíčko.

„Ale proč sejmout? Nebude třeba sejmout nikoho. Pokud se vše správně lidem předloží a vysvětlí, pochopí to sami. Kdo odmítne bezpečně a normálně fungovat bez dalších problémů?! A pro ty, kteří zůstanou mimo Asociaci, budou i jiné ceny a finančák po nich neustále půjde. Při takovém scénáři – kdo by chtěl zůstat stranou…," Sensei si v duchu pomyslel, „…takového Titaniku," ale nahlas řekl, „takové Asociace."

Sensei velmi přesně našel slabé místo Tomy a naplnil ho sladkým nektarem. Ta myšlenka se jeho společníkovi nejen zalíbila, ale strhla ho svými ‚nedozírnými' vyhlídkami na všeobjímající moc.

„No, to je úplně skvělé!" s obdivem uvažoval Toma nahlas. „A naprosto reálné… Dokonce vím, u koho se musí začít. Ano, budeme mít skvělou Asociaci! Budeme po celém městě, takže … Prostě rozděl a panuj… A z Bulby, budiž, uděláme náhončího… A co po městě! Můžeme ovládnout i sousední města. Proč ne? A až Asociace zesílí, je tady krajské město…"

Čím více se Toma ponořoval do problematiky, tím více se v jeho očích rozhoříval ohníček. Zachvátilo ho vzrušení. Stále hlouběji a hlouběji se zavrtával do svých sladkých vidin. Jeho plány se jako chapadla obří chobotnice rozlézaly po celé zemi.

Sensei ty bláboly už delší dobu neposlouchal. Promýšlel své další kroky. Že Toma spolkl návnadu i s udičkou, vůbec nepochyboval. Ani nemusel vše dostatečně přesvědčivě zdůvodňovat. Znamenalo to, že se v řadách protivníka brzy roznítí nesváry. Velmi dobře znal psychologii lidí takového typu. Neuběhne ani týden a už si půjdou navzájem po krku kvůli pozicím. O to víc, že to byl opravdu skvělý nápad a zvnějšku vypadal velmi lákavě.

Ale Sensei si uvědomoval, jak utopický je zevnitř, protože rozvinul myšlenku Asociace na prototypu komuny. A idea komuny je ve vztahu k podnikání od samého počátku nereálná, protože každé podnikání je založeno na zákonu džungle. Jedním z pilířů jeho rozvoje a zdokonalování je tvrdá konkurence. Přežijí jen ti nejsilnější, všichni se vrhají na kořist, kterou dokáží zvládnout. A pokud jsi nestihnul někoho sežrat a posílit ochranu, pak sežerou tebe. V tomto nemilosrdném boji všichni žijí na vlastní nebezpečí. Jistě, stává se, že se i krysy semknou. Ale shromáždit v jedné ohradě všechna „zvířata“ (ovce i vlky) a navíc dosáhnout toho, aby spolupracovala, je takřka nemožné. Je jasné, že někdo někoho sežere. Proto se na myšlenku Asociace mohli nachytat jen lidé, kteří jsou naprosto neznalí v ekonomii, managementu a plánování obchodu.

Sensei velmi dobře věděl, že mezi předpokládanými hlavními aktéry této hry skuteční odborníci nejsou. A lidé jako je Toma, kteří si berou od života vše bez skrupulí, s pěnou u úst, s bludnými napoleonskými myšlenkami, jsou schopni nadělat jen hodně rozruchu a zároveň dezorientovat na chvíli osoby, o které se Sensei zajímal.

S nastávajícím zmatkem kalkuloval, spoléhal na pořekadlo, známé mezi lidmi již dlouho: „Plná huba řečí – ale skutek utek.“

*
* *

Oslněn novým nápadem, Toma dohodl s „partnerem“ obchodní spolupráci a ve spěchu se loučil. Sensei ho vyprovodil k autu a Nikolaj mu při potřesení rukou řekl:

„Tak, příteli, brzy na viděnou.“

„Měj se.“

Když Toma odjel, Sensei si smutně pomyslel: „Přítel… jak nesmyslně znělo to slovo z jeho úst… Říká ‚příteli‘ a zároveň přemýšlí o úskoku. Lidé jsou divní… Slovo přítel je pro ně relativní pojem. Každý do něj vkládá svůj vlastní význam podle stupně individuálního vnitřního procesu humanizace…“

Sensei měl ke slovu přítel svůj vlastní, zvláštní přístup. Možná proto, že navzdory velkému počtu lidí, kterými byl obklopen, měl ve svém životě skutečných přátel jen několik. S některými tvrdě bojoval proti korupci. S jinými se setkal za klidnějších okolností. Ale jedny i druhé spojovalo jediné – jejich vnitřní podstata. Sensei viděl jejich lidskost zevnitř. Mnoho jich nebylo. Dali by se na prstech spočítat. Ale byli to skuteční lidé, kteří se odlišovali z davu svou jedinečností a neopakovatelnou harmonií vnitřního světa. Ostatní bez ohledu na to, jak hodně se snažili stát přáteli, zůstali jen kamarády a známými.

Ale různí lidé mají různé zkušenosti ze života, a proto mají různé představy o přátelství. Toma seděl ve svém „Meďouru“, přemýšlel o stejném slově, ale po svém. Pokud vynecháme hrubé vulgarizmy, jeho myšlenky byly následující:

„Jo… Pch, příteli… Ta myšlenka tě napadla zrovna včas… I když vlastně i já jsem přemýšlel, že vytvořím něco podobného. Vždycky jsem si myslel, že jsi chytrý. Ale nevšiml sis jednoho rozdílu mezi mnou a tebou – chytrý se od génia liší tím, že pro génia

chytří pracují.“ Toma se samolibě uchechtl a uvažoval v duchu dále: „Takže na mě budeš dřít jak mezek! Obecně jsou přátelé potřební k tomu, aby tě podpořili v pravou chvíli. I když jsou někdy otravní jak blechy. Zvlášť když stoupáš nahoru.“ Zasněně si představil sám sebe jako solidního člověka, první osobu obrovské korporace. „Ano, pak se mi všichni budou vnucovat za přátele, dvaatřicet zubů na mě cenit… Budou si svými blešími mozky myslet: ‚Když ses uměl vyšvihnout, vytáhni i nás.‘ To zrovna! Proto je lev král šelem, jeho rozum je s bleším nesrovnatelný. Proto je on král a oni jsou blechy, které sedí na jeho hřívě a piští: ‚Ty a já jsme jedné krve.‘ No fuj! Je to nechutné! Ta nicotná stvoření se ani nedovtípí, že žijí z jeho idejí – jen po nějakou dobu, dokud ho neomrzí. A kam půjde on, půjdou i ony, závislé, skákat budou… Bulbu bude třeba zapřáhnout. Další takový ‚přítel‘ mi fakt chyběl… Myslí si, že budu tancovat, jak on píská. No, to se přepočítal! Ani netuší, jak pohodlný odrazový můstek si z něho udělám. Musím Bulbu zblbnout, aby mě osobně seznámil s Kronosem. A pak tu hnidu můžu zamáčknout…“

Takové myšlenky vířily v Tomově hlavě, promíchané se zkresleným chápáním některých podobenství východní filozofie. Věděl, že ho teď nikdo na světě neslyší, a proto si mohl zcela otevřeně ve velkém opojení bezpečně vychutnávat své myšlenky a těšit se ze své ctižádosti. Ale zbytečně…

Myšlenka, navzdory její skrytosti a všední fádnosti, je velmi mocnou silou, hlavním nástrojem lidského pokroku nebo úpadku, přičemž jak vnějšího, tak vnitřního. A na její dualitě nic překvapivého není. Síla je síla. Ale kdo ji bude ovládat, to je otázka otázek. Ve většině případů v hlavách lidí bloumá nekontrolovatelně. Proto stačí, když člověk podlehne vnější provokaci a vpustí do vědomí negativní zabarve-

ní, myšlenka to okamžitě pojme jako osobní příkaz a mnohonásobně svou silou negativní impulz zvětší. A je zde okamžitý výsledek – tisícinásobně zesílená negativní myšlenka má vliv nejen na lidi kolem, když se materializuje prostřednictvím slov, ale především na svého nositele a tvůrce. Spaluje ho a požírá zevnitř.

A kupodivu následné rozmary Osudu pocházejí právě z těchto vnitřních zvratů. Zde spočívá skutečný zdroj všech životních strastí a zlomených osudů. Člověk nestihne ani okem mrknout a je vyhozen ze sedla Štěstěny – nebude řídit svůj Osud, ten ho jak na vodítku protáhne přes všechny výmoly a hrboly života… Nu což, každému, co jeho jest. Negativní plodí negativní. Pozitivní tvoří pozitivní. Jak je vidno, Bůh to zařídil tak, že každý má svobodnou vůli zvolit si cestu, která začíná ve vlastních myšlenkách, a odchýlit se na pěšinku, šikovně vytyčenou vábivou ideou.

*
* *

Další den, když náležitě promyslel plán svých akcí, zajel Toma k Bulbovi. „Tak, všechno je bezva," řekl mu a rozvalil se v křesle. „Prostě jsi to jen vzal za špatný konec… Ten člověk se začal rozvíjet, myslet globálně. Proto potřeboval dobrý nápad, a ne ty tvoje triky s býky… Navrhl jsem mu, abychom založili Asociaci pro podnikatele. A on se s radostí mého nápadu chytil."

„Jakou asociaci?" překvapeně projevil zájem Bulba a stále ještě nevěřil v úspěch.

„Oh, to je skvělý nápad! Schovával jsem si ho právě pro takové případy… Myslím, že se má idea zalíbí i Kronosovi," dodal významně.

Toma pokuřoval cigaretu a pomalu, s příslušnými pauzami, začal vyprávět o „svém" velkolepém ná-

padu. Protahoval řeč a ohromně si užíval pozornost Bulby, který ho bedlivě poslouchal, ani se nehnul. Toma v těch okamžicích cítil svou nepochybnou převahu a jeho ješitnost se dmula k prasknutí. Ale bohužel všechno jednou skončí.

„A tolik o souběžné kontrole a prosperitě! Všimni si, všechno je čisté, normální, bez zločinu."

„No, to je lákavé," projevil stoupající nadšení Bulba a o nic méně než Toma zahořel pro realizaci projektu. „To není špatný nápad… A říkáš, že se Doktor chytil?"

„A ještě jak! Je to chytrý chlapík. Oběma rukama. Doktor v této Asociaci bude konkrétně pode mnou."

„Ano?!" ušklíbl se Bulba. „A co ty?"

Toma znejistěl a poněkud zaváhal:

„No, já… Já budu něco jako dohlížející od tebe. Ano," snažil se Toma rychle převést choulostivé téma rozhovoru jinam, „a jak sis přál, nezávazně jsem přislíbil, jen tak mezi řečí, že vás dám s Doktorem dohromady. Ale zmínil jsem se, že jsi člověk velmi zaneprázdněný."

„Správně ses zmínil," řekl Bulba povýšeně a trochu zmírnil tón.

„No, a to je vlastně všechno. A tak se Doktor, aniž by to sám věděl, dostává pod náš krov…"

Bulba se v duchu zasmál Tomově naivitě, ale byl zticha. Diskuse o všech podrobnostech grandiózního nápadu, samozřejmě jen takových, které se Toma dozvěděl od Senseie, ještě nějakou dobu pokračovala. Když bylo téma vyčerpáno, Bulba přešel k závěru:

„Tak, nápad je to skvělý. Máš zelenou! Jdi na to…"

„Hmm," pomyslel si zlostně Toma, „zas jeden, co se má za střed vesmíru, prý – máš zelenou! Jen mě dostaň ke Kronosovi a ten už tenhle nápad náležitě ocení. A pak uvidíme, kdo komu bude dávat zelenou."

*
* *

Po Tomově odchodu z kanceláře měl Bulba velice dobrou náladu. Konečně může s něčím přijet na Olymp! Ani nečekal na další den, zavolal předem Kronosovi a ihned se vypravil na schůzku. Už o hodinu později barvitě líčil „svůj" velkolepý nápad o založení Asociace, který „osobně navrhl a vymyslel":

„...a z toho plyne současná kontrola i prosperita! Všechno je to čisté... Rozhodl jsem se vyburcovat hochy, aby začali kmitat. Mimochodem už stihli zajet za Doktorem a ten se na ten nápad chytil, hamoun! Takže už jsou zájemci, kteří chtějí do naší Asociace dobrovolně vstoupit..."

Také Kronosovi se projekt zalíbil. Pochválil Bulbu za jeho chytrý nápad a řekl:

„No, tak vidíš, jak ti to jde, když chceš... Pusťte se do toho."

Bulba se vrátil od Kronose a zářil štěstím. Konečně dostal zpět bývalou důvěru a respekt. A co je nejdůležitější, jak to všechno dobře proběhlo! Jedním tahem pořešil problémy s Doktorem, s byznysem i s vlastní ctižádostí.

Vtom zazvonil telefon. Volal Toma.

„Byl jsem u tebe. Řekli mi, že jsi odjel za Kronosem."

„Ano."

„Ve věci Asociace?"

„Ano."

„Tak co, schválil to Kronos?"

„Ano. Líbil se mu náš nápad."

„Zajímal se o detaily?"

„Vždyť říkám, že mu dal zelenou," vyhnul se Bulba odpovědi, protože nechtěl zacházet do podrobností. „Takže začni pracovat na plný výkon. A nezapomeň připojit toho podnikatele..."

Ale Toma už neposlouchal. Okamžitě v něm vzkypěl vztek a nenávist k Bulbovi, v duchu ho proklínal:

„Náš? Náš nápad? Och, ty bastarde! Tys ten nápad vydával za svůj?! Ty hnido! Aby tě…“

Toma v mysli vybíral všechny nadávky nejtěžšího kalibru, na které si vzpomněl. A pokud by Bulba v tu chvíli viděl jeho oči, které odrážely celý text vycházející z hlubin zvířecích pocitů, pak by s ním ten vztek a zlost otřásly. Ale Bulba ke svému štěstí ten záštiplný pohled neviděl, a tak pokračoval v řeči a uděloval cenné rady.

„Rozumím,“ řekl Toma chladně a zavěsil.

Jak ho v tom okamžiku nenáviděl! Mozek horečně vymýšlel zvěrstva, která ve své představivosti páchá na Bulbovi. Když si Toma dosyta vychutnal krvavou podívanou, sevřeným hlasem zasyčel:

„To nic, to nic… Beze mě se stejně nehneš k Asociaci ani o píď! Donutím tě, abys mě Kronosovi představil! Já ti předvedu, jak krást nápady…“

Natolik se sžil s vlastnictvím ideje, že se ani neobtěžoval upamatovat, že ji včera přebral Doktorovi. Jeho vytoužený sen se blížil příliš zřetelně na to, aby ještě zatěžoval svou paměť takovými „maličkostmi“.

Kapitola 5
Msta konkurentů

Tentýž den večer se Sensei sešel se Stopařem.

„Nu, jak se věci mají? Mají naše Stíny potíže?“

Stopař se uchechtl. „Stíny mají vždy dva problémy – babky a psy. První narušují práci přílišnou zvědavostí a druzí přitahují pozornost hlasitým štěkáním… Ech, být prezidentem, neposlal bych všechny stařenky do penze, ale sloužit u rozvědky! Do měsíce bychom pochytali všechny špiony – tak ostražité oči mají. A nebyl by to život, ale pohádka… na kuřích nožkách.“

Sensei se usmál:

„Tak to je přesné! Babky jsou spolehlivé kádry. Dnem i nocí na pověst dbají, tak říkajíc pro duši, s láskou!“

Rozesmáli se.

„Jaké máme novinky?“ zeptal se Sensei.

„Jsou dvě, dobrá a špatná. Kterou chceš první??“

„Sem s dobrou.“

„Uhm. Vše zabralo podle tvých předpokladů. Toma následující den navštívil Bulbu. Když od něj po dvaceti minutách rozhovoru odjel, Bulba si honem pospíšil na Olymp. A soudě podle toho, v jaké náladě se odtud vracel, nápad slavil úspěch.“

„No, výborně,“ Sensei zkřížil ruce na hrudi, „vše jde podle plánu. A jaká je ta špatná?“

„Princip chleba s máslem," řekl Stopař a mlaskl.

„Nerozumím."

„Něco na způsob, jako když jde všechno úplně báječně a ty se chystáš vložit ten lahodný pokrm do úst. Ale vtom neočekávaně padá – a to zrovna máslem dolů."

„Co tím chceš říct?"

„Řeknu ti to – a nebudeš věřit. Přece jen se mi podařilo naše Konkurenty vypátrat. Tady jsou jejich složky. Všichni jsou bývalí spolupracovníci různých speciálních sil. Někteří z nich pracovali určitou dobou ve struktuře svazového KGB, jiní ve zvláštních speciálních odděleních MVD[1]. Jeden je dokonce z GRU[2]. Jenže po rozpadu Svazu u toho nezůstali. Některé z nich poslali do důchodu, jiné propustili. Celkově řečeno, nyní pracují tam, kde se kdo dokázal uchytit – někdo jako řidič, někdo jako hlídač, někdo jako ochranka. Podle charakteristik z míst jejich bývalých služeb jsou to celkem dobří chlapíci. Čestní, chytří, odhodlaní. Svou práci vykonávali svědomitě. Žádné nářky, výmluvy..."

Sensei prolistoval složky.

„Když jsi o nich mluvil, bylo jich pět. A tady vidím celou miniorganizaci."

„Zcela správně. Organizace. Jmenuje se Bílý šíp."

Sensei udiveně pozvedl obočí.

„Děláš si srandu? Bílý šíp?"

„Tak, tak, nepřeslechl ses! Také jsem si myslel, že je to přízrak odplaty vymyšlený zainteresovanými osobami. Ale zdá se, že ne. Bílý šíp je složen z masa a kostí. A soudě podle profesionálů, kteří ho tvoří, jsem teď připraven věřit všem tajuplným báchorkám o jeho činech."

---

[1] *MVD – Ministerstvo vnitra (pozn. překl.)*

[2] *GRU – Vojenská zpravodajská služba (pozn. překl.)*

„Kdo ví, možná se nejprve objevily ty bajky a účastníci hrdinských činů až později… Jaký mají zájem na Olympu?“

„Máslochlebový, alespoň pro nás. A máslem dolů.“

Sensei na Stopaře znovu tázavě pohlédl.

„Představ si, včera v noci štípli v sousedním kraji ze skladu kavkazské skupiny dvě bazuky.“

Sensei se usmál.

„Co, vážně?!“

„Naprosto. A vše sfoukli tak čistě, že ať se propadnu, jestli na to někdo brzo přijde. My sami bychom se nic nedozvěděli, kdyby nebyl Havran a jeho přátelé pod celodenním sledováním. Tak nějak jsem cítil, že se něco stane.“

„Hm, to jsou věci… Čiperní hoši.“

„Ovšem, jsou to pašáci. Ale když přihlédneme k tomu, že Konkurenti pasou po Olympu o nic míň než my, rozhodně mají zmapované trasy pohybu Kronose… Jsou tu tak dvě varianty. Buď bouchnou bazukami po Olympu, což je málo pravděpodobné, nebo po autech. Říká se, že Bílý šíp ničí vždy jen konkrétní cíl, bez zbytečných obětí. To znamená, že cíl je Kronosovo auto. O to víc, že v poslední době přešlapují na pozicích jasně vyhovujících takovému typu útoku.“

„Fakt, máslem dolů. Všechny naše plány nám svými bazukami vyhodí do vzduchu.“

„Vždyť to říkám! Řekl bych, že k akci dojde v nejbližší době. Kdybych já byl na jejich místě, postupoval bych tak. Kdyby se to s těmi bazukami proslechlo, nemělo by to stejný efekt.“

Sensei něco pár minut promýšlel a pak řekl:

„Doufám, že jsi vystopoval, kam bazuky schovali?“

„Za koho mě máš! Ovšemže. Teď jsou v garáži. Jejího majitele a adresu máš ve složce. Střežíme je jako vlastní, nespouštíme z nich oči. Myslím, že dnešní

noc máme ještě k dobru. Mají teď obyčejné pozorování. Ale zítra… Zítra, vezmeme-li do úvahy Kronosův harmonogram, bude kolem osmi večer projíždět právě skrz určené souřadnice.“

„Takže zítra… Dobře. Ale vy neztrácejte ostražitost ani dnes.“

„Jasně. Teď na to místo jedu.“

„Buď jedno oko! Když ucítíš lest, hned mi dej vědět. O zbytek se postarám. Zbytečně neriskuj a neupozorňuj na sebe.“

„To je jasné, jasné… Poslouchej, nemohli bychom ty bazuky znárodnit a finito?“

„Ne. Způsobilo by to zbytečný rozruch, ale nevyřešilo problém do hloubky. Jen je třeba s tichým duchem pečlivě pozorovat. Spusť dvojité kontrasledování. Je lepší se dvakrát pojistit, než dostat neočekávaně kulku do týla… od svých ‚kolegů‘. Ti hoši se s tím nebudou dlouho párat. Před operací mají nervy našponované.“

„Pochopitelně.“

„Ještě mi dej plán terénu, kde jsou zaznačeny jejich hlavní posty u Olympu… Počkej na moje zavolání, když ne dnes v noci, tak zítra ráno. Kód zůstává stejný.“

„Dobře.“

„Tak, měj se!“

Přátelsky si stiskli ruce. Nasedli do svých aut a rozjeli se do různých stran.

*
* *

Sensei očekával neveselou noc. Po náročném pracovním dni – více než stech pacientech, třech pracovních schůzkách v Kassandře a konspirativní cestě ke Stopaři – musel ještě promyslet problém, na jehož vyřešení závisel rozvoj dalších událostí v regionu. Na

uvažování prakticky nezbýval čas. Při vytváření definitivního závěru se prostě nesměl ve svých výpočtech a odhadech zmýlit. V sázce je příliš mnoho… Proto se rozhodl, když přijel domů polámaný a unavený, věnovat více času svým každodenním meditacím, protože bylo nezbytně nutné uvést rychle do pořádku tělo a mozek a hlavně cílevědomě zapojit do činnosti podvědomí. Kromě duchovních návyků mu pomáhal takový sled meditací rychle a efektivně obnovit kondici těla a mozku.

Stav meditace je sám od sebe paradoxní. Zdálo by se, že jsou v ní spojeny v obvyklém životě neslučitelné věci – klid, hluboká relaxace a zároveň koncentrace pozornosti, nárůst citlivosti k přicházejícím informacím, připravenost okamžitě zareagovat na libovolný impulz. Za obyčejného stavu vědomí v podstatě v člověku převládá dominanta levé nebo pravé mozkové hemisféry, což znamená, že o jevech uvažuje buď naprosto přesně – logicky, nebo obrazně – intuitivně. V libovolném případě vnímá jedinec informace výběrově a vyděluje ze společného dostupného celku jen svou „oblíbenou“ část. V meditaci se člověk podobné samovolnosti zbavuje. V tomto podivuhodném stavu vědomí je aktivita mozkových polokoulí shodná. Meditující získává takovým způsobem celistvý obraz chápání. Mimochodem takové vnímání je vlastní i dětem. Ale s narůstajícím věkem se tento dar vytrácí.

Ucelené vnímání informací je jedním ze stupňů vedoucích ke skutečným výšinám meditačního umění, kde se poznává bohatý vnitřní svět a nepřeberné možnosti podvědomí a tajemné duše. Tento efektivní způsob sebepoznání má kořeny na Východě – kolébce lidské civilizace. Ti, kteří podobných výšin dosáhli, jak dosvědčují legendy, viděli svět v úplně jiných mezích reality a poznávali veliká tajemství věčné Duše a pomíjejícího Těla.

Sensei se zabýval meditačním uměním dlouho a důkladně. Fenomenální ovládání těla bylo již dávno absolvovanou etapou, i když tyto znalosti Sensei stále aktivně využíval ve své všestranné praxi, včetně extrémně bojové. Například, když jeho společníci na Ostrově polykali stimulující tablety s kyselinou jantarovou, aby mohli vydržet dva dny bez jídla a spánku, Sensei se zcela spokojil s meditacemi starobylého umění Beljao Dzy, které, jak nejedenkrát ukázala praxe, byly mnohem efektivnější.

Lidský organismus je nejdokonalejší chemická továrna. Má všechny nezbytné elementy pro množství různých reakcí. Pro současnou medicínu, i při všech jejích vymoženostech, zůstávají tajemstvím odpovědi na otázky: „Jak? Co? Kdy? Kam?“ Ale vypadá to, že naši předkové věděli o lidské podstatě mnohem více, když dokázali v meditacích působit na organismus s tak úžasnými výsledky… Nelze říci, že se velení o tyto fenomény nezajímalo. Ale odkud mladík, který celé dětství nepřekročil hranice průmyslového města, mohl znát podrobnosti práce s podvědomím jednoho ze starodávných umění Východu, pro ně zůstalo hádankou.

Když Sensei dokončil sérii meditací, cítil se v patřičné formě. Osprchoval se střídavě teplou i studenou vodou. A kvůli konečnému efektu, aby dodal svalům odpovídající tonus, přidal některá specifická dechová cvičení. Když takovým způsobem uvedl tělo i rozum do potřebného stavu, posadil se do křesla a začal studovat nové složky. Po určité době vyndal ze skříše několik videokazet a našel nezbytné osoby. Znovu se pohroužil do čtení. Vytáhl další materiály. Porovnal jejich obsah.

Osobnosti, které studoval, byly skutečně jedinečné – svými charakteristikami i podle osobních záznamů.

Situace byla velmi vážná. Bílý šíp se rozhodl stůj co stůj zničit Kronose. Cíleně zaměřené odstraňování „autorit“ začínalo být poslední dobou poměrně časté, zejména v sousedních regionech. Fyzické zničení Kronose ale Sensei neplánoval. Kronos představoval ve hře jen královnu, avšak bylo nutné dostat se ke králi. A nejen dostat se k němu, ale dát mu šach a mat. Sensei již prakticky rozpracoval geniální kombinaci, jak zničit kriminální činnost Olympu bez jediného výstřelu. Již ve staročínském traktátu *Umění války* bylo napsáno: „Nejlepší způsob, jak porazit nepřítele, je zničit ho zevnitř.“ Tento postulát je prakticky nesmrtelný, protože se opírá o vnitřní principy a zákony lidské psychiky.

Senseiův plán byl jednoduchý a zároveň složitý. Proniknout „zespodu“ do Kronosovy organizace, zjistit skutečný stav věcí. Najít slabiny ve vztazích. Pak v závislosti na výsledku manipulovat odpovídajícím dějem a popudit mafiánské bossy proti sobě. Složitost daného projektu spočívala v tom, že byl celý postaven na neblaze proslulém lidském faktoru. Bylo nutné přesně zmapovat psychiku lidí, aby bylo možné při vstupu na tenký led předvídat všechny možné varianty vývoje událostí. A… Díky takovým obratným „pobídkám“ z nenápadné „nízké“ pozice by kriminální struktury začaly krachovat. Pak by každý, jak se to obvykle děje v podobných situacích, zachraňoval vlastní kůži a donášel na bývalého partnera. Na takové potápějící se lodi by se Lordovy činy zviditelnily a jeho mohutná moc by zanikla.

Ale pokud by Bílý šíp uskutečnil své úmysly, tak by Lord dosadil na místo zabitého Kronose někoho jiného. Ihned by provedl reorganizaci, a upevnil tak svými lidmi klíčové pozice. A pak by Sensei a jeho skupina museli minimálně rok usilovně pracovat, aby znovu shromáždili a poskládali to, co již stihli uděl-

lat. A kdo ví, co se může přihodit v té ztracené době pod útlakem nového kriminálního režimu? Ano, cokoliv. Počínaje smrtí stovek lidí a konče rozsáhlou devastací státu! Ne. To jsou příliš vysoké sázky. Proto je nezbytné Konkurenty zneškodnit. Jak? Samozřejmě, pokud by bylo více času, bylo by je možné vyřadit ze hry hezky, tak říkajíc, klasicky. Ale času nezbývá. A Sensei se rozhodl postupovat tvrdě, otevřeně. Počet bazuk naznačoval, jakou taktiku Konkurenti hodlají použít, což znamenalo být nutně na dvou místech současně, aby je zneškodnili rychle a tiše. Pro spolehlivé zabezpečení očekávané operace se Sensei rozhodl vzít s sebou věrného přítele Vana, kterého neváhal „potěšit" kódovaným telefonátem ve tři hodiny ráno.

Když začal na obloze probleskovat úsvit, Sensei uschoval všechny dokumenty a videokazety do skrýše a spálil lístečky se svými „rébusy". Popel rozmělnil a pečlivě nasypal do malého papírového sáčku. Pak vyšel z domu a zachovávaje bezpečnostní opatření, odjel autem za město. Cestou městem rozsypal popel na různých místech – podle svého starého zvyku neponechal nic náhodě.

Zajel do lesa, vystoupil z auta a šel pěšky. Terén znal velmi dobře. Nacházela se zde jeho druhá skrýš, která se, pravda, podobala spíše minibunkru, zcela prošpikovanému různými nástrahami. Tehdy na Ostrově je naučili budovat i takové úkryty. Zpočátku je měsíce honili po lesích jako vlky a vštěpovali jim návyky nejen k vedení bojových akcí, ale i k orientaci v terénu. Naučili se důkladnému maskování, přežívání v terénních podmínkách, budování podobných minibunkrů, získávání potravinových zásob vlastními silami, zhotovování zbraní.

Skrýš byla pečlivě zamaskována a nelišila se od obyčejných terénních nerovností. Od poslední Senseiovy návštěvy už uběhlo dost času. Ale hlavní kon-

trolní nástrahy byly neporušeny. Sensei sestavil ze čtyř částí důmyslný klíč a odemkl nerozpoznatelný zámek. Opatrně scházel po stupíncích, došlapoval na jen jemu známé opěrné body (jinak by vše okamžitě vyletělo do vzduchu).

Rozhlédl se po malé místnosti. Vše se nacházelo na svém místě. Nyní bylo třeba rozhodnout, co si vzít na misi. Arzenálu tu bylo více než dost. Byly zde rychlopalné UZI, ostřelovačská puška s laserovým dálkoměrem a „olympijským" střelivem pro velmi přesnou střelbu na velké vzdálenosti, automat Kalašnikov AKM-S, k němu tlumič hluku a záblesku PBS s nočním zaměřovačem NSP-3, ruční granátomet RG-6 a dokonce automat na bázi AKS-74U modifikovaný na střelbu pod vodou. A také několik pistolí – automatická rychlopalná AEK-919K Kaštan, pistole TT s tlumičem, automatická pistole Stečkin APS a bezhlučná pistole P8. K celému arzenálu patřily odpovídající postroje. Veškeré zbraně byly v ideálním stavu, pečlivě zabalené do olejovaných papírů. Sensei zkontroloval UZI, pár pistolí a vrátil je zpět na místo.

Vedle se nacházela ještě jedna dřevěná truhla s různými druhy chladných zbraní – od běžných dýk a bojových nožů po japonské šurikeny a šakeny. Podíval se dovnitř, vyjmul odtud tři šurikeny a jako by je hodnotil, potěžkal je v ruce. Trochu se zadumal a očima vyhledal špalek sloužící kdysi jako cíl při tréninku. Vyšel na povrch, postavil ho na stejný suchý pařez – stejně jako před mnoha lety. Poodešel asi dvacet metrů a prudce vrhal šurikeny z různých pozic. Ocelové hvězdy se se svistem zasekly pod různými úhly do „desítky" a vytvořily trojúhelník. Sensei zamručel a spokojen s výsledkem si pomyslel: „No vida, ruka nezapomněla. To je vyjádření paměti těla! Návyky vžité do podvědomí se nikdy neztratí. Je to stejné jako jízda na kole. Člověk se to jenom musí jed-

nou naučit a zůstane mu to po celý život.“ Po návratu položil špalek na místo, šurikeny vložil do truhly a zavřel víko.

Kromě této výzbroje zde ještě bylo odděleně uloženo několik ohlušujících a zábleskových granátů, plastické trhaviny, směrové miny a také slzotvorné dýmovnice. Celkem vzato by toto veškeré „dobro“, kterým ho kdysi velení Ostrova starostlivě zásobilo, stačilo pro vedení miniválky.

Sensei s despektem přelétl očima celý ten arzenál a těžce si povzdechl. I když uměl střílet velmi přesně, o nic hůř než olympijští šampioni, a dokonale ovládal i ostatní zbraně, přesto je neměl rád. A ověsit se pistolemi a automaty jako vánoční stromek považoval za hloupost. Člověk se oslabí, když drží v rukou zbraň, stává se zranitelným, protože na ni spoléhá. Předem podvědomě zavrhuje své vrozené možnosti, spoléhá na mechanismy. A pokud by byl náhle zbaven této „poslední naděje“, zpanikaří. Panický strach je roven porážce bez odporu a ve výsledku hloupé smrti.

Sensei si prohlédnul speciální zařízení. Dotkl se noktovizoru. Ani moc nepřemýšlel, máchl rukou a položil ho na místo. Tak nebo tak, svým vrozeným schopnostem věřil více než této vojenské hračce. Nakonec se tradičně vyhnul všem těm muzejním exponátům, jak jim říkal, a jako obyčejně si vzal jen speciální oděv a maskovací plášť. „Aspoň něco kloudného vymysleli,“ pomyslel si. Látka, ze které byl speciální oděv ušitý, neodrážela světlo a splývala s každým stínem dokonce i ve dne, v noci se v něm člověk stával absolutně neviditelným. Byl černý, střihem podobný oděvu ninjů, měl ale své individuální charakteristiky. K němu si Sensei vzal speciální lehké botky s měkkou podešví, do jejichž konstrukce vnesl určité změny kvůli pohodlí. Trochu popřemýšlel a pak si přece jen vzal nůž.

Zcela spokojen se svou výbavou zamířil k východu. Tu jeho pozornost přitáhl nevelký kufříček. Navolil složitý kód. Zámek lehce cvakl, když poznal svého pána a nabídl střežená tajemství. Sensei pohlédl dovnitř. Ve stejné sestavě jako předtím zde byly vyrovnány různé ampule, stříkačky, lahvičky a pouzdra s prášky a mastmi. Včetně krému MMP, nezanechávajícího otisky prstů. Vše bylo hermeticky zabaleno. Sensei uchopil jedno pouzdro a vytáhl z něj nevelký sáček s práškem. Kódem tento „žlutý Ajbolitův kufřík“, jak mu na Ostrově žertovně říkali, uzamkl. I když byl černý a předurčení jeho obsahu inklinovalo spíše k procesům opačným než k léčbě.

Opatrně vyšel po schůdcích, zamaskoval důmyslný zámek, pečlivě rozestavil nástrahy a posypal okolí práškem odpuzujícím zvěř. Jak se říká – každý pes dýchá nosem. I když taková obezřetnost byla nadbytečná.

Místo, které si Sensei kdysi vybral, bylo od okolí energeticky velmi odlišné. A on to jasně cítil. V okruhu dvaceti metrů ho obcházela dokonce i zvěř, o lidech ani nemluvě. Pokud by se dostali do této zóny, pociťovali by diskomfort, nevolnost a dokonce nevysvětlitelný strach. Sensei to věděl podle sebe. Když poprvé pocítil podobné symptomy, to místo jej hned zaujalo. Někdo jiný by kvůli iracionálnímu strachu okamžitě běžel co nejdále. Ale ne Sensei. Svou povahou byl dostatečně zvídavý, takové přírodní jevy ho zajímaly, a tak se v něm místo strachu probudila dychtivost průzkumníka. Strávil zde několik dní v meditacích, které mu umožnily naladit se na anomální energii daného místa. Pak mohl klidně v tom „bermudském trojúhelníku“ pobývat bez zvláštní újmy na zdraví.

Sensei došel k autu, uložil oděv do zavazadlového prostoru a jel zpět. Když se dostal domů, vychá-

zelo slunce. Dal si sprchu, uvařil silnou kávu a začal vytáčet telefonní čísla nezbytných lidí. Mezitím ještě jednou zkontroloval speciální oděv, vzal jej s sebou a odjel do práce. Mohl se tak operativně dostavit v případě extrémní Stopařovy výzvy na určené místo.

*
* *

Pracovní den proběhl v napětí, ale bez zvláštních problémů. Sensei ukončil práci dříve a odjel na setkání s otcem Janem. Na domluveném kilometru ho již čekalo Vanovo auto. Kněze by v řidiči těžko někdo hledal. Otec Jan spíš připomínal úctyhodného prosperujícího podnikatele. Vlasy měl pečlivě sčesané dozadu a uhlazené. Dokonale zastřiženou bradku. Stylový oblek. A nehledě na bezesnou noc a k tomu i službu v kostele, vypadal absolutně svěže a čile. Velký Ford, ve kterém Vano seděl, také vyjadřoval, že jeho majitel patří spíše k obchodně-podnikatelským kruhům než k duchovním bratrům. Takto by mohl přemýšlet každý nezúčastněný člověk. Ve skutečnosti to celé bylo jen nezbytné maskování.

Když Sensei zastavil vedle auta otce Jana, usmál se při pohledu na tu napodobeninu a skrze otevřené okénko se zeptal:

„Za kolik je dnes opium lidstva?“

Otec Jan se ušklíbl a s přízvukem na své oblíbené „o“ žertovně odpověděl:

„Pěstí svatou tě bacit přes zatracenou šíji. Navnadils člověka a nevíš nyní, co tlacháš.“

„Ale co,“ rozesmál se Sensei. „Někteří žijí v blahobytu a do kněžského stavu nikdy neklesnou.“

Zaparkoval a přesedl si k Vanovi. Přátelé si srdečně potřásli rukama.

„Co se děje, to začali popům jako podíl na milodarech přidělovat takové káry?“

„Zanech rouhání, synu můj. Závist hříchem jest, v míře mocné duši na mizinu přivádějící… Ne hřešit je třeba, ale přikázání Hospodinova plnit…“

„…zvláště v těchto časech, kdy živočišné rozumování vše přemáhá,“ dokončil Sensei oblíbený výrok otce Jana.

„Správně díš,“ pronesl Vano už s úsměvem. „Nu, nevolníku boží, proč jsi mne povolal? Snad ses nerozhodl vyzpovídat, od hříchů osvobodit na sto prvním kilometru? Tamhle jsem pro každý případ svátost oltářní přibalil,“ a kývnul ke kufru auta.

„Svátost oltářní, říkáš? To je dobře. Právě se objevili lidé, kteří ji zoufale potřebují. Měli by se s ní seznámit, dokud ještě nemají na duši hřích.“

„Těžký hřích?“

„Zabití.“

„Tak to je vážné… Nejsou to ti stejní, co opodál čekají na svůj úděl v rozjímání o svém osudu?“

„Ne. Jsou to jejich ‚oči a uši‘.“

„Ah ták, chápu,“ přešel Vano na obvyklou řeč, „tak v čem je problém?“

„Tak tedy… Ti Konkurenti, kteří se objevili, mohou do našich plánů vnést nežádoucí změny. Jsou to více méně normální lidé. Dříve pracovali v systému. Mají dobré služební záznamy. Jeden z předpokládaných účastníků dokonce…“

Sensei v krátkosti Vanovi pověděl některé přísně tajné informace o potenciálním nepříteli, které se Stopaři podařilo získat.

„Takže nehřešit,“ upozornil s úsměvem Sensei na konci vyprávění, „nechceme je zabít, traumatizovat také ne. Jen zneškodnit. Nejlépe na čas znehybnit, ale bez následků.“ Rozbalil mapu. „Předpokládané místo přepadu je tady a tady.“

„Jaké budou mít zbraně?“

„Maličkost. Jen bazuky,“ pousmál se Sensei.

„Hezky! Vidím, že si udržují kvalifikaci na úrovni, v souladu s potřebami doby – drze a na jistotu."

„Je možné, že budou mít podle starého diverzantského zvyku automaty a bojové nože," již vážněji dodal Sensei.

„No, to je jisté."

„Beru si na starost prvního vykonavatele. Ty druhého. Tvým úkolem je ho neutralizovat a pak přemístit tělo do bodu A, to znamená k prvnímu. Úkol je jasný?"

„Úplně. Prosté jak dušená řepa. Zajistit. Neutralizovat. Přemístit."

„No, tak jdeme na to! Ku prospěchu lidem."

„Ó, Hospodine, hříchy mé přetěžké…," povzdechl si otec Jan a s úsměvem dodal, „no nic, když pro lidi, tak pro lidi."

Sensei si přesedl do svého auta a brzy ze silnice odbočili na nezpevněnou komunikaci. Zůstali stát ve značné vzdálenosti od místa zájmu a důkladně auta zamaskovali. Převlékli se do speciálních oděvů a přemisťovali se zalesněným pásmem k místu předpokládaného přepadu. Vzájemně udržovali určitou vzdálenost, pohybovali se naprosto nehlučně. Našlapovali zvlášť lehkým krokem přesně jako divoké kočky, tu se kradli, tu znehybněli, stále blíž svému cíli. Jako přízraky se míhala jejich těla mezi stromy, rozpouštějíce se v prostoru světla a stínů lesního porostu. Když se k objektům přiblížili, dorozumívali se sotva postřehnutelnými gesty.

V tom čase se pozorovatelé připravovali k vystřídání, takže se jim značně zlepšila nálada. Přece jen strávit dvanáct hodin v napětí – to není žádný med. Práce pozorovatele snadná jen vypadá. Co na tom může být složitého – nehýbat se a sledovat?! Ale ona je psychicky tak vyčerpávající, že lidé této profese bývají často přetažení a dokonce ve stresu.

O čtyřicet minut později, když se už začínalo stmívat, oznámila vysílačka pozorovatelům, aby se vrátili k Nula Jedna, tedy k autu, které je vyzvedne. S vystřídáním si vyhráli dvacet minut. To úplně stačilo k tomu, aby Sensei a Vano zaujali vhodnou polohu v místech předpokládaného útoku Konkurentů. Sensei měl určování pozice snazší, protože si sami pozorovatelé vybrali místo, které bylo všemi svými strategickými ukazateli nejvíce vhodné k uskutečnění diverze. Na Vana připadlo spolehnout se na svou intuici a profesionální přípravu. Pokud Konkurenti chtěli použít dvě bazuky, musela být vzdálenost mezi střelci patnáct dvacet metrů. Výstřel z první bazuky by obrněný džíp nezničil, ale způsobil jen množství trhlin. Teprve díky nim by výstřel z druhé bazuky roztrhal auto definitivně. Proto Vano odpočítal přibližně dvacet metrů od místa prvního střelce (více je lépe než méně, vpadnout do zad je snazší) a vyhlédl si pozici, ze které byla cesta dobře viditelná. Využil střídání a mrštně a nehlučně se vyšplhal na strom stojící uprostřed tohoto miniaturního palouku. Přirozená vyzáblost mu umožnila splynout se stromem v jeden celek.

Na rozdíl od Vana Sensei svou pozici znal přesně. Potíž spočívala v maskování. Bylo zřejmé, že zde pracovali profesionálové, kteří kolem rozmístili množství nástrah. Přece jen konali nedaleko doupěte svého nepřítele, a proto se kompletně jistili. Sensei si zapamatoval rozmístění lesního smetí na zemi, různých drobných větviček. Při vybírání úkrytu našlapoval opatrně, aby nenarušil případnou nástrahu. Pak se mu podařilo najít kusy roztroušené ztrouchnivělé kůry na přímém přístupu k pozici. Právě to byly ty nejlepší nástrahy v lese. Kousky kůry už natolik zetlely, že na ně stačilo lehce šlápnout a hned se rozpadly. Sensei se rozhodl usadit právě zde. Větší spoleh na ná-

strahu – méně ostražitosti. A i samotná příroda zde vytvořila pohodlné místo v podobě nevelké úžlabinky. Sensei mezi dvěma stromy ze stran vyřízl vrchní vrstvu půdy spolu s ležící tlející kůrou, vykopal nehluboký dolík a pokryl větvičkami. Umístil se do něj a přikryl maskovacím pláštěm. Pak nad sebe vyříznutý plát půdy přesně uložil. Díky tomu půdní vrstva vypadala jednolitě. Zařídil se znamenitě. Taková výhodná pozice umožňovala Sensei sledovat dění doslova zpod země.

Taky je na Ostrově pořádně proháněli, když kvůli maskování studovali přírodní faktor, pokaždé zesložiťovali reliéf terénu, možný výhled, typ maskování a dokonce přítomnost (a odpovídající reakci) různých živočichů a ptáků. Ale pokaždé bylo nejtěžší předvídat psychologii imaginárních nepřátel, jejichž roli na sebe brali samotní učitelé, skutečná esa tohoto nelehkého umění.

Sensei nehybně čekal. Jeho síla nyní spočívala v nehybnosti samotné. Úplná nehybnost je spolehlivý společník překvapení. Není divu, že v přírodě před útokem mnoho zvířat a hmyzu úplně ztuhne. Přestanou být vidět a slyšet. Svým zbarvením splývají s okolním terénem, jsou jako jeho pokračování, nevýznamnou částí ohromného celku. Jejich strnulost je vítězným začátkem útoku. Totéž dělají i oběti přírodního koloběhu. Při nebezpečí strnou a zůstanou jak přibití. V tomto případě pro zachování života (co když je nepřítel nespatří). V té i v té variantě je nehybnost instinkt vytříbený uměním přežít. Přírodní rovnice je jednoduchá – nehybnost se rovná iluzorní nepřítomnosti. A lidmi je vypozorovaná už dávno.

Po nějaké době se objevili i hlavní „hrdinové“ vlačející bazuky. Byli tři. Dva z nich byli podle složek skuteční specialisté na diverzní práce. Kromě svého nákladu měli přes záda přehozeny automaty Uzi. Tře-

tí byl Havran. Pohybovali se tiše, nemluvili. Když dorazili na místo, vytáhl plukovník GRU pistoli s tlumičem. Zkontroloval ji a zasunul za pás. Pak si pozorně obešel pozorovací stanoviště. Prošel kolem Senseie velice blízko. Svítilničkou s úzkým světelným paprskem si posvítil na tlející kůru. Prověřil ještě pár nástrah ležících poblíž. A když evidentně nezaznamenal nic podezřelého, typicky vojenskými gesty upřesnil svým podřízeným pozice. Jeden z vojáků se s bazukou vytratil přes keře směrem k Vanovi. Druhý začal bazuku připravovat a vybíral si optimální pozici. Velitel si vzal dalekohled a začal obhlížet terén a cestu. Pak ztichli v očekávání.

Sensei vše pozoroval ze svého úkrytu a pomalu zaujímal startovací pozici. Jeho pohyby byly velmi pomalé. Extrémně pomalé. Podobné pohyby zůstávají prakticky nezpozorovatelné dokonce i tehdy, když se díváte zblízka. Vždyť lidský zrak je zařízen tak, že více reaguje na rychlé děje než na postupné. Například člověk pozoruje rozevírání kvítku nebo pupenu jen podle zjevných příznaků, i když proces probíhá ustavičně a velmi pomalu. Ve tmě zpozorujeme libovolný světelný záblesk ihned. Svítání zachycujeme nezřetelně a o jeho příchodu víme jen proto, že začínáme rozlišovat barvy a předměty. Proto takový extrémně pomalý pohyb mohou lidské oči uvidět jen tehdy, když je zachycen rychloběžnou kamerou.

Sensei zaujal výchozí pozici a připravil se k útoku. Již se úplně setmělo. Velitel vytáhl noktovizor. Po patnácti minutách soustředěným hlasem tiše řekl: „Pozor…“ Na cestě se objevil luxusní model Mitsubishi Pajero, poslední hit automobilové módy, v doprovodu dvou BMW. Pomocník zaujal určenou pozici. Aktivoval bazuku. Zamířil. „Připrav se!“ zazněl tichý povel. Cvakla pojistka. Zároveň s cvaknutím jediným skokem Sensei opustil svůj úkryt. Pomocník zasle-

chl jen lehký šelest, jako kdyby z větvičky vzlétl noční pták, následovaný příkazem velitele: „Pal!“ Jeho mozek už zaslal povel svalům, ale…

Náhle vzadu v oblasti šíje pocítil lehký bolestivý tlak. Oči zaslepil zářivý záblesk žluto-růžové barvy, jako by se podíval do výkonného světlometu. Tělo na okamžik strnulo. Ten člověk s hrůzou pociťoval, jak se všechny svaly jako jediný mechanismus začínají stahovat mimo jeho vůli a přání. Celé tělo zachvátila hrozná křeč. A nejpodivnější bylo, že se prst spočívající na spoušti místo stisku začal s ohromným úsilím narovnávat. Vypadalo to, že se napětí narůstající v těle každou vteřinu zvyšuje a není ho možné ničím zastavit. Svaly se napínaly takovou silou, že se pomocníkovi zdálo, že slyší křupot vlastní páteře! Podle zásad vštípených kdysi v KGB se pokusil zesílit neúnosnou bolest, aby ztratil vědomí. Ale vědomí bylo doslova zablokované. S překvapením zjistil, že nehledě na všechny proměny těla a mysli, vše skvěle vidí a slyší. Auto – cíl klidně pokračovalo v jízdě. Ale to už pomocníka nezajímalo. Celá jeho pozornost byla soustředěna na strnulý organismus. Jeho stav ho uvrhl do šoku. Za celý svůj vojenský život nic podobného nezažil.

Velitel mezitím nebezpečí instinktivně spíše vycítil, než ho uviděl. Strojově přesným pohybem, s roky vypracovanou zkušeností, prudce hodil přístroj nočního vidění do mihnoucího se stínu. Podle všech pravidel vojenské vědy, hodíte-li po člověku prudce předmět, zcela jistě zvedne ruce a tím se instinktivně brání! A zvedne-li ruce, odhalí tělo a ponechá ho tak na zlomek vteřiny nechráněné. Proto Velitel po hodu přístroje ve směru předpokládaného protivníka provedl z otočky krátké, ale silné mawashi směrem k jeho hypotetickému hrudnímu koši. Ve všech podobných případech se soupeři tak mohutným úderem láma-

la žebra a roztrhla játra, což nevyhnutelně vedlo ke smrti. Ale tentokrát plukovník, zocelený duchem války, poprvé udělal chybu. Vlastně to chybou ani nazvat nelze. Dělo se něco neobvyklého… Přístroj nočního vidění stínem proletěl a noha hlučně proťala prázdnotu.

Téměř současně inkasoval silný úder do oblasti srdce. Plukovník ovládal mnoho způsobů a technik úderů i do tohoto zranitelného orgánu. Nejednou byl nucen je pocítit na vlastní kůži, a proto dobře znal symptomy odpovídající porušení srdeční činnosti. Ale tento podivný úder žádný z nich ani nepřipomínal. Jako by jeho bušící srdce někdo stiskl neviditelnou rukou. Ještě několikrát zatepalo a zastavilo se. Plukovník celý ten proces prociťoval tak reálně, jako by neměl ani kůži, ani kosti, ale jen lehce přístupné vnitřní orgány. Se zástavou srdce cirkulace krve nevyhnutelně ustala a plukovník pochopil, že ztrácí vědomí. Ale místo toho, aby celou vahou dopadl na zem, pocítil, že jeho tělo klesá plavně jako do měkkého peří. Z nějakého důvodu si v tomto okamžiku připomněl, že v dávném dětství také tak padával, vždy zachycen starostlivýma rodičovskýma rukama. Poslední myšlenka, která ho napadla, byla: „Jak vše hloupě dopadlo…, všechno je hloupé v tomto světě…“

Vznášel se v temnotě. Černá a bezedná ho pohlcovala odpornou rychlostí. Kolem hlučně a s různými výkřiky defilovaly tváře milovaných lidí, umírajících přátel, hynoucích nepřátel… Sténání, pláč, skřípot. A… bolest – silná, nesnesitelná bolest, jako by duše zakoušela nelidské útrapy. Nedala se vydržet, překračovala hranice snesitelnosti. V dáli náhle zaplálo měkké lákavé světlo. Plukovník nějak intuitivně pochopil, že jestli se k tomu světlu dostane, zbaví se najednou všech těžkých muk, která mu působí přízraky mihotajících se kolem tváří. Začal se ce-

lou svou podstatou drát k tomuto oslňujícímu záblesku věčnosti. Ale čím silněji se snažil, tím se jeho pohyby stávaly pomalejšími, tím hustěji se kolem něj stíny omotávaly jako tlustá lana s těžkými kameny na koncích. A čím více se jich snažil zbavit, tím silněji a drsněji ho zadržovaly. Nakonec nashromáždil poslední síly a urputně sebou zacloumal. Dlouhoočekávaná Svoboda! Tělo, jako kamennou sochu, nechal daleko za sebou. Prudké zrychlení… A když ke světlu zbýval jen kousíček, uviděl v něm oči… Oči plné Lásky, ale i Přísnosti. Dívaly se upřeně. V jejich zorničkách se odrážela nekonečnost.

Záblesk zářivého světla… Plukovník se ocitl znovu ve svém těle. Spíše ale připomínalo ohromný zrezivělý skafandr. Vnímal tlukot velkého srdce, jak krev znovu koluje v žilách a hrne se jako záplava v gigantickém tunelu. Bylo nechutné zde být, dostat se do zcela uzavřeného prostoru – do pasti, jako by ho někdo strčil do akvária. Celá jeho podstata se snažila dostat zpět k tomu vzdálenému světlu. Ale ouha… Odněkud zazněl příjemný melodický hlas, spíše jako zpěv, a ne mluva: „Ještě nepřišel tvůj čas umírat, ještě ne…“ A následoval fyzický úder.

Plukovník přišel k sobě. Zdálo se mu, že uběhla celá věčnost. Ale jeho věčnost se vešla doslova do několika vteřin. Čas klame, zvláště týká-li se sfér podvědomí. Jeho hranice jsou neurčité: reálné – nereálné, bylo – nebylo, věčnost – vteřiny. Vše se promíchalo, vše bylo vzhůru nohama… Všechno existovalo podle nějakých jiných zákonů, přetvářelo bytí v iluzi, významnost v prázdnotu, smrt v nový život. Znovu před sebou uviděl tytéž laskavé oči. Vycházelo z nich příjemné světlo. V duši měl klid a mír. Ještě nikdy nepocítil takový blažený stav. Nejasné rozmazané skvrny kolem něj začaly postupně nabývat konkrétních obrysů.

„Tak co, zase při vědomí, hrdino?“ uslyšel plukovník odněkud zdáli ten příjemný hlas. Ještě ale úplně nechápal, co je realita, co fantazie a slabým hlasem se zeptal: „Kdo jsi?“ Zeptal se, jako by měl uslyšet jednoznačnou odpověď spojenou především s tou překrásnou realitou, ve které nedávno pobýval. „Teď je důležitější, KDO JSI VE SKUTEČNOSTI TY,“ odpověděl tentýž melodický hlas. „JÁ?“ podivil se plukovník. „Ale opravdu, KDO JSEM?“ pomyslel si.

A pak definitivně zmizelo poslední vlákno spojující ho s dalekým, ale velmi spřízněným světem pocitů. Jeho vojenský mozek úplně ovládlo vědomí. A něco zlého se rozhostilo v jeho rozumu. Nad sebou uviděl sklánějícího se člověka v černé uniformě s odkrytou obličejovou maskou. V jeho očích se odrážely záblesky světla z nedaleké svítilničky.

„Kurva…,“ tiše zanadával plukovník a pokusil se vstát, ale nemohl se ani pohnout, tělo bylo jako sevřené v křeči.

„To je dobře. Když kurvuješ, znamená to, že jsi úplně přišel k sobě,“ laskavě potichu řekla vedle sedící osoba.

Plukovník divoce zanadával:

„Ech, ty… Co jsi zač…? Doraz mě, ty hajzle… Na co čekáš… Hovado… Nenávidím tě… Svině!!!“

„Proč zbytečně otravuješ vzduch?“ řekl klidně Sensei, naklonil se k uchu ležícího a tiše vyslovil jeho jméno a příjmení…

Plukovníkův hněv okamžitě zmizel a vystřídal ho nelíčený úžas. Před třiceti lety, když pracoval v GRU, musel změnit své jméno, zinscenovat smrt, poležet si v hrobě na vlastním pohřbu. Bylo to spojeno s incidentem nebezpečným pro stát. Již mnoho let žil pod jiným příjmením a zevnějškem. A jeho skutečné jméno znali jen dva generálové, z nichž jeden nedávno zemřel.

„Jak jsi se doz…," plukovník se zarazil v půli věty, oči rozšířené úžasem.

„Klid, klid…"

Sensei se znovu naklonil nad plukovníkovo ucho, aby ho neslyšela ztuhlá socha s bazukou a tiše mu pošeptal skutečný rok a místo jeho narození, jména rodičů, rodné číslo, osobní číslo bývalého rozvědčíka, příjmení lidí figurujících v incidentu, kvůli kterému se odehrál neočekávaný zvrat v plukovníkově osudu.

„Stačí nebo mám pokračovat?"

„Stačí," řekl smířlivým hlasem plukovník.

V tutéž chvíli se z křoví ozval lehký šelest. To Vano táhl těžký náklad – druhého pozorovatele a bazuku. K uchu Senseie dolehlo nespokojené vrčení otce Jana: „…bylo řečeno ‚nezabij', ‚nepojmi nenávist vůči těm, kdo úklady strojí'… Hospodine, jak to, že je tak těžký, dítko Boží, s hříchy svými…" Když se přiblížil, uložil své břímě na zem a znehybněl, jako by tam nikdy nebyl.

„Kdo jste?" zeptal se plukovník.

„Nu, v každém případě ne MVD, ne KGB, a ne GRU. Řekněme, že zde máme své zájmy…"

V průběhu odpovědi plukovník horečně uvažoval, kdo tito hoši jsou. Verzi o banditech ihned zamítl, všechno bylo provedeno příliš profesionálně. Jejich uniforma vypovídala o příslušnosti ke speciálním jednotkám. Zbraně žádné. Mistrovsky ovládali dokonce i jemu neznámé chvaty. A to nejdůležitější – informace, kterými disponovali, svědčily o tom, že tito hoši patřili k nejvyšší vojenské elitě bývalého SSSR. A s tou nejsou žádné žerty. To už by bylo snazší, kdyby patřili k osobní ochrance prezidenta… Proč mu ale ten chlap dovolil podívat se do očí? Proč? Z té myšlenky naskočila plukovníkovi husí kůže po ochromeném těle.

„Máme tady své zájmy," zopakoval Sensei. „A vy, hoši, svými bazukami rozbíjíte globální hru. Chcete odpravit Kronose…"

Při zmínce Kronosova jména plukovník ožil.

„Co je nám po Kronosovi! Je to kriminálník. Můžete si ho vycpat. Potřebujeme jen Minoxe. Ten mizera nás zaprodal… A přísahal… Porušil všechny zákony důstojnické Cti a Svědomí! Minox zradil lidi, kteří se s ním kdysi dělili o poslední kousek chleba! Je z něho hovado. Podívejte se, co dělá! Vše, co ho naučili, aby ochránil Vlast, ten chameleon použil k vlastnímu obohacení, pro rozkvět kriminality, ke zničení své Vlasti, kterou kdysi přísahal chránit. Taková zdechlina nemá v tomto životě místo…!"

Během plamenné řeči zachvátil plukovníka šílený vztek a hněv. Vypadalo to, že kdyby se mu teď Minox dostal do rukou, rozsápal by ho na malé kousíčky.

„Sketa! Stejně naší odplatě neujde!"

Sensei si jen povzdechl, když sledoval tak bouřlivou nenávist. Pak řekl:

„Hra je rozehraná o nejvyšší sázky. Kronos a Minox – jsou všeho všudy potřebné figury. Takže je úplně jedno, jestli se vztekáš nebo ne, stejně budeš muset vychladnout."

„Já to všechno chápu. Ale pochop ty nás. Minox zemře tak jako tak, ať to stojí, co to stojí, i kdyby to měla být jeho smrt za naše životy! To je věc Cti, rozumíš? Cti!!!"

Sensei zavrtěl hlavou:

„No, to jste si, chlapci, dali úkol… No, dobrá, uděláme to takto. Je-li vaše odhodlání tak nezvratné, domluvíme se, že se do konce naší operace Minoxe ani nedotknete… Je možné, že si sami do té doby rozmyslíte brát na duši zbytečný hřích."

„Ne," pevně prohlásil plukovník, „nerozmyslíme. Jak poznáme, že byla vaše operace ukončena?"

Hlas už měl klidný a vyrovnaný. Pochopil, že se tady nechystá nikdo nikoho zabíjet.

„Řekněme, že tě v den skončení operace ve tvém bytě bude čekat čerstvě nařezaná kytice rudých růží. Nu, a rozhodneš se sám – daruješ ji milované ženě nebo ji položíš na hrob svého nepřítele."

Plukovník se pousmál a pomyslel si: „No, ti lidé milují romantiku."

„Souhlasím."

„Nezklameš?"

„Čestné slovo."

„Plácli jsme si… A teď, bratře, už musíme jít. Nás jste přirozeně nikdy neviděli. Považujte to za znamení shůry."

Plukovník ani nezaregistroval pohyb ruky Senseie, když pocítil dloubnutí do určitého bodu na těle. Totéž Sensei provedl i s nehybně stojícím pomocníkem, ale předtím opatrně odsunul jeho ukazováček ze spouště.

„O své zdraví se neobávejte, chlapci. Ty se úplně vzpamatuješ za čtrnáct minut a tvůj pomocník za patnáct. A ten," Sensei ukázal na člověka v bezvědomí, „za dvacet pět. To je vše, mějte se! A nezapomeň na svůj slib."

Před očima plukovníka se mihly dva stíny a nehlučně se rozpustily ve tmě. Zůstal sám se svými myšlenkami. To, co se stalo, v něm vyvolalo celou bouři různých emocí a myšlenek, dotklo se něčeho vnitřního a hlubokého, smyslu jeho života. Ale postupně ta bouře utichala. Nakonec se něco v plukovníkově vědomí převrátilo. Zlost někam zmizela. Lehkost a blaženost znovu zavládly jeho myslí. Díval se klidně na noční nebe poseté hvězdami. „Jak jsou nádherné ty daleké světy, jaké je jich množství… A v každém z nich pulzuje gigantický život určitě odlišný od našeho, lidského. Kdo jsme ve srovnání s těmi hvězdami?

Nic, prach u cesty…“ Plukovník si z nějakého důvodu vzpomněl na zajímavou knihu o astronomii, kterou četl velmi dávno v mládí. Její stránky ho překvapily svou vesmírnou filozofií. Hovořilo se v ní o tom, že díváme-li se na člověka z vesmíru, je z pohledu evoluce planet v pravém slova smyslu nic. Jeho rozměry jsou ve vztahu k centrům galaxií vesmíru tak malé, že nemůže být srovnáván ani s prachem. Je prostě NIC! V měřítku globálního kosmu není jeho život ani zlomek vteřiny. To je také NIC. „Proč tedy člověk žije? Proč má vymezen čas a tento skromný koutek Sluneční soustavy v obrovské rozloze globálního prostoru s miliardami hvězd? Proč?! Kdo jsem…? Kdo ve skutečnosti jsem…?“

Právě teď se plukovník poprvé v životě zamyslel nad touto otázkou, právě tuto noc a právě na tomto místě. Podivný je Osud, neočekávaně otiskl znamení křižovatky právě zde, právě nyní… Plukovníka znepokojovaly smutné vzpomínky, které ho rozrušovaly, jako kdyby ani nebyly z tohoto světa. Chystal se je utřídit, podle zvyku logicky vysvětlit vše beze zbytku. Ale jeho tělo najednou probodlo tisíce jehliček. Připadalo mu, jako by si přeležel všechny končetiny zároveň. Tiše zaklel, postupně svíral a natahoval prsty na ožívajících nohou a rukou. Jeho mysl se opět zahalila závojem zla a nenávisti a příjemný dobrý pocit okamžitě někam zmizel. To ho rozzlobilo ještě více.

O minutu později se pohnul jeho pomocník. A první pohyb, který udělal jeho ukazováček pravé ruky – instinktivně se sevřel a uvolnil. Konečně byl povel vyslaný mozkem do jeho svalů proveden.

Kapitola 6
Napadení

Za několik dní po této významné, ale absolutně nikým nepovšimnuté události, očekávalo Senseie setkání s Bulbou. Vžil se znovu do své staré role, i když mu to vše bylo silně protivné. S potěšením by dal přednost posedět si v pozici lotosu někde na vrcholku starých Altajských hor, než se znovu ověsit kamufláží ze zlatých tretek a drahých věcí a rozehrávat tvrdou autoritu šikovně obcházející úskalí na cestě k moci.

Záhadný je svět lidských přání. Každý se v něm snaží dostat ke svým výšinám. Chudým se nedostává bohatství, bohatým štěstí, šťastným klid. A nejpodivnější je, že tento koloběh mnohačetných přání je neustále přítomen v neviditelných sférách lidské společnosti. Lidé se nacházejí ve stavu hledání. K úplnému štěstí každému vždy něco chybí. A právě tato vnitřní nespokojenost je nutí jít znovu a znovu hlavou proti zdi nových útrap.

Toma, který musel Senseie představit Bulbovi, spřádal svůj plán pomsty vůdci gangu s následným dosednutím na jeho „trůn“. Oklamat podvodníka pokládal za dvojnásobné potěšení. A proto jednal tajně a vychytrale. Intenzivně hledal zadní vrátka k seznámení s Kronosem, aby pak s požitkem zdiskreditoval Bulbovu reputaci. A jeho hlavním trumfem v této hře byla Asociace.

Představení Senseie Bulbovi, přirozeně za asistence Tomy, bylo docela odměřené. Sám Bulba předváděl velice zaneprázdněného člověka. Stále kolem něj pobíhali nějací lidé. Přesněji ne tak úplně „nějací", ale zcela snadno rozpoznatelní. Věc byla v tom, že si Sensei při příjezdu k doupěti banditů ze zvyku zapamatoval tváře poflakující se bratvy. A právě tito hoši vytvářeli podle tupého scénáře zdání Bulbovy aktivity, běhali k němu jeden po druhém do pracovny a celým svým zjevem demonstrovali, jak je jejich boss vážený a seriózní. Sensei se neznatelně pousmál, když viděl ten myší rozruch a pomyslel si: „Když už nic, tak aspoň balamutit umí. Pravděpodobně je to v krvi – nedělat nic a vytvářet zdání zaneprázdněnosti."

Protože byl Bulba „skutečně zavalen prací", mohl příchozím věnovat právě jen minutku. Toma představil Senseie, prý je to tak a tak, toto je můj přítel, budeme spolu rozvíjet náš byznys. Načež Bulba stručně vyjádřil svůj souhlas a nezapomněl říct to nejdůležitější:

„Pokud nastanou nějaké problémy, přijďte, vyřešíme je. Sám Kronos tomu dal zelenou… A nebude-li někdo z podnikatelů chtít, přinutíme ho. Tato akce je potřebná. Neorganizujete ji sami, ale jménem velkých lidí, takže se můžete směle činit…"

„Veliká čest," usmál se pro sebe Sensei. Ta věta byla v Bulbově řeči korunní. Protože ve zločineckém světě fráze „pracovat jménem velkých lidí" má význam neustálé peněžní daně uvalené na člověka. Úzus je jednoduchý: „Využíváš-li jména, plať." Z další Bulbovy „krátké" řeči oplývající radami do života i s korespondujícími cennými instrukcemi (CI), Sensei málem usnul. Otevřeně řečeno, byl tak mizernou a ledabylou hrou znuděný. Ale touto fází bylo nutné projít. Zívačka, nezívačka, jinak to nejde… Bulba konečně dokončil své CI a pospíchal se rozloučit, odvolávaje se na svou „nadměrnou zaneprázdněnost".

Následující dny začal Toma intenzivně pracovat s podnikateli, přemlouval je ke spolupráci a Sensei mu v tom aktivně pomáhal. Tehdy Sensei nasadil veškerý svůj potenciál. S humbukem a pod rouškou „výhod" získával lidi, kteří byli svým podnikáním propojeni s těmi, kdo přinášeli nemalé zisky do Kronosovy pokladničky. Právě tato etapa byla stěžejní. Sensei se s nimi nejenže seznámil blíže, ale i nepozorovaně zjišťoval jejich psychologické charakteristiky, zvyky a slabosti. Přes ně pronikal k nejbohatším lidem teritoria, na kterých spočívalo Kronosovo impérium, a identifikoval řetězce „vzájemného respektu" a odpovídajících „přátelství". Byla to vytříbená a komplikovaná práce, ale velice závažná. A tak po práci v lékařském centru Sensei nastupoval na svou ilegální směnu a po nocích ještě analyzoval získaný materiál. Samozřejmě to stálo mnoho sil a času, ale co člověk nadělá, když je to nezbytné.

Než se stiskne tlačítko likvidace zločinecké organizace, je nevyhnutelné důkladně se vyznat ve všech jejích vnitřních a vnějších schématech a pak, po jejím detailním prostudování, vyslat ten jediný a správný impulz, který neúprosně a přesně celý mechanismus zničí.

*
* *

Nastalo léto. Život plynul rovnoměrně, klidně. V kriminálních strukturách nedocházelo k žádným náhlým změnám. Bulba nabyl odvahy a stále více projevoval své mocichtivé nápady zpod štítu myšlenek, kterým se chránil. Litoval už, že dovolil Martynyčovi tak snadno opustit jeho gang. Navíc ho přestalo bavit, že Doktor běžně spolupracuje s Tomou. Doktorova samostatnost Bulbu zneklidňovala. Nenasytný mozek si žádal víc. Vůdci se zachtělo pořád-

ně připoutat Doktora ke své hordě, pod svůj krov, aby se jeho peníze přečerpávaly Bulbovi rovnou do kapsy.

S těmito myšlenkami se v narážkách svěřil Tomovi. Ten, lavíruje mezi „svým“ a „naším“ k dosažení vlastních cílů, dlouho nepřemýšlel a navrhnul:

„Doktor má obchodní místa na oblastním trhu, kde to vede Vovka Ninja. Pojďme se s Vovkou domluvit, ať zorganizuje nájezd jakoby ze strany ‚majitelů‘. No, a my, coby ‚přátelé‘, bez problémů Doktorovi pomůžeme ten bolehlav vyřešit.“

Toma rozumně doporučil jeden z hlavních úskoků každého gangu, starý jako svět. Je to jednoduché. Jakmile se na teritoriu kriminální struktury objeví vhodný byznysmen, tak se s ním kápo snaží přes nastrčené osoby nejen seznámit, ale i poskytnout mu svůj krov. Přirozeně že v byznysmenovi vznikají pochybnosti o nezbytnosti takové „pomoci“ spolu s patřičnými otázkami: „Za co jim mám platit? Pracuju v klidu… To potřebuju asi jako budík v hrobce.“ V tuto chvíli hlava gangu, aby učinila svého „dojného klienta“ ve víře k navrhovanému krovu psychologicky stabilním, požádá druhou partu, aby byznysmena napadla.

No, a dále vše probíhá jako v kině. Jedna banda zaútočí, krov včas zafunguje. Potyčka, zvířený prach, kulky do vzduchu. Klient – pozorovatel se z takového „krvavého westernu“ celý klepe, vlasy mu hrůzou vstávají na hlavě. Takovou bitku za jeho osobu a majetek nikdy v životě na vlastní oči neviděl a na své kůži tak zjevně nepocítil. Přirozeně že po skončení tohoto divadelního představení štěstím téměř nedýchá, ruce se mu třesou, na rtech blažený úsměv a v hlavě se honí jediná myšlenka: „Jak je dobře, že jsem se s těmi hochy spojil! Jak nádherný je s nimi život!“ A od toho dne začíná mít svůj krov rád, cení

si ho z celého srdce a štědře vyplácí horentní poplatek za své šťastné „osvobození a ochranu“. Hle, jak u banditů vypadá „dobře organizovaný a rozvážně postavený byznys“ a vyjádříme-li se jejich jazykem – rozvod čisté vody. Jejich řemeslo je takové. Takže náhodná napadení nebývají. A krov ještě nikdy nikoho neochránil před zjevením „hostujících umělců“.

Tomu všemu Sensei znamenitě rozuměl. Moc dobře věděl, jak se vaří v banditské kuchyni. A když Toma, mhouře očka, začal s narážkami: „Kdyby něco, víš na koho se obrátit…,“ začalo být jasné, jakou prasárnu mu chtějí provést. Jediné, co neznal – konkrétně z které strany čuňata očekávat. Sensei instruoval své posmutnělé obchodníky o možném nájezdu, aby byli obezřetní a připravení. A vyčkával.

*
* *

Byla sobota. Andrej a Valera jeli na automobilový trh, aby jako obyčejně vybrali tržbu za prodej barev. Andrej ignoroval Senseiovy výstrahy a nevzal si s sebou skupinu. „Proč zbytečně utrácet za benzín…, vyhazovat tolik peněz?“ pomyslel si. Ředitel Kassandry se vyšňořil do svého nenapodobitelného malinového saka, i když bylo venku horko. Oblékl si elegantně střižené kalhoty, koupené teprve včera. Smetl poslední zrnko prachu a pečlivě se prozkoumal v zrcadle. „Znamenitě!“ pronesl a spokojeně mlaskl.

Důstojně došel ke svému Audi, kde ho už očekával Valera. Ten také za módou nezaostával, ale ve srovnání s Andrejem vypadal skromně. Takové samolibé srovnání řediteli firmy Kassandra velmi polichotilo.

Když přijeli na tržiště, zaměstnaně vyhlížející hoši začali vybírat peníze ze svých stánků… Zaujatí činností ani nezpozorovali, že se mezi tržištním davem objevila skupina patnácti lidí převážně kavkaz-

ské národnosti. Pět z nich přistoupilo k Andreji a Valerovi, nic neřekli a začali je mlátit. A pokud Valera ještě nějak odolával, Andrej poletoval jako fotbalový míč a ze strachu zapomněl na všechny své návyky z bojového umění. Dokonce si ani neuvědomil, o co jde. Teprve když mu jeden z banditů vylil na hlavu celou plechovku barvy, definitivně zničil drahocenný oděv, a tím ho bolestně ponížil před tlupou tržištních zevlounů, tehdy mu to, jak se říká, došlo. Přišli o stánky. A Andrej, ponížený, zbitý a s natlučeným nosem začal cosi huhňat o oficiální smlouvě s majitelem tržiště.

„Jak dohody? Jak majitel? Co mi tam po krovu?“ hrubě se silným přízvukem odsekával brigadýr útočníků. „Co tu meleš, ty chcípák... Vyvezem tebe jak hňupa na ukazku a zavěsim nohama s hlava dolu. A budeš jak pes viset, zdechat, než se ten tvuj krov objevi.“

Ale své působivé sliby se přirozeně provést nechystal, jen hrozil.

„Jestli v deset zítra tvuj krov tady nebude, rači se neukazuj na oči, chcípák.“

Sebral jim tržbu, přidal smolařům poslední kopance a banditi se hrdě vzdálili z místa události, doprovázeni zvědavými pohledy čumilů.

Andrej byl nervózní, protože se nemohl očistit od dokonale kryjící automobilové barvy. Láteřil a proklínal den, kdy tady stánky otevřel. Valerovi spolu s prodavači se podařilo dát dohromady zbývající zboží. Ponížení a poražení „podnikatelé“ pospíchali z nešťastného tržiště a směřovali přímo do kanceláře. Když tam přijeli, začali si vylévat duši pošpiněnou barvou, emocionálně rozhazovali rukama. Zvlášť horlivý byl Andrej, desetinásobně své „hrdinské činy“ zveličoval. Podle jeho mínění nebyly síly vyrovnané.

„Bylo jich tam asi tak dvacet! A jak se přihnali...“

Sensei ne bez ironie vyslechl všechno to tlachání „uraženého hošíka“, kterému poplivali malinové sáčko, a pak řekl:

„Dobře, hoši, jeďte domů! Umyjte se. A večer přijďte na trénink, něco vymyslíme… Chtějí vidět krov – budou ho mít!“

Veškeré ty šarvátky kolem, podobné protivným komárům, Senseie obtěžovaly v hlavní činnosti. Proto protahovat jejich řešení, a tím více rozdmýchávat vyplývající konflikty, by bylo k ničemu. Je nutné vyřešit vše najednou v jediném dni.

Kapitola 7

Trénink východních bojových umění

Oddíl, který Sensei vedl, se během let stal populární nejen ve městě, ale i v regionu. A je to pochopitelné. Každý Senseiův trénink byl jedinečný a neopakovatelný zejména kvůli neobyčejné vedoucí osobnosti, jeho znalostem bojového umění, světských i filozofických pravd, které tak jednoduše a přirozeně vysvětloval mnohočetné skupině. Nebylo zvláštní, že na jeho hodinách dosahovalo množství žáků až šedesáti lidí, tělocvična praskala ve švech. Přicházeli sem zájemci různého věku. Evidentně každý našel v Učiteli něco svého: mládež informace pro tělo, dospělí pro duši. Udivující byla i atmosféra lekcí. Většina přítomných svědomitě pracovala se svými těly a strhávala nadšením nové příchozí. V sále panovala disciplína, kterou nikdo nenarušoval, stejně jako zvláštní vzájemné pochopení v tak rozmanitém kolektivu.

Tentokrát přišlo hodně nováčků. Byl to zřejmě následek minulého tréninku, kdy Sensei předvedl některé fyzické možnosti člověka, které mnozí až dosud považovali za neuvěřitelné. Po intenzivní rozcvičce a základních cvičeních Učitel umožnil zmoženým tělům svých žáků trochu odpočinku. A zatím co rozehřátý kolektiv obnovoval síly, Sensei uspořádal zvláštní trénink pro rozum. Nenásilně otevřel přátelskou debatu, během které se každý mohl zeptat na

vše, co ho zajímalo. Přirozeně že jako obyčejně zazněl první klíčový dotaz od nováčků:

„Co je základem fenomenálních lidských schopností?“

Zeptal se asi dvacetiletý hoch.

„Síla víry. I v dávné minulosti lidé usilující o sebezdokonalení věděli, že vyladění vlastního vědomí, absolutní víra v dosažení vytyčeného cíle a vnitřní disciplína spouští zvláštní biochemický režim našeho organismu.“

„A co se přitom v organismu děje? A konkrétně jak se v člověku projevují fenomenální možnosti – spontánně nebo vědomě?“ zajímala se mladá dívka.

„Existují různé projevy – i spontánní, i pevné vůle, i vypracované pomocí speciálních duchovních technik. Například spontánní případy můžeme pozorovat v chování člověka pod vlivem působení stresových faktorů v extrémních situacích. U většiny lidí značně vzrůstá emocionální rozrušení, kdy síla víry zaujímá pozici ‚přežít a zvítězit‘. Takový mentální příkaz se v mozku přetváří do odpovídajícího povelu centrálnímu nervovému systému, který následně posílá celému organismu své příkazy v podobě nervových impulzů. To vede k zvýšenému vylučování noradrenalinu a adrenalinu z nadledvinek do krve. Tyto hormony aktivně mobilizují energetické zdroje organismu a také se účastní regulace činnosti jeho hlavního ‚motoru‘ – srdce, ale i dýchacího systému…“

„Co ale znamená ‚mobilizace energetických zdrojů hormony‘?“ zeptal se asi čtyřicetiletý muž.

„No, například aktivní působení adrenalinu vede k využití glykogenní rezervy ve svalech jako zdroje energie pro jejich činnost a také zajistí zvýšení přílivu glukózy z jater do krve. Glukóza je jedním z druhů uhlovodanů, který využívají kosterní svaly pro energetický metabolismus, jinými slovy k chemickým re-

akcím, jejichž důsledkem je uvolnění energie pro životaschopnost organismu.

Ještě ohledně kosterních svalů. Pokud se za normálních podmínek zapojují do práce skupiny svalových vláken jednotlivě, ve stresové situaci se za pozitivního stavu vědomí mohou aktivovat současně. Blokují se i procesy zpomalující svalovou činnost při únavě. Ale ještě jednou opakuji, tak to funguje jen s vaším pozitivním postojem, s absolutní vírou v to, že bezpochyby přežijete. Existuje bezpočet příkladů z vojenského i běžného života, kdy lidé, kteří se dostali do extrémních stresových situací, přežili jen díky síle své víry a vůle, díky pozitivnímu myšlení.

Jestliže do svého vědomí vpustíte negativní myšlenky a dovolíte jim ovládnout sílu vaší víry, vaše nervově psychická stimulace v extrémní situaci způsobí paniku se všemi z ní vyplývajícími následky. Při negativní dominantě síly víry vaše psychika zvýší úroveň úzkosti a vydá organismu příslušné povely. Ve výsledku se u člověka prudce sníží způsobilost objektivního vnímání okolního prostředí. Zúží se ohnisko pozornosti, které pak nedovoluje objektivně reagovat na všechny užitečné podněty. Naruší se koordinace a přesnost pohybů. Vzniknou reflexní tenze celé řady svalových skupin. A především – hlavních antagonistických. A to znamená, že tělo musí vynaložit dodatečné úsilí a výdej energie, aby překonalo odpor těchto svalových skupin. Následkem dojde k rychlé spotřebě rezervní energie způsobující rychlý fyzický útlum a samozřejmě přesycení nespotřebovanou glukózou, což může vyvolat komplikace až do diabetického šoku.

Takže organismus vám může pomoci nebo vás může zabít. Vše závisí na tom, do jakého myšlenkového příkazu vložíte sílu své víry, zda do pozitivního nebo negativního. Vždyť vědomí je jen jedna deseti-

na z nás, zbývajících devět desetin tvoří podvědomí, které mimo dalších funkcí reguluje i autonomní činnost našeho organismu. Podvědomí nerozlišuje mezi špatnou nebo dobrou myšlenkou. Vnímá vámi dodanou myšlenku jako příkaz. Podvědomí je jako počítač – jakou informaci do něj vložíte, takový výsledek vám i vydá. Na vašich myšlenkových příkazech tedy závisí nejen formování vašeho vnitřního světa, ale i ochrana před vnějším. Především proto je velmi důležité naučit se kontrolovat tok každodenních myšlenek, abychom se následně neocitali v hloupých situacích."

„A co když se například ocitnu v ledové vodě při ztroskotání?" modeloval situaci asi osmnáctiletý tazatel, evidentně fanoušek katastrofických filmů. „Jak se mám zachránit jedinou myšlenkou, když tělo zkolabuje chladem po několika minutách?"

„Historie zná mnoho případů, kdy lidé vydrželi v chladné vodě pět až šest hodin bez újmy na zdraví. I když kapacity vědy ustavičně prohlašují, že člověk může ve vodě o teplotě osm stupňů přežít jen deset až dvacet minut. Ale fakta jsou fakta. A takový fenomén je spojen výlučně se zvláštním vyladěním vědomí."

„To je ono, jenom mu o tom řekněte! Co se mě natrápil svými obavami," s humorem si přisadil přítel tazatele sedící vedle něj. „Při odvodu nám přislíbili, že nás přiřadí k Morflotu[1] a pak to začalo."

„Morflot? Tak to je skvělé! Naopak, měli byste být hrdí, tam každého neberou," řekl Sensei. „Není třeba se bát. Nalaď své vědomí na pozitivní vlnu a nic zlého se ti nestane. Znič svůj strach vědomostmi, dobrou fyzickou přípravou. Projdi si literaturu. Vždyť je známo nemálo fenomenálních případů, například z Druhé světové války, kdy lidé díky statečnosti a sebeovládání prováděli, zdálo by se, neuvěřitelné fyzické činy.

[1] *Morflot – Námořnictvo Ruské federace (pozn. překl.)*

A ty sám se podivíš možnostem, kterými vládne člověk pevné vůle. Ale vůli je třeba zocelovat svou vírou!“

„Promiňte, když se vrátíme k tomu, o čem jste již hovořil dříve… Co se děje v organismu, pokud člověk vědomě řídí své fenomenální schopnosti?“ zeptala se dívka.

„Zafunguje tentýž vnitřní mechanismus jako ve stresové situaci. Ale v tomto případě člověk vytváří takovou situaci jakoby uměle, zapojuje svou sílu vůle a víry a vystavuje tělo fyzické zkoušce. Je to zvláštní trénink mysli a těla. Pokud se trénovaný člověk někdy skutečně dostane do extrémní stresové situace, neztratí hlavu, nebude paralyzován strachem. Jak to? Protože v mžiku přepne vědomí na napracovanou, řekněme, vlnu a přijme veškerá nezbytná a přiměřená opatření k překonání tohoto nebezpečí.“

„A jak konkrétně je možné své tělo tak natrénovat?“ zeptal se někdo z nováčků.

„Nu, existuje mnoho různých způsobů, jak už jsem říkal – i pevnou vůlí, i speciálními duchovními praktikami. Nejjednodušší příklad tréninku vůle, kdy člověk překonává čistě psychologickou laťku bariéry vědomí, je to, co nyní předvádějí mnozí – chůze po rozžhaveném uhlí, skleněných střepech… Nebo si lehnou na prkno s hřeby či propichují kůži v různých místech, aniž by se objevil byť jen náznak bolesti. Při dané činnosti nedochází k žádným změnám pulzu, krevního tlaku, ba ani k reflexnímu zúžení zřítelnic, které jsou spolehlivým příznakem skryté bolesti.“

„Jak to, že chodí po rozžhaveném uhlí a nepopálí se?“ podivil se kdosi z mladých účastníků.

„Vůbec nepřemýšlí o tom, že se mohou popálit. Tito lidé se vnitřně připraví, soustředí se na pozitivní stimuly a klidně jdou. Plně si věří. Kromě toho je jejich přesvědčení posíleno i znalostí fyziky. Tak zapr-

vé popel na povrchu uhlíků má nízkou tepelnou vodivost. Za druhé už od 18. století je v medicíně znám tak zvaný ochlazující efekt. Podle této teorie má v tomto případě pot na chodidlech ochraňovat jdoucího po uhlí před popálením. Ale nejúžasnější na tom všem je – fyzika sem, fyzika tam – že po uhlí přejdou jen ti, kteří byli schopni překonat sami sebe a správně nastavit své vědomí."

„A jak je to s ležením na prknech s hřebíky?" zeptal se stejný mladý hlas.

„Je to tatáž fyzika! Velmi prostá. Čím více hřebíků, tím lépe se váha těla na jejich ostré špice rozloží. A čím nižší váha, tím menší pravděpodobnost poškození kůže. Mimochodem postel z hřebíků byla vynalezena už ve starověké Indii a vyžívala se nejen pro demonstraci lidských možností, ale i jako prostředek specifických seancí léčebné akupunktury. A znovu je u tohoto fenoménu hlavní pevná vůle a vyladění vědomí.

Ale to všechno jsou jen maličkosti ve srovnání s tím, co člověk může ve skutečnosti vědomě konat silou své víry s podporou různých psychologických a duchovních technik a praktik. Za období naší civilizace lidé v tomto oboru nashromáždili bohaté zkušenosti. Zvláštní vyladění vědomí bylo základem i v rituálech aborigenů přesvědčených o podpoře duchů všech jejich předků nebo asociujících se mocnými živly, zvířaty, i v religiózních rituálech různých náboženství a systémů výcviku indických fakírů, hlubších vnitřních stavech jogínů. A v neposlední řadě samotných mistrů bojových umění. Proč tyto psychologické techniky a duchovní praktiky existují v tolika různorodých variantách a v podstatě se nikdy nezatajují před lidmi toužícími poznat sami sebe? Protože jsou, nehledě na jejich efektivitu při projevování fenomenálních možností člověka, v první řadě

jen různorodými instrumenty pro zavedení vnitřního pořádku, kontrolou negativních myšlenek. A v konečném důsledku nashromážděním vnitřní síly Víry a Lásky, což je jedna z nejdůležitějších úloh každého člověka v tomto životě. Pokud se člověk opravdově zaobírá svým vnitřním, vypustí z hlavy veškeré smetí a postaví pro duši velkolepý palác, nejenže uvidí svět z perspektivy Lásky v jeho zcela nové interpretaci, ale změní ho podle svého přání k lepšímu. A tehdy se před ním otevřou skutečné fenomenální možnosti, které nemají srovnání se všemi výše zmíněnými triky podvědomí. Takže zaveďte si pořádek především ve svém myšlení a budete prostě ohromeni tím, jak se vše kolem vás mění.

Na našich lekcích budete mít možnost se seznámit se seriózními duchovními praktikami a psychologickými technikami. Právě dnes budeme rozebírat celý komplex starobylých technik, které se používaly nejen jako psychologické znecitlivovací metody, ale zároveň pomáhaly vnitřnímu duchovnímu rozvoji a sebepoznání člověka. Tyto techniky úspěšně nasazovali ve svých duchovních praktikách mnozí velcí mistři bojových umění i jejich žáci. Právě kvůli jejich jednoduchosti a efektivnosti jsou dostupné prakticky každému člověku, který tyto znalosti nabyl. Jak se říká, když se chce… Proto je může úspěšně provádět i ten, kdo dnes přišel poprvé. Ale dříve než bezprostředně přistoupíme k probírání technik samotných, pojďme si nejdříve vyjasnit, co je to bolest a zejména, jak na ni náš mozek a organismus reaguje.

Bolest pochází z osmdesáti procent z emocí a pouze z dvaceti procent z funkčních defektů organismu. Proto dosud nikdo na světě nemůže objektivně změřit bolestivý pocit. Bolest se nedá měřit jako krevní tlak ani skenováním, ani nejrozmanitějšími analýzami nebo diagnostickými metodami. Takže jediné,

co může udělat lékař je – vyslechnout si vaše nářky a podle nich na základě vašich subjektivních pocitů stanovit předběžnou diagnózu, určit následující vyšetření a pak doporučit další léčení.

Jak reaguje organismus na bolest? Po celém našem těle jsou rozmístěna volná nervová zakončení, takzvané nociceptory. Reagují na libovolné podráždění – tlak, teplotní změny, elektrický náboj a tak dále. Jsou přítomny ve všech tkáních. Jen v mozku ne. Proto je mozek k bolesti absolutně necitlivý.

Schéma předávání signálů bolesti je následující. Po podráždění nervových zakončení procházejí tyto signály nervovými vlákny až k míše. Odtud přecházejí do talamu – dispečerského mozkového bodu. Dochází k třídění na příchozí a výchozí signály. Pak postupují do limbického systému, ve kterém se formuje citová odpověď na bolest. A zde, jak se říká, je zakopaný pes (to je těch osmdesát procent), který štěká a žalostně vyje při každé vhodné příležitosti. Proto jste nejednou slyšeli mou radu – aby se utišila silná bolest, je nutné přepnout převládající vědomí, to znamená, odpoutat se. Ale mnozí ho svou vůli neudrží tak dlouho, zvláště je-li bolest pronikavá. Existuje efektivnější psychotechnika.

Předesílám, že bolesti bývají různé. Jedna věc je jednoduché poranění, druhá – tržná rána nebo intenzivní chronické onemocnění. Proto se nenechte unést a omezovat znecitlivujícím efektem psychotechnik, které vám předám. Je vždy třeba myslet na to, že libovolná bolest je především signálem organismu o nějakých vážnějších problémech. Blokujete-li bolest ve svém vědomí, odstraňujete následek, ale ne příčinu. Proto je nezbytné obrátit se na lékaře, je-li bolest spojena s nějakým narušením. U nepatrných ran, se kterými si poradíte sami, je určitě nutné provést kompletní soubor opatření, o kterých jsme mlu-

vili dříve. Mám na mysli poskytnutí první pomoci. To znamená zastavit krvácení, ochránit ránu antiseptiky před druhotným znečištěním a jejím zasažením mikroby a převázat. A pak směle znecitlivit vypracovanou technikou. Myslím, že je to jasné.

Tak tedy, komplex prapůvodních psychotechnik se skládá ze tří stupňů, řečeno současným jazykem, ze tří etap. První etapa je provedení vlastní psychotechniky. Je to zvláštní trénink vědomí, příprava na druhou etapu – meditaci. Tady nejsou potřebné speciální návyky nebo dýchání. Každý člověk může dosáhnout výsledků, včetně odstranění svých pocitů bolesti. Zde, na rozdíl od vám známého způsobu, je nezbytné naučit se nejen jednoduše odpoutávat, ale i přenášet dominanci vědomí z fyzického těla do duchovního nebo, můžeme říct, energetického, jak chcete. Každé cvičení je možné vykonávat v libovolné poloze těla. Dejme tomu, že člověk sedí, ruce mu spočívají na kolenou. Snaží se v duchu, aniž by zvedl své fyzické ruce, pouze pomocí rukou astrálních dotknout se palcem konečku nosu, sepnout ruce, roztáhnout je do stran a tak dále. Dále je možné situaci zkomplikovat – ležíte-li v posteli na zádech, zvednout fyzickou ruku nahoru dlaní od sebe. Takto. V tuto chvíli soustředíte veškerou svou pozornost na astrální tělo této ruky a položíte ho, kam chcete – na postel nebo pod hlavu. Musíte se hlavně zvlášť koncentrovat na astrální ruce, abyste zapomněli na fyzické. Pokud chcete, můžete si nastavit svůj vnitřní časovač, například ‚zapomenout na 5 minut', pak ‚zapomenout na 20 minut', na hodinu a tak dále. Následně je možné nechat fyzickou ruku v této poloze celou noc. Přičemž ráno v ní nebudete pociťovat ani tu nejmenší únavu."

„Ale zdřevění, přece se v ní naruší zásobení krví?" zapochyboval korpulentní, asi padesátiletý muž.

„K tomu nedojde, budete-li vše vykonávat správně. A to z toho důvodu, že se energetické tělo bude nacházet v přirozeném stavu. Fyzické tělo bez astrálu je jen robot, který můžete svými myšlenkovými příkazy naprogramovat i na jiné jevy. Pochopitelně, jestliže člověk nemá znalosti a své tělo týrá, tělo takový nápor nevydrží. Reálné fyzické možnosti jsou ve fyzickém těle přece jen omezené. Proto, aby bylo dosaženo uvedeného výsledku, jsou zapotřebí především cvičení duchovní… Takto v procesu vypracování dané psychotechniky dochází k tomu, že fyzické tělo nebudete pociťovat a energetické nebolí. Pojem bolesti jako takový zde není – je to úplně jiná fyzika. A to je právě ta vaše vlastní první pomoc!

Pokračujeme druhou etapou provedení velmi efektivní meditace. Ať byste se nacházeli kdekoliv, měli jakékoliv problémy, třeba fyzickou bolest, nervozitu, buď z nějaké nepříjemnosti v práci, při studiu, doma, vyžadující vyřešení v klidu, jasně si představte následující. Sedíte na vrcholku skály buď v poloze lotosu, nebo pokud to pro vás bude pohodlnější třeba se spuštěnýma nohama. Sedíte na skále a pozorujete své tělo, které se právě nachází pod ní, například stojí na koberečku u šéfa, sedí na přednášce, trénuje v tělocvičně nebo leží doma na gauči… A nepozorujete jen své tělo ze strany, ale soustředíte se výhradně na dobré myšlenky. Ze všeho nejlepší je provést na skále mnohým dobře známou meditaci Lotosový květ. Vašemu vědomí to umožní přepnout se na pozitivní naladění. Vědomí s pozitivním přístupem, navíc ve stavu meditace, dobře intuitivně vnímá. Ono ví o světě mnohem více než vaše ohraničené logické vědomí, proto vám napoví nejsprávnější – optimální vyřešení libovolného problému.

A nejenže budete pozorovat své fyzické tělo ze skály, ale budete slyšet vše, co se mu říká, a vidět vše

ne očima těla s jejich omezeným záběrem vidění, ale uvidíte kompletní obraz ze všech stran. Můžete si pohodlně vybrat libovolné místo, například se postavíte za záda vlastního těla nebo vedle svých přátel, nahoře, dole, z boku a tak dál, jak je libo. A co je nejdůležitější – když od vás tělo bude získávat tak obsáhlé informace, bude o mnoho moudřejší. A nebudou ho napadat jeho hloupé myšlenky. Protože tělo je přece jen tělo. Nebude-li kontrolováno, budou ho řídit instinkty živočišného původu. Stejně jako jste se v předcházející psychotechnice učili zvládat svou astrální ruku, v této meditaci se teprve učíte oddělovat své fyzické a astrální tělo. Vaší hlavní úlohou je naučit se vnímat se na skále a pozorovat své tělo ze strany.

A konečně – třetí etapa. Stejná meditace, ale už se učíte řídit své tělo vně těla. Takže nacházíte se na skále a pozorujete své tělo pod ní, přejete si, aby se zvedla například pravá ruka fyzického těla. Plně cítíte a vnímáte vaše astrální tělo na skále. Ale fyzické tělo, které se nachází pod skálou, nevnímáte a nepociťujete, jen vidíte, jak se vaše ruka na váš povel zvedá. Dále učíte tělo chodit, plnit složitější a velmi složité pohyby. A zatímco například vaše tělo v potu tváře aktivně trénuje v tělocvičně, vy v klidu pozorujete ze strany celý rozsáhlý obraz procesu tréninku. Nakonec se vaše tělo účastní boje, ale vy sedíte na skále a pozorujete boj ze všech stran. Ale nejenže sledujete, ale i rychleji reagujete, vydáváte tělu příslušné nezbytné povely. Protože v první řadě vidíte to, co jiní ne. Vidíte úder energetické protivníkovy ruky, který jeho fyzická ruka teprve následuje. Tak předvídáte každý úder a můžete reagovat. Energetická ruka protivníka, pokud neovládá speciální techniky, není pro žádného člověka hrozbou. V daném případě jde o příliš malou sílu. Fyzická ruka ale pro fyzické tělo hrozbou je. Takto si vždy stihnete připravit blok, zasa-

dit odvetný úder a vaše tělo se může pohybovat mnohem rychleji než tělo jiného člověka. Bylo to opětovně prokázáno, i já jsem vám to nejednou ukázal, že člověk je ve zvláštním stavu vědomí schopen dělat divy, rychleji reagovat v boji, zvedat břemena značně převyšující jeho hmotnost, pohybovat se desetkrát rychleji bez poškození zdraví a tak dále.

Celý tento komplex dávných technik je velmi jednoduchý a velmi efektivní, jen nesmíte být líní. Je to každodenní praktika. Kromě toho, že pracujete na Lotosovém květu, pečujete o vnitřní sílu Lásky, současně zdokonalujete svůj vnitřní svět a fyzické tělo duchovním tréninkem.

Tyto dřívější praktiky jsou užitečné nejen těm, kteří se zabývají východním bojovým uměním, ale i lidem, kteří jsou fyzicky zbaveni možnosti se pohybovat – invalidům upoutaným na lůžko. Pro ně je to šance, neboť jejich život dostane nový rozměr. Dokonce, i když nemají končetiny, mohou se naučit pozorovat vše, co je libo, astrálně se pohybovat, to znamená překonávat i překážky, které jsou nad jejich síly. Navíc se takto invalidé a ochrnutí lidé bez ohledu na to, že jejich nervy již nejsou funkční, mohou naučit ovládat svaly a jejich tělo se bude volně pohybovat. A tak to je! Neexistuje taková síla, která by mohla popřít sílu Boha nebo Boží vůli.

Vše závisí na vaší upřímné Víře a vašem vnitřním světě. Vždyť každá bolest je především výsledkem slabé stránky vaší víry a síly ducha. Jestliže si člověk zavede pořádek ve svém vnitřním světě, pak fyzickému tělu nezbude nic jiného, než následovat duchovno.

Neboť, ještě jednou opakuji, tělo – to je jen všeho všudy tělo, povoz. A vy jste jeho kočí. Ve vaší moci je tento povoz uvést do náležitého stavu a určit mu takový směr, který si sami vyberete.“

Tímto intenzivně informačním materiálem nechal Sensei těla trochu odpočinout a jejich majitele pozvedl na duchu. Pak ale znovu obnovil trénink v dynamickém rytmu, když přítomné lehce seznámil se silovou a dýchací technikou školy Katedo. Je třeba vyzdvihnout, že Sensei ovládal mnohé styly východních umění. Unikátnost jeho lekcí spočívala v tom, že člověk viděl naživo demonstraci různých stylů a vyzkoušel si je na sobě. Nakonec si zvolil ten, který se nejvíc hodil k jeho individualitě. Pak pokračoval vybranou cestou se Senseiovou pomocí a zároveň si rozšiřoval obzor poznání i v jiných praktikách demonstrovaných Učitelem. Sensei neustále tvrdil, že se ve skutečnosti ve všech stylech bojových umění skrývá jedna a táž vnitřní podstata, každý si prostě vybírá svou oblíbenou vnější formu.

Pro většinu přítomných ubíhal čas tréninku rychle a nenápadně. Pro Senseie byly tyto lekce také zvláštním odpočinkem, jak se říká, pro duši i pro tělo. Trénink je ale trénink, běžné každodenní věci však bylo třeba také řešit. Na konci lekce Sensei svolal své chlapce ze starší skupiny.

„Hoši, jednou jste řekli, že mi pomůžete."

„Sensei, kdykoliv, vždyť víš," s úsměvem odpověděl za všechny Voloďa.

I neúnavný vtipálek Ženka se nad takovým nečekaným návrhem podivil:

„Ha! Uprostřed léta napadl sníh nebo jsem se přeslechl?!"

Pro starší skupinu to byl opravdu vzácný případ, když je Sensei o něco požádal a teď se na ně rovnou obrátil o pomoc. Proto se kolem něj s neskrývaným nadšením a zvědavostí shlukli do pevného houfu a naslouchali navrhovanému plánu akce, jak zúčtovat s dotěrnou bratvou na tržišti. Vyslechli Senseie a pak v tichosti začali projednávat podrobnosti.

Je třeba poznamenat, že Sensei, dokonce i ve velkém kolektivu, vždy udržoval se svými žáky přátelské vztahy. A nehledě na všechny jeho hluboké poznatky a neobyčejné fenomény fyzických a duchovních možností, nikdy jim nedovoloval stavět ho do pozice nedosažitelného superučitele. Při každém takovém pokusu mařil tuto iluzi kultu osobnosti zemitým humorem, a tím nejenže vracel vědomí těch jedinců do obvyklého rytmu, ale pro mnohé se stal nejlepším přítelem, se kterým bylo všem příjemně. Také proto byly charakteristickými rysy hochů starší skupiny nakažlivý humor a přátelské tykání se Senseiem.

Voloďa, který při své vojenské službě propracoval nejednu operaci, se při projednávání plánu akce na chvíli zamyslel a s příchodem inspirace luskl prsty a řekl:

„Poslouchej, napadlo mě…“

Když si viditelně uvědomil, že mluví příliš hlasitě, přešel k šepotu. Když si ho ostatní vyslechli, začali se smát.

„Přesně, Voloďo, jsi chlapík,“ pochvalně řekl Sensei. „Zastavíš se u mě doma, dám…“

Andrej se nenápadný jako liška před kurníkem točil kolem skupiny, jako by procvičoval údery, ale i tak nepochopil, co Sensei Voloďovi dá. Doufal, že uslyší aspoň něco, co oblaží jeho uražené ego, i třeba jen jediné slovíčko o pomstě za tak nespravedlivě automobilovou barvou zamazanou dušičku. Ale ať se snažil, jak chtěl, stejně nepochopil, co je v plánu. A odposlouchávat to byla jeho jediná naděje. Ve vážných případech byla Senseiova disciplína taková, že každý věděl jen to, co podle jeho mínění vědět měl. Proto nikdo nevěděl všechno.

Jakmile s chlapci projednal plán, přizval Sensei Andreje a Valeru a dal jim odpovídající instrukce.

Později, když si vybral asi dvacet lidí toužících se podílet na uskutečnění plánu, vysvětlil v této hře každému jeho pozici a roli.

Po tréninku, když odešla základní skupina včetně administrativy Kassandry už zářící zítřejší odvetou, jako vždy začaly doplňující lekce pro starší skupinu. Chlapci se svědomitě činili s plným nasazením.

Ale nestačili se ani pořádně rozehřát, když tu se v tělocvičně objevila nezvyklá delegace. Vedli ji dva solidní muži středního vzrůstu. Jeden měl tvář evropského typu, druhý se zjevnými asijskými rysy. Spolu s nimi vešla i pětice silných mladíků. Soudě podle zevnějšku a vystupování, dva z nich byli žáky Evropana a tři Mongola – jak příchozí hosty kluci tajně pokřtili. Muži se s východní zdvořilostí nejprve poklonili Sensei, ale pak si s ním podali ruce. Mladíci se poklonili úklonou bojovníka. Sensei hosty srdečně přivítal, očividně je znal delší dobu. Když se lámanou ruštinou s Mistrem na něčem domluvili, dali muži svým hochům dispozice, každý ve svém jazyce. Evropan hovořil jazykem zjevně patřícím k románským, něčím připomínajícím španělštinu nebo italštinu. Ale Mongol, nehledě na tajně udělenou přezdívku, hovořil jazykem turkickým, podobným altajskému. Učedníci jim odpověděli úklonou a odebrali se k šatně. Sensei dal svým žákům znamení, aby se přemístili do pravého rohu tělocvičny.

„Poslyš," žduchl Ženka do svého přítele Stase, „nezdá se ti, že tito cizinci již naše skromné obydlí navštívili? Jestli mě paměť neklame, bylo to asi před čtyřmi lety. Když už nikdo, tak támhle ten – zcela jistě."

A kývl Mongolovým směrem.

„Ano," potvrdil Stas a pozorně se zadíval na muže. „Podobá se mu… Ale jestli je to on, tak nastane grandiózní podívaná!"

„To tím chci říct!"

„Tak, vypadá to na individuální trénink, že?!“ rozhořčoval se žertem starší sempai Viktor.

„Přesně tak,“ připojil se svým basem ke konverzaci Voloďa.

Ostatní také pokyvovali hlavami. Pak si vyměnili pohledy a všichni se s úsměvem zadívali na Viktora.

„Zase já,“ zasmál se. „Mám vás přečtené. Budiž, zeptám se Senseie na svolení být přítomni.“

„Běž, běž,“ ponoukal ho Ženka. „Kdy něco takového uvidíš? V životě se stává všelico, ale s léty řidčeji a řidčeji. Že jo, Stasi?“

„O čem to mluvíš?“

„Pořád o tom samém, starče, pořád o tom samém,“ poplácal Ženka přítele po ramenou a udělal komickou soucitnou grimasu.

„Á, tak že ty…“

Za pět minut, když už sportovní lavičky obsadili novopečení diváci, vběhlo do sálu husím pochodem pět bojovníků v podivném oblečení, které se nepodobalo ani jednomu ze známých sportovních oděvů populárních škol. Měli široké šedé kalhoty, připomínající šaravary. Horní díl stejné barvy se nejvíce podobal zkrácené podpásané mnišské říze s kapucí a širokými rukávy. Toto pozoruhodné kimono vypadalo zvnějšku jako hrubá pytlovina, utkaná ze silných hnědých nití. Vyběhli do sálu ze šaten bosí.

Muži jim něco řekli svým jazykem, patrně povel trochu se rozhýbat. Bojovníci se poklonili svým Učitelům a Sensei, přistoupili k dechovým cvičením a pak bezprostředně k rozcvičení. V následující demonstraci nezvyklé ohebnosti, pružnosti a virtuózního ovládání těla přihlížející kluci viděli vrchol dokonalosti, což fungovalo i jako neotřelá stimulace jejich osobního růstu. Bojovníci se pohybovali neuvěřitelnou rychlostí. Vypadalo to, že diváci sledují zrychlený film, složený jen z nejlepších záběrů.

„Jak můžou vůbec tak dlouho vydržet, s takovou rychlostí, s takovou ohebností a grácií?“ nepřestával se tiše podivovat Viktor.

Celá starší skupina byla zjevně v lehkém šoku už jen z rozcvičky hostů.

„No,“ zádumčivě pronesl Stas, který se očima snažil držet krok se zahřívacím sparingem. „Stačí jeden chybný pohyb – a konec, ruka rozetne tělo jak cigaretový papírek… Podivná technika. Jaké styly používají?“

„Nevím,“ pokrčil rameny neúnavný smíšek Žeňka. „Na rozdíl od nich znám kung-fu, taekwon-do, judo, katedo a ještě mnoho dalších děsivých slov. Není nutné, abych s nimi bojoval. Sám si lehnu na podlahu a budu počítat do deseti!“

Kluci se zasmáli tak upřímnému doznání mladíka, který bez dechu sledoval neuvěřitelné scény. Někdy je i pro v daném oboru zkušené lidi užitečné uvidět, že existuje někdo dokonalejší než oni, a to i proto, aby se nedopouštěli iluze sebeklamu. Našim hochům se prostřednictvím hostů otevřela úplně nová úroveň individuálního poznání. Proto každý pozorně sledoval pohyby těchto lidí a snažil se zapamatovat ty nejvýraznější momenty.

V té chvíli stál Sensei s muži stranou a pozorovali počínání bojovníků. Něco tiše projednávali. Pak Mistr kývl souhlasně hlavou, muži několikrát tleskli a ukončili rozcvičku. Zatímco bojovníci prováděli dechová cvičení a dostávali tak těla do klidového režimu, Sensei odešel do šatny. Vrátil se s jakousi šedou tkaninou v rukou, která se podobala látce kimon bojovníků. Cestou ji roztřepal a začal ji na sebe navlékat. Jeho oděv připomínal dlouhý plášť – kaftan s pásem a širokými rukávy.

„Páni!“ obdivně pronesl Žeňka. „Opravdu teď na vlastní oči uvidíme styl Starý láma?!“

„Opravdu myslí ten styl?“ ujišťoval se nováček v jejich skupině.

„Ano, ano,“ odpověděl Stas spěšně a nespouštěl z Mistra oči.

Sensei se přiblížil k mužům a řekl:

„Dobrá. Nejdříve prověříme fyzickou přípravu. Úkol je takový – provedou atak na plný kontakt libovolným způsobem podle jejich výběru, kolektivně nebo individuálně. Podíváme se, čeho jsou schopni.“

Evropan si s Mongolem vyměnili pohledy a srdečně se usmáli, jako by porozuměli něčemu, co nebylo řečeno nahlas. Pak každý přeložil do svého jazyka Senseiova slova, a tím svým mládencům objasnil úlohu. Na závěr si na znamení souhlasu oplatili úklony.

Ženka udělal rozpačitou grimasu a pronesl: „Sensei si asi dělal srandu, když mluvil o kolektivním boji s těmi mimozemšťany, že jo?“

„Chceš pravdu? Nebo jak to bylo doopravdy?“ žertoval Stas.

„Zajímavé,“ uchechtl se Viktor. „Jak povedou kolektivní boj, když si, u všech všudy, navzájem nerozumí?“

„A rozumět čemu asi?“ ironizoval Ženka. „Ono je tomu jak v životě – čím míň myslíš, tím víc je stejně smýšlejících. Chápeš, drahý člověče!“

Mezitím, co si diváci pološeptem vyměňovali repliky, si Sensei přehodil kapuci svého hávu a zaujal zvláštní postoj, podobný unavenému poutníkovi opřenému o hůl. Mezi diváky se nesl tichý nadšený šepot: „Starý láma, Starý láma, Starý láma…“ Jako jeden všichni strnuli a zatajili dech. Bojovníci nehleděli na jazykové bariéry a názory publika a obklopili Senseie ve velkém kruhu, jednali jako sehraná skupina. Jakmile zaujali pozice, začali se bez jakéhokoliv pokynu pohybovat po jeho obvodu. Navzdory sku-

tečnosti jak různí byli, spolupracovali skvěle jako jediný mechanismus. Divákům bylo jasné, že všichni tito lidé nepochybně trénovali stejnou techniku. Ale co je to za technika, styl nebo škola, nevěděl nikdo. Nekorespondovala ani s jedním ze známých směrů populárních škol nebo stylů. Bylo to něco neobvyklého. Bojovníci se začali pohybovat zdálky, ve spirále, měnili polohy, střídali ruce, jako by spřádali Senseie do jakéhosi neviditelného vířícího uragánu. Jejich rychlost prudce vzrůstala, nabírala synchronně na obrátkách. Divákům se ze všech těch pohybů dělaly mžitky před očima. Usilovně mrkali, aby se vidění trochu stabilizovalo, ale marně. Nakonec už z bojovníků viděli jen jejich siluety prudce se přibližující k Sensei. Mistr stále zachovával stejný postoj a nepodnikal žádné manévry. Rychlost bojovníků neočekávaně prudce vzrostla a spirála se bleskově sevřela do smrště neviditelných smrtících úderů. A stalo se něco nevídaného. Nikdo z diváků, fascinovaných bleskurychlým přemístěním, nezaregistroval, zda se Sensei pohnul nebo ne. Ale v momentě střetu bylo zřejmé, že bojovníci, bez ohledu na jejich sílu a početní převahu, narazili na něco mnohem mocnějšího. Hned v následujícím okamžiku se rozletěli do stran jako hroudy hlíny při zničujícím výbuchu. Diváci ani nepostihli, co se tam vlastně stalo. Zůstal jim jen obrázek, jak bojovníci už leží na podlaze a Sensei stojí v téže pozici unaveného poutníka, opírajícího se o imaginární hůl.

Nastala malá pauza, nehybní pozorovatelé zkameněli. Sensei opustil svůj zamyšlený postoj, prohlédl si ležící chlapce a přistoupil k mužům. Začali o něčem tiše diskutovat. O chvíli později se pohnuli i bojovníci a projevili známky života. Následně popadli druhý dech a diváci zůstali zírat neméně udiveně. Nehledě na zjevně enormní sílu úderu, přišli hoši

rychle k sobě a věnovali se vykonání nějakých zvláštních dechových technik. Stačilo jim ani ne pět minut, aby byli znovu ve formě.

„Pochopil jsi něco?“ tiše se zeptal Stase Ženka.

„Že se ptáš…“

„Mám teď stav zvaný – udeří-li tě na pravou tvář, nastav levou, čelist se dostane na místo.“

„Tak, tak,“ potvrdil Voloďa. „Nedostává se slov, ani výrazů… No nic, Ženo, s léty budeš tohle také tropit s lehkostí.“

Ženka si hraně vzdechl:

„S léty?! Přirozeně, že se s léty stane vše lehčí – budou se lehčeji čistit zuby, lehčeji se budou česat vlasy, lehčeji se bude ohlížet za ženami…“

Hoši se zasmáli, vraceli se k obvyklému rytmu svého vědomí. Mezitím Sensei diskutoval s muži a periodicky souhlasil s jejich míněním. Párkrát sklouzl pohledem na jednoho z bojovníků Mongola.

Posléze, když hoši obnovili síly, provedli obvyklé úklony Učitelům a Sensei, a dali tak najevo svou připravenost k následující zkoušce. Mongol okamžitě rozevřel svou sportovní tašku a vytáhl odtud pět mečů nezvyklého druhu, pečlivě zabalených do šedé tkaniny. Tvarem připomínaly zkrácenou tureckou šavli. Mongol meče starostlivě rozbalil a každému z bojovníků jeden svěřil. Sensei následně kývl na muže a ti dali svým žákům instrukce. Po jejich vyslechnutí se mladíci znovu uklonili a odešli spolu se Senseiem zaujmout pozice.

Mistr přešel ve svém nenapodobitelném oděvu mnicha poutníka doprostřed sálu a znovu zaujal onen neobyčejný postoj. Bojovníci s meči se rozmístili kolem něj. Všichni pozorovatelé opět znehybněli a zatajili dech. V sále nastalo dokonalé ticho. A vtom se stalo něco opravdově zdrcujícího, doslova v mžiku. Čtyři bojovníci se zároveň vrhli do útoku, pro svůj

manévr použili neporazitelnou variantu. Dva z nich nejprve prudce uskočili dozadu, aby odpoutali pozornost. Zbývající dva současně z druhé strany udeřili z nízké pozice, nelítostně se meči sápali na cíl. Prakticky současně zaútočil i první pár. Před takovým křížovým napadením není kam uhnout.

Diváci omráčeně sledovali dění v sále. Za několik vteřin prožili celý život, celou škálu pocitů – zděšení, bezmoc, bezradnost, hněv, šok, údiv, nadšení, hrdost a obdiv. Na začátku tak neočekávaného útoku se jejich srdce jednoduše sevřela strachem ze ztráty Mistra, vždyť vyjít živý z těchto kleští se zdálo být prostě nemožné. A následující okamžik je donutil ztuhnout úplně. Uviděli, jak doslova tisíce rukou meči prořalo… prázdnotu, jen šedou siluetu, která se v čase měřeným v milisekundách rozfázovala v násobcích svého pohybu. V neuvěřitelné rychlosti se dokonce nestačil vychýlit ani lem její tuniky, aby uskutečnil svůj nenucený pohyb. Rychlost přesáhla meze natolik, že přinutila pozorovatele téměř současně trhnout hlavami, jako by si chtěli spojit vjem s obrazem z úplně jiné reality právě zachycené mozkem. Když se jim podařilo přijít k sobě a obnovit obvyklou formu vidění, s údivem zjistili, že se Sensei nachází vně epicentra útoku, mimo kruh. Provedl bleskurychlý protiúder, v mžiku zneškodnil čtyři bojovníky tam, kde se nacházeli, znovu zaujal postoj Starého lámy a zůstal stát zády k pátému.

Tento mladík se od samého počátku nepokusil zaútočit. I když teď měl reálnější šanci zasáhnout cíl, než kdokoliv jiný z pětice. Vždyť se Sensei k němu otočil zády, fakticky vystaven úderu. Ale chlapec místo útoku rychle obrátil svůj meč, uchopil ho za špici čepele a natáhl ruku k Poutníkovi, hlavu skloněnou. Nastalo napjaté ticho. Nikdo z přihlížejících v sále se ani nepohnul, přítomen tak uchvacujícímu momen-

tu. I Mongol a Evropan stáli jako sochy a očekávali vyřešení situace.

Sensei se pomalu otočil a pozorně se na hocha zadíval. Ten sklonil hlavu ještě níže. Poutník uchopil levou rukou meč za jeho rukojeť a provedl plavný pohyb, schoval ho za svou paži do početných záhybů šedého roucha a pak, v následujícím okamžiku, jej tímtéž plavným pohybem za jeho rukojeť vyjmul, to už pravou rukou zpoza paže zleva. Jediné, co stačili diváci zahlédnout, byl neobyčejný odlesk rukojeti, nepodobné ani oceli, ani stříbru.

Mongol a Evropan si k nim pospíšili. A sotva se Mongolův žák dotknul rukojeti, přehodili přes meč zlatistý brokát. Hoch se zvláštní něžností a pečlivostí zabalil drahocenný dar a uchoval jeho skutečný vzhled v tajnosti před ostatními. To, že to byl tvarem tentýž meč, se dalo uhodnout jen podle kontur ovinuté látky. Bojovník ho přitáhl k sobě, hluboce se uklonil Sensei, Mongolovi a Evropanovi. Ti se mu v odpověď uklonili také. Sensei nečekaně promluvil jakýmsi cizím jazykem, který připomínal melodický ptačí zpěv. Byl to velmi záhadný jazyk – nepodobný ani jednomu ze známých. Sensei ho nicméně ovládal plynně, jako by jím hovořil celý život. Po jeho řeči Mongol a Evropan také tímto jazykem něco málo „zatrylkovali“. Následovaly vzájemné poklony. Bylo zřejmé, že výběr definitivně skončil.

Ostatní čtyři bojovníci se probrali, uvedli se do pořádku a odevzdali meče Mongolovi. Uklonili se Sensei, Učitelům, pátému hochovi a běželi se převléct. Muži se shromáždili a prodiskutovávali průběh boje. Ale Vybraný nespěchal, šel k šatně pomalu a tiskl k srdci tolik pro něj cennou věc. Až nyní bylo zřejmé, jak mládence přemohly emoce, zvláštní rozechvění a vzrušení, které se dosud snažil potlačit. V jeho jasných rozzářených očích stály slzy ra-

dosti z vítězství, v první řadě nad sebou. Vypadalo to, že nevnímá ani tělocvičnu, ani publikum, v myšlenkách se nacházel v úplně jiné realitě. Hoch prostě zářil štěstím. A tento jeho stav nepozemského vytržení bezděčně přešel na diváky. Když procházel kolem nich, seděli ani se nepohnuli a provázeli nadšeným pohledem člověka, který se doslova za několik vteřin v jejich očích stal nejen hrdinou, ale i živým příkladem dokonalosti člověka Bojovníka.

Po odchodu hostí se hoši snažili podrobně vyptat Senseie na to, co viděli. Mistr jim nikdy neodmítl objasnit všechny fenomény a techniky, které na hodinách ve výuce demonstroval. Ale tentokrát, když uslyšel jejich dotaz: „Co to bylo?“ odpověděl:

„Neurazte se, hoši, ale přesto, že jste moji přátelé, pravdu vám říci nemohu a lhát se mi nechce. I tak jsem vám prokázal obrovskou laskavost, že jste se mohli dívat.“

Kapitola 8
Represálie rozvrácením vztahů

Nedělní den byl slunečný a jasný. Andrej s Valerou přijeli na trh místo svých prodejců o trochu dříve. Rozmístili své barvy a laky jako obyčejně, jako by se včera nic nestalo. Sousedé prodejci jen pokyvovali hlavami a někteří si mnuli ruce v předtuše očekávané podívané. Na každém tržišti se vždy dají najít podivní týpci, kteří si vychutnávají požitek z cizího hoře.

Před desátou hodinou hoši uviděli k tržišti přijíždět zahraniční auta, stejní muži kavkazské národnosti dorazili ve stejném počtu… Sensei, který se měl podle plánu dostavit, tu ještě není. A oni už jsou tady, šklebí se, přibližují… A Sensei nikde. Pět z nich si stouplo proti pultu, ostatní zůstali opodál.

„Achoj, chcípák! Vidim, žes přijel. A gde maš svoj krov?“ zeptal se Brigadýr.

„Ano, je na cestě. Ještě není deset,“ omlouval se Andrej a pohledem ustavičně hledal Senseie.

Muž stojící vedle Brigadýra náhle prudce vymrštil ruku směrem k Andreji, klamavě imitoval úder – a podíval se demonstrativně na hodinky. Andrej se instinktivně sehnul a vyvolal tak chechtot hordy.

„Ano, chcípák, ty maš eště celych tři minut…“

V tom okamžiku se Sensei, spolu s impozantně působícím Žeňkou a Stasem vydělili z davu. Sensei

nesl v rukou otevřenou plechovku s barvou. Postavil ji před Andreje, evidentně s nejposlednější kapkou trpělivosti.

„Jen se podívej, podívej se, cos mi včera prodal!“ vyjel Sensei hněvivě na Andreje a hrál nespokojeného zákazníka.

„To že je barva? Hajzle! Tomu říkáš kvalitní nátěr?! Podívej se, co je v ní písku!“

Banditi se zachechtali. Brigadýr prohlásil:

„Tak ty, chcípák, si eště i fušer! Co?! To nam zaplatíš dvojitu taxu!“

Sensei tyto výroky ignoroval a pokračoval:

„Vrať mi moje peníze nebo ti to tady rozmlátím!“

Kolem se začala shromažďovat skupina zevlounů.

„Cos to říkal? O záruce!? Taková barva se nehodí ani na Záporožec. Leda tak na tvůj chamtivý ksicht!“

„Ale to, to je dobrá barva,“ koktal omluvně Andrej. „To se k vám asi dostala nekvalitní plechovka… Vyměním ji…“

„Tak vyměníš?! Dej sem peníze!“ chytl ho Sensei za klopy a zatřásl s ním. „Já ti taky něco ‚vyměním‘ – z tohohle tržiště ti udělám noční můru!“

Sensei hrál tak přirozeně, že Andrej začal pochybovat o jakosti barvy. Dokonce ji promíchal klacíkem, aby ubránil své přesvědčení.

„Vždyť se podívejte, je čistá…“

„Tak čistá?!“ Sensei vzal klacík a hrábl hlouběji.

Na hladině se skutečně začal objevovat písek. Andreji se oči rozšířily hrůzou. Z neznámého důvodu si pomyslel, že celá nedávno prodaná série mohla být stejně vadná.

Útočníci také se zájmem nahlédli do plechovky.

„Možna to je fakt vadna piksla,“ pomyslel si nahlas Brigadýr, evidentně se v automobilových barvách vyznal. „Fyrma na etiketě je solidni a značeni s ražba továrni…“

„Co ty, tlamo, chceš říct, že jsem tam ten písek nasypal sám?!“ obořil se Sensei na Brigadýra.

„Tlama je kdo? Tlama sem ja? Ty dekuj se pryč, než tobě kosti všechny přelamu!“

„A ták, vy zmetci, tenhle vám dělá krov?! Takže kvůli tvým prašivým ovcím jsem si doničil auto! Tak já ti teď tou barvou přemaluju fyziognomii!“

Sensei Brigadýrovi zamával plechovkou před očima. Dlouho se nerozmýšlel, plavně si ji přehodil do pravé ruky, čímž odvedl protivníkovu pozornost a následně ho levou rukou udeřil do břicha. Poté nešťastná plechovka prudce dopadla na Brigadýrovu hlavu. Zatímco Sensei ztvárňoval „tržištní vendetu“, Žeňa se Stasem hladce eliminovali Brigadýrův doprovod. A… vypukla mela.

Zbytek Kavkazanů se vrhl chránit své lidi, a tu se z ničeho nic objevili, jako by ze země vyrostli, hromotluci atletických postav. Sevřeli kavkazskou skupinu do těsného kruhu a začali je tlouct, jak se říká, s plnou vervou. Obyčejnou rvačkou by děj bylo možné nazvat jen zčásti, protože masakrem jasně prokmitávaly zcela cílené profesionální údery.

Nikdo si v té vřavě nepovšiml, že z pole boje zmizel Brigadýr a jeho dva pomocníci. Jejich bezvědomá těla byla naložena do připravených aut a odvezena neznámo kam.

Když dali tlupě lumpů dostatečně za vyučenou, rozplynuli se neznámí muži v davu. Bratva také rychle zmizela v zákoutích trhu a cestou si lízala rány. Náhle opuštěné místo boje se zaplnilo plynule se pohybujícím lidským davem. Vše skončilo zcela triviálně.

*
* *

Brigadýr se probral a nechápal, kde se nachází. Pod nohama bylo nebe a svítilo slunce. Všichni ko-

lem stáli na hlavách. Jeho tělo se pohybovalo vpřed a vzad. V závoji zastřeného vědomí, které mu z neznámého důvodu právě v této chvíli vydalo informaci o reinkarnaci načerpanou kdysi z hrůzostrašného filmu, uvažoval svým rodným jazykem: „Snad jsem se náhodou nestal červem? Tělo se mi podivně hýbe. Zem – á, tady je, mám těsně u nosu. A všichni lidé kolem jsou obrovští, obrovští a vzhůru nohama. To ne, co za pohromu se mi přihodilo… ČERVEM?! Fuj! Čímkoliv jiným, jen ne tím bezvýznamným, slizkým tvorem. Za co jsem trestán? ZA CO–O–O?!!!“

V tu chvíli z otevřeného auta zazněla píseň Vysockého:

Můžem si dělat naděje
na převtělení v hro–o–bě.
Možná, že lepší ale je
bejt prostě slušnej člo–o–věk.[1]

Brigadýr potřásl hlavou, zamrkal, definitivně se probudil a vědomí se mu zcela vrátilo. Jeho tělo bylo svázané tlustým provazem a zavěšené za nohy na ohromné větvi stromu uprostřed palouku. Když mu to došlo, dokonce si s ulehčením oddechl. Podle jeho mínění to bylo lepší, než se cítit jako odporné slizké stvoření. Pocit úlevy ale neměl dlouhého trvání. Najednou pochopil, že jeho nynější stav svázaného homo sapiens je ještě horší než jako volně se pohybujícího červa. Pomocníci viseli nedaleko se strnulými grimasami hrůzy. Opodál stálo několik silných chlapů ve sportovním oblečení, ale svým vzhledem nic dobrého neslibovali. Tiše rozmlouvali mezi sebou a s tím chlápkem, který se s plechovkou barvy vrhnul na bratvu. Když viděl, že ho nikdo nebije, ne-

[1] *překlad Milan Dvořák, Píseň o stěhovaní duší, 1997*

mrzačí a vůbec si ho nevšímá, jako by byl hromada hnoje, rozhodl se Brigadýr předvést svým kámošům opravdové hrdinství:

„Ej, vy… co, bojite se? Svazanych? Jako sraby?“

Jeho dalšímu láteření nebylo souzeno zaznít v plném rozsahu. Jen co Brigadýr zareptal, dostal od nejbližšího vazouna tak přesnou a tvrdou ránu, že se mu k vyraženému dechu nádavkem roztančily hvězdičky před očima. Došlo mu, proč jeho pomocníci s vydělenými tvářemi tak zarytě mlčí. Od toho momentu v Brigadýrovi stále více a více sílila špatná předtucha. Úplná nejistota byla ze všeho nejhorší. Do hlavy se vkrádaly ty nejčernější myšlenky, které se mohou zrodit ve vědomí člověka žijícího dlouhou dobu v raubířské smečce „vlků“: „Kdo jsou, kurva? Mafie? Policajti? Vymahači? Noví Rusové? Nebo prostě banda pitomců, co neuznává žádné autority a utlačuje všechny kolem? Za co se mě chystají sejmout? Za piksli automobilové barvy, které jsem se dokonce ani nedotknul?“

V tu chvíli pomalu vyjel zpoza zatáčky okázalý Mercedes a zastavil vedle aut. Jeden z mužů si pospíšil a úslužně otevřel zadní dveře. Z drahého vozu důstojně vystoupil postarší člověk, v jehož tvářích byla vtisknuta veškerá krutá zkušenost školy zločinu. Drsné, tvrdé rysy. Zastrašující pohled. Byl nevysokého vzrůstu, poněkud pohublý. Brigadýr zíral na jeho oblečení, odlesky zlatého řetězu a drahý prsten a pochopil, že je v maléru. K uchu se mu donesl uctivý šepot rozestupující se skupiny: „Topič… Topič… Samotný Topič.“ Dokonce i chlápek z trhu uctivě sklonil hlavu a ustoupil dozadu, zjevně tak zdůrazňoval svou úctu k tomuto člověku. Zároveň z vozu vystoupili dva obrovští solidně oblečení bodyguardi. Nejhorší Brigadýrovy prognózy se začaly prudce naplňovat. A když uviděl Topičovy ruce, krve by se v něm nedořezal. Byly kompletně posety tetováním s daty od-

souzení. Topič k němu přistoupil blíže, mlaskl a čistokrevným zločineckým žargonem mu začal objasňovat mrzká místa v životě nicotné nuly zavěšené na stromě. Brigadýrovi naskočila husí kůže. Nebylo žádných pochyb – před ním stál skutečný nejvyšší Kápo. S každým dalším slovem Kápa se obavy nešťastného zavěšeného vlastními myšlenkami několikanásobně umocňovaly. A nakonec uslyšel onu reálnou hrozbu, které se v tomto životě bál nejvíce: „Na kusy tě rozřežu! Z kůže stáhnu, ty červe, před očima tvých lidí…“ – a Brigadýrovy nervy to nevydržely:

„Kápo, prosim! Sakra, já, jsem nevinny… Já, dam tomu muži svoji káru namisto te barvy… Vždyť ta tržnica ani neni náš rajon…“

„Ovšem že není tvůj, hovado. Je můj!“

Brigadýrovi se rozšířily oči a na hlavě se mu zježily vlasy jako jeden, když mu došly důsledky té novinky. Pochopil veškerou hrůzu vzniklé situace a s novou silou začal kvílet, málem že nebrečel:

„Kápo, Kápo, odpusť! Kápo, jsem nevinny! Mně donutil. To je proti vůli moji. Však já ani nevěděl… já nevěděl, že tvuj! Kápo, ja budu robit na tebe sto let! Odpusť!“

„Kdo?“ ucedil Topič.

„Vovka Nyndža. To on mně zažadal,“ – a rychle se opravil, „on mně donutil najet na tvoje chlapy. To všecko on! On!“

„Kontakt?“

„Ano, hned…“

Brigadýr si rychle vybavil Ninjovu domácí adresu, adresu do práce a dokonce i tu, na které bydlela jeho milenka. Když už bez zajíkání chrlil telefonní čísla, Topič si odplivnul a prohlásil:

„Dobrá, hajzle, požij! Však zkřiž mi, zmetku, někdy cestu, a já zaživa pohřbím tvoje zbičované tělo do soli, ale před tím…“

„Ďakuju, Kápo, ďakuju…“

Brigadýr dokonce sešpulil rty a pokusil se natáhnout k jeho ruce, aby ji políbil. Zapomněl však, že je svázaný a visí. Vypadalo to velmi komicky. Topič štítivě ruku odtáhl:

„Odpal, šmejde!“

„Ďakuju tobě, Kápo, ďakuju,“ opakoval Brigadýr jako zaklínadlo a stále nemohl uvěřit, že ho nechali naživu.

Topič usedl do svého vozu a sotva znatelně pokývl hlavou směrem ke skupině. Zároveň s ním nasedla i jeho ochranka. Auto odjelo z palouku a zmizelo za zatáčkou nezpevněné cesty kolem hranice lesa.

Zachmuření muži se přiblížili, přeřízli lana a hodili na zem nůž, který vzali jednomu z pomocníků.

„Rozvažte se sami, nebudeme si o vás špinit ruce…“

Nasedli do aut a odjeli.

Brigadýr se zmítal a kroutil v pokusech osvobodit se z provazů a kdo ví, proč si pomyslel, že vlastně vůbec není tak špatné být červem. Když už nic, žije si klidně pod zemí, dokonce i tehdy, když ho osud bezcitně trhá vejpůl.

*
* *

Mezitím auta „silných chlapů“, čili Senseie a jeho hochů, dojela k místu, kde je očekával Mercedes. Sensei s Voloďou do něj rychle přesedli a vyměnili si tak místa s „bodyguardy“.

„Nu, strýčku Váňo, jsi chlapík,“ řekl vřele Sensei a potřásl Topiči rukou.

„Snažil jsem se,“ zasmál se strýček a sundával zlaté šperky.

„Pamatuju si Voloďu, když ještě takhle malý běhal po našem dvoře, ale už tehdy měl dobrou hla-

vu. Ne nadarmo se stal velitelem. Takže pro něj a pro dobrou věc – rád jsem posloužil."

Voloďa vytáhl spod sedadla čtyři lahve vodky a podal je Topiči:

„Jak bylo dohodnuto… Eh, strýčku Váňo, ty jsi světový chlapík! Pěkně jsi to rozehrál. Myslím, že se strachy podělal…"

„Nu, mohl by se podělat víc," spokojeně odpověděl strýček Váňa. „Příjemněji se mi pracuje na čerstvém vzduchu, smradů si užiju v práci až dost."

Všichni se zasmáli při vzpomínce na Brigadýrovo skučení a na pokus políbit mu ruku.

Strýček Váňa skutečně pracoval jako topič. Stalo se, že značnou část svého života strávil ve vězení, hlavně v mládí a z hlouposti. Když mu Voloďa navrhl, aby si zahrál na Kápa, s potěšením souhlasil. A proč by ne, vždyť pár takových dobráků v base viděl. A samotného ho zajímalo, jak bude vypadat coby Kápo. Proto tu roli sehrál ze srdce. Škoda jen, že se přátelé, se kterými popíjel, této „tajné operace" nezúčastnili. Takto mu z příběhu o jeho neuvěřitelném převtělení neuvěří ani slovo.

Sensei dopravil spokojeného strýce Váňu do práce a ihned se vydal za Vovkou Ninjou. Tohoto bývalého karatistu znal osobně ještě z dob sportovní činnosti. Ninja otevřel dveře s ospalou tváří, ale když uviděl Senseie, přátelsky zahalekal:

„Ohó, taková návštěva! Brachu drahý! Už jsme se neviděli sto let!"

Mohutná rána do čelisti vyzula Ninju z pantoflů a umožnila mu prohlédnout si špínu na stropě z nezvyklé blízkosti. Přeplachtil několik metrů chodby a tvrdě přistál na zádech. Ten úder v sobě nesl výmluvné sdělení – škodil jsi, velmi škodil. Hned za Senseiem vstoupilo několik dalších lidí. I když sám bývalý sportovní parťák byl pěkné kvítko, jeho skupina

v Ninjovi budila větší hrůzu. Pochopil, že se k pistoli nedostane, zápolit a hrát si na nechápavého je nesmyslné a vlastnímu zdraví krajně nebezpečné. Proto hned začal říkat to, co od něj čekali:

„No co, synci?! Co – myslíte si, že sundat vaše kiosky bylo z mé hlavy…?“

„Kdo?“ Sensei vyřkl to slovo tak hrozivě, že Ninja bezděčně ucouvl.

„Toma… Toma to chtěl. Strčil mi svazek zelených pro kluky a řekl ‚musíš‘…“

Dál horlivě pokračoval, usilovně se snažil vše svést na svého „zákazníka“ a zachránit si vlastní kůži. Ale Sensei už ho neposlouchal.

„Takže,“ uťal ho, „bude to takto… Tomovi o mé návštěvě ani slovo. Prostě mu řekneš, že moji hoši nakopali zadek tvým… Jestliže ale plácneš něco navíc, pak si nestěžuj. V tom případě se náš následující rozhovor, ten poslední, odehraje na hřbitově.“

Ninja jen pokýval hlavou. Po takové „dohodě“ se nezvaná delegace vzdálila a definitivně mu pokazila náladu na celý den. Ninja vstal z podlahy. Když odezněly zvuky kroků, vybuchl emocemi a výhrůžkami, které rozvibrovaly vzduch prázdných místností. Ale mávat pěstmi po bitvě je, jak známo, věc nevděčná a neužitečná.

*
* *

Zvěsti, zvláště zločinecké, se šíří rychleji než infekce. Už v pondělí hnal Toma své auto k Ninjově kanceláři, rozčilením ho zaléval studený pot. Mučila ho jedna jediná otázka týkající se jeho osobní bezpečnosti a drahocenné „kariéry“ – ví Doktor, že to napadení bylo na jeho objednávku? Přesněji, nebyla to jeho objednávka, ale Bulbova. Ale Ninjovi dal peníze on… Na té otázce závisela veškerá Tomova „svět-

lá budoucnost“. Vždyť ty nejbrilantnější myšlenky týkající se Asociace čerpal právě ze Senseiových úst a ohromoval jimi, když je následně vydával za své vlastní. Ale jestliže se Doktor dozví… Pak všechno úsilí dostat se ke Kronosovi může jít do háje. Říká se – neřež větev, na které sedíš. „Proč jsem to nepředvídal? Jak se to stalo? Měl jsem se pojistit,“ lámal si hlavu Toma.

Čím blíže byl ke kanceláři, tím více jeho napětí gradovalo a prohlubovalo se nepřetržitým tokem děsivých myšlenek. Organismus dostával alarmující signály a aktivně uváděl své mechanismy do činnosti. Složité chemické reakce zvyšovaly v krvi obsah stresového hormonu – adrenalinu. Tep se značně zrychlil, zvýšil se arteriální tlak. Do krve vydatněji proudila glukóza. Psychické napětí narůstalo, ale nedocházelo k vybití. Tomovi se začaly třást ruce jako vetchému stařík ovi. Když vcházel do Ninjovy kanceláře, schoval si je do kapes kalhot, aby nedal najevo své rozrušení.

„Co se tam stalo?“ vyštěkl hned na prahu, ani se nepozdravili.

„Co asi, co,“ zamručel Ninja, „nakopali nám zadky, to se…“ A začal neochotně popisovat události s ohledem na své zdraví a bezpečnost.

„No, no,“ pobízel ho Toma, „a dál, dál…“

Toma byl nervózní. Chtěl položit svou hlavní otázku co nejrychleji. Ale jeho image, který si sám vytvořil, mu nedovoloval udělat to hned. Nakonec to ale nevydržel a zeptal se:

„Ví Doktor, kdo si to objednal?“

„A odkud?“ pokrčil rameny Ninja a díval se jinam. „Ne, ovšem že ne. Bylo to prostě obyčejné napadení, obyčejná šarvátka.“

Toma vydechl úlevou a ani si nepovšiml Ninjova rozpačitého vzezření. Zjistil, že mu v hlavě hřímá

slavnostní hymna vítězství a radostné „Jo!“ V té chvíli se uvolnil. Po prožité stresové reakci organismu – fázi rozrušení, následované fází zvýšeného přemáhání, nastala fáze vyčerpání. Ruce se uklidnily. Pociťoval ale tak silnou psychickou únavu, jako by dřel celý den. Rozvalil se v křesle a řekl:

„Možná si dáme trochu koňaku… To nic, to nic. Porážka nemusí být vždy porážkou…“

Ninja si přestal dělat starosti a zaradoval se, že pro něj ten nepříjemný rozhovor tak rychle a zdárně skončil. Vytasil drahý koňak a nalil ho do skleniček.

„To nic,“ pomalu opakoval Toma a uklidňoval sám sebe. „Tuto věc urovnáme… A ty si dej záležet na tom, abys nikde zbytečně nekecal…“

„Běžte všichni do…,“ zlostně si pomyslel Ninja. Ale nahlas řekl s úsměvem:

„To mně fakt neznáš.“

Přiťukli si a jedním rázem zhltli obsah, aniž by si ho vychutnali jako obvykle. Oba dali přednost zbavit se stresu vyvolaného ani ne tak životními okolnostmi jako vlastní přehnanou představivostí. Ti nešťastníci ani netušili, že „realita“, kterou tak vážně přijímali, je pouze výplodem jejich myšlenek a fantazie. A Sensei si jen mistrovsky pohrál s jejich strachy, zintenzivnil předpokládané nebezpečí několikanásobně.

*
* *

Toma se na několik dní ztratil z dohledu, a když se u Senseie objevil, udělal rozpačitý obličej a řekl:

„Slyšel jsem, že na tržišti vznikly nějaké problémy. Chlapci říkali, že napadení… Měli jste se obrátit na nás. My bychom ten problém rychle vyřešili.“

Sensei se usmál a dobrácky mávl rukou.

„Proč znepokojovat velké lidi? Takovou maličkost si urovnáme sami.“

Toma chápavě kývl. Ještě stále se obával, že by Doktor mohl něco vyňuchat. Ale jeho přátelský postoj ho uklidnil, a tak se zapojil do diskuze ve věci Asociace.

*
* *

Po tom všem, co se stalo, Bulba pochopil jediné – Doktor se svým týmem představuje ohromnou sílu s jasně organizovanou strukturou, nesrovnatelnou s místní bratvou. Jak to mohlo Bulbovi uniknout?! Vypadalo to, že ode dne neočekávaných otřesů spojených s entrée Doktora do nové role, Bulba jako netopýr, když nastanou nepříznivé podmínky, upadl do anabiózy. A až nyní, když vše utichlo a vrátilo se do obvyklého rytmu, z dlouhé hibernace procitl. Ale podobné oživení vzhledem k minulým událostem nepřineslo nic radostného. To, že Bulba promarnil svou moc, bylo nepochybné. Toma, i když se vychloubal, že Doktora drží pod sebou, ve skutečnosti jeho činnost a byznys absolutně nekontroloval. A tak se Bulba rozhodl podniknout poslední zoufalý pokus – podstrčit Sensei svého člověka, dokonce tajně i před Tomou.

*
* *

Ke konci pracovního dne navštívil Senseie známý policista a zeširoka začal rozhovor. Že prý má přítele, dobrý chlap, teď zůstal bez práce. Bývalý komsorg[1]. A vyjmenovával jeho kvality:

„Po rozpadu Svazu to táhl se soudruhy. Pak se ale rozešli v názorech. Škoda ho. Rozvážný organizá-

[1] *Komsorg – funkcionář Komunistického svazu mládeže (pozn. překl.)*

tor. Vezmi ho pod svá křídla, můžete si navzájem pomoct… Bude se ti hodit.“

Sensei ihned zpočátku rozhovoru vycítil lest. Velmi pochyboval, že by tomuto poručíkovi byly vlastní soucit a lidskost. Zvláště, když se proslýchalo, že má na svědomí úplatkářství, vydírání a surové bití nejen obžalovaných, ale i svědků. Když návštěvník objasnil, proč se sem obtěžoval, Sensei pochopil, odkud vítr vane.

„Dobře. Přiveď ho.“

Bulba už se ho svými primitivismy naotravoval dost. Měl závažnějších věcí k řešení nad hlavu! Právě prováděl stěžejní práci analytika a nesměl se ve schématech lidské psychiky zmýlit. A Bulba se mu znovu snažil vnucovat svá pravidla hry, tak říkajíc, vnést do cizího kláštera svou řeholi. „Dobrá, nechápeš to po dobrém, obstaráme ti represálie rozvrácením vztahů… Zalkneš se vlastní špínou.“

Sensei nepřemýšlel dlouho a přišel na to, jak pořádně a nadlouho zahltit Bulbu jeho vlastními problémy. „Rozvážný organizátor, říkáš,“ usmál se a pomyslel si, „uvidíme.“

Druhý den seznámil policista Senseie s Denisem. Jak se později ukázalo, i jeho jméno bylo falešné. A ze všech historek z jeho života byla pravdivá jen ta část, která se týkala jeho práce v komsomolu. Denis vypadal pevně, sportovně. Byl středního vzrůstu. Ze všech jeho pohybů a řečí byla patrná gangsterská zkušenost.

Od prvního dne ho Sensei aktivně zapojil do práce v Asociaci, a tím mu uzavřel přístup k ostatním záležitostem. Naložil mu toho tolik, že nováček neměl šanci seznámit se s velkým kolektivem, kam se, slušně řečeno, vnutil. A Denis, aby se více vetřel do Senseiovy přízně, začal pracovat podle svého nejlepšího banditského svědomí.

V té době Sensei „neoficiálně“ navštívil Ninju. Ten se, když mu ohlásili příjezd neočekávaného hosta, skutečně vyděsil. Vládce autotrhu vyšel Sensei naproti v těžkých rozpacích a nechápal, čím se provinil.

„Ahoj,“ stiskl nevěřícně podanou ruku Ninja a potlačil nutkání promnout si čelist.

Když Sensei uviděl takové rozpaky, pospíšil si ho uklidnit:

„Ahoj. Buď v klidu, jde o jiné věci. Znáš svůj trh dobře?“

Ninja vyhodnotil otázku po svém, ve smyslu dělení jeho „majetku“:

„Co se trhu týká, taky jsem si chtěl s tebou promluvit,“ začal se rychle ospravedlňovat.

„No, proto s tebou o tržišti mluvit nechci,“ zachytil chod jeho myšlenek Sensei. „Je tvoje, pracuj! Nikdo tě nevyhání. Jen nech moje lidi na pokoji… Jde o jinou věc… Koho z barygů mají pod palcem benga?“

„Nu, pár jich je, takové šmelináře, ty hlavně. Pak jsou takoví, co platí i těm poldům, i nám…“

„Řekni mi konkrétně, kdo pod ně spadá.“

Ninja se zadíval na tržiště:

„Tam, ve vaší řadě, vzadu. Obchodují s tou barvou co vy. Zrovna ti jsou pod OBOPem[1]. Ty necháváme být. Jednou se něco zvrtlo a přišly takové problémy…“

„Které místo?“

„Ve vaší řadě, dál vlevo, čtyřicet sedm.“

„Jasně… Podívej, nepřišel jsem s tebou handlovat! Pracuj dále. Nemám žádné nároky. Jen neviř prach.“

„Bez problémů.“

S tím se rozešli. Nehledě na předchozí strach, Ninjovi se značně zlepšila nálada. Takový typ vyřizo-

[1] *OBOP – Útvar pro odhalování organizovaného zločinu (pozn. překl.)*

vání účtů byl jeho duši bližší než neočekávaný direkt na sanici v polospánku.

*
* *

Neuběhl ani týden aktivní Denisovy práce, když mu Sensei „s důvěrou“ svěřil první samostatný úkol:

„Věc se má tak… Jsou tady hošíci, kteří také obchodují s barvami, kousek vedle nás. K čemu je to dobré? Obchodujeme s toutéž barvou jako oni. Proč si vytvářet konkurenci? Zajeď za nimi, pozvi je na schůzku. Promluvíme si o tom, zda bychom nemohli spolupracovat. Jezdíme a nakupujeme na stejném místě a na stejném prodáváme. Vždyť to není zajímavé! Možná se domluvíme – někdo bude jezdit, někdo prodávat… Tak si myslím, že najdeme styčné body. Vyřešíme tu věc společně.“

„Bez problémů, šéfe! Zítra tam sjedu. A kdy se má schůzka konat?“

„Nu, jak jim to bude vyhovovat. Čas si najdeme. Vždyť je zveme…“

V normálním podnikání má slovo „schůzka“ stejný význam jako pracovní rozhovor. Ale ne pro Denise, a tím spíše ne pro člověka, kterého si vzal na pomoc. Nebyli obeznámeni ani s čistým byznysem, ani s odpovídajícími pravidly slušného chování. To Sensei věděl jisto jistě. Slovo „schůzka“ v Denisově raubířském chápání světa nemělo jiný význam než „střet“ a „pracovní rozhovor“ znamenalo „pořádně skřípnout“. Proto, když mu byla svěřena tak zodpovědná záležitost, chápal ji téměř jako povýšení na úroveň banditského brigadýra.

Po bezostyšném a otevřeně hrubém vydírání Denis šéfovi hrdě referoval o výsledcích své „práce“.

„Stručně řečeno, stanovili střet na zítřek ve dvanáct na Leninově náměstí.“

„Když ve dvanáct, tak ve dvanáct," řekl Sensei a sotva zadržel úsměv.

Kdo si může vybrat pro střet tak exotické místo, v centru města, na jeho hlavním náměstí a na dosah UVD[1]? Ovšem že ti, kteří si takové setkání přejí.

„A co my, pojedeme sami nebo pro jistotu vezmeme i jiné kluky?" nadhodil Denis. „Nebo můžeme přibrat Bulbovy hochy. To by byla sázka na jistotu…"

„Ano, to by šlo," překvapil Sensei svým souhlasem. „Zajeď tam hned a prober to s nimi. Zavolám Tomovi, ať se také přidá. Sejdeme se na místě zítra před dvanáctou."

Dopadlo to prakticky tak, jak Sensei předvídal. Kolem dvanácté hodiny se na Leninově náměstí začal shromažďovat dav působivého vzhledu, část mužů měla tváře se zločineckou fyziognomií, býčí šíje a zástřih „na mukla". Opodál parkovala úplná expozice aut zahraniční výroby nejrůznějších modelů. Sešlo se zde asi padesát lidí.

Nesmělý kolemjdoucí by si mohl myslet, že se jedná o mítink související s volbami – buď starosty, nebo poslance. Takové výjevy se v poslední době staly tak častými, že se jim prakticky nikdo nedivil.

„Och, to nastaly časy!" povzdechla si procházející stařenka. „Zase se nějaká pakáž chce stát nedotknutelnou a cpe se do politiky!"

„No právě," přidal se kolemjdoucí děda, „je to pro ně výhodné. Stanou se poslanci – není možné je zatknout ani majetek zkonfiskovat, vznést nároky na trestní minulost i současnost! Tloustnou na úkor lidu! A lid hladoví…"

„Přesně! Hle, jaké vyžrané rypáky mají. Fuj!"

A na „mítinkující", pravda ze značné vzdálenosti, létaly plivance. Z větší části imaginární, ne sku-

[1] *UVD – odbor vnitřních věcí policie (pozn. překl.)*

tečné. Podobnému publiku (při jejich mizerné penzi) už dávno sliny vyschly v ústech a vylučují se výhradně v noci při sladkých snech o potravinách zaplňujících jejich chladničky do posledního místečka. Co se dá dělat? Demokracie. Její perioda je žaludečně–střevně–vylučovací a blahobyt celé společnosti lze lehce určit podle individuálně vyšlapaných cestiček k lednicím jejích občanů.

Ze strany konkurence přijeli na střet jen tři lidé a nevýslovně udivili dav, který je očekával. Sotva vystoupili z aut, řekl Sensei Denisovi:

„Běž se podívat po nějakém místě, kde si bude možné promluvit v klidu. Pokud přijeli jen tři, tak ostatní chlapy pustíme. K ničemu nám nejsou, domluvíme vše sami!“

„Počkej,“ řekl vedle stojící Toma, „vezmi si pár mých hochů, ať je to solidní. Oni jsou tři a vy byste měli být také tři, chápeš.“

Denis v čele svých pomocníků hrdinně přešel od skupiny k trojici stojící nedaleko. Nestačil jim říct ani pět slov, když vedle zapištěly brzdy dvou vozidel a z nich vyskočilo devět lidí. Jeden z nich předložil průkaz OBOPu. Spíše překvapením Denis zvedl ruce na obranu. Ihned inkasoval několik ran gumovým obuškem. V ohni se ocitli nejen „parlamentáři“, ale i tři Bulbovi hoši stojící prostě poblíž. Zalomili jim ruce a vrhali přitom hrozivé pohledy na pochechtávající se skupinu, která klidně sledovala jejich počínání, jako by byli v kině. Obránci zákona a pořádku by s velkým uspokojením spoutali i ostatní, ale ouha… Skromný státní rozpočet neposkytoval dostatečnou kvantitu (a kvalitu!) dopravních prostředků. Zajali šest „vyděračů“ a nikdo z nich nevěděl, jak se s nimi napěchovat do aut. I kdyby se rozkrájeli, stejně všechny ty zadnice do ohraničeného prostoru nenacpou! A přece nepůjdou zpátky pěšky, že!

Konečně na to jeden z mužů ve službě přišel. Začal prohledávat kapsy zadržených, a když našel klíč od auta, zmáčkl knoflík. Mazda zářící na slunci, zaparkovaná mezi ostatními vozy stojícími jak na exhibici zahraniční techniky, zrádně pípla a svůdně zablikala.

„Dva sem," bez rozmyšlení nařídil velitel, „ostatní do našich…"

Toma při pohledu na vzniklou situaci málem zkoprněl.

„Co budeme dělat?" zeptal se bezradně Senseie.

„Co budeme dělat? Nic. Zadrží je a pustí," klidně odpověděl Sensei. „Vždyť nic nespáchali. Prostě si přišli promluvit."

„V podstatě ano…, nebudem přece zápolit s poldy v centru města, konec konců," ušklíbl se Toma, „i když by to byla zábavná podívaná… Nu co, ať se hoši rozejdou… A tam ti, nejsou malí, myslím, že se z toho dostanou sami."

„Jak říkáš," pokrčil rameny Sensei. „Ti jsou tvoji. Můj je jen Denis. Ale on je hoch s hlavou…"

A rozešli se.

Po provedených „profylaktických opatřeních" brzy Denise a jeho společníky propustili. Zmáčkli je silně a dostatečně bolestivě, ale bez stop po bití. Nejhůře ze všech dopadl Denis. Muži zákona naplno projevili své hmatatelné „emoce" za sarkastický smích davu a ostatních účastníků. Proto, když se díky Bulbově finanční pomoci ocitli na svobodě, nebyli parlamentáři minimálně měsíc ve stavu vykonávat jakoukoliv práci.

Ale tím to neskončilo. Toma, s lehkou přihrávkou Senseie, poradil Bulbovi obnovit spravedlnost ve vztahu k nezákonně zbitým chlapcům. Přece je demokracie! Kdo řekl, že ti hoši jsou lotři? Jsou to občané jako ostatní. A stát je povinen je chránit před zvů-

lí silových struktur. Toma to celé vylíčil tak krásně, že si Bulba, poprvé za mnoho let, koupil knížku. A ne ledajakou, ale *Ústavní práva a svobody občanů*. Dokonce se pokusil přečíst několik stránek. Výsledkem spojení neslučitelného došlo v Bulbově hlavě k syntéze kriminálních myšlenek s postuláty občanského práva. Následujícím krokem, opět s nápovědou Tomy, byly „správnými chlapy" sepsány žaloby na odpovídající instance. Takový opovážlivý krok ze strany zločinců policie vůbec nečekala. Velení OBOPu obdrželo kopie žalob, bohatých na gramatické chyby, s nároky (v „jasně srozumitelném" jazyce bratvy) na zákonná občanská práva. A v tomto okamžiku státním zaměstnancům došla trpělivost. OBOP si vzal Bulbův gang na mušku, vážně a nadlouho. Dotíral na něj i pod nejmenší záminkou a neúprosně nezvratnými důkazy pomalu ničil celou jeho strukturu.

Kapitola 9
Rozbuška pro Olymp

Čas běžel. Sensei intenzivně odhaloval zdroje Kronosova impéria. V této fázi byla Asociace právně registrovaná a všechny síly zaměřeny na shromažďování společného peněžního fondu. V čestném byznysu to předpokládá dobrovolné vynaložení prostředků podnikatelů, kteří do nové organizace vstoupí. Ale Toma, který se těmito záležitostmi Asociace zabýval a následoval principy své kriminální „školy“, změnil proces v úplné vydírání. Sensei Tomovi neodporoval a nechal ho jednat podle vlastního uvážení. Vše, co Senseie zajímalo, byly informace. A Toma, milující dávat najevo svou obeznámenost, byl uspokojivým zdrojem.

Jednou, při diskuzi o Asociaci, Toma prohlásil:

„Pro tohle by bylo dobré sehnat takové lidi, jako je Kronosův Čika nebo Tremových Luka!“

Tremovi byli dva jmenovci, kteří spojili své podnikání do jedné společnosti. Stali se nejbohatějšími byznysmeny v Kronosově říši.

„A čím jsou ti lidé tak dobří?“ zeptal se lhostejně Sensei a provokoval Tomu k podrobné rozpravě.

„Jak čím? Jsou to ti nejkrutější zabijáci. Jak to, že jsi o Čikovi a Lukovi neslyšel?“

„Tak slyšel, ale jen něco málo.“

„Ohó,“ s potěšením protáhl Toma. „I samotný Kronos se jich obává.“

Sensei pochybovačně pohlédl na společníka.

„Jak říkám!“ přisahal Toma. „Jednou se jeden z židů uhamounil. Svině překupnická! Zapomněl, kdo ho krmil a na nohy postavil. No, a Kronos mu poslal na návštěvu Čiku. Ten se neslitoval ani nad jeho šestiměsíčním dítětem. Přímo před očima rodičů mu rozpáral břicho a vyrval všechny vnitřnosti. Pak se pustil do jeho ženy. Prováděl jí taková zvěrstva a tak ji znetvořil, že žid v okamžiku zešedivěl. A nakonec přišla řada i na něj… To už byl ze všeho, co zažil, celý nepříčetný, nebránil se. Čika ho po kouscích ‚čikal‘, aby v mukách umíral co nejpomaleji. A nakonec mu vyřízl srdce. Té krve! Čika to celé nahrál na video, aby mohl předložit důkaz o své práci, protože pak všechny mrtvoly spálil. No, a srdce ukázal pěkně z blízka, jak ho chirurgickým skalpelem rozřezával na proužky. Říká se, že když si Kronos prohlížel záznam, udělalo se mu tak špatně, že málem ztratil vědomí.“

„Hmm… A proč mu dali přezdívku Čika? Protože rád ‚čiká[1]‘ těla nebo protože napodobuje Čikatila?“

Jak klidně a chladnokrevně to Doktor přijal, ani to s ním neotřáslo! Když to vyprávěl jiným, klepali se hrůzou. A tenhle si tady sedí a klidně uvažuje o přezdívce. Tomovi přeběhl mráz po těle.

„Nevím,“ odpověděl, skrývaje svůj rozpačitý pohled. „Pravděpodobně proto, že ‚čiká‘ obratně. Kronos ho má jako poslední argument. Jestli se Čika chystá k někomu na návštěvu – tak skončil! Je lepší se rovnou zastřelit a umřít alespoň bez utrpení. To vědí všichni.“

„A Luka?“

„Luka je taky dáreček. Soutěží s Čikou, kdo zvrhleji a obratněji zabije… Co myslíš, proč Čika uspo-

[1] *slovní hříčka, čikat – šmikat (pozn. překl.)*

řádal takové krvavé show? No, protože ho Luka rok předtím trumfnul. Jeden baryga to přehnal a Luka je zaživa stáhl z kůže. Sejmul skalpy, rozbil lebky a všechno nakřečkované zboží zamazal jejich mozky. To jsou věci. Čika a Luka – to je nezdolná síla, nejpůsobivější Kronosovo slovo. Všichni se jich bojí, dokonce i policajti. Všichni od nich dávají ruce pryč. Je to celkem pochopitelné, chtějí se dožít stáří," povzdechl si Toma.

Tyto údaje se staly pro Senseie chybějící rozbuškou, díky které by mělo dojít k „velkému třesku" v myslích „králů a dvořanů" této zločinecké říše.

*
* *

Za několik dnů po tomto rozhovoru se Sensei setkal se Stopařem.

„Tak co, jak to jde?" položil tradiční otázku.

„Jako v pohádce – čím dál, tím hůř," zasmál se Stopař. „Ale něco mám."

„Vidím, vidím, jak ti oči svítí… No tak, ven s tím, netrap se."

Stopař vytáhl složku a když ji Sensei otevřel, s hrdostí prohlásil:

„Plán Olympu. Schéma celého bezpečnostního systému – dopodrobna."

Sensei hvízdl.

„Tak to ano! Jsi kabrňák! Jak se ti to podařilo?"

„Pravděpodobně je na naší straně sám Bůh… Ta budova je bývalý hotel. A když ho Kronos koupil, pozval jugoslávské specialisty, aby vybudovali bezpečnostní ochranný systém. No, a jeden z našich mezinárodních bratrů se takto podělil o své ‚dojmy'…"

Už pokolikáté se Sensei přesvědčil o vysoké Stopařově profesionalitě, díky které dokázal najít přínosná řešení ve zdánlivě bezvýchodných situacích.

„Stupňů ochrany je tu více," pokračoval Stopař, „hned je vidět, že to řídil profík. Videokamery, infračervená čidla, detektory pohybu, detektory změny teploty v místnosti… Dveře jsou pancéřované. Dokonce skla oken mají odpovídající úhel zakřivení pro zkreslení případného odposlechu. Ale nejzajímavější je, že datové kabely nevedou pouze do monitorovací místnosti – ta je tady, v přízemí, ale i do tajné místnosti ve sklepení. U ní zdvojili i stěny. Mimochodem právě zde jsou zastoupeny všechny použité stupně ochrany budovy. Okna nemá. Vedou tam jedny jediné dveře. A ty jsou pečlivě zamaskované. Zvenčí jsou obložené stejnými dlaždicemi jako celý suterén. Je to nejspíše osobní Minoxův bunkr. Kdo jiný by se tak důkladně jistil, když ne šéf bezpečnosti a bývalý kontrarozvědčík k tomu? Značky u jednotlivých místností – tady na schématu – udávají, jaký mají stupeň ochrany. Tady je Kronosova pracovna, tady jeho pokoje… A tady Minoxovy. Žijí zde s rodinami. Úplný klan."

Sensei si dokumenty pozorně prohlédl.

„No, a vnější zabezpečení už znáš. Hlavní zeď nahoře s ostnatým drátem. Strážní věže s hlídkami. Uvnitř drží nepřetržitou službu 8–10 lidí se psy. Jsou ozbrojeni."

„Dobrá… Jednoduše výborně! Mám na tebe ještě jednu naléhavou věc. Slyšel jsi o Kronosově zabijákovi – o Čikovi?"

„Jistěže!"

„Sežeň o něm co nejvíce informací. O něm a o Lukovi, který pracuje pro Tremovy. Udělej to co nejdříve. Vydoluj vše, co můžeš – to oficiální, i to, co se jen šušká."

„Fajn."

„To je vše. Ještě jednou díky. Měj se!"

*
* *

Zatímco Stopař získával informace, Sensei usilovně rozpracovával úderné kombinace. A pokud Stopařovy informace potvrdí jeho domněnky, tak na Olympu dojde v nejbližší době ke grandiózním událostem.

Když konečně nastal okamžik dlouho očekávaného setkání, Stopař se smál, když říkal: „No, vybral sis krasavce, přímo z nich naskakuje husí kůže!“ a vytáhl dvě složky:

„Tady máš na bezesné noci. Podle fám dělají taková zvěrstva, že Freddy Krueger je ve srovnání s nimi přímo nevinné dítě. Takže Čika. Jak je patrno, v mládí studoval medicínu, ale pak byl vyloučen. Vyznačuje se zvýšenou brutalitou při masakru svých obětí. Pižlá je přesně jako neschopný chirurg. Rád prodlužuje jejich muka.

Přezdívku Čika získal po jednom incidentu. Komplic ho při té akci nechal na holičkách. Tak Čika zabil nejen ho, ale i celou jeho rodinu, přičemž s mimořádným cynizmem a krutostí. Těla ‚načikal‘ na malé proužečky. Přirozeně, že první podezření ze zločinu padlo na něho. Bylo očividné, že to udělal. Ale neobjevily se žádné přímé důkazy, zjevné stopy. Samotný Čika se navíc k ničemu nepřiznal a všechny předpojaté výslechy ustál. Případ získal širokou publicitu. A stalo se to právě v období stoupající Kronosovy autority. Kronos se ho zastal a pak ho vzal k sobě jako protiváhu Tremovic Luky. Tím spíše, že o Čikovi už šly řeči, že je úplný primitiv a zvrhlík.

A ten druhý, Luka, to už je úplné psycho. Chodil k psychiatrovi. V psychiatrické léčebně byl několikrát. Naposledy odtud utekl před rozpadem Svazu. Vyznačuje se zvýšenou agresivitou a nepředvídatelnými činy. V jeho zdravotní kartě je napsáno: ‚Psychopatická osobnost, pozbývající vnímavosti při ak-

tualizaci komplexu méněcennosti spojeného s úrovní rozvoje a fragmentními vzpomínkami z dětství…‘.

Dokonce se povídá, že jednou podřízl oběti hrdlo a přímo před příchozími vyjednavači demonstrativně naplnil sklenici čerstvou krví a vypil ji. Říká se, že jim ta podívaná stačila na celý zbývající život.

Podle řečí jsou Čika a Luka namočeni do více než desítky vražd. Činné orgány se odvolávají na problémové důkazy, hřeší na nedostatek důkazů přímých. A když se takové přece jen objeví, tak jsou postoupeny ústupným vyšetřovatelům. Celý ten proces je dobře ‚promazaný‘ – od nejvýše postavených po vyšetřovatele. Takže důkazy se pomalu rozplývají a záležitosti se směrují na slepou kolej. V podstatě ti zabijáci mají mocný krov. Kronos je jen viditelný článek. Je zde cítit čísi ruku z vysoké politiky. Jinak by se to tak dlouho neprotahovalo a vedení územního UVD by už dávno za takovou zvůli vyhodili. To je tak v kostce vše. Zbytek je ve složkách.“

„Rozumím. Jaké jsou jejich rodinné poměry?“

„Čika je ženatý. Děti nemá. Ze zdravotní karty jsem zjistil, že je sterilní. Podle všeho to drží v tajnosti. Říká, že neplodná je jeho žena… Žijí v přepychovém pětipokojovém bytě v centru krajského města.“

„A Luka?“

„Luka je uzavřený typ. Žije sám ve velkém domě na okraji vesnice u lesa. Kolem domu je hodně stodol. Masivní vysoká cihlová zeď. Samotář. Se sousedy se nezná. Má jednu zvláštnost. Často nakupuje na trhu nějaké domácí zvíře – ovci, prase, krávu nebo drůbež. Vždy živé. Ale sousedé říkají, že neviděli, aby ta zvířata choval, spíše naopak, zabíjí je. Jednou ho slyšeli mluvit s nějakým chlapem, který k němu přijel. Říkal mu, ‚že se štítí jíst mršiny‘… No zkrátka, jeho podivné chování dalo ve vesnici vzniknout pověstem až mystickým. Místní jeho obydlí nazývají dům vlkodla-

ka… Mezi bandity také koluje nemálo legend o jeho ‚hrdinských' činech.

Luka a Čika jsou v kriminálních strukturách považováni málem za ďábly v těle. V jejich temných skutcích se jim vše daří přímo nelidsky. A v intenzitě zvrhlostí zločinů si mohou konkurovat opravdu jen mezi sebou. O tom jsou přesvědčeni jak banditi, tak policie. Všechno to vyvolává řeči, že nad nimi visí jakási aureola neporazitelnosti."

Sensei se pousmál a řekl:

„No, takže jsou neporazitelní… Na každého Vidžaje se najde Radža."

„Cože?" přeslechl se Stopař.

„Říkám – na každou sílu existuje síla odvetná… A ti zmetci nejsou výjimkou z obecného pravidla."

„Je to možné."

„Budiž. Proberu to… Jsi chlapík! Dobrá práce."

Večer, když už většina lidí sladce spala, seděl Sensei v křesle pod noční lampičkou a přemýšlel nad získanými materiály.

Doba od půlnoci do čtyř ráno pro něj byla nejlepšími hodinami tvůrčí činnosti, kdy se mohl zcela zkoncentrovat na práci a v klidu vše analyzovat. Ve všední dny to byl nejlepší čas na významné meditace. Kolem bylo ticho, klid. Tma měnila všechny předměty na stejně nevýrazné, příznačně iluzorní, což přispívalo odpovídajícímu přesnému naladění mysli v daném směru.

Příroda vybavila Senseie, více než běžné lidi, velkou citlivostí na její jemné projevy. Proto i procesy, které v ní probíhají, vnímal mnohem hlouběji skrz prizma svých duchovních zkušeností a životní filozofie. Myšlenky vyvolávaly obrazy. Obrazy vytvářely děje. Sensei si přehrával nejreálnější situace, stále zřetelněji prezentované v mysli. Pokaždé je viděl jasněji a jasněji. Ve výsledku se v jeho hlavě objevil zce-

la jasný obraz událostí. Viděl vše zřetelně jako pečlivý režisér, který zhlédl právě sestříhaný film. Když si několikrát prohlédl hotový výsledek svých myšlenek, byl Sensei naprosto spokojen. Pro důvěřivého „diváka“, na něhož by působily iluze záběrů ohromujícím dojmem, na pohled vypadal hlavní děj snímku úplně logicky. Ale ve skutečnosti v něm bylo vše vystavěno na skrytém podtextu.

*
* *

Na prezentaci snímku Sensei pozval svého věrného přítele – otce Jana. Setkali se večer za městem, Sensei mu nastínil celou situaci a následující dění. Když otec Jan uslyšel o zabijácích, zachmuřil se:

„Souhlasím s tebou. Jsou to prostě nelidé, vyvrhelové lidského rodu.“

„Co se týče vyvrhelů, dobrý postřeh,“ přikývl Sensei. „Trefil ses přesně. Oba jsou skuteční vyvrženci lidské rasy. Třeba Čika. Už dávno porušil souhrn vyšších zákonů ve vztahu k lidem, dříve než proslul svou činností. Navíc víme, že je sterilní. A ty víš stejně dobře jako já, na koho dopadá takový trest Boží, proměňující rod v mrtvý… Čika je sadista od přírody. A jeho sadismus je vyvolán především bolestnou touhou po moci, patologickou potřebou být dominantní a podřizovat si ostatní. Přitom nejen fyzicky, ale zejména psychicky. Proto se tak usilovně snaží podporovat svůj věhlas supervraha, aby udržel v úzkosti a strachu co nejvíce lidí. Strach druhých živí jeho psychiku iluzí velké moci. A pod krovem Kronose se tomuto sadistovi samozřejmě otevřely dlouhoočekávané perspektivy bezpodmínečného ukojení jeho skrytých potřeb.“

„Ano, podle Bible je majitelem jeho duše ďábel, který se vždy snaží o bezmeznou moc.“

„Přesně tak. Svou psychikou je Čika rozený vůdce. Je známo, že všichni rození vůdci jsou potenciální zločinci. A rození zločinci – potenciální vůdci."

Vano po chvíli mlčení řekl: „Ano, Čika je pořádný neřád."

„A Luka není lepší."

„Jak se říká, člověk který nepřemýšlí, je nebezpečný jedině tehdy, když něco vymyslí."

„To je přesné… Jistěže Luka nebyl v blázinci pro nic za nic. Je ovocem smilstva, přičemž druhého pokolení. Jeho otec se oženil s dcerou své sestřenice."

„Fuj, ty pohane! Stejně jako Hitlerovi rodiče."

„Tak, tak."

„Ano, krvesmilstvo je těžký hřích. Lidé si ani neuvědomují, že takovým smíšeným manželstvím podepisují krví pakt s ďáblem. A odkud se bere taková ‚láska'?"

„Úplná degenerace, chorobná náklonnost, psychická fixace na zbožňovaný objekt – a máš zveličenou bolestnou lásku mezi příbuznými, jen jeden krok od pohlavního spojení."

„Mazaný ďábel! Je třeba vědět, že se schovává za tak ušlechtilé lidské emoce a city jako je láska dohnané do jejich úplné absurdnosti a krajnosti…"

„A zde je výsledek," přitakal Sensei a pokračoval po svém. „Při křížení takových genetických charakteristik zůstanou jedny vyspělejší na úkor nevyspělosti druhých. Příroda nepromíjí. Zhmotníte-li své absurdní myšlenky, získáte plody vaší nemocné obrazotvornosti: degeneraci, psychopatii a duševně nevyrovnané lidi… Výsledkem jsou géniové, šílenci, idioti. Z neznámých důvodů je těch posledně jmenovaných mnohem více."

„Proto pravoslavná církev zakazuje sňatky mezi příbuznými až do sedmého kolena," s důrazem poznamenal otec Jan.

„A ještě se mluví o nahodilosti," zádumčivě uvažoval Sensei nahlas a nebral v potaz jeho slova. „Nebývá nahodilostí. Náhoda – to je jen zákonitý důsledek nekontrolovaných myšlenek."

„To jsi řekl dobře," souhlasil otec Jan a vylíčil svůj palčivý problém:

„Víš, já žasnu nad tím, o čem lidé u zpovědi mluví. Mám dojem, že od rána do večera myslí jen na zlo, žijí se zlem, obklopují se zlem a sami zlo vytvářejí. Každý ovšem podle svého. Jsou jako slepá koťata, neustále pištící a nevidí krásu kolem. Dobré přijímají jako samozřejmé. Špatné jako trest. A špatné vstřebávají okamžitě. Rozumíš, jako by jejich vědomí bylo nastavené na činnost negativní vlny. A do kostela přijdou, tak říkajíc, když balancují na jejím vrcholu."

„Přirozeně. Protože duše je přítomna v těle každého člověka, až na pár výjimek. A ta se v období negativní vlny aktivizuje jako protiklad živočišné podstatě."

Rozhovor se znovu stočil na obvyklé téma lidských motivů, o kterém otec Jan vždy s velkým potěšením se Senseiem diskutoval. V těchto rozhovorech pro sebe pokaždé našel něco nového, i když byl veskrze sečtělým a gramotným člověkem. Ale takový balzám pro svou duši nacházel jen v jediném člověku.

Po kratší pauze se Sensei vrátil k naléhavým tématům všedních dnů.

„No jo," pronesl otec Jan, když se rozhovor znovu dotknul zabijáků. „Čika a Luka jsou ještě horší než jedovaté zrno – než plevel."

„Rozhodně. Jsou to paraziti, kteří hubí nejen plody, ale i samotný strom. Jsou ubozí, ale kolika lidem už zničili svými zvěrstvy život. Tak budiž, ať jsou aspoň na svém konci užiteční svými těly. Celý život využívali cizího strachu. Myslím, že touto zbraní nad nimi zvítězíme."

Sensei začal podrobně popisovat promyšlené schéma akce, kladl důraz na detaily. Zahrnovala tři fáze – tajné proniknutí do Olympu s demonstrativním zmizením některých tajných dokumentů ze sejfů Kronose a Minoxe, odstranění Čiky a odstranění Luky. Provedení bude logicky navazovat jedno na druhé a následný kolaps celé kriminální struktury Kronose na sebe nenechá dlouho čekat.

Přátelé projednali podrobnosti a rozloučili se.

*
* *

V den akce nastala teplá noc, přímo jako na objednávku. Vano se Senseiem se převlékli do svých speciálních černých oděvů. Vozidla pečlivě zamaskovali. Vydali se noční tmou směrem k hrozivému komplexu Olympu, strašícímu už dlouhá léta obyvatele regionu nejen svou nepřístupností, ale i absolutní zvůlí jeho obyvatel. Asi čtyři sta metrů před vnější zdí oba stíny splynuly s povrchem. Vano vyjmul přístroj nočního vidění a začal si objekt prohlížet.

„Tak… tak… strážných na věžích… celkem dvanáct."

„Třináct," tiše, ale s jistotou zašeptal Sensei, který ležel vedle a hleděl do tmy.

Vano se znovu podíval do noktovizoru. Dobře věděl o schopnostech přítele „vidět" a cítit více než „prostí smrtelníci". Ale při pohledu do přístroje neobjevil nic podezřelého.

„Dvanáct."

„Třináct," důrazně zopakoval Sensei. „Třináctý sedí na bobku v levé zadní věži a mluví se strážným."

Vano se pozorně zahleděl a asi po dvou minutách uviděl sotva znatelný pohyb temene třináctého strážného.

„Skutečně. No, kde ten se tam nacpal?"

Potutelně se zeptal: „Možná, že slyšíš, o čem spolu mluví?“

„O ženských,“ lhostejně odpověděl Sensei.

Vano se podíval na svého druha, ale stejně nepoznal, zda vtipkuje nebo říká pravdu. Za ta dlouhá léta se mu chápání těchto dvou pojmů natolik propletlo, že libovolný žert mohl být pravdou a pravda vtipem. Vano se usmál a mlčky pokračoval ve zkoumání objektu. Když celkovou prohlídku dokončil, pronesl:

„Ten ostnatý drát tu mají natažený asi kvůli dětem, aby jim dovnitř nepadaly míčky. Taková pitomost! To je mi zabezpečení! Šaraf Achmedov měl větší ochranu, větší palác a… bylo mu to nanic.“

Sensei se usmál, když si vzpomněl, jak se na jaře v osmdesátém třetím všechny titulní strany novin hemžily zprávami o „neočekávaném úmrtí významného činitele Komunistické strany sovětského státu, kandidáta na člena Politbyra ÚV KSSS, prvního tajemníka ÚV Komunistické strany Uzbekistánu, člena Prezidia Nejvyššího sovětu SSSR, dvojnásobného Hrdiny socialistické práce Achmedova Šarafa Rašiloviče…“. Přirozeně že ho nekrolog popisoval v co nejlepším možném světle. Ani náznak toho, kým ve skutečnosti byl. Nic o tom, že Achmedov vytvořil pevný klanový systém osobní moci, pod jehož kontrolou se nacházely celé kraje a že v republice nastolil téměř polofeudální systém, kde místní straničtí šéfové poroučeli lidem jako nevolníkům. O tom se celá země dověděla až později, když její nedozírné dálavy ohromilo senzační vyšetřování slavné „uzbecké záležitosti“, korupce špičkových straníků.

„Ovšemže pitomost,“ odpověděl Sensei. „Achmedův palác se také stal pitomostí po návštěvě Kuby.“

„Áh, zásilka Fidelovi,“ mnohoznačně pronesl Vano.

Když na sebe pohlédli, tiše se rozesmáli.

„Ano… Hrdlo láhve koňaku na čele Fidela – největší řacha v mém životě," pronesl Vano a usmíval se. „Slyšel jsi tu historku, jak mu Baťka druhý den zavolal? Zajímal se o jeho zdraví a ptal se, jakpak se změnily jeho ‚přátelské' vztahy k Sovětskému svazu s novou strukturou moci. A nato mu prý doporučil okusit náš koňáček, že je to osobní dárek."

„Slyšel," řekl Sensei. „Po tomhle si Fidel celou svou ochranku pěkně podal. Myslel, že někdo z nich pro Baťku pracuje."

„Správně, a co jiného by si měl myslet? Byl si jistý, že je před vlivy zvenčí dočista chráněný…"

Sensei se podíval na hodinky s podsvícením.

„Tři padesát. Hezky jsme potlachali. Je čas…"

„Počkej…"

Otec Jan škubl za Senseiovu ruku, jako by mělo vypuknout zemětřesení. Sensei se prudce sehnul a pátravě se podíval do tmy. V tu chvíli otec Jan složil dlaně a vyrovnaným hlasem pronesl:

„Před začátkem každého díla je třeba se pomodlit."

Sensei vydechl.

„Já tě snad…," přátelsky mu tiše vyhuboval.

„Nerouhej se," klidně odpověděl otec Jan a začal si bručet pod vousy:

„Pane, Ježíši Kriste, Synu Jednorozený Otce Tvého Věčného, Tys pravil ústy Svými přečistými, že beze Mne nemůžete tvořiti ničehož. Pane můj, Pane, s vírou jsem přijal v duši své a srdci Tebou řečené, žádám o požehnání Tvé: Pomoz nám, hříšným, aby dílo námi načaté dle vůle Tvé završeno bylo, ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, skrze modlitby Bohorodičky a všech Tvých svatých. Amen."

Otec Jan ponechal ruce sepnuté a zadíval se vyčkávavě na Senseie.

„Amen, amen," usmívaje se, řekl Sensei.

„Takhle to bude lepší," ulehčeně pronesl Vano a připravil se na akci.

Čas před rozbřeskem, to vědí všechny rozvědky světa, je pro vykonání neočekávané návštěvy ten nejpříhodnější, protože lidský organismus je v hlubokém spánku nejzranitelnější. V těchto chvílích se dokonce ti, kteří trpí nespavostí, oddají dlouhoočekávané sladké dřímotě. Člověk se při takovém zpomalení činnosti centrálního nervového systému stává vzhledem k vnějšímu nebezpečí velice zranitelným. I když jsou v něm zakotveny vnitřní ochranné mechanismy „držící službu" v paradoxní fázi spánku, které periodicky jako anděl strážný zesilují citlivost nervových analyzátorů, aktivizují srdeční funkce a dýchacího systému a zapojují některá centra kůry velkého mozku. Zvláště v této fázi spánku vznikají sny, připravující organismus na nebezpečná překvapení.

V prehistorických dobách takový signální systém zcela jistě pracoval lépe, protože na našeho pradávného spícího předka mohlo náhle zaútočit divoké zvíře. Ale v současném světě, u člověka žijícího už mnoho století bez stálé hrozby ze strany vnějšího prostředí (možná s výjimkou globálních válek nebo přírodních katastrof), tento ochranný mechanismus poněkud atrofoval.

Přesněji řečeno – neatrofoval, ale soustřeďuje svou činnost spíše na odhalování vnitřního nebezpečí v podobě libovolné nemoci.

Co se týká lidí spících na Olympu, je příhodné učinit zábavnou paralelu se zvířecím světem, kde různá zvířata v závislosti na jejich vztahu k okolním podmínkám spí různě. Dravci, například lvi, kteří se nikoho na světě nebojí, spí hluboce, dlouho a rádi. Bojácní zajíci naopak spí krátkým povrchním spánkem, obezřetně, aby je nikdo nepřekvapil. Jak se říká, čím pevnější je nervová soustava, tím zdravější je spánek.

Sensei a Vano do snové říše Olympu pronikli bez zvláštních problémů. Uvnitř se rozdělili. Sensei zamířil k Minoxově bunkru (nebo jak mu lichotili banditi – Mínósově) a Vano – ke Kronosovu sejfu. Vysoce profesionální příprava a znalost rozmístění bezpečnostních systémů jim dovolovaly zůstat neviditelnými.

Když Sensei na své cestě překonal všechny překážky, opatrně otevřel Mínósův sejf. Zběžně probral dokumenty, vzal si několik složek s označením „Tajné“. Roztrhal pár cenných papírů a vytvořil v sejfu malou spoušť. A když zakončil tuto „práci“, neočekávaně objevil tajnou skrýš. Sejf měl dvojité dno. To bylo více než zajímavé. Co mohl šéf bezpečnosti schovávat ve zvláštní skrýši, když už dostat se do této zamaskované místnosti nebylo snadné? Sensei s lehkým úsilím skrýš otevřel a zmocnil se několika disket – nic víc zde nebylo. Dovřel vnější dvířka a zanechal zpustošený sejf čekat na svého majitele. Popadl získané „dobro“ a vyšel stejně nepozorovaně, jak vešel. Překonal všechny úskoky různých senzorů, s technikou si tykal.

Dorazil ke smluvenému místu. Ale Vano měl zpoždění. Sensei si už začal dělat starosti, zda se něco nepřihodilo… Vystoupal až do doupěte snového království Olympu a zde začal přítele hledat. Prošel strážemi. Jako neviditelný stín postupoval koridorem a poblíž dveří Kronosovy ložnice náhle strnul. Více pociťoval, než slyšel, že se tam něco děje. Ostražitě pootevřel dveře a jeho pohled se střetl s Vanovým. Když Vano škvírou dveří spatřil přítele, uvolnil se a dovršil svou „tvůrčí“ činnost. Sensei jen stěží utlumil záchvat smíchu. Otce Jana jeho neúnavný humor neopustil ani zde. Splnil hlavní úkol a pravděpodobně se rozhodl oživit dávný žert, kdysi praktikovaný na Ostrově. Vydatně natřel všechny viditelné části Kronosova těla jeho zubní pastou a volný polštář rozpáral

čepelí. Jakmile odvrátil od Senseie zrak, hustě zasypal nově zrozeného „andílka“ prachovým peřím a nůž pečlivě naaranžoval na vedlejší polštář. Ledvaže dokončil „práci“, hrdě před Senseiem zapózoval a demonstroval tak výsledek své dodatečné námahy. Sensei jen zavrtěl hlavou a s gestem beznaděje směrem k Vanovi mávl rukou.

Neslyšně území Olympu opustili a nenarušili sladkou dřímotu jeho ochránců. Úspěšně dorazili k autům a vložili svůj cenný náklad do předem připravené tašky.

„Oh, tolik dobrého!“ žertoval otec Jan. „Nyní jsem spokojen i za tebe. Budeš se po nocích, jako všichni pořádní muži, zabývat… těmito ‚kráskami‘.“ A ironicky poslal polibek složkám s označením Tajné.

Sensei se usmál.

„Ha, zvrhlíku… Jen mezi námi – všichni pořádní muži v noci spí.“

„Dobře, dítko hříšné. Budiž ti rázem odpuštěny všechny hříchy za noci bezesné, nad touto marností probděné…“

Zatímco Sensei ukládal tašku do skrýše v sedadle, otec Jan stojící vedle, si radostně drmolil pod vousy:

„…vykonáním dobra všeho… Jsi, Kriste můj, radostí a veselostí duši mou naplnil a zachránil mne, Pane Mnohomilosrdný, sláva Tobě…“

„Co si tam šeptáš?“ dělal si legraci Sensei a v příštích pěti minutách litoval, že to udělal.

„Je to modlitba při zakončení díla. Pokud naše modlitby nebyly vyslyšeny ihned, znamená to, že si Hospodin nepřeje, aby se s námi stalo to, co chceme my, ale aby se stalo to, co chce On. V tom případě On nám přeje a připravuje něco více a lepšího než to, o co Ho my v modlitbě prosíme. Proto je třeba každou modlitbu pokorně zakončit – ať je vůle Tvá!“

„Amen," s úsměvem řekl Sensei.

Ale otec Jan nepolevil.

„Ty jsi ovšem silná duchovní osobnost. Ale při práci s těmi satanskými papíry ti důrazně doporučuji pokropit v noci všechny světové strany svěcenou vodou a říkat: ‚Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého skrze tuto vodu svatou nechť vše zlé a ďábelské zmizí a přetvoří se. Amen.' Ráno nalačno pij svěcenou vodu, ale také, bude-li třeba, pij ji i po jídle…"

Sensei se podíval na otce Jana a znovu se usmál. Otec Jan pokračoval v poučeních s důrazem na „o":

„Než z domu vyjdeš a práh překročíš, prones slova: ‚Zříkám se tě, satane, pýchy tvé a klanění tobě, a jen k Tobě se přikláním, Kriste, ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.' A znamením kříže se ochraň. Bez tohoto výroku nevycházej nikdy. Tehdy nejen nepotkáš člověka zlého, ale i ďábel samotný uškodit ti nebude schopen, pokud tě spatří se zbraní touto…"

Sensei skončil se skrýší a vydechl úlevou:

„Tak, do sedel!" a ironicky dodal, „díky Bohu, že máme každý své auto."

„To nic," se zjevným uspokojením v hlase odtušil otec Jan. „Mohli bychom jet jedním a já bych ti přečetl pro spásu tvé duše Evangelium od Matouše, dvě kapitoly epištol, začínaje od Skutků svatých apoštolů a konče Zjevením svatého Jana Bohoslovce a několik žalmů z Žaltáře."

Sensei se pousmál:

„Děkuji, hned jsem klidnější."

Lesní cestou přijeli k vesnici za městem, kde bydlel Luka. Auta zanechali nedaleko od jeho domu, naštěstí stál na kraji u lesa.

Temná noc se postupně měnila v sotva znatelné svítání. Předměty nabývaly známých tvarů, ale vše stále zůstávalo monotónně šedé. Přes obrovský Lu-

kův plot se mihly dva stíny. Na dvoře se doslova rozplynuly, slily se s ponurými temnými stodolami a velkým pochmurným domem.

Nehledě na brzký rozbřesk, v Lukově domě se svítilo. Od jedné ze stodol se z pootevřených dveří táhl uzounký pruh světla. Sensei k ní přešel, ale Vano zůstal u domu a hlídal vchody. Ohromná stodola, zvící malé tělocvičny, byla prázdná a skýtala skličující podívanou. Na jejích stěnách, doslova jako na výstavě, visely různé sekery, meče, palcáty a kyje. Dále finské a kavkazské lovecké nože. Celé kolekce bodných a sečných chladných zbraní. Stranou visely z trámů řetězy zakončené obrovskými háky. Na jednom z nich bylo nabodnuto torzo psa bez hlavy, stažené z kůže. Uprostřed stodoly, jako na zlověstném trůnu, tkvěl v čelistech svěráku obrovský, amatérsky vyrobený nůž. Vedle leželo nářadí. Bylo zřejmé, že si Luka vyráběl novou zbraň ve tvaru obrácené gilotiny. Na zemi se povalovala kupa tlustého zašmodrchaného provazu. Ve stodole stál i obrovský řeznický stůl, na kterém byly roztroušeny různé kravské vnitřnosti. Vykuchaná zdechlina, očividně ještě nedávno živé krávy, spočívala vedle na boku. Vevnitř, v oblasti srdce, ležel nevelký polštář, jako by tam někdo spal. Poblíž mršiny se válela sklenice ušpiněná krví. Její trpký zápach se vznášel ve vzduchu. „Ano," pomyslel si Sensei, „Lukovi už definitivně přeskočilo." Nepozorovaně vyklouzl ze stodoly a šel k Vanovi.

Jakmile se Sensei přiblížil, Vano posunkem ukázal na okno domu. V pokoji přecpaném různým harampádím seděl v luxusním starožitném křesle Luka s otevřenou knihou v purpurové vazbě. Podobal se praseti. Na býčí šíji seděla lysá vejčitá hlava. Debilní výraz tváře. Četl si s otevřenou pusou. Z koutků úst mu tekly sliny. Na tučném těle měl z neznámých důvodů oblečen dámský župan.

Vedle křesla stála nevelká knihovnička. Na jejích poličkách leželo několik knih, podle obalu souvisejících s mystikou a hororem. Na stěně visely jako v paleontologickém muzeu lebky zvířat a lidí.

Otec Jan se tiše zachechtal a pošeptal Sensei:

„Tenhle slinta si říká strašný Lukodlak?!“ A při pohledu na jeho soustředěné čtení zlomyslně dodal: „Eh! Jaký pokrok! Na konci života přinejmenším začal rozlišovat jedno písmenko od druhého.“

„Co je dobrého na pokroku, nachází-li se v rukou idiota?“

„Přesně. Tak co, začneme? Jak řekl A. S. Puškin: ‚Náhoda je mocný, pohotový nástroj Prozřetelnosti‘.“

S těmito slovy se vydali ke dveřím. Luka byl v tu chvíli pohroužen do čtení knihy *S ďáblem v těle*. Našel v autorovi spřízněnou duši a fascinovaně četl o všech zvěrstvech, které hlavní hrdina uskutečňoval na příkaz ďábla. V okamžiku, kdy jej přišli navštívit neviditelní hosté, téměř vibroval hrůzou. Právě dospěl k vrcholu rozuzlení, kdy se ďábel objevil v těle, aby zničil svého věrného sluhu. Lukovi vystoupil na čele drobný pot, když třesoucí se rukou otočil na další stránku. Bylo hrozné číst dále, ale zvědavost byla pokaždé silnější. Nechával své vědomí pohlcovat monstrózní knihou, jako by bylo králíkem a ona hadem. Luka děj silně prožíval, protože se ztotožnil s hlavním hrdinou a v jeho smrti spatřoval svou vlastní.

A co se nestalo – právě v tom okamžiku zhaslo světlo. Luka se odtrhl od knihy a začal se úzkostlivě rozhlížet. Náhle uslyšel nějaký nepochopitelný děsivý skřípot. V jeho hlavě bleskurychle zahořely asociativní obrazy z knihy o dotyku strašlivé smrti. Chtěl vyskočit a utéct, ale tělo zkamenělo. A další okamžik ho přibil ke křeslu úplně. Náhle odnikud vzplálo v prostoru oslňující světlo svítilny, která se nehlučně sama od sebe pohybovala tmou. Prozkoumávala Lu-

kovu přítomnost svým ošklivým oslepujícím světlem, které pak olízlo strop a v příštím okamžiku ozářilo nejstrašnější ďábelskou ohyzdu – řídkou, na všechny strany trčící zrzavou bradku, kostnatou sinalou tvář. V rozcuchaných vlasech „démona“ Luka dokonce v úleku uviděl skutečné rohy, které se v jeho očích stávaly větší a větší. Lukovo srdce se zběsile roztlouklo. Upustil knihu. To se ďábel určitě materializoval z jejích stránek, zcela určitě… Nestvůra se pomalu přiblížila ke své oběti, zkřivila tvář do odporné grimasy a odhalila ohyzdné zuby. Luka vydal žalostný, bezmocný sten. Škubnul sebou a strnulé tělo se sesulo s očima panicky vytřeštěnýma. Vtělený ďábel bylo to poslední, co ve svém životě spatřil…

Sensei v místnosti rozsvítil. Vano se sklonil nad Lukou.

„Skončil. Očividně srdce nevydrželo,“ řekl.

Po krátké odmlce si zdrceně postěžoval:

„Jak jsem říkal – slaboch! Ani jsem nestihl otevřít ústa a rozumně vysvětlit, proč jsme sem přišli.“

„Není divu. Když jsem tě na Ostrově uviděl poprvé, sám jsem málem umřel strachy,“ popíchnul ho Sensei a zvedl *S ďáblem v těle*. „Takže mu úplně stačilo tě ukázat.“

„Nejsem vinen, takový jsem se mámě narodil,“ usmál se Vano. „Co uděláme teď?“

„Co? Co jsme zamýšleli. Zavezeme ho k Tremovým do kanceláře.“

„Snad ne mým autem?“

„No, jak jsme se domluvili.“

Vano si naoko povzdechl. Když viděl, že to prase stejně bude muset vláčet ke svému autu, odešel hledat materiál vhodný pro přenos a tiše si bručel pod vousy:

„Tak je to vždy… Ó, Hospodine! Zač mě tak trestáš – tahat pytel potrefený hříchy vražd a obžerství na

svých slabých ramenou… Vždy jsem říkal, že nesprávná a přílišná láska k vlastnímu tělu, jeho žaludku a nečinnosti, vytváří ješitnost a přivádí k těžším hříchům…“

Dokud Vano hledal pytel, Sensei prozkoumal pokoje, prohlédl obsah zásuvek stolů a skříní. V jedné z nich našel krabici s různými dětskými maličkostmi. Na jejím dně dětskou pornografii zachycující špinavé Lukovy zvrhlosti a utrpení vryté do nevinných dětských tvářiček, kterým mohlo být od pěti do sedmi let. Pozadí většiny fotografií tvořily Lukovy pokoje.

„Ach, ty hovado!“ neudržel se Sensei.

Ve dveřích se objevil Vano s obrovským kusem silného igelitu.

„Podívej, čím se ta chcíplina zabývala,“ řekl Sensei a podával mu fotografie. „Byl skrytým pedofilem.“

Vano se podíval na snímky a s dramatickou změnou v obličeji upustil igelit.

„Ten bídák! Tak on ještě mrzačil dětské duše, zrůda! Mizera, kdybych to věděl dříve, zemřel by takovou smrtí, že by se mu peklo zdálo rájem…“

Otec Jan sevřel pěsti, jako by do nich nashromáždil všechnu hořkost a výhružně je pozvedl směrem k mrtvému tělu.

„Buď proklet, ty netvore! Ať tvá duše nikdy nenalezne klid!“

„Jestli se vůbec s nějakou narodil,“ dodal Sensei.

Vano rozprostřel igelit a s odporem na něj z křesla shodil Lukovo tělo jako pytel hnoje. Nohama mrtvolu srovnal a spolu se Senseiem ji zabalili a vynesli z domu. Následně na tomto pochmurném místě odstranili všechny stopy své přítomnosti a tělo zavlekli k autu.

„Ať hoříš v pekle,“ opakoval otec Jan, stále otřesen tím, co spatřil.

Kapitola 10
Velký poprask

Kronos se probudil, protože ho něco lechtalo v nose. Párkrát kýchl, otočil se na druhý bok a snažil se nepřerušit blažený spánek. Ale to „něco“ ho začalo lechtat ještě více a na tváři. Kronos nespokojeně otevřel oči a uviděl před sebou bílá nadýchaná peříčka. „Co to...?!“ pomyslel si a ze zvyku se podíval na nástěnné hodiny. Ukazovaly osm hodin pět minut. Pro jeho důležitou osobu to mělo stejný význam jako pět ráno. Když uviděl, jak „časně“ je, pořádně se rozzlobil. Pohled mu padl na postel. A k jeho hněvu se přidal nevýslovný údiv. Ležel celý pokrytý bílým peřím, doslova jako by byl v kurníku. Aby toho nebylo dost, jeho tvář, ruce, nohy a hruď byly pokryty zaschlou zubní pastou. „Co jsou to za idiotské vtípky?“ tonul Kronos v pochybách, protože jeho autorita byla natolik silná a tak nedotknutelná – jak v rodině, tak v kriminálním klanu, že by se ho nikdo, byť jen v myšlenkách, neodvážil tak ponížit.

Zalykal se zuřivostí a rozhlédl kolem. Náhle uviděl na vedlejším polštáři, rozpáraném do kříže, ležící bojový nůž.

Teprve teď mu došlo, jak reálné nebezpečí mu během spánku hrozilo. Oči se mu rozšířily děsem a tělo ovládl panický strach. Z plného hrdla zařval jméno svého pomocníka. Srdceryvný křik šéfa přivo-

lal ochranku. Dokonce se přihnal i Mínós v županu, pantoflích a zubním kartáčkem v ruce.

Přiběhli, uviděli neuvěřitelnou scénu a znehybněli v šoku. O co jde, jako první pochopil Mínós a rychle začal vydávat příkazy k provedení průzkumu území a výslechu stráží. Zanedlouho objevili Kronosův skrytý sejf otevřený. Do jedenácti hodin byla důkladně prozkoumána všechna zákoutí Olympu a jeho okolí, vyslechnuty stráže, prověřeny detektory a čidla. Žádné stopy cizí intervence.

„Jak to, že žádné stopy?!“ bez sebe zlostí řval Kronos na Mínóse. „To mi chceš říct, že jsem se sám pomazal pastou a posypal peřím?! A pak jsem si ještě ukradl dokumenty?! Já ti ukážu, ty šílenče, kurva…“

„Uklidni se! Hněv je vždy špatný rádce,“ přísně, ve vojenském stylu, vyslovil Mínós své oblíbené rčení. „Jen jsem konstatoval předběžné údaje. Když si ujasníme fakta, brzy najdeme toho, kdo to všechno spáchal… A teď zchladni a pojďme vše v klidu probrat. Co máme… Za prvé demonstrativní charakter samotné události. Nehodlali tě zabít, jen vystrašit a ukázat tvou zranitelnost a přístupnost.“

„A to mi říká můj šéf bezpečnosti, který mě ubezpečoval, že předvídal všechny možnosti!“ rozhazoval ruce Kronos.

„Absolutně vše předvídat nelze,“ klidně odpověděl bývalý důstojník kontrarozvědky a pokračoval, „mimochodem na noži i sejfu nebyly nalezeny žádné otisky – včetně tvých, pokud tě to uklidní.“

„To jsou mi věci! Děkuji za prokázanou důvěru!“ řekl jízlivě Kronos.

„Dále… Opovážlivost provedení ukazuje na sílu a bezuzdnost…“

„Ovšem! Tohle mohl udělat jen úplný cvok.“

„Místo provedení přepadení je Olymp. Ten není jen tak lehké dobýt. To znamená, že to nebyl jen něja-

ký žoldák, ale profesionál," usuzoval zádumčivě plukovník.

„Hm, profesionál? Sakra, vždyť měsíčně vyhazuju takový balík na ochranu a speciální zabezpečení stálo celé jmění! A to jen proto, abys mi teď klidně vysvětlil, že mě zasypal peřím nějaký profesionál, nestvůra, psycho s šíleným mozkem? Ano?!"

Mínós pochopil, že rozhovor s Kronosem byl zbytečný. Kronos je obyčejný zloděj, bandita, proto je jeho vědomí omezeno odpovídajícím myšlením. Mínós přesně věděl, že ani jeden žoldák banditů, dokonce ani jeden z obyčejných vojáků by nemohl tak obratně překonat všechny nástrahy kontrarozvědčíka. Jednoduše by jim na to rozum nestačil. Ne. Pokud někdo mohl proniknout na Olymp, tak to byl člověk, který se znamenitě vyzná ve speciální technice a zná triky a postupy kontrarozvědky. Vlastně nejen profík, ale skutečný expert systému. Něco nedobrého uvnitř Mínóse hrklo a zmocnila se ho špatná předtucha.

„No, proč mlčíš?" panovačně pronesl Kronos. „Pokračuj! Jsem pozornost sama."

„Čekám, až se uklidníš."

„Já?! Já jsem klidný, sakra fix! Na Olympu je chaos, ale já jsem v klidu…"

Překonal nahromaděnou vlnu vzteku a poněkud mírněji dodal:

„No dobrá, zapomeň na to. Mluv dále. Líbí se mi, jak to zvládáš s takovým… klidem."

Uvnitř plukovník láteřil, ale nahlas stejně vyrovnaným hlasem pokračoval:

„Čas přepadení – s největší pravděpodobností mezi čtvrtou až pátou hodinou ranní."

„Takový špionážní čas," pomyslel si. Zatímco Kronos vykládal další nesmysly, Mínós v mysli proanalyzoval, že před operací musel někdo Olymp nejdříve pečlivě sledovat. A jestliže to byl profesionál, tak

je nepravděpodobné odhalit jeho stopu. A jeho transport také. Ale to, jak se tento profík vyhnul všem strážným, neodstranil ani jednoho svědka, pokud takoví byli, mluví samo za sebe. Mínósovi z takových závěrů zakručelo v břiše – jako vždy v případě vážného nebezpečí.

„Kurva, neštvi mě! Radši mi řekni, kdo je objednatel!“ hystericky hulákal Kronos.

„Objednatel?“ ve své klidné zádumčivosti pronesl Mínós a téměř automaticky odpověděl, „objednatele lze lehce určit, jsou-li známy motivy.“

„Nech si ty pindy pro své fízlovské kámoše! A řekni mi konkrétně, KDO?“

Mínós už se neudržel, i když jeho zlost vycházela více z Kronosem nepochopeného nebezpečí, než z jeho jízlivosti:

„Tak kdo, říkáš?! Kdokoliv! Ty si myslíš, že jsi střed vesmíru, vykupitel korunovaného postu? Ale Lordovi je šumafuk, kdo na tom trůnu sedí! Ztratíš sílu a Lord tě vytočí jako zarezlý šroub a nahradí jiným a omluvami se trápit nebude. Postaví do čela Olympu nějaké tvé konkurenty s chytrými makovicemi, kteří ti ukradli zpod nosu důležité dokumenty – a příběh skončil! A všechna ta pírka, kvůli kterým propadáš panice, jsou úplné nic proti tomu, co tě čeká dál!“

Kronose zaskočil krátký a drsný proslov a dokonce se vnitřně trochu přikrčil. Nikdy neviděl svého šéfa bezpečnosti v podobném podrážděném stavu a s planoucíma očima. Vždy se ho obával, a teď… Hovoří-li Mínós o hrozbě, znamená to, že je situace horší, než si myslel… Kronosův hněv v mžiku zmizel a nahradil ho strach. Od té chvíle se „pán Olympu“ stal vážným a zneklidněným. Poněkud se odmlčel a řekl:

„Dobře… Promiň, nechtěl jsem tě urazit. Už se mi z toho zavařil mozek. Pojď, zamysleme se, kdo to mohl udělat?“

V Kronosově pracovně zavládlo ticho. Každý přemýšlel o svém. Mínós věděl, že to, co v hněvu řekl Kronosovi, není úplně pravda. Protože dokonce ani jeho konkurenti by nemohli nasadit tak vysoce kvalifikovaného experta. A věc netkví v penězích. Jde o utajení a nedostupnost takových výšin pro obyčejné gangstery a byznysmeny.

Kronos také uvažoval, ale po svém. Mínósova myšlenka o konkurentech se mu zdála zcela jasná a alarmující. Útok ze sousedních území vyloučil ihned. Se všemi byly uzavřeny „mírové dohody", notně se ho obávali, věděli, že za ním stojí mohutná síla. To znamená, že si ho vzal na mušku někdo z jeho držav.

V paměti probral všechny důležité byznysmeny, na kterých stálo jeho impérium, a došel k závěru, že kromě sjednocených Tremových s přezdívkou „Dvojčata", získanou kvůli stejnému příjmení, už asi nikdo.

Tremovi rozmachem a prosperitou svého podnikání a neustálému růstu příjmů díky rozšiřování sfér vlivu byli jediní, kteří by se mu mohli postavit. Tím spíše, že přinášeli do Kronosovy pokladny téměř čtyřicet pět procent z jeho zisků. „Jedině oni mají zabijáka, který by se mohl srovnat s Čikem. Luka!" osvítilo Kronose. „Kdo jiný, když ne ten pablb, co utekl z psychiny, mě mohl zasypat peřím a pomazat pastou… To on na zakázku Tremových ukradl dokumenty." Kronosovy oči se lačně zablýskly a zahlcený emocemi praštil pěstí do stolu.

„Luka! Udělal to Luka a Dvojčata – objednatelé!"

Plukovník se sotva znatelně pousmál nad snadno předvídatelnou logikou gangstera.

„No jistě, kdo jiný!" ujišťoval sám sebe Kronos.

V jeho paměti se vynořil nedávný konfliktní rozhovor s Tremovými, ve kterém odmítli, tvrdým a drsným způsobem, sdílet jeho postoj k ožehavé zločinecké záležitosti.

„Jsou to oni, hajzlové, podrazili mě! Pamatuješ si na poslední konflikt?! Určitě oni. Křiváci! Já jim ukážu…“

A následovala celá série nejhrubších nadávek.

„…zalknou se svou krví a ten jejich blázen Luka jako první!“

Mínós zavrtěl pochybovačně hlavou.

„No co?! Podívej,“ vzrušeně pokračoval Kronos. „Konflikt byl. Dokumenty, které se jasně týkají zájmů Dvojčat, zmizly. Pasta s peřím – to je stoprocentně dílo Lukových rukou – toho psychouše s dětskýma manýrama. Sedí to! Ano, já ty stvůry rozřežu na kousky!“

Zakřičel na pomocníka čekajícího za dveřmi a hrubě přikázal:

„Najděte Čiku, hned!“

Mínós opět nedůvěřivě zavrtěl hlavou.

„Na tvém místě bych si nejdříve promluvil s Tremovými po dobrém… Něco tu není v pořádku.“

„Jistěže, promluvím. A budu hodně překvapený, když mi po příchodu Čiky nevyslepičí všechno.“

„Pochybuju…“ Plukovník chtěl říct, že je to stěží dílo Luky a Tremových, ale rozmyslel si to. „Budiž. To je jako mlátit prázdnou slámu! Půjdu a prohrabu se svými papíry. Je možné, že něco rozumného vydoluju.“

Kronos si nevšímal Mínósových pochyb, byl pevně přesvědčen, že může Tremovy zmáčknout. Uchechtl se a pronesl s neskrývanou zlověstnou zlomyslností:

„Jdi… A já zavolám Dvojčatům. Pozvu je na šálek čaje… s kyanidem místo cukru.“

Mínós odcházel do svého bunkru více než zmatený. Doufal, že najde ve své kartotéce, kterou tak pečlivě dlouhá léta sestavoval, odpovědi na znepokojující otázky. Přičemž předpokládal, že se mohou nacházet i ve složkách o bývalých spolupracovnících. Vstoupil do svého vybaveného sklepení, automaticky

zkontroloval všechny nástrahy a pastičky. Vše bylo jako obvykle. Rozsvítil a usedl za masivní stůl. Navyklým pohybem otevřel klíčem zásuvky a vytáhl dokumenty.

Plukovník si rád prohlížel složky lidí, kvůli kterým docházelo ke globálním legálním a nelegálním událostem v regionu. Uspokojovalo ho to. Když dokumenty pročítal, pociťoval svou převahu nad ostatními. Umocňovalo to v něm velikášství a prohlubovalo pocit vlastního významu. Mínósův oblíbený výrok byl: „Člověk ovládající informace ovládá celý svět." Stal se skrytou devízou jeho života. Proto sbíral informace na všechny a o všem. Měl kompromitující materiály nejen na Kronose. Kronos byl pro něj jen krytím, skutečným bossem byl Lord. Zvláště jemu bezprostředně dodával důležité informace, zvláště od něj dostával hlavní úkoly, Kronose pomíjel. Proto měl Mínós nadbytek kompromitujícího materiálu i na samotného Lorda. O tomto tajemství nevěděl nikdo. Byla to pojistka jeho osobní bezpečnosti a také výborné finanční zabezpečení na stáří někde v Anglii nebo Americe. Ale dnešní incident hovořil o tom, že dokonce ani v jeho nejmodernější technikou zařízeném bunkru nebylo bezpečné ponechávat tak superdůležité informace. Mínós Olymp takto vybavil hlavně kvůli zabezpečení své kartotéky, než kvůli Kronosově osobě. „V nejbližší době bude nutné přepravit diskety do švýcarské banky, jakmile se zde všechno usadí," pomyslel si. „Tak to bude jistější."

Mínós přistoupil ke svému tajnému sejfu a chtěl ho navyklým pohybem otevřít, ale po doteku se dvířka lehce pootevřela sama. Klíče s rachotem dopadly na podlahu. Sejf byl otevřen. A uvnitř – úplný chaos. Omráčený Mínós zkameněl. Poté opatrně, jako kdyby zneškodňoval bombu, vytáhl roztrhané cenné papíry a nechápavě na ně hleděl. Vzápětí je jeho zastře-

ná mysl donutila odhodit. Mínós začal horečnatě vyhazovat obsah sejfu na podlahu. Když se dostal k nástraze, s hrůzou zjistil, že je porušena. Třesoucíma se rukama uvolnil druhé dno. Nic pod ním nebylo. Nevěřil svým očím a začal prohmatávat každý centimetr, jako by se diskety mohly zmenšit do tak malých rozměrů. Ale marně. Jeho tělo se okamžitě pokrylo nepříjemně lepkavým potem. NIC nenašel. Mínós těžce sklouzl na podlahu, jako by měl tělo z olova. Vše bylo jako v mlze. „To není možné," opakoval jako zaklínadlo. Když zahlédl na podlaze kupu složek ze sejfu, s novou silou se k nim vrhl a rozhazoval je na všechny strany. Ale diskety tam nebyly.

„To je konec," šeptal sotva slyšitelně. „To je konec."

Jeho mozek se s takovým otřesem nemohl nijak srovnat. Jeho vědomí okamžitě ovládl panický strach, beznaděj a zoufalství. Mínós vždy beze strachu a směle odolával ranám Osudu, ale nyní se poprvé v životě skutečně vylekal. Celý život byl pánem cizích osudů a neočekával, že teď někdo tak stejně snadno naloží s jeho osudem a bude operovat jeho vlastními informacemi.

Když prvotní ztuhlost pominula, Mínós se pokusil vzchopit. Zafungovaly vžité návyky kontrarozvědčíka. Jako nikdo jiný věděl, že podobný náhlý psychologický úder, není-li včas vědomím zastaven, může skončit čímkoliv – nervovým stresem, hlubokou depresí, hysterií, zločinem a dokonce sebevraždou. Ale umírat dříve než vyprší jeho čas se nechystal. To se jen lidé slabí duchem vrhají do krajností, vymýšlejí si záchvaty slabosti, výčitky svědomí. Mínós sám sebe řadil mezi silné. Za celou svou kariéru ani jednou neskuhral, nepřipustil si nervové choroby a nikdy nikoho neprosil o pomoc. Ve své hlavě si vždy sám nastolil pořádek, stejně tak jako v probíhajících záležitostech. Proto vzal do hrsti veškerou svou železnou vůli.

Prudce se několikrát nadechl a vydechl, jako by se chtěl osvobodit od nepotřebných emocí. Pak se uvedl do klidu, upravil oblek a začal sbírat rozházené papíry. Rozkázal si vůbec nepřemýšlet o ničem špatném a usilovně se snažil vzpomínat jen na to lepší v jeho životě. Ale nic nepřicházelo. Proto přepnul svou pozornost na fyzickou práci. V tom okamžiku si z neznámých důvodů vzpomněl, že Japonci dosahují harmonického klidu právě díky ruční práci. Využívají znalostí lidské fyziologie. Na konečcích prstů se nacházejí nervová zakončení, při jejichž ustavičné stimulaci zaúčinkují určité zóny velkého mozku, převede se pozornost, změní se dominance ve vědomí. Z Mínósovy paměti se vynořila humorná slova o převedení dominantního podráždění, vyslovená téměř před třiceti lety a pronesená jeho bývalým instruktorem: „Jestli tě bolí zub, upusť si na nohu tvárnici. Tehdy na zub zapomeneš.“ Mínós se usmál. Přitom se přistihl, že je úplně klidný.

Uklidil v sejfu, přistoupil ke stolu a uvedl do pořádku každou jeho část. Tato lehká práce mu znovu pomohla soustředit se a klidně analyzovat situaci. Nyní bylo úplně zřejmé, že zapracoval profesionál vysoké úrovně. V paměti si vybavil všechny bývalé kolegy. Ale veškeré jejich fígle znal nazpaměť. Tak virtuózně nikdo z nich tuto akci provést nemohl, tím spíše, že ve hře byla i speciální technika a mazaná „překvapení“. Ne, byl zde skutečný profesionál, elitní expert. Takové je možné najít jen ve sférách nejvyšší politiky. To znamená, že jsou to Lordovi lidé. Nikdo jiný. Ale jsou-li to Lordovi lidé, tak bude žít právě tak dlouho, dokud se jim nepodaří prolomit jeho osobní přístupový kód k uloženým informacím. „Je to smutné, ale je to tak,“ přemýšlel Mínós. „I když jaký fakt, k čertu! Je to jen jedna z pravděpodobných možností. Fakt je ten, že diskety zmizely. A všechny.“ Znovu se

pokusil zklidnit. S novou palčivostí před ním vyvstala známá shakespearovská otázka, ale tentokrát s ledovým nádechem smrti: „Být či nebýt? Konec konců, na tomto světě vše někdy končí," pomyslel si smutně. „Dokonce i vlastní život."

Mínós se rozhodl zatím Lordovi incident nehlásit, ale počkat až na jeho reakci. Jestli tady pobývali Lordovi lidé, bude s plukovníkem jednoznačně konec. „Ale pokud ne?" Tato ztřeštěná myšlenka Mínóse povzbudila, třebaže se zdála iluzorní a nepravděpodobná. A přesto. Dokud kdosi hrál svou hru, znamenalo to, že mu zůstala byť malá, nepatrná, ale ŠANCE. Tudíž bude v každém případě lepší nikoho nezasvěcovat a podporovat zanícenou Kronosovu představivost. A pak se uvidí. S tímto pevným rozhodnutím opustil svůj bunkr.

*
* *

Kronos byl silně vyděšen tak smělým atentátem na jeho nedotknutelnou osobu. Rychle aktivizoval své síly. Příjezd Čiky v plné zbroji (s vrhacími noži, se kterými se nikdy neloučil) vyvolal úplný poprask mezi ochrankou. Čika se už dávno stal chodící legendou „úplného šílence". Pouhá zmínka jeho jména vyděsila všechny, ale osobní návštěva Olympu…

Kronos si držel Čiku neustále u sebe, obával se nového neočekávaného přepadení. Když dorazili Tremovi, tajně ho umístil do vedlejšího pokoje, aby mohl jako věrný pes kdykoliv přispěchat pánovi na pomoc. Na schůzku byli přizváni pozorovatelé, kteří bedlivě sledovali chování Tremových během rozhovoru. Kronos začal nenuceně, navážel se do Dvojčat „po dobrém". Ti byli překvapeni a ohromeni těmito neslýchanými novinkami a všemožně se distancovali od dolétajících „obvinění" zmatenými odpověďmi typu:

„S tím nemáme nic společného…“

Kronos zesílil svůj slovní nátlak a se zjevnou jízlivostí začal klást otázky přímo:

„Nemohlo vašemu Lukovi rupnout v bedně? Třeba jste mu dali příkaz a on ho nějak špatně pochopil?“

„Ale Kronosi! K čemu by nám to bylo dobré?!“

„Chci si s ním osobně promluvit,“ prohlásil pevně vládce Olympu.

I když Luky se bál stejně jako Čiky. Ale Čiku přece jen považoval za silnějšího a měl ho teď nadosah.

„Dobře,“ řekli Tremovi.

A přímo z Kronosovy pracovny Lukovi zatelefonovali. Nikdo nereagoval. To všeobecný neklid jen zesílilo. Atmosféra v pracovně byla napjatá až do krajnosti. Vyčerpávající výslechy pokračovaly několik hodin – jeden za druhým. Tremovi zavolali svým lidem, aby Luku našli. Ale ten jako by se do země propadl. Kvečeru byly obě strany řádně unaveny z bláznivého napětí, vzájemných výčitek a „nedorozumění“, ale nevyjasnilo se nic.

Nakonec Kronos Tremovy propustil a přiměl je, aby k němu do tří dnů Luku přivedli. Předpokládal, že z něj Čika dokáže vytáhnout, ale pravděpodobněji spíš vyčikat, patřičné doznání. Byl stále přesvědčen, že za událostmi na Olympu stojí Luka a Dvojčata. Třebaže jeho lidé sledující rozhovor a chování Tremových tvrdili, že to buď hrají příliš dobře (i když takto improvizovat ve dvou je prakticky nemožné), nebo že s tím nemají nic společného. Ale Kronos trval na svém názoru. Předpokládal, že něco takového mohl provést pouze Luka – podle jeho chápání – a nikdo jiný. Pro lidi je typické řídit se vlastními zkušenostmi, emocemi a uvažováním v určitých mezích. A proto není divu, že když se světeček, ve kterém žijí, ocitne na křižovatce okolností – najednou se stanou zranitelnými ze všech stran.

*
* *

Po tom všem vyřizování účtů a bezvýsledném pátrání po Lukovi přijeli Tremovi do své kanceláře až pozdě v noci. Konečně byli sami a mohli vypracovat přijatelné řešení. Ale když vešli a rozsvítili, bezradně a v hrůze ztuhli. Luka je už očekával, seděl v křesle u stolu s tváří zkřivenou děsem a s vypoulenýma očima. Na jeho čele se skvělo, jako zlověstný cejch, vyříznuté písmeno Z. To mohl podle jejich mínění udělat jedině Čika. Tremovi vyběhli z místnosti a potlačovali nápory nevolnosti.

Když se trochu vzpamatovali, pokusili se zkoncentrovat na události uplynulého dne z nového úhlu pohledu. Soustředili pozornost na dvě zřejmé skutečnosti. Za prvé nepodložené obvinění Kronose s vymyšlenou příčinou jakoby opovážlivého atentátu na jeho osobu ve zdech Olympu, což byl podle jejich názoru zjevný výmysl. A za druhé Lukova mrtvola v jejich pracovně. K tomu bylo třeba připočítat, že si Kronos ve zvláštních případech obyčejně držel Čiku nablízku. Ale během mnohahodinového výslechu Čika chyběl. To znamená, že zatímco je Kronos zdržoval, Čika vyřídil Luku. Tremovi se museli důkladně zamyslet. Všechno ukazovalo na začátek „válečných akcí". Samozřejmě, dosud ne v pravém slova smyslu, ale dopady by byly závažné.

„No, kdo se bude pokoušet sahat na Kronose na Olympu?" rozhořčoval se první Tremov. „Který pitomec ho bude natírat zubní pastou a olepovat peřím? To je zábava pro děti! Co je to za blbost?! Hodil to na Luku a na nás se to snaží hodit taky. No, on se dočista...! Myslí si, že když poslal Luku na onen svět, že už nemáme nikoho, kdo má koule! Teď si to vyříkáme!"

Popadl sluchátko telefonu, ale druhý Tremov ho zastavil:

„Počkej. Pojď to napřed rozebrat. Víš, dříve bylo v německé armádě vojákovi dovoleno podávat stížnosti na velení jen ráno, po probuzení, kdy jeho hněv opadl."

„Jestli sis ještě nevšiml, jsem Rus, a ne Němec," zašklebil se druhý, ale sluchátko odložil. „Dobrá, dáme si trochu koňaku. Už mi z těch všech událostí třeští hlava. Přitom popřemýšlíme, co s tím zmetkem uděláme..."

*
* *

Na Olympu také nastala bezesná noc. Doslova za dvě hodiny po odjezdu Tremových beze stopy zmizel Čika. Naposledy ho viděl strážný, když šel na toaletu. Ale už nevyšel. Jako by se vypařil. Kronos trnul, ale tajil svou hrůzu řvaním na podřízené až do ochraptění. Veškerou jeho naději nyní představoval Mínós. Vládce Olympu za ním běhal, jako by kontroloval jeho práci, ale ve skutečnosti v něm viděl jedinou záchranu před přepadením. A třebaže Kronos rozhazoval v hněvu rukama a dupal nohama, v očích měl nepopsatelnou obavu o vlastní život. To zkušenému pohledu bývalého kontrarozvědčíka neuniklo a docela se bavil takovým dvojakým chováním krále Olympu. Mínósova pozice nebyla o nic lepší než Kronosova, ale držel se statečně. Nesetkal se s nebezpečím tváří v tvář poprvé. V takových situacích považoval za hlavní přednosti skutečného muže výdrž a odvahu. Ze svých bývalých zkušeností věděl – kdo se poddá panice, ten rychle zahyne, když ne kulkou, tak všespalujícím vnitřním strachem.

Kapitola 11
Odplata

Vano se Senseiem společně vláčeli pytel s Čikovým tělem. Vano do něj sem tam kopl a prohlásil:

„Ten je ale těžký… Vůbec neznají míru, jsou obtloustlí z té banditské stravy! Boha nectí, zákony nedodržují a žerou jak prasata. Jak je potom někdo může nazvat lidmi? Uf, vepř jeden!“

A přidal pár dalších kopanců. I když byl Čika stavbou těla nevelký, byl silný a svalnatý, na rozdíl od tučného čuňase Luky.

„Už mě z toho nošení tlusťochů rozbolela záda… Copak je nutné tak nepřiměřeně žrát! Bylo by lepší, kdybychom ho vyřídili tam na záchodě, jak jsem ti navrhoval. Všechny stráže by se proměnily hrůzou v solné sloupy…“

A když viděl, že Sensei na jeho slova nereaguje, pokračoval:

„Co ho budeme někam táhnout, pojď, skončíme s ním tady!“

„To ne. Pochop – je to věc Cti!“

„Jakápak Čest?! On je horší než svině! O čem to mluvíš…“

„Nemluvím o jeho, ale o své Cti.“

Vano si povzdechl, když pochopil, že se mu nepodaří přítele přesvědčit. Mlčky vlekl břemeno a nenápadně ho periodicky trestal ráznými kopanci tak,

aby o tom Sensei nevěděl. Čika přišel k vědomí a začal na ně reagovat přerývanými bublavými zvuky.

„Nepřeháněj to," řekl Sensei, aniž by se otočil a lišácky dodal, „děláš to pro potěšení nebo z bezvýchodnosti?"

„To je závdavek," vytáčel se Vano. „To kdyby se po jeho smrti ukázalo, že byl taky zvrhlík."

Lesíkem došli k Senseiovu autu, pytel s Čikou nacpali do zavazadlového prostoru a oklikami jeli k Lukovu domu.

„Jak může země nosit takové lidi?!" rozhořčoval se otec Jan.

„I příroda má své chyby," klidně odpověděl Sensei.

„Ano, ale je s podivem, že ty ‚chyby' mají své místo pod sluncem."

„Místo pod sluncem je diskutabilní. Slunce má vliv nejen na růst, ale i na rozklad."

Vano rád vedl se Senseiem hovory na filozofická témata, protože vždy obsahovaly pozoruhodné prvky. Sensei nejenže dovedl fakta analyzovat, ale i dávat do logických souvislostí a dokládat je příklady z historie civilizací. Měl neobvyklý pohled na celkový obraz světa a smysl lidského života. Dokonale se vyznal v jemnostech lidské psychiky. Jeho filozofie o životě a smrti likvidovala veškeré pochybnosti o pomíjivosti existence jedince. Mnohé pravdy vyjadřované Senseiem vyvolávaly neobvyklé pocity, jako by to, co řekl, bylo duši velmi blízké a drahé, ale dávno zapomenuté, dřímající na úplném dně vědomí. Proto Senseie otec Jan, i když si mu dovoloval žertem „kázat", vždy považoval za člověka, se kterým setkání, jak se říká, sešle Bůh jednou za život. Přátelili se už od Ostrova, ale skutečné porozumění existence tohoto člověka se dostavilo až na vrcholu Vanova krizového životního období. Byla to doba, kdy je vláda, pro kterou praco-

vali s myšlenkou světlé budoucnosti, ponechala osudu napospas. Svaz se rozpadl a oni ztratili víru. A nic na světě tak neutlačuje člověčí duši jako zničení jeho čisté víry. Není známo, jak by Vano skončil po zpustošení vnitřního životodárného zdroje, kdyby nebylo Senseie. Sensei byl jediným ze všech, kdo přijal tragédii se zdánlivým klidem, ten, kdo ve Vanovi zažehl novou víru, víru v Boha – víru, kterou žádná vláda světa nemůže člověku vzít… Po rozmluvě se Senseiem došlo ve Vanově duši k podstatnému obratu. Neočekávaně uviděl svět úplně z jiné strany. Po tomto památném rozhovoru se dlouho neviděli. Vano, plahočící se světem, se rozhodl přijmout náboženství a stát se duchovním. Ale i když už káže věčné pravdy druhým, pro jeho vlastní duši vždy zůstává balzámem Sensei.

Otec Jan se s úctou podíval na Senseie a pokračoval ve svých úvahách:

„Střetávám se sadismem, s tím hnilobným elementem tlení, ale nemohu pochopit, kde tkví v člověku jeho prameny."

„Prvotní zdroje jsou skryty v rodičích. Takový je zákon přírody – na hříchy rodičů doplácejí děti. Například noví Rusové si ‚napěchovali své sýpky' nečestným způsobem. A podívej, co se děje s jejich dětmi. To se pak osobní život špatně utváří, když tady je náhle jedno zabito nešťastnou náhodou, dalšímu najdou nevyléčitelnou nemoc. Příroda bije člověka do jeho nejzranitelnějších míst. A pokud dříve hříchy vyplývaly na povrch ve třetím, čtvrtém pokolení, tak nyní se ten časový úsek stále více a více zkracuje a trest přírody lze pozorovat už během jednoho pokolení… Vezmi si například Čiku. To je typický příklad představitele vymírajícího rodu. Jeho myšlení a způsob života hovoří o tom, že mnozí jeho předci přestupovali hranici lidskosti, a tím též ničili své ná-

sledující pokolení. To, co se z nich narodilo, stále více a více degradovalo a tuto degeneraci svými chromozomy předávalo z pokolení na pokolení. Pojem Láska v takových rodinách trvale scházel, tento cit se proměňoval buď na holou živočišnou vášeň, nebo na lhostejnost a zvrácenost. Ale zákon transformace vyšší energie vyjádřený pro lidi jednoduchou formulací říká: ‚Ten, kdo je v Lásce, ten je v Bohu a Bůh je v něm, protože Bůh je Láska.' Čím více se rod propadal do hříchu, tím více ta neměnná věčná formule jednoty s Bohem začala dráždit následující pokolení vyvrhelů, řečeno jednodušeji – vzniklých nelidí. Je to osobitá agonie vymírajícího pokolení. Nejzajímavější na tom je, že tento pekelný stroj sebezničujícího zla není prakticky možné zastavit. Sotva se v rodu nasbírá určité množství těžkých hříchů, spustí se autodestrukční mechanismus. To je také přírodní zákon týkající se stupně zla vyvolávaného nejen činy, ale i libovolnými formami negativních myšlenek. Nic nikam nemizí, jen se přeměňuje z jedné formy do druhé… Takže když se tento mechanismus sebelikvidace spouští, vytváří neuvědomělý ‚manželský instinkt' – uzavřou sňatek se sobě podobnými degeneráty-vyvrhely."

„Ano, je známo, že ať krmíš vlka, jak chceš, stejně se stále do lesa dívá," pronesl zádumčivě Vano.

„Zcela správně. Čika – to je typický příklad posledního stadia předsmrtné agonie rodu. Působivé je i to, co o něm nasbíral Stopař. Jeho rodina a příbuzní se jen hemží všelijakými ‚démony'. V jeho rodu byli i anarchisté i nihilisté, obojací démoni inkuby i sukuby, co mění muže v ženy a opačně, skrytí démoni sadismu a masochismu… Jeho matka následkem časných chaotických pohlavních styků porodila dítě. Brzy ale zemřelo. Druhý a třetí potomek zemřel v kojeneckém věku. Je možné, že matka nějakým způso-

bem vytušila degeneraci svého rodu, proto se uchýlila k úskokům a pokoušela se přírodu oklamat. Ale bez ohledu na její snahu se nakonec ukázalo, že čtvrté dítě bylo počato zarytým sadistou, opakovaně odsouzeným za těžké vraždy. Aby zatajila své těhotenství, vdala se za jiného. Tak přišel na svět Čika. Takzvaný Čikův otec byl alkoholik v posledním stadiu a k tomu nakažený syfilidou. Je známo, že se na potomstvo přenáší všechny ‚ďábelské' kvality. Otec přirozeně tušil původ dítěte. Nestačilo, že se Čika narodil zrzavý, ale ještě čtyřprstý – na levé ruce měl dva prsty srostlé. Říká se, že Bůh šelmu poznačí."

„Ano, toho defektu jsem si všiml."

„Takže otec, úplný impotent a chronický alkoholik, týral matku i syna celé dny. Když bylo Čikovi devět let, přišla matka domů a objevila mužovu mrtvolu. S nožem zabodnutým do břicha až po rukojeť. Čika tvrdil, že viděl otce, jak se na nůž napíchl. Je jasné, že se nestalo nic dobrého… Později se sousedům začaly ztrácet kočky a psi. Jednoho dne matka syna přistihla, jak ta bezbranná zvířata kuchá.

Pokud se přidržíme deduktivní psychoanalýzy, tak právě tehdy se u Čiky začíná projevovat negativní dědičnost a zformovává se komplex nepřirozené lásky ke smrti. Tak tomu je, když člověk celý život žije příchylností k cizímu strachu, k cizí smrti. A ta se mu stala drogou. Nicméně tento komplex současně vyvolává trýznivou obavu z vlastní smrti a doprovází ho po celý život.

Když bylo Čikovi dvanáct, jeho matka spáchala sebevraždu – oběsila se v koupelně. Podobná sebevražda je také projevem příznaků prohnilého rodu. Přirozeně že na Čikově psychice tato událost zanechala následky. Úplně se do sebe uzavřel. Do výchovy si ho vzala babička z matčiny strany – napůl židovka. Díky jejímu úsilí se Čika dostal na medicínu,

toužil se stát chirurgem, aby byl co nejblíž prostředí krve a moci nad těly."

„Had svléká kůži, ale sám se tím nemění."

„Přesně tak."

„A duše? Mají ji takoví týpci nebo schází?"

„Proč by měla scházet? Ani náhodou. Jistěže v dějinách existují případy, kdy tělo žije bez duše, ale ty jsou ojedinělé. Mimochodem k vzácným případům patří i náš Luka. Zde jsou duše přítomny, jenže přístup k nim je zcela neprodyšně uzavřen totalitní vládou živočišné podstaty v lidské mysli. Ale ten problém nespočívá v přítomnosti duší, je mnohem hlubší. Proč se právě tyto duše ocitly v tělech degradujícího rodu…"

Vůz se silně otřásl. Vjeli na nezpevněnou lesní cestu plnou výmolů. Sensei se chvíli soustředěně věnoval řízení, a když vyjeli na silnici, pokračoval:

„Tak tedy Čika. Na medicíně u něj propuknul sexuální apetit. To je pochopitelné. Mezi osmnácti až dvaceti pěti lety se pohlavní pud projevuje nejsilněji a také psychózy s ním spojené. Jak říkají současní vědci – hormony tlučou do hlavy. V tomto období se u Čiky upevnil sadistický komplex. Začal prožívat požitek ze sexu ve zvrácené formě násilí, strachu oběti a moci nad ní. Ze školy vyletěl právě kvůli svému sexuálnímu sadismu. V extázi při sexu se spolužačkou začal její tělo řezat břitvou. Pohled na krev byl ještě více opojný. Ale dívka se dokázala vytrhnout a utéct. Čiku tehdy nesoudili, protože se jeho babička postarala zamést problém pod koberec. A zbytečně! Kolik lidí pak kvůli němu ještě trpělo… Nu, další Čikův život plynul na vlně trestných činů, dokud ho nenašel Kronos. Jak se říká, svůj k svému… Předtím se ještě Čika stihl oženit. Ale brzy vyšlo najevo, že nikdy nebude mít děti. To už zcvoknul úplně. V předsmrtné agonii svého rodu Čika zanevřel na všechno

a na všechny. A tu natrefil na Kronose, stoupajícího vzhůru. Tehdy Čika získal to, o co se celý svůj život snažil a přitom neskrývaně – krev, těla a nekonečnou moc nad svými oběťmi. Přirozeně že po takovém ‚dárečku' byl Kronosovi oddán jako pes… Nehledě na to, jak by Čika chtěl ‚rozdělovat a panovat' a ‚nadechovat se do zásoby', před smrtí to postrádá smysl. Zvláště, jedná-li se o smrt rodu."

Sensei s Vanem sjížděli od lesíku k Lukovu domu. Asi pět set metrů před ním Sensei zhasl světla a vypnul motor. Před Lukovým domem zpozorovali ruch a Vano se nabídl, že půjde na průzkum. Nehlučně se dostal k plotu. Tma ho halila od hlavy po paty a učinila ho svou neviditelnou součástí. Poblíž vrat stála dvě auta. Vano se k nim připlížil nadosah. V jednom z vozů seděli lidé, hráli karty a z mdlého osvětlení v kabině mhouřili oči. Evidentně čekali na příchod majitele domu už dlouho a takové trávení času se jim pořádně omrzelo. Vano si poslechl jejich lenivé repliky a už se chystal odejít, když jednomu z nich zazvonil mobil.

„Ano," uslyšel hlas, který vzápětí změnil intonaci. „Cože?! Luka?! Rozumím… Rozumím… Jedem!"

Škaredě zaklel a ostatním v autě sdělil:

„Kurva, sejmuli Luku! Tremovi ho právě našli u sebe v kanclu…"

Ta novinka přítomné očividně šokovala. V autě nastalo ticho. Jen na pozadí se z rádia tlumeně linula instrumentální hudba.

„No, co sedíte! Rychle do aut!" štěkl stejný hlas.

Vano se okamžitě odvalil stranou. Téměř současně z vozu vyskočili tři muži a vyrazili směrem k druhému vozidlu. Rachot motorů kvapně odjíždějících automobilů přešel do neklidného štěkání psů v okolí. Vano tohoto rozruchu využil a vytratil se do tmy směrem k lesu. Sensei ho přivítal s úsměvem.

„Cos tam dělal, maskoval ses za zbloudilou kočku?“ popichoval ho.

Vano se zasmál.

„No, co se tak zubíš? Donutit výt všechny psy jsem nedokázal,“ zavtipkoval, pak přešel do vážného tónu a podrobně vyprávěl o všem, co viděl a slyšel.

„Výborně,“ prohlásil Sensei, když si přítele poslechl. „Je to dokonce ještě lepší, než jsem předpokládal. Takto celá probuzená vesnice potvrdí, že od Lukova domu ve dvě v noci odjížděla dvě auta. Zřejmě čekali na Luku už od rána. Z tohoto důvodu si mohl někdo poznamenat jejich poznávací značky, může je popsat. Ta stopa povede k Tremovým. A logicky bude všem jasné, že mrtvola Čiky je dílo Tremových…“

„Bez debat. Když zohledníme, že banditi přemýšlejí v takových úrovních logiky, je vše v pořádku. Malé ryby jako ti pitomci, co jsem viděl, se nepočítají. Tak omezené myšlení může být zajímavé leda pro oblastní policii… Ale Minox – to už je horší…“

„Nezneklidňuj se. Minox ani prstem nehne.“

„Jsi o tom přesvědčen?“

„Naprosto. Evidentně jsme mu zkonfiskovali velmi cenné informace. Měli bychom prověřit ty diskety… Jinak by už včera začal uhánět své staré známé z kontrarozvědky. Ale Minox od včerejšího dne z Olympu nevylézá. To si piš, že má strach… Nedělej si starosti, i pro něj přihodíme několik faktů ukazujících na Tremovy. A než se Minox všemi probere, bude pozdě bycha honit.“

Počkali, až se psi v osadě víceméně zklidní a přivlekli Čiku k Lukovu domu. V oknech se na rozdíl od minula nesvítilo. Celé to zlověstné místo bylo pohrouženo do neprůhledné tmy. Přátelé zavlekli pytel do stodoly a potichu za sebou zavřeli vrata. Toto příšerné stavení bylo ztělesněním Lukových vidin, kte-

ré takto zhmotnil. Bytelné stěny byly pokryty zvláštním zvukotěsným materiálem, aby nikdo neslyšel, jaký strašný nářek se uvnitř rozléhá. Sensei rozvázal pytel a vytáhl z něj Čiku, pevně svázaného na rukou i nohou a s roubíkem v ústech. V malých těkavých očích kdysi všemocného vraha se zračil nepopsatelný strach z očekávané smrti. Na oděvu měl několik krvavých skvrn. Čika bravurně ovládal nože a vždy je nosil s sebou. Teď byl od nich celý pobodaný. Jeho uchvatitelé se ani neobtěžovali smrtonosných zbraní zmocnit! Když se Čika otloukal v zavazadlovém prostoru a zoufale bojoval o svůj život, pokoušel se přijít na způsob, jak na nože dosáhnout a osvobodit se z pout. Ale nemohl. Svázali ho natolik pevně a dovedně, že libovolný pokus měl za následek silnější utažení. Párkrát, když přemohl bolest při pokusech vyprostit se, utržil několik nehlubokých ran vlastními ostrými noži. Po neúspěšně vynaloženém úsilí Čika definitivně poklesl na mysli. Hrozná smrt, které se bál celý život, neúprosně zesilovala své kostnaté objetí.

Čika vypadal docela uboze. Sensei mu vyjmul z úst roubík a v úplném tichu zvláštním hlasem promluvil:

„To, co jsi na tomto světě provedl, bohatě stačí, abys umřel devaterou smrtí, pohřben zaživa… Věděl jsi, jak prohnilý je tvůj rod a jeho kořeny, ale neudělal jsi nic, aby sis svými činy nebo myšlenkami vyprosil u Hospodina odpuštění za hříchy předků… Tvou duši také není možné zprostit viny. Pamatuješ, když ti bylo devět let, čtyři měsíce a tři dny, to tvá duše ještě měla částečnou moc nad tělem, co jsi udělal? Hospodin tě třikrát ochránil před tím, než jsi dospěl k činu, který změnil tvůj osud. Poprvé, když tě ovládl hněv a ty ses rozhodl zabít otce, vzpomínáš, jak jsi na půdě uvízl v síti a dlouho ses nemohl dostat ven?“

Čikovi po zádech přeběhl mráz a zježily se mu vlasy. Takové podrobnosti neznal nikdo na světě, toto dětské tajemství nikdy nikomu nevyprávěl. Jeho tělo se začalo lehce třást. Ale hlas ze tmy zazněl novou silou jakoby odnikud a šířil do světa jen Čikovi známé detaily tohoto osudného dne:

„Tvůj hněv zmizel a ty ses ze sítě zdárně vymotal, ale svých černých myšlenek ses nevzdal… Podruhé, když jsi vykročil ke stavení, kde spal otec, objevila se dívka ze sousedství. Ty jsi Světu pokládal za svou ‚nevěstu'. Přišla právě v té osudné minutě a volala na tebe, ať si jdeš hrát. Ty jsi moc chtěl jít s ní, ale myšlenka na vraždu byla silnější než neposkvrněná dětská láska. Ani třetí varování tě nezastavilo. Vzpomínáš, jak matčina oblíbená kočka Slivka shodila vázu, když ses natahoval pro nůž? Polekal ses, protože se tím otec probudil. Ale místo toho, abys utekl, uchopil jsi nůž a…"

„Ne–e–e!!!" zařval Čika jako raněné zvíře.

Z očí mu stékal proud slz.

Ale Sensei vytrvale pokračoval ve vyjmenovávání hříchů, o kterých nikdo kromě Čiky nevěděl. Vano se při poslouchání hrůzného Senseiova monologu celý schoulil a bezděčně se začal před tak těžkými Čikovými hříchy křižovat. V průběhu soudu se s Čikem začaly dít podivné věci. Svalil se na podlahu a začal sebou házet. Jeho řev přecházel do šíleného ryku, pak zase do vysilujícího breku. Ačkoliv se snažil nějak ten hrozný zvuk potlačit, nešlo to. Nehty svázaných rukou si zatínal do kůže a drásal ji do krve. Nakonec, vyčerpaný vlastní bezmocí, Čika jen ležel a naslouchal, dusil se slzami. Hruď se mu svírala. A kdesi hluboko uvnitř se cítil velmi zle. Natolik zle, že tuto bolest nebylo možné srovnat ani s jedním lidským utrpením.

Na závěr Sensei pronesl:

„Rouhal ses Hospodinu za mizerný život, za svou sterilitu, za nenasytnou moc! A ani jednou sis v mračnu svých černých myšlenek nevšimnul, kolik šancí ti, i takovému ničemovi, Hospodin dával, abys třeba jen na okamžik přiblížil svou nicotnou duši k Jeho světlu! Svou nenávistí a nepřetržitými odpornými myšlenkami jsi sám sobě přeplnil pohár zla. Od této chvíle nebude tvá duše ukotvena ve světě lidí! V tomto životě jsi pozbyl svou poslední šanci stát se Člověkem."

„Ne–e–e!!!" zařval znovu Čika. „Odpusť mi, Hospodine, odpusť! Nechci, nechci umřít! Dej mi ještě šanci! Napravím se, slibuji, napravím se! Hospodine, odp–u–s–ť!"

Čika se znovu zalykal slzami. Sensei a Vano zachmuřeně mlčeli. Otec Jan byl rozrušen neméně než Čika. Na rozdíl od něj, protože právě zažil přítele ze zcela jiné, neznámé strany. Když Sensei promlouval, otci Janovi připadalo, že z jeho hlavy vychází nějaké namodralé světélkování. Popravdě řečeno, připisoval to halucinacím, protože už pár dnů nespal. Zvláštní změněný Senseiův hlas ale vnikal až do hloubi jeho duše, a to už v životě slyšel všelico. Jako kdyby se otec Jan vnitřně rozdělil na dvě části. Jedna menší a myslící profesionálně říkala, že to vše je psychologický trik, přivádějící oběť k sebevraždě. Ale druhá, větší část, díky které se vlastně stal otcem Janem, se tetelila vnitřním nepochopitelným štěstím a vyvolávala dosud nepoznaný vjem, jako by se Vanova duše poprvé za mnohé životy „tváří v tvář" setkala s Božím vojskem. A tento pocit se odrážel nejen na emocionální, ale i na fyzické úrovni v podobě lehkého tlaku, šimrání a nárůstu inspirativní síly víry v místě sluneční pleteně. Začal se dokonce lehce třást.

Sensei spíše vycítil zmatek otce Jana, než aby ho uviděl. A aby zabránil nepotřebným činům a otázkám, zajímal se už svým obvyklým hlasem:

„Máš na něj otázky? Vzácná příležitost uslyšet od sadisty upřímnou zpověď a zároveň pochopit příčiny tohoto zla.“

Vano sebou škubl. Vyschlo mu v hrdle. Pokoušel se soustředit. Myšlenky začaly znovu pracovat v obvyklém tempu a vyrovnávaly možnosti obou částí. V tomto momentě otce Jana jiná otázka nenapadla:

„Co jsi pociťoval, když jsi měl moc nad svými oběťmi?“

Čika se hořce zasmál a odpověděl nezúčastněně, jako kdyby mluvil sám k sobě:

„Hm, moc… Prázdné slovo pro ztracenou duši… Nevím… Je to těžké vysvětlit… Takový podivný živočišný pocit. Prostupuje zároveň celým tělem a proniká až do morku kostí jako procházející síla. Pravděpodobně se to nějak předává… oběti. Protože ta se začne celá třást jako osikový list a potí se. Ten její strach způsobuje, že si začínám sám sebe cenit desetinásobně. Podněcuje mě, jsem jako… skutečný Bůh… Zeus – hromovládce. V tom okamžiku spočívá pouze v mých rukou veškerá moc, pravda i lež, soud i rozsudek. A na vrcholu té extáze vidím svět jakoby z druhé strany, zasahuji do něčeho zapovězeného, za předělem. Jako bych pohlédl do hlubiny vesmíru, na jejímž konci leží všechna tajemství světa.“

Čika se odmlčel a pak s úsměvem dodal:

„Zvláštní… Včera se mi zdál sen. Nikdy jsem takový neměl. Zdálo se mi, že jsem se zřítil do propasti a padal do té vesmírné hlubiny. Padal jsem dlouho, zakoušel příšerný strach, myslel jsem si, že se rozbiju napadrť. Ale přistál jsem měkce, jako peříčko… A víte, nejsměšnější bylo, že se hlubina ukázala být prázdná. Představte si, PRÁZDNÁ! Nebyla tam žádná tajemství, jen holé chladné stěny, temno a prázdno…“

Čika se zle rozesmál svým myšlenkám, vracel se zpátky k navyklému způsobu.

„Někdy se mi zdálo, že by se ze mne mohl stát veliký vládce, epochální reformátor. Pokud bych se jím stal, zdrtil bych svět tak fantastickými převraty, událostmi a revolucemi, jaké ještě nikdy na zemi neexistovaly. Celý svět by se zachvěl! Tak mě napadá, že už jsem byl na půl cesty k cíli…“

Vrhl zlý pohled do temnoty a upřel zrak směrem ke svým nepřátelům. Pokládal je za nějaké pomatené kněze, kteří zpřetrhali všechny jeho velké úmysly u samotných kořenů. A tu jeho hlavou prolétla ďábelská myšlenka. Aby nedal najevo radost z tak nenadálé inspirace, pokorným hlasem požádal:

„Chci se před smrtí pomodlit. Rozvažte mi ruce. Chci se kát před Hospodinem. Dokonce i hříšný člověk má právo na poslední přání.“

Otec Jan nevěřil vlastním očím, když ve tmě uviděl tmavou postavu Senseie, který se chystal vyplnit prosbu toho darebáka. Vano se chvatně pokusil zasáhnout, jak se zdálo, do nepromyšleného činu přítele:

„Mohu mu odpustit hříchy, a tak…“

„Jsou to příliš těžké hříchy,“ uslyšel v odpověď Senseiova slova. „Vyžadují zvláštní soukromí.“

Vano pochopil náznak, neoponoval a odpověděl:

„Budiž, díla Boží jsou důstojná tajemství a svědků, jak vidím, zde není třeba.“

Když ta slova pronesl, Vano nepozorovaně ustoupil stranou a zaujal příhodnou strategickou pozici, i když Sensei slíbil nevměšovat se do jeho „věci Cti“.

Sensei přeřezal provazy na Čikových rukou a vrátil se na původní místo ve tmě. Udělal to tak, aby si Čika tento směr zapamatoval. Sotva se Čika ohlédl a soustředěně sepjal dlaně jakoby k modlitbě, Sensei nehlučně změnil pozici.

Neuběhla ani půlminuta, když dva Čikovy nože zasvištěly vzduchem směrem k předpokládanému

umístění protivníků. Když podle zvuku poznal, že se nože zabodly do stěn, Čika zaklel. Ale tato potíž ho nijak nerozladila. Oči se zableskly vidinou dlouhoočekávané svobody. Byl nejen volný, ale i v plné zbroji. Pro něj začínal skutečný lov, ve kterém se samozřejmě považoval za vítěze, protože si myslel, že se mu ve vrhání nožů nikdo nevyrovná. Netrénoval přece tolik let nadarmo!

Na minutu se Čika stáhl a snažil se být jedno ucho. Ale kromě svého dechu, prudkého tlukotu vlastního srdce a kručení v břiše nic víc neslyšel. Kolem se rozprostíralo mrtvé ticho, jako by v té stodole jakživ nikdo nebyl. Se šustěním oděvu Čika ustoupil o několik kroků a znovu se zaposlouchal. Pak se prudce otočil, hodil několik nožů do různých stran a uhnul. Ale odpovědí mu bylo stále stejně zvonivé ticho a bezúčelně zabodnuté nože ve stěnách. Z umění vedení boje ve tmě Čika znal jen to, že po vržení nože je třeba rychle ustoupit stranou. Zde jeho znalosti hloupě končily. Když pobíhal ze strany na stranu jako drobný hlodavec, napřed narazil na stůl s něčím lepkavým a zapáchajícím, pak na zdechlinu velkého zvířete, pak zase na nějaké ostré předměty. Nakonec podle ticha Čikovi došlo, že jediný, kdo se ve stodole zmítá jako pablb, je on a že se ho blázniví knězi zřejmě zalekli a dávno už ostudně z pole boje utekli. Čika znovu zaklel, cynicky plivl na zem a uvolnil se. Nyní musí najít z té místnosti cestu ven. Ale přesně v tom okamžiku, jako hrom z jasného nebe, těsně u jeho ucha, zazněl pronikavý výkřik:

„Valeas!“

Z šoku a přívalu nepopsatelného děsu upustil Čika z rukou zbývající nože a podlomily se mu nohy. S příšerným zaúpěním se napjal a chvatně klopýtl vzad, rukama si zakrýval obličej, jako by se chtěl ochránit před neodvratnou odplatou. V tom okamži-

ku se mu nohy zamotaly do nějakých provazů. Čika neudržel rovnováhu a celým tělem se zhroutil dozadu. Tma vydala těžké žuchnutí, doprovázené charakteristickým zvukem trhajících se tkání. Ostrý zápach čerstvé krve zaplnil stodolu.

Sensei rozsvítil. Vano, stojící kousek vedle něj, byl nevýslovně udiven, když ho na tom místě spatřil. Protože před vteřinou uslyšel výkřik valeas, což latinsky znamená sbohem, z úplně jiné strany, nedaleko místa Čikovy záhuby. Otec Jan se tím směrem podíval. To, co uviděl, šokovalo i jeho. Obrovský nůž, který zhotovil Luka, v Čikově smrti sehrál fatální roli. Na zemi leželo bezhlavé tělo. Z krku stříkala jasně červená krev. Na Čikově obličeji zamrzla děsivá grimasa zoufalství. Jako by do něj Smrt svou kostnatou rukou vtiskla cejch pekelných muk a paralyzující hrůzy… Přátelé přešli do středu stodoly, kde ležely ostatky. Vano si znovu uvědomil, že se jedná o značnou vzdálenost. Konsternován událostmi a odpornou podívanou, zmohl se na jedinou větu:

„Jo…, hlas Boží má zdrcující sílu."

Když jeho prvotní šok odezněl, pomohl Sensei zabalit Čikovu hlavu, odstranit všechny stopy pobytu ve stodole a odnést nechutný náklad do kufru auta.

Jeli mlčky, otec Jan v hlubokém zamyšlení. Později, když se víceméně vzpamatoval, prohlásil:

„Co to jen byla za smrt! Přímo jako Prozřetelnost… Tak padnout na nůž vlastnoručně zhotovený Lukou – jakoby výhradně pro tuto příležitost. Co Čiku zabilo? Slovo nahlas vyřčené? Nebo myšlenky Luky, co nůž zhotovil, zhmotnělé v realitě? Nebo ten pád byla prostě nešťastná náhoda, osudová souhra okolností?"

Otec Jan byl na rozpacích. Myslel si, že když Sensei hovořil o Cti, zabije Čiku v rovném boji muž proti muži. Ale stalo se něco vybočujícího z řady. Vano zpozoroval, že se od těch dob, co se obrátil s pomo-

cí Senseie k Bohu, začaly kolem něj dít neuvěřitelné věci. Dokonce i teď, jakmile byli nuceni ZABÍT, i když to byli nelidé, jako by se do děje vměšovala sama Prozřetelnost, která vykonala ortel takovým tvrdým a nelítostným způsobem. Je to zvláštní… Luka zemřel náhlou přirozenou smrtí, nikdo se ho ani nedotkl a v podstatě se k němu ani nepřiblížil. Tehdy si Vano pomyslel, že je to náhoda. Ale to, co se dnes stalo ve stodole, nelze nazvat ani shodou okolností. Spíše zákonitostí, projevem něčí vůle shora. Z takových myšlenek až mrazí…

„Znepokojují tě myšlenky? Padlý květ se na větev nevrátí, rozbité zrcadlo se znovu nezaleskne?“ povšiml si Sensei a pohlédl na Vana.

Otec Jan sebou trhnul a udiveně pohlédl na přítele:

„Ne, ale přesto – je to náhoda nebo zákonitost?“

„Náhody v podstatě neexistují,“ klidně odpověděl Sensei. „Náhoda je důsledek nekontrolovaných myšlenek.“

„Ano, ale co Luka, Čika?“

„Luku, stejně jako Čiku, zabily vlastní strachy. Drželi si je ve svých hlavách a snažili se je vyvolat u druhých. Proto se zhmotnily. To je celé.“

„Ale vždyť i bez vlastních myšlenek je v životě plno strachu.“

„Vůbec ne. Ve skutečnosti je život, jak si ho představují lidé, přelud. Veškerý strach jsou myšlenky konkrétních jedinců. Tito lidé jimi jen provokují ostatní lidi, což se jako celek promítá do společnosti. Takto lidé svými myšlenkami vyvolávají iluze a těmito iluzemi i žijí.“

„No, a co je potom na tomto světě to hlavní, když vše je iluze?“

„Hlavní je Bůh, Láska. Kdo je v Lásce, tomu strach není znám, protože takový člověk žije na úpl-

ně jiné vlně reality. U něj je vše jinak, počínaje vnitřním světem a konče vnějším. Žije myšlenkami vyšší Lásky obklopen Boží silou. Proto je k němu osud více než blahosklonný, bez ohledu na to, jaká kataklyzmata pronásledují okolní společnost."

„Zajímavá myšlenka – proti Lásce jsou kataklyzmata bezmocná. Vzpomínám si, že jsi kdysi říkal, že většina kataklyzmat vzniká z negativních myšlenek lidských mas."

„Rozhodně. Rozuměj, v přírodě existuje tak zvaný zrcadlový zákon. Je stejný jak pro individuální vědomí jedince, tak i pro celkové vědomí společnosti. Takže ve shodě s ním, pokud myslíš na špatné nebo přeješ někomu zlo, tak i kdybys to jakkoliv nechtěl, tvé myšlenky se k tobě jako bumerang s trojitou silou určitě vrátí a udeří na ta nejslabší, nejbolestivější místa tvých vlastních strachů. A to netrestá Bůh. To trestáš sám sebe za to, že zacházíš se svými myšlenkami neopatrně.

Dokonce i když se počítáš k těm spravedlivým, ale vydělávás na cizím strachu, nakonec se tento strach zhmotní a ztělesní právě ve tvém životě. Můžeš se vytáčet, jak chceš, ale zákon přírody je zákon, na rozdíl od lidských. Funguje i při kladných myšlenkách. Jestliže způsobuješ a dáváš světu dobro a lásku, tak se k tobě vrátí stejnou silou… To, co očekáváš, nakonec dostaneš."

Vano chvíli mlčel, přemýšlel o tom, co uslyšel a pak se vrátil k předchozímu tématu:

„Přesto ale, Luka a Čika byli obyčejná bezvýznamná lidská chátra, uštvaná zvířata. Ani nemohli lidsky zemřít. Prostě srabi! Ale nahnali lidem strachu jako superzabijáci. Fuj! Nadutci!"

„Naháněli strach, protože se sami báli smrti… Ano, lidem stačí dát podnět. Jejich představivost ho rozkreslí do neuvěřitelných obrazů. A za strachem ve

skutečnosti není nic. Čika a Luka přiživovali představy o sobě nafouklými iluzemi, naháněli okolí strach zvěstmi o jejich supersíle a neporazitelnosti. Ve skutečnosti byli ale mnohem zbabělejší než jejich oběti. Právě strach jejich obětí jim dodával sílu a vyvolával v nich myšlenky o jejich převaze… To je neřest mnohých lidí s chorobným komplexem moci. Půl bídy, když zůstávají v nižších společenských vrstvách malichernými bezvýznamnými lidičkami. Horší je, když se takoví degeneráti proderou do vyšších vrstev moci. Pak kvůli takovým pitomcům s jejich chorobnou mánií velikášství umírají celé národy. Ve vyšších vrstvách moci je lze odhalit těžko. Vždyť ďábel je nebezpečný tehdy, když není vidět. Ale když přede všemi vystrkuje svůj marasmus a snaží se zastrašovat, počítej s tím, že jeho dny jsou sečteny…“

„Ano, je známo, že Baťka dobře zapracoval při odhalování té špíny. Škoda že nemohl načaté dokončit. V té době se špíny ve špičkách moci rozmnožilo až moc.“

„To nic. Když ne člověk, tak příroda si vezme své. Má jednu velkolepou vlastnost – bez ohledu na stanovisko ‚elity lidstva‘ se periodicky očišťuje od veškeré nečistoty a zdechlin. Proti jejím neviditelným silám lidé-nelidé nenadělají nic.“

„Hm, ano… Ještě k rodu. Chtěl jsem se zeptat už předtím. Pokud úroveň zla v rodu například ještě nedosáhla kritické míry, je možné nějak zabrzdit nebo úplně zamezit jeho zániku?“

„Rozhodně. ‚Všichni lidé bratry jsou‘ – to není jen nějaký vymyšlený postulát hlavních světových náboženství. Je to jen jeden ze zákonů přírody, vyjádřený slovesnou formou takovým způsobem, aby byl přístupný lidskému porozumění. Lidé o daném jevu vědí, ale ještě ho dostatečně nepochopili… Nejlepším lékem proti degeneraci rodu na genetické úrovni je

příměs čerstvé krve, kdy různé národy, národnosti mísí svou krev v manželstvích a žijí v míru a přátelství. Mimochodem ta poslední podmínka je neméně důležitá, ne-li základní. Neboť na míru a přátelství, na tomto základě základů, je založeno pozitivní myšlení. A myšlenka sama o sobě je unikátním lidským jevem. Je to tenká hranice mezi jeho duchovní a fyzickou úrovní. Bůh obdařil člověka silou mysli a právem osobního výběru. Tyto dvě vlastnosti odlišují člověka od zvířete. Ve všem ostatním je člověk obyčejný dvounohý živočich… Proto kladu důraz na myšlenky. I když to asi v dnešní době zní paradoxně – síla myšlenky je schopna změnit lidskou genetiku, to znamená informace genetického kódu. Protože pokud se v degenerujícím rodu objeví člověk, ještě lépe skupina lidí, shromažďující duchovní sílu, tak nakonec tato duchovní síla vykoření negativní, učiní rod fyzicky a duševně plnohodnotným."

„No, dobře… Tehdy jsi říkal, že se degenerace rodu drží na třech hlavních ‚oporách': duševních nemocech, pohlavní zvrácenosti a některých fyzických deformacích organismu."

„Vrozených deformacích," upřesnil Sensei.

„Ano, vrozených. Ale jak je to v situacích velkého rozsahu? Vždyť v době globálních kataklyzmat nebo například války ne každý normální člověk vydrží takové vypětí. Podle mě, právě okolnosti dělají člověka zranitelným. A když už do jeho života, a do jeho rodu zvláště, zasáhnou události globálního charakteru, pak pro celý rod může nastat neočekávaný konec i kdyby vzkvétal."

„Neříkej," namítl Sensei. „Proti zákonům přírody nenastane ani jedna událost. Každá vzniká především v myslích konkrétních lidí. To, že proběhne jakoby proti vůli daného jedince, tak promiň, milý člověče, nauč se nejprve kontrolovat všechny své myš-

lenky, které si ukládáš do podvědomí. Událost je jen jejich důsledkem… A pokud jde o globální události ve vztahu k odolnému rodu, uvedu ti příklad ze života mého dědečka. Jako gardový poručík prožil celou Velkou vlasteneckou válku od počátku do konce. Střetával se nejen s Němci, ale i s Japonci. Přitom velel trestnému praporu. Sám víš, co to znamená – ani jeden den mimo frontu. A za celou válku neměl ani škrábnutí, dokonce se ani nenachladil. Tolik k síle rodu!"

„Mmm…"

„Takže pokud se lidé naučí chovat k duchovní síle seriózně, pak jim a jejich potomkům mnohé problémy zmizí. A není důležité, k jakému náboženství tito lidé patří nebo patří-li vůbec. Zkrátka a dobře, Bůh je jeden a zákony přírody týkající se myšlení a přiměřeně i síly víry člověka, jsou také jedny. Nicméně strukturu náboženství vymysleli podnikaví lidé na základě stejných informací, které v různých dobách přinášeli Velicí Učitelé."

„Budiž. Ale se vším, co se týká náboženství a informací, úplně nesouhlasím a mohu to rozporovat."

„Žádný problém," odpověděl s úsměvem Sensei. „Mám k tobě ale maličkou prosbu. Před tím, než se začneš přít, nebuď líný si přečíst kromě Bible i posvátné knihy hinduismu, džinismu, buddhismu, islámu, šintoismu, taoismu, práce starých filosofů a mudrců, na jejichž základech jsou vytvořeny stávající ideologie současných náboženství. A jestli tam nenajdeš jediné zrnko moudrosti, které se dávalo v různých dobách různým lidem pro různé uspořádání lidské společnosti, tak…"

„…tak budu úplný kretén," se smíchem doplnil Vano.

„Všimni si, řekls to sám. Já s tím nic nemám," žertem upřesnil Sensei.

Přátelé se zasmáli.

„Dobrá," Vano zvedl dva prsty. „Slavnostně přísahám, že zdolám toto titánské dílo. No, a na jeho začátku bych od tebe chtěl ještě jednou uslyšet, co je v tvém chápání Bůh a ďábel?"

„Bůh je ohromná vesmírná síla, která prostupuje vše a všechny. Přičemž je to síla unikátní. I nejmenší částečka ‚Po'..."

„Po? To je nějaké novum?"

„Ale ne. To je dobře zapomenuté staré," nahrál mu Sensei.

„Dříve ses o ní nezmiňoval."

„Všeho dočasu... Takže dokonce nejmenší částice Po, která je přechodem k energetickému stavu a ze které je složeno vše, je nositelem této božské síly, fyzickým projevem Allatu."

„V jakém slova smyslu?"

„Nu, Po může být jak vlnou, tak se může přeměnit v materiální částici."

„Chceš říct, že se z této částice Po může zrodit i Vesmír?" nevěřícně se na Senseie podíval otec Jan.

„Za určitých podmínek ano. Vždyť je nositelem nejen informací, ale i odpovídající tvořivé božské síly."

„Něco jako spermie nebo tak?" podivil se Vano a nemohl najít příhodnější pozemské srovnání.

„Skoro," zasmál se Sensei. „No, a ta božská síla kontroluje a prostupuje vše od mikro po makrosvět. Ale není na tom nic nadpřirozeného. Vše je vytvořeno podle přesně daných zákonů... Dnes ale mnozí lidé těžko chápou to, co nezapadá do jejich omezeného obrazu obvyklého vidění světa. Člověk je do existence a vlastních egoistických myšlenek příliš uzavřen."

Vano pozorně naslouchal a pak řekl:

„Zajímavé, dost často přemýšlím, proč se v Bibli připomíná, že Bůh nemůže hovořit s člověkem přímo, ale používá k tomu Anděly a Archanděly."

„Protože Bůh – to je energie. Ale člověk očekává objasnění skrze Slovo… Člověk může pochopit Boha jen vnitřně. Je to jako osvícení.“

„Ano, to je přesné…, jako osvícení.“

Odmlčel se a pak dodal:

„Co je ďábel?“

„Ďábel není nic jiného než zvířecí, živočišná podstata každého člověka způsobující negativní myšlenky. Jestli si pamatuješ, tak má původ ve starohebrejském ‚satan‘, a to ho označuje jako ‚odporujícího‘. Projev ďábla je právě to, čeho si všímáme ve svých špatných myšlenkách. Jednoduše se nám jen zdá, že jsme takoví předobří. Ale ve skutečnosti se jen podívej kolikrát denně v sobě svými činy a myšlenkami probouzíme zvířecí podstatu, a tak se dovoláváme ďábla, a ne Boha. Kolikrát za den hýčkáme ve svých myšlenkách samolibost a vlastní tělo.“

„To je zajímavé, ale lidé si představují ďábla v podobě nějakého tvora…“

„Nu, z někoho si obětního beránka za své hříchy udělat musí,“ řekl Sensei ironicky a pak dodal vážněji, „lidé informace zkomolili pro své pohodlí a představují si ho jako netvora. Ale fakticky se nachází uvnitř nás, je neoddělitelnou součástí vědomí. A zasadí ránu právě odtud, odkud to nečekáme – z naší mysli. A porazit ďábla neznamená zříct se všeho na světě. Zvítězit nad ďáblem znamená porazit v sobě negativní myšlenky, zavést pořádek ve svém rozumu. Jak říkali pradávní, největší vítězství člověka je vítězství nad sebou samým, největší úspěch člověka je zabít v sobě saň.“

„To se snadno řekne zvítězit. Ale jak? Neříkali náhodou jak? Jak ďábla zdolat? Vnitřním soustředěným bojem?“

„Vůbec ne. Myšlenky jsou prázdnota. Představ si, jak bys bojoval s prázdnotou?“

„Skutečně… Tak jak?“

„Vytvořením stejné prázdnoty. To znamená odpoutat se od špatných myšlenek a přeorientovat se na dobré. A každou vteřinu se kontrolovat.“

„Také správně…“

Kapitola 12
Zničení impéria

Tak se stalo, že zatímco Prozřetelnost nad Čikou vykonávala verdikt, Tremovi od té doby pořádně rozdmýchávali svůj hněv ne bez záludné pomoci ostrých nápojů. Rozhodli se nečekat do rána a bezbožně tak porušili všechny kdysi napsané „staré kánony německé armády" a chtěli Kronosovi vyjevit všechno, co jim leželo na srdci.

První Tremov uchopil sluchátko a navolil osobní Kronosovo číslo. Ale aparát vydával jen obvyklé tóny, a tím stále více a více urážel ješitnost vládců obrovské korporace.

„Jeho veličenstvo je velmi zaneprázdněno," řekl jízlivě druhý Tremov. „A nepřeje si vésti hovor s takovým komorníkem, jako jsi ty."

Zvonivě se zasmál a dopil kdoví kolikátou sklenku koňaku.

„To nic," zlostně odpověděl první Tremov a vytrvale vytáčel číslo. „Já toho parchanta stejně dostanu!"

Konečně zazněl ve sluchátku unavený Kronosův hlas.

„Slyším."

Tremov zakryl rukou sluchátko, zachichotal se a mrknul na svého společníka:

„Poslyš, on nás s–l–y–š–í."

Poslední slovo zlomyslně protáhl. Společník se dravě usmál, přistoupil blíž a zapnul hlasitý odposlech naplno.

„Slyším," zopakoval Kronos.

„To já tě slyším," začal průbojně Tremov.

„Nerozumím. Tremove, jsi to ty, ne?"

Tremov chtěl odpovědět: „A co když jo," ale chladný panovačný Kronosův tón mu to nedovolil. Nicméně vedle stál společník a nechtělo se mu ukazovat svou slabost. Proto drze odpověděl:

„Já."

„Našli jste Luku?" zeptal se Kronos s výhrůžkou v hlase.

Ještě neporozuměl tomu, proč Čika náhle zmizel. Je možné, že je to další z „vtípků" zabijáka a možná, že je to dílo Luky na rozkaz Tremových, což je pravděpodobnější.

Tremov pohlédl na svého jmenovce a v jejich pohledech se znovu odrážela hrůza nedávných událostí. Jejich mysl s novou silou opět zaplavila nenávist.

„Našli."

„Tak proč to protahuješ? Copak jsi nepochopil rozkaz?" zařval zlostně do sluchátka Kronos.

„Co bys chtěl, abych ti ho poslal v rakvi nebo co?" zajímal se Tremov výsměšným tónem.

„Živého!"

„Živého?! Kurva…," vybuchl v nadávkách Tremov, „nejsme svatí, abychom Luku vzkřísili z mrtvých! Možná to umí tvůj poskok Čika?"

„Jak to, kurva, se mnou mluvíš?" praštil zlostně Kronos do stolu.

Nepochopil to hned, ale když mu ta novinka došla, znejistěl. V tu chvíli probleskla Tremovi hlavou myšlenka zarazit svůj drzý „útok" a vyřešit vše po dobrém. Ale ta myšlenka se jen mihla, protože hněv mu už zcela zamlžil vědomí, ješitnost vytryskla jako

gejzír a křivda sevřela hrudník. Ale aby sám nenesl odpovědnost za následně vyřčená slova, začal do sluchátka téměř řvát:

„A ty jsi kdo, kurva, abychom se před tebou klaněli?! Náš zisk tvoří více než padesát procent celkového kapitálu. A my očekáváme odpovídající respekt! Bez nás nejsi nic…!“

Kronos byl tak troufalou řečí zcela zaskočen. Nikdy ještě od Dvojčat nic podobného neslyšel. Na mysl mu vytanulo Mínósovo varování.

„…chceš válku, máš ji mít!“ Tremov už řval.

Kronos praštil sluchátkem, jako by ho kousl had. To nejhorší, o čem přemýšlel, se začalo naplňovat. Vyrazil do Mínósovy kanceláře. Za půl hodiny přišlo potvrzení Mínósových lidí pracujících v ochrance Tremových, že Luka je skutečně mrtvý, našli ho v křesle za stolem v osobní pracovně Tremových v županu a s písmenem Z vyřezaným na čele. Následně Mínós poslal lidi k Lukovu domu.

V Kronosově pracovně znovu zazvonil osobní telefon. Vyzvánění bylo dlouhé a naléhavé. Kronos, který v tu chvíli diskutoval o posledních novinkách v Mínósově pracovně, ho slyšel. Nakonec zaklel a vydal se do pracovny.

„Určitě zase Dvojčata.“

Rychle procházel chodbou zaplněnou strážemi a v myšlenkách se připravoval na rozhovor. Vešel do pracovny, rychle obešel svůj masivní stůl, natáhl se pro sluchátko a téměř automaticky si začal sedat do křesla. Ale periferním viděním zpozoroval nějaké změny – něco bylo jinak. Pootočil hlavu a soustředil pozornost na křeslo. Ztuhl s rukou nataženou na půli cesty ke sluchátku. Telefon nepřestával zvonit. Kronos ale na jeho existenci zcela zapomněl. Na křesle ležela zkrvavená Čikova hlava znetvořená příšernou grimasou – děsivým otiskem nevyhnutelné smrti.

O minutu později uslyšeli strážní lomoz padajícího těla. Kronos už nevydržel tak silné otřesy a prostě se zhroutil. Strážným, kteří přiběhli, se naskytl šokující obraz. Na podlaze, bledý jako stěna, ležel Kronos a jako na trůnu v jeho křesle spočívala odporná Čikova hlava. Dva lidé z ochranky se okamžitě rozloučili s obsahem žaludku. Nakonec někoho napadlo zavolat Mínóse.

Sotva přivedli Kronose k vědomí, odnesli ho do ložnice a přivezli lékaře, který ho nadopoval uklidňujícími léky. Vedle jeho postele postavili stráž.

*
* *

Kronos se z šoku nemohl dlouho zotavit. Po takovém otřesu se mu zdál sen, který ho pak provázel po celý život. Zdálo se mu, že běží mezi smečkou vlků. Někdo je zběsile pronásleduje. Kolem jen hukot a rámus, jako by se za nimi hnalo tisíc lovců. Stále svištící kulky. Postřelení vlci kolem s kňučením padají. Jejich srst se zalévá čerstvou krví. Ale on žije. ŽIJE! Jen díky té smečce, kterou zasáhly střely určené jemu. Pociťuje chlad, začíná mu být zima. Opanovává ho hrůza. Přivírá oči a rozbíhá se rychleji. Ale když je otevře, vidí, že smečka je pryč. Všichni vlci leží mrtví vzadu. Všechny zabili, zůstal sám. To znamená, že se lovci zaměří jen na něj. Je mu zle. Velmi zle. A náhle hluk ustupuje a pak úplně mizí. Vše utichá podezřele rychle. Ohlédne se… Nikde nikdo. Nebe je černé zlověstnými mraky. Vtom cítí, že mu nohy váznou v něčem slizkém. Podívá se a všude kolem je krev a válející se vnitřnosti. Jeho duši zaplavuje panická hrůza. Dere se ze všech sil, snaží se dostat pryč. Ale to krvavé bláto ho drží pevně. Křičí, volá o pomoc, ale nikdo se neozývá. Při jeho křiku jen vylézají syčící hadi. Plazí se kolem něj, ale neútočí, jako by jejich kousnu-

tí byla příliš lehká smrt, příliš rychlá. Na vlastní nebezpečí volá na pomoc lovce. Ale kolem je ticho, jako by tam nikdy žádní nebyli. Nikdo se ho v těchto divokých místech neopovažuje pronásledovat. Jen kolem bloudí přízračné stíny, hořekující. Podívá se kolem a poznává v nich lidi, které kdysi přikázal zabít a sám zabil. Řve z plna hrdla, ale je slyšet jenom šílený chrapot. Už je z poloviny nasátý do slizu.

V tom uvidí pěkně oblečeného člověka, který klidně jde po hnijících vnitřnostech, jako by si prohlížel své panství. Podívá se pozorněji a zjišťuje, že je to Lord. Zaraduje se, sláva Bohu, jsem spasen! Mává rukama a volá ho k sobě. Lord ho zpozoruje, usmívá se, jako by našel to, co hledal. Klidně přichází a říká „Chceš žít? Žít?!" A pak se začne smát. Zpočátku potichu, ale pak stále silněji a silněji, dokud úplně neřve smíchy. A Kronos vidí, jak se Lordovy zuby mění v šeredné tesáky a obličej v obrovský nestvůrný chřtán s chamtivýma zelenýma očima. A tělo má jako divoké zvíře po hostině celé zamazané krví. „Žít?!" opakuje a vší silou udeří Kronose do tváře svou chlupatou prackou s drápy. Celým Kronosovým tělem proniká divoká bolest. Záhy už zcela přestává cítit svůj obal. Dívá se jakoby shora, jak obrovská obluda požírá s hnusným mlaskáním jeho tělo. Opodál se osaměle válí jeho pravá ruka s hodinkami, na kterých se zastavil čas. „Jak hloupě prožitý život… Jak směšně vypadá tento krátký okamžik ve srovnání s věčností," jako by mu ve snu někdo šeptal. „Co znamená život na zemi – jen páru, která se na krátkou dobu objeví a hned zase zmizí…"

*
* *

Zprávy o neskutečných událostech tohoto dne vyvolaly množství zvěstí šířících se ohromnou rych-

lostí se stále více přísernými podrobnostmi. To vneslo zmatek do řad „gardy“ i na samotném Olympu. Nikdo nechtěl skončit jako Čika. Vždyť ho pokládali za nejlepšího z nejlepších zabijáků, hrozivou legendu regionu. V zákoutích Olympu se proto stále častěji začal ozývat šepot: „Kam zmizet, dokud není pozdě?“

O tom všem věděl i Mínós. Ještě včera na to myslel také, ale dnes… Zatímco se Olymp otřásal hrůzou, Mínós se radoval jako dítě. Jako jediný pochopil, že na odstranění Čiky a Luky, těch hastrošů pro nahánění hrůzy, neměl Lord žádný podíl. A protože poslední události na Olympu nejsou dílem Lorda, stojí za nimi jeho konkurenti. Kdosi silný a mocný chtěl Lordovi způsobit nepříjemnosti a narušit jeho organizaci zevnitř. To bylo očividné, vzhledem k událostem, které následovaly. A to také znamená, že se kompromitující materiály, které měl Mínós na Lorda, rovněž nacházejí v těchto rukou. A vypadá to, že pokud svou partii dobře zahraje, má zjevnou šanci přežít, i když už ho ve velké hře použili jako obětní figurku. Mínós si několikrát promyslel taktiku svých následných kroků a vytyčené řešení přijal. A zatímco se Kronos nacházel ve sladkém zapomnění, šel šéf bezpečnosti s pocitem hluboké úlevy zavolat Lordovi.

*
* *

Pascal napsal, že lidé se dělí na pravověrné, kteří se považují za hříšníky a na hříšníky, kteří se považují za pravověrné. Lord se počítal k těm druhým. V neklidných letech globálního přerozdělování moci žil s přesvědčením, že stojí výše než prezident. Vždyť kdo jsou prezidenti? Loutky. Komu v zemi patří moc? Tomu, kdo ty loutky ovládá. A Lord se považoval za moudrého loutkáře. Je pravda, že tato elita elit dříve měla celistvý, jednotnější charakter. S nástupem no-

vých časů se ale objevily i nové možnosti ukousnout si ze společného koláče moci více a chutněji. Proto se začala projevovat určitá fragmentace. Každý hrabal pod sebe a odhaloval tím svou nenasytnou povahu s její chamtivostí a egocentrizmem. Pro udržení adekvátní moci a vlivu bylo nezbytné rychle vytvořit bezchybné finanční impérium. A právě zde, v elitě, šel každý svou cestou – někdo podřizoval svému vlivu silové složky, někdo zemědělství, ale ti nejsmělejší se napřahovali po monopolu na přírodní zdroje. Lord pozoroval dravý boj oponentů a nehodlal svou šanci promarnit. Rychlé řešení tohoto problému viděl prizmatem panujícího chaosu a zvůle v drancované zemi. Proto se neobtěžoval budováním dlouhodobého čistého byznysu, protože v takových podmínkách není známo, kdy se postaví na nohy a začne přinášet profit. To nebyl jeho styl. Bouřlivé převraty a prudké skoky v ději více odpovídaly jeho vnitřnímu živlu. Rozhodl se okamžitě využít situaci. Rychle se v ní zorientoval, vložil finance do průmyslu a sílu své moci vyztužil expandujícími kriminálními bossy. Takovým způsobem v okolním světě plném bezpráví dokázal Lord skrýt dobře postavenou, hierarchicky organizovanou pyramidu své moci. Zvenčí zářila svou dokonale vybělenou fasádou a vytvářela klamavou iluzi formy.

Ale málokdo tušil, co skrývá tento obrovský ledovec v hlubinách kalných, temných vod a jaká nebezpečí pro společnost v sobě tají. Tím spíše že se každým rokem tato zlověstná hora čím dál více rozrůstala odspodu a zvedala špičku vzhůru.

Kronos se svým mocným impériem v nejprestižnější průmyslové oblasti země tvořil jeho stěžejní ponořenou část. A když mu Mínós referoval o posledních událostech, Lord s hrůzou pochopil, že se v této centrální části ledovce vytvořila vážná trhlina. A po-

kud nyní něco neprodleně nepodnikne, zítra už bude pozdě.

Nejdříve poslal Kronosovi své lidi, mající v daných kruzích svůj vliv. Ale přemlouvání parlamentářů nemělo žádný účinek. Mezi dvěma bývalými spojenci Kronosem a Tremovými, jako by přeběhla černá kočka. Už nešlo o Čiku a Luku. Svou roli zde hrály osobní ambice, které hůře než požár každodenně ničily a bořily vše, co kdysi společně vytvořili. Trhlina se zvětšovala před očima. Lord ji mohl ještě zacelit, kdyby to byl jeho jediný problém. Ale simultánně započal analogický proces tání v celém ledovci, jako kdyby se ocitl v teplých vodách Golfského proudu. Dokonce ze strany svého šéfa Lord pocítil určitý tlak. Na jeho hlavu se problémy jen valily – jeden za druhým. Lord pochopil, že se někdo usilovně pokouší rozvrátit jeho říši. Ale kdo? Pravidlo zní – zadavatele je nutné hledat přes vykonavatele. A vykonavatele tam, kde se objevil první vážný problém. Podle Mínósových informací na Olympu zapracoval prvotřídní profesionál. Odhalit toho zabijáka a jeho zadavatele, ale také je nepozorovaně zlikvidovat, mohl v Lordově organizaci pouze jeden člověk – Škorpion.

Část třetí

Kapitola 1
Příjezd likvidátora

Mínós stál na nádraží a čekal na vlak, kterým měl přijet Lordův člověk. Tuto cestu absolvoval sám bez svého řidiče, což byla jedna z podmínek Škorpiona dodržujícího všechna pravidla konspirace. Ani sám Kronos nevěděl, že do jeho panství přijíždí tak důležitá Lordova figura.

Mínós se tiše radoval z toho, že Lord v této bryndě svěřil svého tajného člověka právě jemu. V dané situaci to znamenalo, že je mimo veškerá podezření, a co je nejdůležitější, že se diskety s kompromitujícím materiálem na Lorda nedostaly do rukou nežádoucího adresáta. Pokud se někde vynoří, Lord má dost nepřátel, obzvlášť nyní, v tom chaosu… ať někdo dokáže, kdo je vytvořil! Mínós se proto rozhodl nevměšovat a na Škorpionovu činnost nedohlížet, i když by to rád dělal, čistě jen z profesionální ješitnosti. Rozhodl se v tichosti přežít všechny události na Olympu, protože byl inteligentní muž a věděl, že když si vyřizují účty významní politici, tak se takoví malí páni, jakým byl on, drží u zdi. Jen hlupáci v té době projevují ambice a snaží se hrát svou hru, aniž by si uvědomovali, že se tím staví do role figurek k obětování v mnohem větším utkání „profesionálních velmistrů“.

Ohlásili příjezd vlaku. Mínós následoval ostatní čekající na perón. Ze sedmého vagonu vystoupilo

mnoho pasažérů, včetně pěti mužů s charakteristickým vojenským vzezřením. Mínós nevěděl, jak Škorpion vypadá, měl ho vyhledat sám. Bývalý kontrarozvědčík pozorně sledoval procházející muže hodnotícím pohledem. Ale všichni ho minuli. Vtom na něj zezadu někdo tiše zavolal jménem a příjmením. Mínós se ohlédl a spatřil člověka, který, pokud z tohoto vlaku vystoupil, tak jistě ne ze sedmého vagonu. Mínós si všiml, že se ten muž od šedi davu ničím neodlišuje. Obličej neměl žádný konkrétní výraz – byl zcela nezapamatovatelný. Takový splyne s jakýmkoliv prostředím. Obvykle výraz tváře každého člověka odráží to, co se mu honí hlavou. Z její jemné mimiky je možné vyčíst stav mysli a pocity. Ale u skutečných profesionálů vizuální pravidlo neplatí. Mínósovi se při pohledu na jeho bezchybný obličej zdálo, že ten člověk má místo myšlenek úplné vakuum. Ani náznak emocí.

Pozdravili se, muž pronesl smluvenou frázi a uvedl Lordovo plné jméno. Vydali se k autu. Mínós předběžně pronajal dům ve vsi za městem, kam následně odjeli. Cestou byl Škorpion málomluvný. Více naslouchal a zřídkakdy pokládal otázky. Mínós v hrubých rysech nastínil situaci. Ale s těmito informacemi byl Škorpion evidentně nespokojen. Proto v domě Mínóse detailně vyzpovídal o všech událostech, které v regionu proběhly, o rozmístění sil, o všech nelegálních transakcích za poslední měsíce, o tom, kdo za kým stojí a v jakých vztazích se nachází, koho za poslední rok zabili a tak dále…

To vše – rezervovanost, klid, ale také způsob vyjadřování, zvláštní formulace otázek – hovořilo o jeho značné zkušenosti v umění výslechu a nepopiratelné profesionalitě. Tak soustředěný, přesný dialog vzbuzoval v Mínósovi současně strach i respekt před zřejmým, mimořádným mistrovstvím. Strach vznikl z myšlenky, že by se kvůli těm prokletým disketám

určitě stal „klientem“ tohoto člověka. I když bývalý kontrarozvědčík nebyl zastáncem sebevraždy, v tomto případě věděl jistě, že by bylo lepší prohnat si kulku hlavou, než padnout do rukou tohoto elitního profesionála. Proto si po skončení několikahodinového rozhovoru Mínós pospíšil opustit dům hned poté, co dostal od příchozího celý seznam požadavků na nezbytné údaje.

Během několika dnů pokračovala vytrvalá Škorpionova práce s informacemi, které mu každodenně Mínós dodával. Přemístil k němu prakticky všechny dokumenty ze svého bunkru s tím, že pocházejí z různých zdrojů.

Kromě toho Škorpion pokračoval ve svých „výsleších“. Vyptával se i na zcela druhořadé osoby, o kterých Mínós téměř nic nevěděl. Tento muž se bývalému kontrarozvědčíkovi líbil stále více a více. Mínós sám sebe považoval za skvělého systematizátora událostí a faktů. Ale když potkal Škorpiona, byl zcela šokován prací tohoto člověka – počítače, který do sebe jako vysavač vstřebával vše až do nejpodrobnějších detailů a vydával zcela neočekávané závěry sestavené z tisíce obskurně malých fragmentů. Takto v těch dnech, souběžně se svou hlavní činností Škorpion odhalil skrytá napojení některých stínových osob, o kterých Mínós i s jeho bohatými zkušenostmi v regionu, neměl ani tušení. Tato bouřlivá aktivita trvala přibližně dva týdny.

Současně Škorpion prováděl vyzvědačské akce. Před svými sousedy žil obyčejným nenápadným životem. V přestrojení beze spěchu prozkoumal celé okolí. Vypracoval různé varianty případného nenadálého ústupu. V sousedním okrsku si vytvořil na území nefunkční minitovárny nějakého zkrachovalce skrýš. To místo se ideálně hodilo pro úschovu osobních zbraní a speciální techniky. Tyto věci Škorpion

nikdy neschovával tam, kde žil, aby vyloučil problém náhodného střetnutí s orgány státní moci včetně odpovídajících nežádoucích následků. Proto měl vždy v záloze ideální místo pro úschovu zbraní, a to v poměrně velké vzdálenosti.

Tentokrát si Škorpion vybral minitovárnu, protože splňovala všechny nezbytné podmínky. Objekt obklopoval vysoký plot s ostnatým drátem. Poblíž nebyly obytné čtvrti. Navíc byl hlídaný, aby ho bylo možné prodat novému majiteli včetně vybavení. Ochranku sice tvořili dva strážní dědkové, ale to úplně stačilo odrazovat bezdomovce a rozkradače soukromého majetku. Taková ochranka byla v dané situaci naprosto vyhovující.

Škorpion, pro strážce nepostřehnutelný stín, pečlivě prozkoumával území, až našel celkem zachovalý suterén. Sestoupil do něj a uviděl dlouhou chodbu s množstvím dveří po stranách táhnoucích se až k protější zdi. Paklíčem poslední z nich lehce otevřel. Usoudil, že místnůstka plně odpovídá nárokům na jeho úkryt. Vybudoval zde skrýš a důkladně ji zamaskoval. Natolik pečlivě, že i kdyby začala minitovárna pracovat na plný výkon a její suterén zaplnilo množství dělníků, sotva by někdo z nich uhádl, co se za stěnami nevinné místnosti skrývá.

Nastal den, kdy Škorpion vrátil Mínósovi všechny dokumenty a řekl, že ho sám vyhledá, bude-li to potřebné. Mínós se jemně snažil zjistit nejvýznamnější výsledky, ale Škorpion se přímé odpovědi vyhnul. A tak Mínós odjel s prázdnou a o záměrech experta se nedozvěděl nic.

*
* *

Když Škorpion prozkoumal rozsáhlý materiál, stanovil dva kandidáty odpovídající jeho analýze –

skupinu expandujících se arménských bratrů a Doktorovu skupinu. Ti všichni se svými činy, zájmy, nějakými problémy v životě nebo zvláštnostmi v konkrétních případech dostali na seznam podezřelých. Škorpion se rozhodl tyto lidi sledovat osobně. Podívá-li se na živého člověka, může skutečný expert říct mnohé – podle očí, mimiky, chůze, oděvu, zvyklostí, způsobů komunikace a tak dále. Existuje mnoho nuancí a rysů, které zanechávají na osobnosti zvláštní stopu. Nelze je vyčíst z žádného dokumentu. Je možné je jen uvidět a procítit.

Škorpion, který špičkově ovládal umění změny vizáže, začal své „kandidáty" metodicky obcházet. Nejprve sledoval bratry. Oba se vyznačovali nepředvídatelným chováním, hrubými, mocichtivými manýry, nezřízeností v emocích, zrádnou taktikou úmluv. Nehledě na všechny tyto vlastnosti, panovala v jejich gangu ideální disciplína a naprostá loajalita. Způsob, jak drze bratři oblast ovládali, jak se stále častěji uchylovali k drsným násilnickým metodám a uchvacovali cizí teritoria, hovořil o tom, že se stůj co stůj snaží o přerozdělení moci a získání vůdčí autority na dobytých územích.

Druhým kandidátem byl Doktor s úplně jinou taktikou. Utajená, záhadná osobnost, v jejímž životopise bylo příliš mnoho prázdných míst. Odtud pocházely nepochopitelné akce, které měly nepřímý vliv na změny v regionu.

Zpočátku se Škorpion rozhodl prohlédnout si ho z blízka. Objednal se na prohlídku jako pacient. Pár hodin musel posedět ve frontě. Ale bylo to jen k užitku. Za tu dobu se zorientoval. Nestalo se nic zvláštního, co by ho nutilo být ve střehu. V řadě seděli obyčejní pacienti zabývající se svými bolístkami a o Doktorovi hovořili uznale. Díky nim nejen nashromáždil informace, jak se říká – jen tak, ale i pochytil způ-

sob mluvy nemocného člověka a vymyslel si pro sebe vhodnou legendu.

Trpělivě vyčkal, až přijde na řadu, vstoupil do přijímací kanceláře, kde seděla praktická lékařka. Žena si do evidenční knihy zapsala jeho příjmení a adresu (samozřejmě že vymyšlené).

Když vešel do ordinace k Sensei, sehrál prostého upřímného chlapa:

„Tady, Igore Michajloviči, zádíčka mě chytla v kříži… Teď to trochu polevilo. Ale bojím se, že to zase začne. Tak trochu to cítím, ale tak…“

Přitom narazil na jednu zvláštnost. I když se snažil, nemohl zachytit Senseiův pohled. Sensei se na něj upřeně podíval jen jednou, právě když vcházel do ordinace, ale Škorpion tuto příležitost promeškal, protože se soustředil na kliku, když za sebou zavíral dveře. Ale na první pohled v tom nebylo nic alarmujícího.

„Lehněte si, podíváme se,“ řekl zdvořile chiropraktik.

Škorpion se svlékl do půl pasu a klesl na lehátko. Doktor mu pomalu přejel rukou po páteři, na každém obratli se zdržel doslova pár vteřin. Po skončení prohlídky řekl:

„Vstaňte, prosím… Nic hrozného nemáte. Prostě trochu namožené svaly…“

Zprvu se z tak bleskurychlého závěru Škorpion dokonce urazil a dopustil se tím nejhrubší chyby experta – projevu nekontrolovatelných emocí. Dvě hodiny proseděl ve frontě a domníval se, že mu bude věnováno patnáct až dvacet minut času na proceduru a rozpravu o jeho „nemocných“ zádech.

Když Škorpion vstal z lehátka, čistě mechanicky zaregistroval jednu malou nuanci. Doktor stál kousek od něj, už ne tak blízko, jako když se setkali. A když se v řeči Škorpion k němu pokusil přistoupit

blíže, Doktor jakoby náhodou poodešel. Z profesionálního hlediska nepoodešel náhodně, ale na pozici velmi výhodnou pro protiútok. Nicméně Škorpion si zařadil Doktora nikoliv jako vykonavatele, ale jako možného zadavatele.

V ordinaci se Sensei choval přirozeně jako obyčejný lékař, ale nacházející se kupodivu vždy v optimálně příznivých pozicích pro možnou obranu. Škorpion to akceptoval spíše na nějaké podvědomé úrovni, protože jeho vědomí bylo zahlceno emocemi. Při následujícím výkladu lékaře se „pacient" podivil tomu, co o jeho zádech říká „kostoprav", který mu po páteři jen přejel rukou:

„...v hrudní části se projevuje protruze v segmentu T_3–T_4. V bederní proběhla kompresní zlomenina obratle L_1. Je zřejmé, že jste asi před šesti lety spadl z pětimetrové výšky..."

Škorpion přikývl, překvapen takovou přesností.

„...nyní se o nic vážného nejedná," pokračoval klidně chiropraktik. „Svaly jsou trochu napjaté... Je možné, že jste rozrušen... Doporučoval bych vám navštívit plavecký bazén, abyste zádům ulehčil."

Za pět minut a bez rentgenu dostal Škorpion kompletní popis stavu své páteře. Samozřejmě že by si rád pohovořil o „své bolístce", ale aby na sebe neupoutával zvláštní pozornost, poděkoval a odešel.

Po návštěvě přemýšlel o tom, jak Doktor mohl jen přes prsty dojít k takovým podrobnostem o traumatech jeho páteře. Vždyť skutečně před šesti lety špatně dopadl z pětimetrové výšky. „No tedy," pomyslel si Škorpion, „jak to dělá?"

Podle Škorpionova mínění Doktor nevypadal jako bandita deroucí se k moci. Velmi příjemný člověk. Soudě podle všeho, je pro něj tato medicínská práce významným smyslem života, viděl nadšení pro tuto profesi, vzácnou dovednost a široké znalosti v oboru.

„Ten člověk tím žije a dýchá, tak proč potřebuje takové podivné a přitom rychle rostoucí firmy spíchnuté horkou jehlou? Jako hlavní zdroj peněz? Ve frontě je to téměř samý penzista. A on přijímá všechny. Z takové ‚dobročinnosti' v dnešní době i samotný Doktor brzo natáhne bačkory. Ne, Doktor to nebude. Není to ten typ, není to ten styl a ne ten způsob myšlení."

Škorpionův mozek horečnatě spojoval vše spatřené a slyšené, vypočítával a přepočítával: „S největší pravděpodobností za tím budou Arméni… Zadali to oni. Příliš intenzivně stoupají k moci. Chytře a tvrdě. Musím rozšířit okruh informací. Možná mají někoho z profesionálů? Nebo, blíže pravdě, někoho ze svých z východu, kdo prošel výcvikem a zúčastnil se bojových akcí v Afghánistánu, Čečně… Ne… Vojáci to nebyli. Na Olympu to byla příliš čistá práce. Nikdo nic neviděl. Vojáků by bylo hodně. A zde je zcela zjevný rukopis jedince…"

Cítil, že odpověď je poblíž. Ale kde? Nakonec se Škorpion rozhodl použít svůj oblíbený způsob – vložit veškeré informace do podvědomí, ať samo svědomitě zapracuje a bez logických překážek. Byl to nejspolehlivější a mnohokrát prověřený způsob získání spolehlivé odpovědi. Věděl, že velký mozek je unikátní „videokamera" s vysoce citlivým „mikrofonem", zapisující kompletní objem příchozích informací.

Škorpion se rozhodl odpoutat od problému a trochu si odpočinout. Byl už večer. Přemítal a beze spěchu se procházel městem. Když míjel kino, uviděl plakát na Čelisti III a koupil si lístky na nejbližší představení.

*
* *

Po návštěvě takového „pacienta" postupoval Sensei jinak než Škorpion. Nejprve uskutečnil tajemný

telefonát. Pak zavolal Andrej, který mu pouze referoval o probíhajících událostech. Sensei toho využil a když položil sluchátko, sdělil svému zdravotnickému personálu, že musí neprodleně odjet na služební cestu. Terapeutka vyvěsila oznámení, že Igor Michajlovič bude mimo dva až tři týdny. Lidi to samozřejmě rozladilo a přijali to po svém.

„No jó," řekla nějaká stařenka, „sovětská moc je pryč a lidi zůstali nesvobodní. Před zavoláním shora se není kam schovat!"

„Záda je podle všeho bolí," zvedla soucitně a mnohovýznamně spolubesedující ukazováček vzhůru.

„Kdyby je tak raději bolely hlavy kvůli lidu!" vyštěkl rázný dědek. „Co všechno tam nahoře napáchali a teď to dopadá na lidi…"

Dále, jak to obyčejně bývá, započala celá politická diskuse. Řada začala hučet, probírala politiky a vládu, pak přešla ke mzdám, penzi, nízké životní úrovni. To je pochopitelné. Fronta není jen jednoduše dav, je to zdroj všelidových klevet, zvláštní psychoemocionální generátor a akumulátor zvěstí. A kde jinde, když ne ve frontě u lékaře, babičky a dědečkové najdou takovou posluchárnu plnou pozorných posluchačů a mohou vyjádřit vše, co se nahromadilo na duši? Kde jinde, když ne v řadě, je možné uslyšet nepochybně neuvěřitelná, ale zaručená „fakta", pocházející od někoho a odněkud?

Sensei přestal ordinovat, vydal konkrétní pokyny spolupracovníkům v Kassandře a upozornil je, že nebude k dispozici. A pak, když si zabalil vše nezbytné, odjel neznámo kam.

*
* *

Škorpion zhlédl film a odebral se domů. Trochu si odpočinul a znovu začal analyzovat situaci, dokon-

ce i v posteli. Přemýšlel o gangu arménských bratrů. Únava z perného dne se postupně projevila a upadl do spánku.

Zdál se mu podivný sen – leží úplně nahý na vyšetřovacím lehátku. Zpočátku mu připadá, že je na opuštěné pláži. Pak se kolem začínají objevovat stěny chiropraktikovy ordinace. Cítí, jak mu Doktor přejíždí rukou po páteři. Začíná se tím jednáním tak nějak celý choulit. Je mu trapně, stydí se, že tu před ním leží, jak ho matka porodila, bez „ochrany" oděvu. Doktor odtahuje ruku a objevuje se nějaký nepopsatelný strach.

Z tak znepokojivého snu se Škorpion probudil náhle a zbrocený chladným potem. Rozhlédl se, poněkud se uklidnil a pochopil, že mu dnes uniklo něco velmi důležitého a že se mu podvědomí pokouší pomoci přijít na to – co. Škorpion se začal koncentrovat na průběh své návštěvy do nejmenších podrobností. Díky bývalým učitelům, kteří vytrénovali jeho paměť důkladně a svědomitě, si svou návštěvu přehrával zpočátku rychle, pak pomaleji a pak snímek po snímku. Teď mu lékař přejíždí rukou po páteři. Každého obratle se dotýká ne déle než dvě vteřiny, na traumatických segmentech se jeho prsty zdržují kolem čtyř… Teď ukončil prohlídku a… Co je to? Ve Škorpionově mysli se vynořil záběr zachycený periferním viděním. Doktor provádí lehký úkrok, na obyčejného lékaře neobvyklý, ale jemu až k bolesti známý únik. Stop! Znovu. Stálým opakováním záběr získává na zřetelnosti a srozumitelnosti. Není pochyb… Tento kradmý únik je učili na Ostrově! „Je to možné…? Doktor je – Ostrovan?!"

Z takových závěrů Škorpiona polilo horko. Smísily se v něm dva nejasné, absolutně protikladné pocity. Z jedné strany radost se vzácného setkání s „krajanem", z druhé strany neklid, protože jeho život visel

na vlásku. Škorpion pocítil, jak mu naskočila husí kůže. Takový pocit nezažil už dávno a měl za to, že ho na této hříšné zemi už nemůže vystrašit nikdo.

Ještě stále nemohl uvěřit tak znepokojivému odhalení. Škorpion začal pečlivě vzpomínat na každý Doktorův pohyb. Znovu si promítal záběr za záběrem a došel k názoru, že Doktor po prohlídce a lehkém úniku celou dobu zaujímal superprofesionální pozice, připraven na útok a na jeho odražení. Zatímco Škorpion setrvával v polohách nejméně příznivých. Z toho vychází, že ho Doktor odhalil jako první. Tak proč ho nezabil? Vždyť mu stačil malý pohyb palcem a… Škorpion si setřel pot s čela a znovu se pokusil soustředit myšlenky. Že je Doktor Ostrovan bylo nad vší pochybnost. Nyní vše začalo dávat smysl – mnohočetná prázdná místa v Doktorově životě, prudká expanze jeho firem, omezená působnost nastrčených Bulbových lidí závislá na Asociaci, zdroj informací dostupný jen přes byznysmeny Asociace. A čistá práce na Olympu. Vše souhlasilo. Taková zjištění Škorpiona dopálila, jasně si uvědomoval tři momenty dnešního setkání. Za prvé, že se dopustil kvůli emocím hrubé chyby jako poslední zelenáč. Za druhé připustil likvidační moment. A za třetí – ocitl se na pokraji smrti. Škorpion pocítil, jak se někde uvnitř něj pohnul dávno zapomenutý strach. Připadalo mu, že se on – vlk utkal s medvědem v souboji jeden na jednoho. Škorpion vnímal vnitřní sílu soupeře jakýmsi šestým smyslem. Pochopil, že hrát si v tomto případě na kočku a myš nelze. Je nezbytné jednat najisto.

Začal uvažovat, jak chybu napravit. „Dá se předpokládat, že Doktorova reakce byla podvědomá? Možná že ve mně vycítil profesionála. Jak to zjistil? Jak? Ruce. Jistě! Jeho ruce. Tehdy mě udivilo, jak lehce z mých zad získal informace. Cítil speciálně vytréno-

vané svaly. Ostatní jsem ale prozradil sám, i za předpokladu, že Doktor získal informace neverbálně. Zachoval jsem se ale jako obyčejný pacient. Pokojně přišel, pokojně odešel. Těžko si bude myslet, že jsem ho přišel zabít. Což znamená, že můj druhý příchod přijme klidněji. Budu předstírat, že jsem nemocný, že jsem si vyhodil hřbet. Budu za sebou tahat nohu, trochu se pokřivím. To není problém. Legendu vymyslím. Teď to hlavní – jak to provést…“

Škorpion probíral v mysli různé kombinace smrtelného úderu. Moment překvapení zjevně kvůli prvnímu „kiksu“ nepřichází v úvahu. Teď bylo zapotřebí zvážit zbývající možné varianty a vybrat z nich nejvíce přijatelné. Věděl, že úder musí zasadit ve vteřině. Protože ve hře expertů, kde je hlavní sázkou život, je každá nevyužitá vteřina šance, dárek pro soupeře. Propásni příležitost a očekávej bleskový útok.

Když Škorpion propočítal provedení a ústup, uklidnil se a určil uskutečnění akce na zítřek. Sotva rozum profesionála završil svou automatickou práci, jeho vědomím začal prostupovat neurčitý stesk. Vzpomněl si na Ostrov, na své kamarády… A nyní má… „Ne,“ vzchopil se znovu chladný profesionál. „Hotovo. Žádné emoce, žádné rozptylování. Nepřemýšlet. Spát. Práce má přednost. Konec. Spát, spát spát…“ Škorpion si opakoval jeden ze slovních vzorců pro podvědomí eliminující nepotřebné myšlenky, až na jednu jedinou – na cíl. Tak ho to naučili ještě na Ostrově.

Kapitola 2
Umění úniku

Ráno se probudil v bojové pohotovosti číslo jedna. Ve vědomí panovalo úplné bezvětří – výsledek včerejší formulace. Myšlenky žádné – jen na cíl. Škorpion se dokonale namaskoval a odjel do lékařského centra, cestou vystřídal několik autobusů. Do posledního z nich nastoupil a vystoupil už silně kulhající, jednu nohu úplně vlekl. Sehrál to tak opravdově, že ho soucitní pasažéři dokonce pouštěli sednout. Od zastávky do střediska šel „pacient" pomalu, jak se má a na jeho tváři se odráželo nesnesitelné utrpení způsobené každým krokem.

Už z dálky si všiml podezřelé absence aut a obvyklého shluku lidí. Do jeho duše se začala vkrádat nejistota. I když se mu chtělo rozběhnout, přemohl se a svědomitě pokračoval v hraní své role. Tak tak se dokulhal k verandě, s velkým úsilím vystoupal po schůdcích ke vchodu a konečně vešel dovnitř budovy. Ale k jeho údivu ani na chodbě nikdo nebyl. Když došel ke dveřím kanceláře, uviděl na nich příčinu podezřelé prázdnoty – šokující oznámení. Očima přelétl text a na invalidu s nepřirozenou silou trhl klikou dveří. Ale běda. Dveře byly neústupně zamčené. Škorpion pochopil, že se i v tomto kole přepočítal. Pacient se těžce sesunul na lavičku. Chvíli poseděl. Pak se vydal domů.

Jakmile vyšel na ulici, ucítil, že je něco špatně. Někdo ho sledoval. Pomalu se belhal k zastávce a pravidelně se zastavoval, jak už to těžce nemocní dělají. Nenápadně prověřoval okolní prostor a kolemjdoucí. Nezjistil nic podezřelého – ani dodávku odstavenou kvůli náhlé poruše, ani servisní služební vozidla, ani montéry opravující cokoliv. Kavárna proti zdravotnickému zařízení zela prázdnotou. Dokonce ani u policejní stanice poblíž nezaznamenal žádný zvláštní pohyb. Střechy domů byly „čisté". Ani z jednoho podkroví nebyly vidět podezřelé záblesky. Kolemjdoucích bylo málo – žena s dítětem, mladá dívka, starší muž s nákupní taškou. Ti všichni ale ve srovnání se Škorpionovým hlemýždím tempem prostě běželi.

Toto místo, v porovnání s včerejším čilým ruchem, jako by vymřelo. Ale sledování pociťoval všemi smysly svého těla. Tady pracovali skuteční profesionálové. Škorpion by se nepodivil ani kdyby objevil oči sledující ho skrze praskliny v asfaltu. Ostravany učili i tak nebývalým metodám sledování a ještě je povzbuzovali v jejich vymýšlení. Takže byl připraven i na kouzla, i na sci-fi.

Z tohoto místa bylo třeba vzít rychle nohy na ramena, přičemž obyčejnou veřejnou dopravou, která je pomalá, ale jezdí vždy po plánované trase. Autostop nebo taxi je v tomto případě nebezpečná věc, zvláště když člověk bere do zaječích. Může odbočit do hluchého zákoutí, do kterého se člověk určitě dostat nechtěl. A pak už je pozdě, drahý pasažére! Škorpion se dostal na zastávku a doslova v posledním okamžiku proskočil zavírajícími se dveřmi autobusu, sledován zvědavými pohledy užaslých cestujících. No, ať zírají na falešného invalidu! Zato on už se veze a může zadním oknem sledovat ty, kteří mají o jeho osobu takový zájem.

Nepozorovaně si zapamatovával čísla a značky aut. Škorpion už nepředstíral těžce nemocného a čiperně vyměnil ještě dva trolejbusy, tramvaj a autobus. Díky složitým trikům a nepředvídatelným kombinacím se mu přece jen podařilo zachytit dvě auta, která ho neustále sledovala, i když ze značné vzdálenosti. Když se přiblížila, pokaždé už s jinou poznávací značkou a jiným řidičem – tlustým, hubeným s vousy, bradkou, v paruce. Všechny je ale spojoval neurčitý věk, profesionální jízda a dodržování jisté vzdálenosti za pomalu se pohybující městskou dopravou. Kromě toho seděl ve voze vždy jeden člověk a z toho vyplývalo, že se sledování účastní několik aut. Škorpion cítil, že pronásledují právě jeho. Proto, když autobus zastavil na konečné zastávce vedle vlakového nádraží, si ulehčeně oddechl. Železnice byla jeho koníček, silná stránka v úniku před pronásledováním. Odhalit člověka mezi masou cestujících, uhánějících s vypoulenýma očima ke svému vlaku, je nejtěžší.

Škorpion splynul s davem. Když procházel přes halu, nepozorovaně zlomil oporu plně naloženého dvoukolového vozíku. Když dvoukolák s rachotem spadl, upoutalo to všeobecnou pozornost. Mezitím už se Škorpion nacházel ve značné vzdálenosti od místa události. Zatímco spousta zevlounů otáčela hlavy ve směru stanoveném zabijákem, Škorpion zručně popadl cestovní kufr dřímajícího pasažéra, který přibližně odpovídal jeho tělesné konstituci. S „nálezem“ se ukryl na toaletách a rychle se převlékl. Za obě tváře si zasunul namačkaný papír a tím změnil ovál obličeje. Nasadil si plusové brýle, které našel v kufru. Vlasy doplnil šedinami pomocí vápna z omítky. Čisté boty umazal špinavými pavučinami, kterých zde byla více než hojnost. Takto na toaletu přišel jeden člověk a vyšel úplně jiný, a to nejen zevnějškem, ale i pohyby a způsobem vystupování. Shrbený (tím pá-

dem vizuálně nižší), životem utrápený „inženýr na služební cestě“, podle výrazu tváře potácející se od výplaty k výplatě. Dokazovalo to i množství specifických rysů, jako například – tento člověk se díval přes nos, když procházel kolem stánků, na informační tabule mhouřil oči a ze zvyku si upravoval brýle.

Škorpion se choval tak, jak ho to učili. Změnil na sobě vše včetně chůze. Likvidátoři na Ostrově v určité etapě prošli celým kurzem tohoto závažného prvku lidského zevnějšku – chůze a také detailním studiem stop obuvi a kročejů. Škorpion dopodrobna věděl, jak změnit vzhled a velikost stop, individuální zvláštnosti podešví a zvláště prvky kroků. Vždyť v chůzi se projevují anatomické a funkční lidské rysy. Například délka kroku. V určité míře poukazuje i na vzrůst člověka. Například krok u muže středního vzrůstu je při normální chůzi v průměru roven sedmdesáti pěti až osmdesáti pěti centimetrům. Podle těchto parametrů je možné změnit i vše ostatní. Škorpion hrál leváka. A levák nemá pravý, ale právě levý krok delší o jeden až dva centimetry. Mimo to bral do úvahy i šíři kroku. Ta charakterizuje vzdálenost nohou při chůzi a má střední hodnotu deset až patnáct centimetrů. A to nejdůležitější – úhel natočení stopy. Poukazuje na zvyk klást při chůzi chodidla nohou buď souběžně jedno s druhým, nebo špičkami ven nebo dovnitř. Kromě toho existuje množství jemných nuancí závisejících na individuálních zvláštnostech. Chůze člověka charakterizuje. Může být pomalá, rychlá, těžkopádná, šouravá, kolébavá, skotačivá, cupitavá, vrtivá a tak dále.

Takže tuto „vědu“ Škorpion neovládal špatně. Problém byl jinde. Ještě ze studií věděl, jak sledování funguje. A věděl, podle jakých charakteristik ho budou hledat. Potíž byla, že ho vyhmátla nikoliv obyčejná sledovačka, ale Stíny, kteří perfektně věděli totéž,

co věděl on. Odhalit jeho velkolepou proměnu jim nebude trvat dlouho. A proto, dokud mu zbývá špetka času, musí vzít neprodleně nohy na ramena.

Škorpion si vybral nástupiště, kde právě ohlásili odjezd nějakého vlaku. Průvodčí za štědrou provizi vlídně přijala opožděného cestujícího. Vlak se rozjel. Ale i zde se Škorpiona držel neurčitý neklid. Po dvou zastávkách došel na konec vlaku a kus před další stanicí vyskočil.

Vyskočit z rychle jedoucího vlaku šlo vždy Škorpionovi lépe než ostatním spolužákům. Existuje jasné pravidlo – z vlaku se skáče čelem po směru jízdy. Přistání probíhá na pokrčené nohy a v momentě doteku se zemí je nutné buď provést kotoul, nebo se ihned silně odrazit a pokračovat v běhu podél vlaku a postupně snižovat rychlost. Ruce se země dotknout nesmí. Ale nejdůležitější je duševní postoj – je nezbytné mít naprostou jistotu, že se vám nic špatného nestane. Pak vše projde hladce. Zvláště poslední bariéru mnoho kluků z jeho skupiny překonávalo těžce. Díky tomu docházelo i k vážným zraněním.

Po úspěšném přistání Škorpion zmizel v nejbližší úžlabině, dokud se vlak nevzdálil z dohledu. Za hodinu došel do další stanice už coby bezdomovec a nasedl na vlak jedoucí opačným směrem. Za ten den procestoval v zaprášených vlacích křížem krážem celý region a evidentně se s konečnou platností odpoutal od svých pronásledovatelů. Vrátil se do města z úplně jiné strany a přirozeně v jiném vzezření.

Pro každý případ se vydal ke své vesnici přes kopec, aby měl jistotu, že se mu nikdo nepřilepí na chvost. Když už byl na dohled, uviděl záři v místě, kde se nacházel jeho dům. Ve Škorpionovi by se krve nedořezal: „Udeřili!“ O tom, že hořel právě jeho dům, vůbec nepochyboval. Když chvíli postál, „podnájemník“ se otočil a odkráčel opačným směrem. Věděl, že

ho někde kolem hořících ruin čekají ti, kterých se s takovou námahou zbavil.

Škorpion nebyl ani roztrpčen, ani udiven tím, co se děje. Věděl jen jedno – soupeř je zjevně o krok napřed. Když ho Doktor na vyšetřovacím lůžku odhalil, jistě mohl vydat příkaz, aby Škorpiona „doprovodili" domů. Doktorova podpůrná skupina byla s největší pravděpodobností ještě ta z Ostrova. Vedli si až příliš profesionálně. I jemu, zkušenému expertovi, se takového chvostu zbavovalo obtížně.

Doktor vyrostl v jeho očích ve vážného soupeře vzbuzujícího respekt. Soudě podle událostí v regionu, za kterými stál, z jemné a dovedné hry s přesně propočítanými akcemi, ale také z existence profesionální skupiny Stínů, patřil Doktor k Analytikům – speciální skupině „Az" (pojmenované podle prvního písmene původní ruské abecedy, cyriliky – předchůdkyně azbuky). Tito hoši byli ve všem první. I na Ostrově „Azovcům" všichni říkali „Esa", protože se tato skupina skládala z univerzálů, nejlepších z nejlepších.

Škorpion ztělesňoval veškeré mistrovství Likvidátorů – speciální skupiny „Ižica". Ti, kteří tento název vymysleli, zavedli zvláštní analogii s posledním písmenem cyriliky – ižica. Speciální skupinu Ižica symbolizoval poslední zvuk – zvuk výstřelu. Mimo to bylo písmeno ižica vyškrtnuto z abecedy orfografickou reformou v letech 1917–1918. Skupina byla také výjimečná specifikou své práce a neformálně měla ráz náhlé odplaty. V již nepoužívaném staroruském pojetí někomu „předepsat ižicu" znamenalo, udělit mu nekompromisní ponaučení. V pojetí Ostrova to znamenalo téměř totéž, ale ve fatálním smyslu. A tak zcela nevinný starobylý výraz „od aza po ižicu" na Ostrově označoval kompletní propracování a odstranění jednotlivce nebo skupiny vysoce postavených osob včetně zničení jejich zkorumpované moci. V době vlády

Andropova byly operace s tímto „předpisem“ pro Ostrovany poměrně časté. Pracovali ve skupinách i jednotlivě, v závislosti na složitosti operace.

Že nyní proti sobě stojí Azovec a Iživec, bylo prostě neuvěřitelné. Neuvěřitelné proto, že Ostrov byl vytvořen jako dlouhodobý program. A Ostrovany, proti logice takové speciální přípravy, vychovávali jako jednu velkou rodinu, založenou na pevném ideovém základě. Společné cíle a ideje je spojovaly duchovní blízkostí pevněji než bratry.

Proto, čím hlouběji se Škorpion ponořoval do této „zakázky“, tím silněji ho pálily vnitřní rozpory. Z jedné strany byl prostě rád za své dnešní „neúspěchy“. Od určité doby se stal fatalistou. Začal věřit v neodvratný osud a ve všechny jeho projevy v podobě náhod. „Co nás čeká, to nás nemine“ – rád opakoval jako zaklínadlo, když docházelo k mimořádným událostem. A to, co se stalo dnes, ho těšilo více vnitřně jako Ostrovana, který potkal spřízněnou duši. Ale na druhé straně přemýšlela chladná mysl experta, vyčítající si sama sobě dnešní selhání. Nemusel se nechat tak nachytat a ostudně kličkovat jako zajíc! Rozhoříval se v něm nefalšovaný soutěživý duch. Na Ostrově dávali Azovce vždy za příklad. Bylo jich o mnohem méně než ostatních, ale o to byli lepší. Škorpion se řadil v Ižici mezi nejlepší a prostě se mu příčilo přetahovat se s Doktorem silou. Dokázal by vystihnout Azovce sám, i když v tom Likvidátory nijak zvlášť nevycvičili? Dokázal. Znamená to, že má ještě šanci. A zároveň pozvedne úroveň vlastního mistrovství, vyroste ve vlastních očích.

Aby mohl dobře promyslet hru a změnit se ze zajíce v lovce, potřeboval tiché místečko. Škorpiona absolutně nevzrušovalo, že dům shořel. Učili ho přežít v různých podmínkách, zajistit si jídlo, peníze, dodatečný oděv, dokumenty, obydlí. Mohl se snadno vyba-

vit vším nezbytným a hned. Ale… Škorpion se rozhodl pumpnout Mínóse. Obírat mafii o pořádné sumy působilo Škorpionovi obzvláštní potěšení. Ne proto, že by měl rád peníze nebo usiloval o jejich hromadění. Člověk kupí peníze, aby si zabezpečil budoucnost pro sebe a svou rodinu. Škorpion s jeho specifickou profesí neměl ani jedno, ani druhé. Přinejmenším vždy spoléhal na daný moment. Proto peníze nešetřil. Část svých honorářů vydával na zdokonalování osobní výzbroje a na drahou speciální techniku, druhá část odcházela na pohodlné živobytí. A třetí část, paradoxně na zabijáka, převáděl tajně a pod smyšlenými jmény do různých porodnic a dětských domovů. Měl zvláštní filozofii, kterou nabyl ze starobylých knih moudrosti – ničením zla dával možnost klíčit dobru. Samozřejmě že jeho dobrovolné příspěvky byly maličkostí v měřítku rozkladu ekonomiky celé jeho bývalé nedozírné Vlasti. Ale pořád lepší alespoň něco, než vůbec nic. Škorpion proto vždy za svou práci požadoval vysoké honoráře a snažil se přerozdělováním peněz uspokojit své svědomí.

V tomto případě se nerozpakoval zatížit účet mafie. Když dorazil do města, zavolal Mínósovi. O hodinu později měl nové dokumenty, požadovanou sumu a BMW k dispozici. Na Mínósovu otázku, zda nepotřebuje lidi, se Škorpion jen pousmál.

„Mohu nasadit mnoho profesionálů," přesvědčivě prohlásil Mínós a sledoval jeho reakci.

„Třeba celou armádu! Zbude po ní jen mastný flek. Nemáš ani představu, s KÝM jste se střetli," zdůraznil Škorpion to slovo zvláštní intonací.

Mínós pochopil, že se jeho obava o vysoké hře politiků, do jejíhož víru se dostal i Olymp, potvrdila. Byl rád, že vyváznul drobnou službičkou a sám se nemusí namočit.

Kapitola 3
Past a lest

Škorpion si našel byt a pronajal si ho, tak říkajíc, bez zbytečných svědků. Nakoupil nezbytné věci a něco k jídlu a usadil se ve svém novém útočišti. Měl dost času, dokud se Sensei nevrátí z „neodkladné cesty“. Ale profesionálovi, jakým Škorpion byl, se čekání nezdálo zajímavé a v určitém smyslu dokonce ponižující. O to více, když věděl, že se jeho soupeř v průběhu „neodkladné služební cesty“ určitě bude zabývat jeho osobou. V takové hře expertů se stane vítězem ten, kdo jako první zavede protivníka do nastražené pasti. Připomněl si tato nepsaná pravidla a začal usilovně přemýšlet.

Zpočátku si v mysli představil, že stojí na místě svého soupeře a pokoušel se přemýšlet jako on. Škola je to stejná, a proto se i myšlenky musí v jedné z rovin shodovat. Škorpion bude uvažovat jako protivník a ani minutu nepochyboval, že i jeho protivník bude uvažovat jako Škorpion. Při takovém vyhledávání slabých stránek se určitě střetnou tváří v tvář.

„Tak co máme? Doktor pochopil, že jsem Likvidátor. To je jasné. Založil požár. Proč? Protože si myslel, že jsem nájemný vrah a když mi zapálí dům, zbaví mě všech prostředků. Stíny jsem svědomitě utahal. To znamená, že mě budou považovat za experta. S mafií si mě nespojí. Nejspíše mě bude brát jako

přelud z minulosti. Proto k sobě odřízl veškeré přístupy… Tak… Co neví? Zaprvé to, že jsem také Ostrovan a že přemýšlím na stejných vlnách. Za druhé nechal shořet můj dům, neví o finanční podpoře od Mínóse… Aha… Takže ještě neví, odkud vítr vane. To už by něco být mohlo… I když… ta otázka je také sporná."

Škorpion si představoval sebe na místě Senseie z různých pozic a různých úhlů pohledu. Vyjasnil si jednotlivé momenty a začal propočítávat, jak nastražit past a jak vylákat Azovce na duel. „Je jasné, že doma už dávno není. A dům mu nejspíše hlídají Stíny. Čekají asi, že k nim zaskočím na návštěvu a pak je zavedu ke svému zadavateli – no, to si počkají. Teď už s tím ciráty určitě dělat nebudou. Veškerou speciální techniku pustili naplno. No, to by se mi odpoutávalo. Už ne, chlapci, už stačilo… Tady je nutné udělat nestandardní krok, dokonce i na profesionála… Hmm… Co mi ‚můj přítel' zanechal? Zavřenou lékařskou pracovnu. Svůj dům s přízraky, teda se Stíny a… svou firmu Kassandra, jedoucí naplno. To poslední je docela zajímavý dárek… Co může donutit Doktora, aby se ‚zablýsknul'? Odvetný požár ve firmě. Nepřichází v úvahu. Může být zabezpečená. Co třeba… loupež? Ta by zajímala možná tak místní policii, a to ještě v předtuše velkého všimného od oběti… Vražda ředitele? Nebo celé administrativy? Co to dá? Mrtvým život nevrátíš. A ‚zajímavé' to bude zase jen pro poldy… Únos… To je ale myšlenka. Co unést ředitele Kassandry a požadovat výkupné?! A stanovit předání na příhodném místě. To Doktora zaujme. Vezme věc do vlastních rukou. Jsou to jeho hoši, jeho byznys a kdo je zachrání, když ne on," pousmál se v duchu Škorpion. „Aby na to ale nenasadil své mocné rezervy, musím zařídit věci tak, aby únos provedli nějací zelenáči, někdo ze zdejších chuligánů. Tehdy si při-

jde vyřídit účty osobně, jak předpokládá, s místními darebáky. Takže takto si poměříme síly…“

Takový plán se Škorpionovi zalíbil. Doktor nebude očekávat od profíka, jakým se projevil, poklesek na úroveň přizdisráčů. O to lépe. Škorpiona učili plavat v jiných sračkách, aby přežil. A v rozhodujícím souboji mu překvapení půjde na ruku. Zvoleným postupem Škorpion v prvé řadě rozbil logiku jednání. To nepochybně zmate i jeho soupeře. Zbývalo to nejmenší – najít nějaké primitivy, postavit se jim do čela a realizovat jejich rukama první část operace.

Následující den Škorpion navštívil holiče. Po vytvoření účesu „na trestance“ se doma pustil do práce na svém novém, odpovídajícím vzhledu. Kardinálně změnil svůj zevnějšek a především tvář pomocí prohnaných způsobů líčení, které se vyučovaly na Ostrově. Použil suroviny zakoupené v obchodě s domácími potřebami. Nechal si narůst hrbol na nose, změnil jeho základnu a chřípí. Pak si vytvaroval nové čelo a změnil jeho reliéf. Vytvořil huňaté obočí. „Zdokonalil“ si ovál obličeje, sílu podbradku a tváře. Zuby si „zkrášlil“ několika imitacemi zlatých korunek. Tyto imitace s sebou neustále nosil pro případ nepředvídaného „převtělení“. Následně si pomocí kancelářského lepidla vytvořil na tváři odstrašující šrám a inkoustovou tužkou ho v souladu s připravenou legendou doplnil tetováním na odpovídajících částech těla. To libovolnému vězněnému zločinci odhalovalo celou životní cestu jeho nositele.

Vždyť svět zločinců je zvláštní svět se svými vlastními zákony a pravidly. Součástí výcviku na Ostrově byla i část, kde je učili být vždy svůj – jak v prostředí galerky, tak basy, a to tak svědomitě, jako by měli celý zbytek života strávit za mřížemi. Bylo třeba znát mnohé, nejen zvyky, tradice a zvláštní žargon podsvětí. Když už sis jednou vytvořil tetováním legendu,

znamená to – buď tak laskav a náležitě odpověz na otázky o trasách eskortace, rozmístění nápravných zařízení, vězení, vazebních středisek a transportech, vyjmenuj příjmení šéfů a přezdívky kápů. Učili je vše do nejmenších podrobností, chytali je za každé slovíčko, při každém podezřelém jednání, a dokonce na projev neopatrných fyziologických zvyků. „Co nadělá-š," žertovali Likvidátoři z Ižice, „těžko na cvičišti, lehko v pekle."

Ačkoliv se Škorpion nechystal na schůzku s kápem, dodržoval zvyk dotáhnout vše až do konce, a vytvořil tak obraz zločince důkladně a svědomitě. Posledním a nejdůležitějším rysem byl nevraživý „býčí pohled", který nenechal diváka na pochybách, co se týká vztahu tohoto individua k zamřížovaným prostorám. Škorpion před zrcadlem protrénoval manýry vystupování, mezi kterými nechyběly ani takové maličkosti z typických gest zločinců, jako je uhašení špačku cigarety špičkami ukazováčku a palce.

Večer, když byla vizáž nejen kompletní, ale tvůrce se s ní i sžil, odjel Škorpion do vyhlášeného sousedního městečka. Výší úrovně kriminality se od ostatních výrazně odlišovalo. Škorpion si to pamatoval ještě z Mínósových materiálů. Když prošel okrajové čtvrti, našel si čerstvý zločinec tu nejlevnější putyku, prosycenou puchem vodky a kouřem laciných cigaret. Nejvhodnější místo pro „pobyt" nezbytných kandidátů na pomocníky. Objednal si pivo a usedl ke stolu v rohu, odkud se mu otevřel zajímavý výhled na všechny návštěvníky tohoto nuzného místa. Za hodinu se začal scházet „lid". Vytipoval si štamgasta alkoholika, kterému se zjevně nedostávalo peněz, aby se dostatečně zásobil vodkou, seznámil se s ním a štědře ho pohostil. Nečinilo mu zvláštní problémy vytáhnout z něj zajímavé informace pod záminkou hovoru o ničem a pak ho zpít do němoty. Samotný Škorpion

jen předstíral, že pije a zručně doléval sousedovi, dokud mu hlava neklesla přímo do talířku s podezřelým obsahem pod názvem „občerstvení“.

Ve spojitosti s novými informacemi provedl Škorpion ve svém připravovaném plánu určité korekce. Už za hodinu byl v centru. Zastavil se opodál jedné z drahých restaurací. O patnáct minut později si vybral řádně sťatého nového Rusa s drobnou, ale objemnou postavičkou a obrovskou pleší. Prohýbal se pod tíží masivního žlutého kovu a snažil se usednout za volant svého přepychového vozu. Škorpionovi se „chudáka“ zželelo a jako „spořádaný občan“ mu pomohl usednout do sedadla řidiče a mimoděk osvobodil nemohoucí tělo od neúměrné zátěže zlatých šperků.

O dvě hodiny později seriózní člověk v solidním obleku, s hrubým zlatým řetězem na krku, obrovským prstenem, zlatými hodinkami a tváří bývalého trestance, odsouzeného k těžkým pracím minimálně na deset let, důstojně vešel do baru, umístěného na okraji provinčního městečka. Právě zde, podle slov bývalého kumpána, se scházela skupina jemu nepostradatelných. Byla to ale příliš silná slova na pět mládenců, kteří se zde pokládali málem za střed vesmíru. Nepatřili k žádné z velkých band, nikdy neseděli ve vězení, ale podle jejich řečí měli na svědomí loupežná přepadení, krádeže, výtržnictví a minimálně jedno znásilnění. Nicméně sebevědomí měli habaděj. Takový plevel se Škorpionovi hodil ideálně.

Vynikali mezi návštěvníky baru a zřejmě plným právem ho považovali za svou základnu. Škorpion už znal jejich přezdívky od svého informátora. Člověk nemusí být zrovna psycholog, aby uhodl, kdo je kdo v tom příšerném houfu. Přezdívky výmluvně popisovaly jejich fyziognomii: Ťuklý, Cihla, Pořez, Kyselý a Buldok. Poslední celým svým vzhledem dokazoval, kdo je v této bandě hlavní.

Nová tvář v baru vyvolala lehkou zvědavost. Škorpion pohledům nevěnoval pozornost, důstojně prošel kolem a sedl si doprostřed. Okamžitě přiběhla pozorná mladá číšnice. Objednal si drahý koňak, zlehka štípl děvče do zadku, čímž vyvolal její pronikavé zapištění a veselý smích, za kterým se celá parta otočila. Hoši ztichli a upřeně zírali na nezvaného hosta v jejich panství. Zvláště dlouze spočinuli pohledy na zářícím zlatě. V tu chvíli servírka úslužně přinesla objednávku.

Protože Škorpion seděl oproti hochům a popíjel drahý koňak, nemohl přirozeně tak soustředěný zájem, coby úctyhodný mukl, nechat jen tak být:

„Co čumíte? Potřebujete zabít?“ procedil Škorpion a ušklíbnul se.

„A co, nemůžem se podívat?“ jízlivě odtušil Buldok.

„Nejsem pro tebe žádný hošan, aby sis mě prohlížel.“

„Jsme nějací sebevědomí v cizím baráku!“ zavrčel Buldok.

„Sklapni kušňu a nemel… dokud jsem ještě hodný.“

„Cože?! Dej si vztyk *(necenzurovatelná vsuvka)*…“

„Jestli vstanu, ty lehneš, ucho pitomé!“

„Cože, co???“

Buldok se zvedl ze židle. Spolu s ním vstali i jeho kumpáni. Buldok cítil zjevnou početní převahu, značně křivonohý kolébavou chůzí přistoupil ke Škorpionovi a výhružně pronesl:

„Nechceš si, strejdo, vyjít a dát řeč?“

Škorpion vstal, postavil nedopitou skleničku koňaku na stůl a stejně vyrovnaným tónem řekl:

„Mám tě tak akorát dost…“

Zároveň s těmito slovy, pochopitelně jen čtvrtinovou silou, ostře udeřil Buldoka do břicha a přiměl ho

nejprve se napůl nahrbit a po druhém úderu rozloučit s obsahem žaludku. To poslední se událo za letu na Ťuklého a Pořeza, v podobenství k reaktivnímu letounu s charakteristickou stopou. Blížící se Cihla inkasoval pořádný úder do čelisti, což zanechalo jeho obličej ještě cihlovatější. Kyselý se ani nestihl jak se patří rozmáchnout a už tváří srážel všechny skleničky ze sousedního stolu. Když se vyškrábal zpod hmoty Buldoka, rozmáchl se Ťuklý na hanobitele své bandy židlí. Ale židle se s rámusem rozlomila o železnou Škorpionovu pěst a Ťuklého zasáhl mohutný úder do hlavy tak, že ho viditelně přizpůsobil jeho přezdívce, soudě podle zorniček stáčejících se ke kořeni nosu. V tu chvíli se Pořez s rozběhem vrhl na nezvaného hosta a nepochyboval, že ho smete váhou celého svého těla stejně tak, jako to již nejednou udělal v pouliční bitce. Ale soupeř v posledním okamžiku neočekávaně ustoupil a Pořez, který setrvačností zničil vše po cestě, přistál ve velkém nástěnném zrcadle. Buldok se vzpamatoval, vytasil nůž, který s sebou vždy nosil coby poslední argument svých „srozumitelných výkladů“ a s divokým jekotem se vrhl do pranice. Škorpion mu jím dovolil třikrát máchnout ve vzduchu. Jako obyčejný arestant přece nemohl projevit návyky profesionálního zabijáka. Pak velmi komplikovaným, ostentativně rozmáchlým pohybem ve stylu karate vyrazil nůž z Buldokovy ruky, srazil ho na zem a nakonec ho náležitě párkrát přetáhl přes boky. Průběžně o nic nepřišli ani Cihla, který se stále snažil vzpamatovat z prvního úderu, ani Kyselý, který se přikrádal zezadu. Odletěl k protilehlé stěně se zoufalým pištěním a málem na počátku své životní pouti pozbyl svou mužskou důstojnost. Celkem vzato Škorpion předvedl ukázkovou rvačku a demonstroval obyčejné zvládnutí techniky karate, plně odpovídající jeho image. Když bojový zápal domácích uhasl,

Škorpion přivolal vyděšenou servírku, vytáhl objemnou roličku peněz a odpočítal několik stodolarových bankovek.

„To je pro vás za rozruch a lehký nepořádek."

Lehký nepořádek bylo na padrť rozbité nádobí, tři převrácené stoly, čtyři polámané židle a rozbité velké zrcadlo, do kterého Pořez zvěčnil svou podobu.

„A přineste ještě láhev koňaku. Má se nechtěně vylila," dodal zdvořile.

Vyděšená číšnice odběhla vyplnit požadavek a Škorpion si, při pohledu na „ochránce domu" přicházející k sobě procítěně muklovsky odplivl a řekl:

„No, co jsme si, to jsme si… Stačí, sedněte si, už je to dobré, napijme se na smír. Dnes jsem hodný."

Tentokrát se Buldok nezačal hádat, v bocích ho bolelo až dost. I ostatní nebyli proti poprvé v životě ochutnat tak drahý koňak bez ohledu na nedávnou bitku. Parta si zachmuřeně sedla za jeden stůl s nezvaným hostem. Pocit křivdy klesal úměrně s počtem prázdných lahví a vstřebáváním vybraných lahůdek. Již za hodinu si všichni navzájem odpustili a stali se „nerozlučnými" přáteli. Škorpion se představil přezdívkou Majitel s tím, že se nějakou dobu ve městě zdrží. Vyprávěl jim působivé „pravdivé" příběhy o svých „chrabrých" činech a nezapomněl přitom vždy zmínit své věrné pomocníky. Doslova mu skanula slza při vyprávění, jak jeho hoši jen jedinkrát neuposlechli jeho instrukce a padli tak do rukou zákona. Škorpion výmluvně popisoval, jak jeho chlapci rozhazovali „vydělané" peníze a jaký měli pod jeho vedením nádherný život. Ale nyní se pro svou hloupost souží na vězeňských palandách místo toho, aby hýřili v drahých restauracích s půvabnými děvčaty.

Škorpion brzy vycítil, že plně zaujal pozornost mladíků. Hleděli na něj nadšenýma očima, hltali každé jeho slovo a byli vděční za všechno. Právě

v tomto okamžiku Škorpion prohlásil, že existuje jedna spolehlivá věc, která vyžaduje stejně spolehlivé lidi. Buldok si utřel nos, ihned nabídl svou pomoc a ubezpečil ho, že spolehlivější než jsou oni, nenajde v celém kraji. Novězrozený Majitel slibným tónem prohlásil, že o tom popřemýšlí a stanovil příští setkání na následující večer v sousedním parčíku. Spokojená parta spiklenecky pokývala hlavami. Po „bratrském" rozloučení „strůjce radosti" objednal každému ze skupiny láhev koňaku navíc. Zaplatil účet. S odvoláním na zaneprázdněnost opustil prostor. Díky tak velkorysému dárku pokračovalo veselí až do hluboké noci. Buldok vynášel nového Majitele až do nebe a pokračoval v rozvíjení Škorpionem „naprogramovaného" tématu. Podle jeho mínění s tak drsným kápem můžou celé město srazit do kolen, a to už v brzké budoucnosti. Peněz budou hromady... A stejná utopie ovládla mysl ostatních.

*
* *

Většina lidí ani netuší, kolikrát denně podlehne hypnotickému vlivu druhých. Ti v mnohých případech jednají nevědomě. Například prodejci namotají člověka na koupi nějaké věci, která se doma při bližším ohledání projeví absolutně nepotřebná, nebo lidé ze sféry služeb, lákavě zvoucí do svých prostor a vychvalující svůj artikl nebo cikáni, věštkyně, podvodníci a intrikáni... Snaží se zcela ovládnout pozornost vybrané „oběti" a paralyzovat ji iluzorní touhou jako hroznýš králíka. Člověk si ani nevšimne, jak se chytá na „udičku" a jak se dobrovolně loučí s posledními penězi. Ubránit se podobné spontánní hypnóze může každý. Úplně postačí udělat jednoduchou věc – odvrátit pohled, prudce vstát nebo odejít, nebo provést nějaký jiný pohyb, a zejména to nejdůležitěj-

ší – zaměřit své myšlenky jiným směrem. Jestliže je před vámi energický podfukář, přejít do útoku ve vysokých tónech. Pak hypnotický vliv zmizí jako mávnutím proutku.

Situace je komplikovanější při střetu s profesionály, korifeji hypnózy. Zde je nutná neuvěřitelná síla vůle, aby člověk odolal náporu cizí moci na vědomí. Ne nadarmo je hypnóza aktivně používána zpravodajskými službami všech předních zemí světa. Hypnóza je tajným „prolomením" osobnosti vyvolávajícím dobrovolné otroctví.

Škorpion to věděl velmi dobře. Na Ostrově, zejména ve skupině Ižica, neustále pracovali na jejich vědomí a zocelování podvědomí. Učili je uvést člověka do hypnotického stavu a posthypnotické sugesci, po které daný objekt splní absolutně každý příkaz, přičemž ho považuje za vlastní iniciativu nebo nápad. Likvidátorům vyprávěli o fyziologii hypnózy a jejích následcích do nejmenších podrobností, nezatajovali fakta, která před populací tak pečlivě ukrývala oficiální medicína.

Škorpion hypnózu ovládal celkem dobře, ale v tomto případě se spokojil s obyčejným hypnotickým vlivem a hrál především silnou osobnost s pevnou vůlí. Odjížděl a nepochyboval o tom, že až jeho noví kamarádíčkové z drahého koňaku nad ránem ve svých nuzných a zanedbaných bytech vystřízliví, chopí se s ještě větší vervou možnosti vymanit se z jejich bídného života a budou se chtít změnit v ty, na které ještě včera pohlíželi s černou závistí.

*
* *

Následující večer, jak Škorpion předpokládal, všech pět očekávalo svého nového Majitele na smluveném místě. Podivuhodných výsledků může dosáh-

nout profesionál pracující s vědomím člověka, a to zvláště mladého. Sotva se Škorpion v parčíku objevil, Buldok k němu radostně přiběhl a tiskl mu ruku. Oči všech účastníků se třpytily, ačkoliv si nikdo z nich na žádost Majitele od rána nedal ani kapku. Byla to jiskra vzrušení, elán mládí k vykonání nepromyšlených činů.

Škorpion si uvědomil, že tito mladíci udělají vše přesně. Ale i tak s nimi provedl dodatečnou preventivní rozpravu, čímž ještě více rozdmýchal oheň v očích a oddanost svých svěřenců. Věděl, že udržet člověka na své straně je možné buď strachem, nebo zhmotněním jeho tužeb nebo velkolepostí ideje, ideálně s hrou na vyvolené. Každý věk má své preference. Pro tyto mladé výhonky byla ze všeho nejdůležitější materializace jejich tužeb, na což Majitel usilovně tlačil.

Škorpion zesílil hypnotický vliv svého sebevědomí železnou vůlí, řádně zastrašil mladíky pro případ neúspěchu a šel na věc. Na začátku prohlásil, že se vážné věci neřeší na ulici, kde je mnoho náhodných kolemjdoucích. Na což Buldok okamžitě zareagoval a nabídl k dispozici svůj byt. Nakoupili jídlo, pití a odebrali se do nového útočiště.

Buldokův byt skýtal žalostnou podívanou. Vypadalo to, že se zde neuklízelo celou věčnost. Mezi bídným zařízením stálo několik drahých věcí – televizor, video, magnetofon – zjevně kradených.

Buldokova matka mívala celodenní směny v továrně. Otec rodinu dávno opustil. Takže se Buldok staral sám.

Škorpion se posadil na židli. Ostatní se rozesadili na zamaštěném přehozu třínohého divanu se stohem knih místo chybějící. V pokoji se vznášel zatuchlý pach starých věcí. Buldok se mohl přetrhnout. Sesbíral po pokoji rozházené věci a nacpal je jako jeden

chumel do skříně. Před hosty postavil stoleček, smetl ztvrdlé drobečky a rozestavil na něj ulepené nádobí. Jakmile byly lahodně vonící uzené klobásy a jiné občerstvení nakrájeny a rozloženy na talířky, začali hoši pošilhávat po Majiteli a neodvažovali se jich dotknout. Když Škorpion zaregistroval taková „muka“, pronesl:

„Na mě se neohlížejte. Jen baštěte, ať se pak mozkům chce do díla.“

Za tak věrohodnou radu skryl Škorpion svou nechuť k jídlu. Udělal to z opatrnosti. A později, když z tohoto bytu odcházel, nezanechal za sebou ani jediný otisk – jako by tam nikdy nebyl.

Zatímco se lid cpal, začal Škorpion předkládat potřebné informace. Postup únosu byl chytře vypracovaný plán, bez háčků a zádrhelů, přesně rozdělený do každé etapy. Role v něm byly rozepsány v souladu s duševními a fyzickými možnostmi každého účastníka této společnosti. Počítal s jejich omezenou myslí, když jim s detailními podrobnostmi objasňoval první etapu. A pokud se v ní dobře osvědčí, uslyší další pokračování.

Hochům se to zamlouvalo a jak by ne. Přemýšlet neuměli už od školních lavic a tady nic podobného nebylo zapotřebí. Možná jen trochu a podle jasného postupu. Nejprve si podle plánu únosu museli obstarat auto. Ani ho nebylo nutné ukrást, stačilo si ho oficiálně půjčit od nějakého důvěřivého mouly. S tím, jak se ukázalo, nebyly žádné větší problémy. Banda evidovala odpovídajícího kandidáta s Žiguli. Škorpion dal Buldokovi peníze na vyhotovení plné moci a na „uklidnění nervů“ vlastníka auta. Jakmile se objevily nové bankovky s portrétem Benjamina Franklina, nabraly věci rychlý spád.

Buldok, příslušně k jeho chápání, ztopil větší část prostředků, oddělil moulovi jen nepatrnou sumu, a to

ještě v domácí měně. Na peníze určené na vyhotovení plné moci a urychlení daného procesu sáhnout nesměl. Proto zmocnění tak, jak říkal Majitel, vyhotovili za tři dny.

Zatímco se řešila první etapa, vybíral Škorpion prostor, který by v očekávaném souboji vyhovoval jeho osobním požadavkům. Nakonec takové místo našel, a sice zchátralou budovu se třemi místnostmi, sloužící dříve jako trafostanice. Škorpion si je ostražitě prohlédl, v rukavicích na zrezivělých dveřích nezanechával žádné stopy. Zpustlá budova se nacházela na okraji krajského města, daleko od obytných domů. Poblíž byla městská skládka. Ve vybraném místě se kombinovaly veškeré nezbytné charakteristické znaky, včetně akustických, pro prověření technické zdatnosti Azovce. V tomto ohledu Škorpion dokonce poskytl svému soupeři významný náskok a vybral pro audiozáznam „únosců" místo, kde se setkávaly zvuky odpadních vod, vzdáleného hukotu velké továrny a železnice. Aby bylo možné identifikovat tyto sotva rozlišitelné zvuky, bylo potřebné speciální vybavení.

V těch třech dnech, zatímco se jeho pomocníci zdržovali s vyřízením auta, si Škorpion vyjasnil ještě jeden důležitý detail únosu – trasy přesunů ředitele firmy Kassandra, to znamená Andreje. Likvidátor zkušeným pohledem zhodnotil možnou psychologickou charakteristiku osobnosti oběti, její fyzické schopnosti, sklony k důvěřivosti nebo ostražitosti, projevy dominance komunikativnosti nebo nepřístupnosti. Podrobnosti o charakteru, způsobu života, denní rutině, o často navštěvovaných místech, trávení volného času nepotřeboval. Vysledoval pouze obvyklý čas Andrejova odchodu z domu a jeho návratu. Pro sebe si ovšem zaznamenal okolnosti, které by mohly operaci ztížit nebo ulehčit. Ale sdělovat je

„únoscům“ a propočítávat ideální únos, se nechystal. Vždyť podle jeho scénáře pro budoucí diváky ho plánovaly a uskutečňovaly úplné „lopaty“.

*
* *

Jakmile bylo auto zařízeno, Majitel spolu s Buldokem, Kyselým, Cihlou a Pořezem odjeli na prohlídku místa držení budoucí oběti. Buldokovi přikázal vzít s sebou ukradený magnetofon. Zatímco Kyselý řídil, Škorpion nevtíravě navrhl Buldokovi vymyslet text pro výkupné. Buldok to vzal jako příznak zvláštní důvěry a začal se usilovně pachtit, vymýšlel strašlivé hrozby a napínal mozkové závity před závistivými pohledy „kámošů“ pokoušejících se také účastnit tohoto myšlenkového procesu.

Když přijeli na místo, mladíci si prohlédli polorozbořenou budovu, všude pořádně našlapali, naplivali a důkladně osahali veškeré výstupky a dveře. O hodinu později z posměšků a výhrůžek bandy zabedněnců kazeta s požadavky na výkupné nakonec vznikla. Při nahrávání mlčel jen jeden člověk, a to Škorpion. Seděl v autě, ani se nepohnul, jen zlehka zesílil zvuk rádiové stanice na místní vlně.

Audiozáznam nezřetelné Buldokovy řeči působil jako obyčejná hrozba únosce. Ale pro specialistu byl rozevřenou knihou o tupém banditovi, poprvé uskutečňujícím únos, který v ní zanechal nejen „foto“ fyziognomie svých kumpánů a své, ale i přesné koordinátory místa pobytu. Záznam vyjadřoval různé charakteristiky, zejména samotnou Buldokovou řečí protknutou skrz naskrz místním dialektem. Zde nápovědy úplně střídaly jedna druhou. Jeho hovorová řeč s podstatnými odchylkami v lexikologii, způsob vyjadřování se svéráznými frazeologickými obraty, pouliční styl, nezřetelná výslovnost některých zvuků

a koncovek, pomalé přerušované tempo s významnými pauzami, zmatečná forma výkladu, typ a zabarvení hlasu, přítomnost parazitických slov, kladení přízvuku ve slovech, zvláštnosti projevu jako následek vady řečového aparátu, který se u Buldoka projevoval v nepravidelné artikulaci při výslovnosti (spodní čelist měl značně vysunutu dopředu). Všechny tyto společné příznaky udávaly pohlaví, vzrůst, antropologické údaje, kulturně vzdělávací úroveň, sociální prostředí, ve kterém vyrostl a ve kterém se pohybuje, geografickou oblast, kde se jeho řeč utvářela, defekty řečového aparátu, návyky, ale také specifický psychologický profil.

Kromě toho při důkladném technickém zkoumání nahrávky bylo možné přesně lokalizovat vedle stojící spoluúčastníky s jejich replikami, detekovat automobil a dále ostatní zvuky na pozadí, podle kterých bylo možné přesně stanovit místo, kde záznam vznikl. A to už ani nemluvě o technických charakteristikách samotné kazety, podle kterých není složité určit nejen třídu použitého mikrofonu, typ pásky, ale i možný zdroj poruch v záznamu, jeho nepřetržitost a dřívější využití pásky pod současným záznamem. Na konci kazety se navíc nacházel starý záznam hudby z místní radiostanice spolu s jejím často se opakujícím názvem.

To vše Škorpion věděl a nastražil. Za prvé, aby ještě jednou přesvědčil Doktora, a pokud se kazeta dostane na policii, tak i orgány státní moci, že únosci jsou banda pěti pitomců, kteří se chtěli takovým způsobem obohatit poprvé. Ve vztahu k němu bylo vše čisté a dokonce ani nepřímé důkazy neukazovaly na existenci chytrého organizátora. Za druhé velké množství „důkazů“, které Škorpion tak důkladně vymodeloval, značně zkracovalo dobu pátrání a přibližovalo dlouhoočekávané setkání s Azovcem. Mezitím co

Buldok sepisoval svou řeč, napadlo Škorpiona zkrátit třídenní lhůtu poskytnutou Doktorovi. I tak byla pro Azovce příliš štědrým gestem. Při výuce na Ostrově se takové vypátrání při nepatrných nebo úplně chybějících informacích o únoscích posuzovalo jako tři plus z celého pětibodového systému. Na pátrání připadlo maximálně třicet šest hodin s přihlédnutím k tomu, že se jedná o neznámý terén a že únosci přece jen byli kolegové, kteří také dělali všechno možné, aby dosáhli vysokého hodnocení. Takže Škorpion byl shovívavý k soupeři jen kvůli tomu, že se nachází „mimo" a není známo, kdy se o kazetě dozví.

Tím, že by policie našla „poškozeného" jako první, se neznepokojoval. A ne proto, že by regionální oddělení boje s organizovaným zločinem pracovalo špatně. Škorpion jen dobře znal tu papírovou byrokracii, která bude neúprosně brzdit vyšetřování v souladu s protokolem a zákonem. V byrokratickém systému orgánů činných v trestním řízení je nejprve nutné podat žádost příbuzných nezvěstného (a to po třech dnech od jeho zmizení) nebo osoby, po které je výkupné požadováno. Žádost se zaznamená do svodky událostí na území orgánů policie a následně se postoupí regionálnímu oddělení boje s organizovaným zločinem. Probíhá prověřování předložených údajů. To je pracné. Pak je obeznámen státní zástupce, který zapojí vyšetřovatele a ten se seznámí s prvotními přezkoumanými materiály. Při existenci dostatečných důvodů vyšetřovatel během desetidenní lhůty vyvolá trestní řízení a převezme ho ke zpracování. Právě zde začíná realizace operativně technických a operativně právních opatření podle určení místa pobytu zmizelého, identifikace únosců a dokumentace jejich trestné činnosti. Samozřejmě že jsou všechna tato nařízení opatřena slovy „bezprostředně" a „v co nejkratší lhůtě". Ale často žádoucí v liteře zákona neodpoví-

dá reálným možnostem kvůli neblaze proslulému lidskému faktoru. Ve státní sféře se vyšetřováním únosů lidí zabývá mnoho úředníků. Celkový výsledek ale často závisí na zkušenosti, svědomitosti a stupni profesionality jednotlivých osob.

*
* *

Den nato přijelo stařičké Žiguli ke kanceláři Kassandry. Zastavilo poněkud stranou budovy, dokud se nedostavil samotný ředitel a neodhalil svou tvář neviditelným divákům. Pak auto postávalo u garáže, kde Andrej obyčejně po návratu domů parkoval své Audi. Odtud několikrát projelo trasu směrem k městské skládce.

Kulminačním dnem operace byl stanoven pátek. Buldok a jeho kumpáni si mysleli, že jsou prostě univerzální hoši, protože jim tak vše výborně jde, a to naprosto nestoudně. V jejich rovných mozkových závitech by se nenašel ani náznak myšlenky, proč Majitel tak popoháněl děj. Škorpion si znovu prošel scénář a sled akcí a zkontroloval, zdali si „únosci" vše osvojili. Pak jim v růžových barvách vylíčil, jak vysoké výkupné získají a hlavně – jak ho budou moci ve velkém stylu utratit, rozhazovat peníze na všechny strany. Ale hned nato pohrozil strašlivým trestem, pokud někdo z nich zradí nebo akci „totálně podělá". Podle strachu mihnoucím se v očích hochů usoudil, že poslední varování bylo účinné a že dorazilo k adresátům kompletní.

Kapitola 4
Únos

Podle statistik je pátek jedním z nejvíce kriminogenních dnů, hned po pondělí a úterý, a zejména v případech únosů lidí. Není to překvapivé. Vždyť pátek je završením pracovního týdne. Lidé se čistě mechanicky zabývají každodenními záležitostmi, jejich vědomí je naplněno touhou po odpočinku. Nashromážděná týdenní únava utlumuje v člověku ostražitost.

Andrej chodil po kanceláři sem a tam a očekával Maxův příjezd. Byl za tento týden velmi unavený, ne však z práce, ale z nicnedělání. Nečinnost je ještě horší než těžká fyzická práce. Fyzická práce, když už nic, vyhání z hlavy hlouposti. Člověk se tak utaháá, že se mu už ani nechce přemýšlet o ničem jiném, než jak se doplazit do postele. Úplně jiná věc je zahálka. Vytváří příznivé podmínky, aby do hlavy pronikaly ty nejohavnější, nejprotivnější a nejpodlejší myšlenky, které postupně otravují svými špinavými toxiny nejen tělo, ale i psychiku absolutně zdravého člověka a promění ho v bezútěšně nemocného suchara. Není divu, že v mnohých pokrokových zemích světa léčí psychicky nemocné starobylým osvědčeným způsobem – terapií prací.

Andrej měl drobnou papírovou prácičku, kterou hodlal udělat už minulé pondělí. Ale tak se mu do

ní nechtělo a teď už vůbec ne, v pátek! Proto dlouho nepřemýšlel a znovu ji odložil – na další pondělí. „V krajním případě to za mě udělá Max," pomyslel si. Ve skutečnosti za něj Max dělal téměř vše. Andreji se to tak líbilo. Podle papírů je přece ředitelem on a Max je vlastně jeho podřízený, i když měl svůj sportovní klub.

Andrej rázoval po kanceláři, kroky vyměřoval podlahovou plochu a z dlouhé chvíle nevěděl, co má dělat. Za dnešní den už vypil čtyři kávy, podíval se na video, poklábosil po telefonu, ale Maxe, který odjel nakoupit zboží do sousedního okresu, nebylo a nebylo. Co můžu očekávat od „Jeho Veličenstva, podle titulu absolutně nejvyšší Výsosti"? Andrej začal v myšlenkách Maxovi udělovat důtku a ani nezpozoroval, že přechází do urážlivého tónu. Hněv, umocněný nečinností, uchvacoval ředitele stále více a více. A čím hlouběji se Andrej nechal vtahovat do vlastních „éterických" sraček, tím silněji se v něm začal objevovat podivný „zapáchající" pocit zášti, závisti a vlastního nabubřelého egocentrizmu.

Byl v takovém stavu, že jen stěží vydržel do čtyř odpoledne znamenajících podle jeho vlastních standardů konec pracovního dne ředitele Kassandry. V duchu spílal Maxovi nejhoršími slovy a při odchodu domů byl ještě bezdůvodně hrubý na sekretářku. Andrej sám nechápal, z jakého důvodu měl dnes tak špatnou náladu. V hlavě měl „guláš" malicherných křivd, který přetékal až přes okraj doslova jako v pohádce o kouzelném hrnečku. Vědomí zatemnil vztek, nespokojenost se životem a nedostatkem peněz na stále rostoucí potřeby. Nasedl do svého Audi a odjel domů.

Když přijel na místo, zaparkoval auto do garáže. Nervózně bouchl železnými vraty a v mysli cestou domů proklínal všechno na světě. Nestačil vyjít z po-

stranních uliček garáží, když ucítil, že se zezadu tiše blíží nějaké auto. Ani se nestačil ohlédnout. Nečekaný úder do hlavy ostře zastavil proudy povykujících myšlenek a proměnil barevný obrázek vědomí na úplnou tmu.

Procitnul v nepohodlné poloze. Ležel svázaný na rukou a nohou, s roubíkem v ústech. Na hlavě měl smradlavý špinavý pytel, impregnovaný puchem shnilé zeleniny. Shora cítil velkou tíhu. Nechápal nic a pokusil se pohnout. Tíha ožila a z různých stran mu uštědřila několik kopanců a úderů. Zde řediteli došlo, že leží na podlaze pohybujícího se auta a shora na něm spočívají tři páry něčích nohou. V okamžiku ho zachvátila skutečná panika. „Kdo? Za co? Co takového jsem udělal?“ míhaly se mu hlavou jedna za druhou bázlivé myšlenky. Nevědomost v něm vyvolávala hrůzu a obrovskou živočišnou obavu o svůj život. Ještě před několika minutami v malicherné zlobě proklínal svůj život, ale teď se jen třásl pomyšlením, že by o něj přišel. Tak si zákeřný trýznitel Osud, ten šibal, dobírá takové „úctyhodné poddané“.

Andrej se zalykal nakupenou beznadějí a nesnesitelným zápachem v těsném prostoru a začal sebou usilovně zmítat jako šílený myšohryz, snažící se vyškrábat ze sklapnuté pasti. Ale jeho vzpurnou aroganci rychle zkrotily tři páry nohou a rukou, když ho ochromily ze všech stran zničujícími ranami. Po zakončení poučné procedury někdo výhružně zahulákal:

„Jak se budeš škubat, zařežem tě jak prase!“

Ani ne tak z bití jako z té děsivé fráze, která otřesně zapůsobila na jeho slabou psychiku, Andrej klesl na mysli. Slzy se mu kutálely jako hrachy a mísily se s hleny. A veškerá ta vlhkost prosáklá špínou pytle se po pěstěné tváři ředitele firmy Kassandra rozmazala na černou slizkou směs. Vypadalo to, že se tra-

gické předpovědi Priamovy dcery, na jejíž počest byla Andrejem tak nedbale firma pojmenována, začaly naplňovat.

Když se auto zastavilo a Andreje vyvlekli ven, vedli ho jako berana a periodicky mu uštědřovali rány. Při klopýtání přes nějaké kameny se svalil a tiše skuhral bolestí a ponížením. Hodili ho na chladnou betonovou podlahu a začali nelítostně kopat, zbytečným vysvětlováním se neobtěžovali. Ze všech slov a nadávek, které slyšel od svých nepřátel, Andrej pochopil, že je pro ně tím nejhorším člověkem na světě. Ale proč právě on, to mu nikdo nesdělil.

Slova doprovázeli silnými údery, kam se dalo – do zad, hlavy, břicha, jako kdyby před nimi neležel živý člověk, ale bezduchý panák. Andrej pod prudkými údery omdléval. Celé tělo hořelo, ale vědomí stále pevně fixovalo jedinou nesnesitelnou bolest. Bolest, bolest, bolest a nic kromě nekonečné bolesti… Nastal okamžik, kdy zalitoval, že se v určité době bezbožně flákal, zatímco se ostatní hoši na Senseiových tréncích tužili ve zvláštních cvičeních regulace prahu bolesti a učili se styl školy Katedo.

Když se Andrej znovu probral, nebyl kolem nikdo. Jen ticho a tma. Jak rychle se mění hodnoty člověka, který je vystaven těžkému tlaku fyzického a psychického násilí. Dříve se Andrej radoval pouze tehdy, když dostával peníze. Teď se radoval jen z toho, že ho nechali v klidu. Radoval se i ze studené betonové podlahy, která odváděla horkost z jeho ztlučeného těla. A hlavní radost spočívala v tom, že byl ještě živ.

Takový pocit pozitivního přístupu možná zažije každý, kdo se ocitne v extrémních podmínkách. Ale jen silní jedinci jsou schopni si ho udržet a upevnit. Slabí ho však rychle ztrácí, protože se v mysli začíná znovu rozprostírat stará známá – ostřílený lídr veškerých nepokojů v životě – Panika… Panika se zmoc-

nila Andrejovy mysli pevným stiskem a představivost gradovala do neuvěřitelných tragických konců – jak budou Andreje vraždit, jak tady zahyne a nikdo ho nenajde, jak jeho mrtvé tělo budou ohlodávat odporné krysy… A místo toho, aby se vzchopil na duchu jako opravdový muž, začal Andrej brečet jako malé dítě zasažené hrůzou vlastní představivosti.

*
* *

Cestou zpět se Maxovi porouchalo auto a oprava si vyžádala dobré čtyři hodiny. Proto, když celý uřícený vběhl do kanceláře, už táhlo na sedmou. Na stole ležel vzkaz od sekretářky a kazeta. Ve vzkazu stálo, že ji nějaký kluk přinesl na konci pracovní doby a říkal, aby ji předali „osobně vedoucím". Max tomu při čtení vzkazu nepřikládal zvláštní význam. Dole stáli pracovníci a auto se zbožím. Bylo ho nutné neprodleně vyložit, přepočítat kusy a přenést do komory kanceláře nazývané skladem. A potom znovu zkontrolovat dodací listy.

Když byla stěžejní část práce hotova, Max se pustil do kontroly, porovnával množství zboží. Na recepci zazvonil telefon. Max si povzdechl, spletl se v počítání a neochotně se k němu vydal.

„Ahoj," ozval se ze sluchátka unavený Senseiův hlas.

„Ó, ahoj!" oživl Max.

Šéfovo zavolání mu udělalo radost. Po svém si Senseie vážil. Byl pro něj člověkem, se kterým je možné nejen se poradit, ale kterému je někdy možné „vyplakat se na rameni" kvůli životu „tvrdému, věci přetěžké". Šéf volával do firmy pravidelně.

„Jak to jde?"

„Fofry! Představ si, dnes jsem jel pro zboží a jako naschvál se po trase…"

Dále Max podrobně vykládal o tom, jak se mu rozbil motor, jak se ho snažil spravit a kolik sil a elánu musel vynaložit, aby dal auto dohromady.

„Pak přijedu, myslím si, možná mi pomůže Andrej, ale stopa dávno vychladla. Jo, a je tu ještě nějaká kazeta ‚pro šéfy'…"

„Jaká kazeta?" zbystřil Sensei.

„No, magnetofonová. Ještě jsem ji neslyšel. Ale Lída napsala vzkaz, že ji přinesl nějaký nezletilec a chtěl, aby byla předána ‚šéfům osobně'… To si naši kluci určitě dělají srandu, pacholci!"

„No tak, pusť ji."

„Hned to bude."

Max přinesl magnetofon k telefonu, vložil kazetu a zesílil zvuk. Na kazetě byl slyšet šelest, nějaké nejasné zvuky, někdo se hlasitě vysmrkal a odkašlal si. Ozýval se vzdálený smích. Dále následoval nezřetelný projev kluka z ulice o tom, že byl unesen ředitel, že únosci požadují padesát tisíc dolarů jako výkupné.

A následovala celá tiráda na půl kazety o tom, co se s ředitelem stane, když výkupné nebude. Na konci bylo řečeno, aby zaměstnanci firmy připravili peníze a neobraceli se na polici, jinak už ředitele živého neuvidí. A aby za tři dny se shromážděnou sumou očekávali jejich zavolání. Max dokonce lehce strnul, ale pak se usmál:

„Slyšel jsi to?! To je nějaká blbina… Jasně, naši kluci si dávají do nosu. No, ty jejich žertíky na konci pracovního týdne!"

Max se trochu uvolnil, ale vážný hlas Senseie ho znovu přiměl soustředit se:

„Kde je Andrej?"

„Nevím. Byl jsem celý den pryč. Viděl jsem ho včera… No tak, to je nějaký nesmysl. Jaký blázen ukrade Andreje a ještě za něj chce padesát tisíc?!"

„Takže uděláme to takto… Seď u telefonu. Nikam nechoď. Zavolám ti za patnáct minut.“

„Dobře.“

Max položil sluchátko. Stále se ještě domníval, že se jedná o hloupý fórek kluků. Chvíli seděl, pak uchopil sluchátko a zavolal na Andrejovo domácí číslo.

„Haló, teta Máša? Dobrý den. Tady je Max. Je Andrej doma? Ne…? Ještě nepřišel z práce…? Aha… Ne, nic se nestalo. Určitě je někde s klukama. Až přijede, ať mi hned zavolá do kanceláře nebo domů.“

Pak Max zavolal ještě několika dalším přátelům. Ale bez úspěchu, Andrej se nikde neukázal. Sotva se přes telefon sousedů dovolal sekretářce, zjistil všechny podrobnosti dnešního Andrejova pracovního dne a zaraženě položil sluchátko. Vypadá to, že to nebyl fórek. To ale znamená, že je třeba něco udělat, nějak Andreje vysvobodit. „Kde teď je? Možná rychle potřebuje pomoct?“ Nekonečné otázky kroužily v Maxově hlavě jedna za druhou. Už od dětství měl hluboce rozvinutý cit přátelství, bratrské vzájemné pomoci a solidárnosti. A proto, když se někdo z těch, koho považoval za své přátele, dostal do potíží, Max vše silně vnitřně prožíval a snažil se pomoci, jak jen mohl.

Telefon znovu zazvonil. Max popadl sluchátko:

„Haló, haló!“

„Maxi, to jsem já,“ zazněl dlouho očekávaný Senseiův hlas.

„Volal jsem, ale Andrej nikde není,“ začal Max chvatně vykládat vše, co se mu podařilo vyzvědět.

„Dobře. Pozorně mě poslouchej. Za chvíli za tebou přijdou lidé a řeknou, že jsou ode mne. Předej jim tu kazetu. Rozumíš?“

„Ano. A pak?“

„Pak v klidu odjeď domů. Postarám se o to. Jestli něco bude, zavolám ti ráno domů.“

„Rozumím.“

Rozloučili se a Max položil sluchátko. Bylo mu lehčeji u srdce. Když se Sensei do něčeho pustil, nebylo si třeba dělat starosti s výsledky. Byl toho opakovaně svědkem.

Kapitola 5
Souboj

Celá operace únosu proběhla jako po másle, kupodivu hladce, zvláště s přihlédnutím k nevelkým rozumovým schopnostem únosců. Každá neobvyklá situace by je úplně vykolejila. Ředitel se projevil jako mimořádný slaboch, což jen potvrdilo Škorpionovy závěry o atrapě firmy nafouklé fámami. Měl s Azovcem dokonce upřímný soucit. Kolik asi bylo třeba vynaložit trpělivosti, aby udržel patřičnou úroveň hry s takovým idiotem v týmu, jakým je tento ředitel!

Tu noc zůstali hlídat Buldok, Cihla a Ťuklý. Ráno je měli vystřídat Kyselý s Pořezem. Majitel slíbil, že se přijde podívat ve dne. Ve skutečnosti Škorpion zamaskoval své auto poblíž a naproti polorozbořené budovy vybudoval pohodlnou pozorovatelnu. Očekával příjezd „vzácného" hosta.

Byl podzim. Nastal zlatý čas teplého babího léta. V nočním tichu se opakovaně ozýval chechtot uvnitř jediné budovy v okolí. Zpod dveří pronikalo světlo lampy. Všechno by šlo, až na ten neúnosný smrad ze skládky… Ale Škorpion si zvykl… Už zažil veskrze jiné lidské smrady. Jak se říká, každá profese má své.

Blížila se půlnoc, když do malé rokle, ve které měl Škorpion svůj úkryt, dolehl směrem od města vzdálený zvuk motoru. Ale ve tmě tmoucí se neobjevil jediný paprsek světlometů. Škorpion se usmál, když za-

registroval povědomý postup a pohlédl na podsvícené hodinky. Od okamžiku únosu uplynulo jen šest hodin. „No tedy, šest z možných šestatřiceti – to není vůbec špatné," pomyslel si a trochu zalitoval, že tak hodně ulehčil soupeři pátrání. Nehlučně změnil postavení a začal se připravovat na setkání s milým hostem.

„Že by přijel se svou skupinou?" prolétlo Škorpionovou hlavou. O tom, že si Doktor udržel starou gardu v úplné sestavě, už nepochyboval. Ale takový obrat v událostech se zjevně do Likvidátorova plánu nehodil. Při takovém poměru sil by se lovec mohl lehce proměnit v oběť, nehledě na svou vysokou profesionalitu. A přirozeně by si o souboji mohl nechat jen zdát.

Škorpion se přesunul blíže a nehlučně vyšplhal na strom. V tu chvíli to bylo bezpečné místo. Přinejmenším odtud mohl kontrolovat perimetr a do určité míry se neobávat neočekávaného vpádu do zad. I když od těch „vojáků" z Ostrova bylo možné očekávat cokoliv, dokonce nepravděpodobné a nemožné.

Iživec si prohlížel území přístrojem nočního vidění. „Tady vychází ven opilým krokem Cihla. Teď došel ke keřům. Hosté by už měli být na místě. To znamená, že teď by se mělo začít něco dít. Přesně!" Zpoza stromu se mihl objekt číslo jedna. „Takový bleskový úder! Hmm, no nazdar." Cihla zůstal ležet s kalhotami na půl žerdi. „Ten se během příští hodiny zaručeně neprobere." Objekt číslo jedna změnil pozici. „Tak to je jasné. Ale kde jsou ostatní?" Škorpion napnul zrak a zesílil citlivost přístroje. Ale i když se díval skutečně soustředěně, nic kromě pohybu drobných zvířat a ptáků, kteří si vyrazili na lov, nezachytil. „Opravdu přišel sám?" podivil se Škorpion. A hned se opravil: „Proč by ne? Je to Azovec. Taky je posílali na vlastní pěst a zdaleka ne na takovou brnkačku, jako je tahle. Ale stejně, přišel sám?" Kolem skutečně nebylo

vidět nikoho. „Nemusí přece plýtvat svým talentem na takovou blbinu. I kdyby udělal celou práci sám, stejně by měl vytvořit iluzi, že ředitele vysvobodila skupina jeho spolupracovníků. Nemůže vyčnívat, odlišovat se od obyčejného smrtelníka, šéfa, ztrhaného starostmi o kolektiv…“ Vtom Škorpiona osvítilo. Azovec mohl přijít sám jen v tom případě, pokud porozuměl narážce na setkání, jestliže věděl, že ho zde očekává on. „No, tím lépe.“ Škorpion nehlučně slezl se stromu. Schoval noktovizor a při přesunu k budově se ve tmě snadno orientoval. Speciální černý oděv ho skryl do noci, stal se stejně neviditelným jako jeho soupeř.

Zatímco se Sensei vypořádával s Ťuklým, kterého napadlo v křoví vystrašit opilou Cihlovu hlavu a nečekaně ho překvapit v tom nejméně vhodném momentě, Škorpion nepozorovaně proklouzl do budovy. Buldok se ani nestačil otočit a podívat na příchozího, když dostal shora do tučné šíje tvrdou ránu malíkovou hranou, která ho na dlouhou dobu odpojila od vědomí. Kdyby Buldokovi někdo řekl, že to byl sám Majitel, neuvěřil by mu ani zanic. Proč by se zbavoval věrných psů? Ani ve snu by ho nenapadlo, že si Škorpion připravuje bitevní pole bez zbytečných svědků.

Ředitel byl zavřený v zadní místnosti, kterou od této oddělovala ještě jedna. Škorpion se letmo rozhlédl. Kumpáni stačili ze skládky přitáhnout obstojné rozkládací lehátko a poblíž stvořili něco jako přízemní stolík, na kterém se už válely zbytky jídla a prázdné lahve. Škorpion rychle rozestavěl několik plechovek od piva a pár hrubých střepů z rozbité lahve na různá místa. Zběžně si zapamatoval rozmístění „chrastítek“ a zhasl. Nyní měl zjevnou výhodu. Znal místnost, rozmístění věcí v ní a také kde se právě nachází bezvládné Buldokovo tělo v roli návnady.

Souboj ve tmě byl na Ostrově považován za nejtěžší. Instruktoři měli v oblibě zaplnit tréninkový sál

hromadou rozličných předmětů a nábytku. Člověk narazil na jednu z překážek a k radosti vybraného protivníka okamžitě odhalil svou polohu! Zvláště zlomyslné byly drobné předměty – rozbité sklo, lahve, plechovky od konzerv, kamínky, šustivé fólie, zmuchlaný papír, různé běžně používané předměty vydávající chrastivé zvuky. Mentoři byli vynalézaví. Pokaždé vytvořili novou situaci s neznámým množstvím soupeřů. Neprojít každou etapou znamenalo dodatečný úkol v místnosti s „překvapeními"! A tam co předmět, to slabé šlehnutí elektřinou. Člověk se hned naučil vyciťovat okolní prostor, naráz si vzpomněl na všechny přirozené a „nadpřirozené" způsoby komunikace svých dávných předků s přírodou.

Ale na Ostrově je neučili jen vyciťování. Učili je i naslouchat. Naslouchat a rozpoznávat nejmenší šramot, nejmenší pohyb. Určovat podle zvuku letu i dopadu celé palety studených zbraní a tisíce různých předmětů. A nejen uslyšet a včas zareagovat, ale určit i typ nebo konstrukci.

V místnosti panovalo úplné ticho. Škorpion několikrát pevně sevřel a rozevřel víčka, aby rychle přivykl ostré změně světelných podmínek. Zaujal výhodnou pozici. Zkoncentroval se na dýchání, udržoval jeho pomalý a hladký rytmus. Mentálně nastavil svůj mozek na koordinovanou činnost každé buňky tělních tkání s nervovým systémem a s novou frekvencí svého vnitřního rytmu. Tak rychlého přeladění organizmu do zadaného režimu Škorpion dosáhl díky usilovným dlouhodobým tréninkům kontroly svých myšlenek. Srdce začalo bít tišeji. Rozum se stal chladným, rozvážným, zkoncentrovaným na cíl. Vše ostatní – emoce, přání, neočekávané fyziologické projevy, se ocitly za železnou oponou, zafixované kdesi hluboko na úrovni podvědomí. V opačném případě, když nekontrolované myšlenky prolétnou hlavou jako

vítr, zachce se najednou zakašlat, kýchnout, škytnout, podrbat se na noze a tak dále. Jaké náhlé potřeby se v člověku objeví jen proto, že je teď není možné uspokojit! Je to totéž, jako když vás někdo požádá, abyste nepřemýšleli o kulhavé opici. Buďte ubezpečeni, že se vám objeví její utkvělý obraz. Ale ne proto, že jste tak beznadějní. Ale proto, že každý člověk, který neumí důsledně kontrolovat své myšlenky (a takových je na celé zeměkouli devadesát devět a devět desetin procenta), zatouží udělat to, co je v daném okamžiku zakázáno.

Jen pár minut potom, co se Škorpion stal součástí tmy, zavanul průvan. Rezavé dveře ale kupodivu nevydaly ani jeden ze svých skřípavých zvuků. Bylo to podivné, ale teplota v místnosti začala narůstat. Škorpion v tomto kousku prostoru doslova pocítil dávno zapomenutý vjem přítomnosti příbuzné duše z Ostrova.

Ale mozek, následující nezlomný rozkaz, tuto informaci jen zaevidoval, nelítostně ji poslal do hlubin vědomí a obnovil úplnou kontrolu a svou zcela soustředěnou činnost. Ze sluchu se stal sonar. Teď mělo význam vše – jakýkoliv tichý šelest, jakýkoliv závan vzduchu, změna tlaku. Mozek jako superpočítač hektícky pracoval a odečítal informace z okolního prostoru.

Škorpion se pohnul. Obyčejný člověk by to ale stěží nazval pohybem. Spíše ultrapomalým přemísťováním, jako by ho vykonávala ta nejpomalejší a nejliknavější bytost na Zemi. Přitom se pohybuje celé tělo, ale není to postřehnutelné. Nohy se sotva sunou po podlaze, zvolna vyciťují prostor jako tisíci anténami, které nepochopitelným způsobem transformují své signály do vjemů. Tyto vjemy kvalifikují předmět na cestě v mozku a ten již vypočítává bezpečnou průchozí dráhu.

Zastavení… Naslouchání… Přemístění… Zastavení… Naslouchání… Přemístění… Uvnitř tiká spuštěný „chronometr“. Čas se také musí procítit a registrovat. Taková „hra“ může trvat i šest až osm hodin bez přestávky, dokud není soupeř zcela vyčerpán. Ale s každou hodinou bude „pociťování“ díky tak šílenému vypětí oslabovat. Na konci ten, kdo lépe udrží své myšlenky pod kontrolou, vyhraje.

Zastavení… Naslouchání… Přemístění… Dýchání a puls pravidelné. Škorpion se zcela koncentroval. Už téměř fyzicky vyciťoval přítomnost oponenta. Ale pokaždé, když se pomalu dostával k jeho předpokládanému umístění, odhalil, že tam Azovec už není. Přitom se přemisťoval velmi opatrně, velice obratně, a hlavně – úplně nehlučně. Ani jedna ze zvukových pastí nezafungovala. Už dávno se Škorpion tak nesnažil, už dávno nezakoušel takové uspokojení pocházející z důstojného soupeře. Bylo patrné, že Doktor měl analogické schopnosti, stejný styl myšlení a činnosti. V tomto tanci bylo možné kroužit do rána! Ale co z toho, jen se vydáš ze sil a marně utratíš čas! Právě tady Škorpion pochopil, že se ho Azovec vůbec nechystá napadnout a jen projevuje svůj um. „Dobře,“ pomyslel si, „změníme taktiku.“

Iživec se rozhodl jít na plný kontakt. Z pomalého rytmu přešel na překotný a ostře nasadil rychlý režim s využitím promyšlené metody nazývané instruktory gordický uzel. Škorpion se začal jako Brownova částice chaoticky pohybovat maximální možnou rychlostí v různých směrech, se svištěním protínal rukama vzduch jako žací stroj přes celý prostor rozlehlé místnosti. Netrénovaný člověk by umřel při provádění takové techniky během několika prvních vteřin po útoku, vojenští specialisté by vydrželi maximálně tři minuty. Ostrovan, obeznámený s takovou taktikou, se bezpodmínečně přemístí do centra „uzlu“,

kde musí přijmout protiopatření vůči zničujícímu závěrečnému úderu. A Azovec evidentně na tuto taktiku rychle přešel také, protože se Škorpion v tomto „uzlu“ nakonec ocitl sám.

Ale ani zde Iživec neztratil hlavu. Uhnul finálnímu úderu a použil taktiku pro boj z blízka zvanou „lepkavé ruce“. V temnotě tato taktika poskytovala velkou výhodu, pokud bylo cílem protivníka zachytit a zneškodnit, jak říkali na Ostrově, na zadaných souřadnicích. Nicméně před ním byl expert, dokonale ovládající všechny tajné taktiky boje. Nedával Škorpionovi možnost zasadit smrtelné údery, ale sám nezabíjel, i když se Iživec několikrát dopustil vážných chyb. Azovec je nevyužil. Proč? Uvažovat na toto téma ale nebylo kdy. Boj se specialisty je sám o sobě těžký boj. Boj s Ostrovanem lze nesporně zařadit k řídkému a unikátnímu jevu v běžném životě. Protože to boj jako takový není. Pro Ostrovana je jen cíl, který musí být momentálně rozdrcen. Vzorec pro takový střet je pouze jeden – v minimální lhůtě zasadit maximální množství smrtelných ran. Jde o vteřiny. Rychlost je zběsilá. Sotva by nestranný pozorovatel mohl, pokud by byl přítomen, postřehnout míhající se údery a bloky. Ne, neviděl by nic. Jen by pocítil prudké zvýšení teploty okolního prostředí, napětí atmosféry přesahující krajní meze, extrémní vypětí vznášející se ve zhuštěném prostoru.

Boj dvou slévajících se stínů trval jen několik vteřin. Ale jakých grandiózních vteřin! Škorpion pracoval na plný výkon. V těchto okamžicích už nebojoval všední Škorpion. Ten zmizel. Zůstal jen vycvičený, natrénovaný superstroj, superčlověk, který bojoval na hraně svých možností. Přesněji existovali dva takoví supermani s identickými programy. Jejich mozky ani neanalyzovaly údery tak jako u obyčejných bojovníků. Místo složitých mezičlánků – kdy mozek vyhod-

nocuje zrakovým vnímáním situaci, analyzuje ji, přijímá rozhodnutí a následně předává příkaz do malého mozku (motorického centra), z něhož již přicházejí odpovídající signály do nervů svalů – jim napřímo pracovala paměť podvědomí. Jeden z protivníků ani nestačil zvednout ruku k úderu a druhý už přecházel do protiúderu.

Toto je nejvyšší úroveň Velkého Umění boje – předvídání, práce malé rosolovité hmoty mozku – epifýzy. Tato tajemná, dosud stále náležitě neprozkoumaná žláza, je opětovně připomínána ve starověkých knihách, včetně starobylého traktátu *Umění války*, jako RINGSE – uzrálé jantarové zrníčko otevírající Mistru psychický zrak Třetím okem, darujícím duchovní vidění. Je zřejmé, že se vychovatelé Ostrova mnohonásobně jistili jak současnými vědomostmi, tak znalostmi dávného starověku, aby vypěstovali nepřekonatelný „druh" Bojovníků nejen na hrubé fyzické úrovni, ale i na jemné úrovni hlubokého podvědomí. To se ale pro současnou vědu jevilo příliš záhadným. Proto pomohly zapomenuté staré znalosti, díky kterým se mentorům podařilo dosáhnout neuvěřitelných výsledků – proniknout do tajemné komory podvědomí. Nu což, jak je známo, nové je dobře zapomenuté staré.

V takovém souboji dvou Mistrů zvítězí ten, kdo usměrňuje sílu mysli silou svého ducha. Nejtěžším bojem pro člověka není ani tak samotný fyzický střet, ale hluboká vnitřní opozice vlastním negativním silám. A Škorpion tento boj ostudně prohrál. Ne proto, že by neměl dost svalů, ale proto, že do jeho mozku, nehledě na „železnou oponu", proklouzla negativní myšlenka. Jedna jediná! Ale tento virus stačil k jeho mírné destabilizaci. Kdyby mu jeho soupeř nebyl silami roven, nijak by se to neodrazilo na úspěšnosti boje. Sensei však nebyl jen Mistrem, ale i vy-

nikajícím Mistrem s kolosální silou Ducha. Proto se tento moment stal v boji rozhodujícím. Zlomek vteřiny rozrušení – a Škorpionovo tělo odletělo daleko stranou a dopadlo na podlahu. Škorpion pochopil, že prohrál. Negativní myšlenky se začaly v jeho hlavě objevovat stále častěji. A tím sám sebe s konečnou platností odsoudil k porážce. Skutečný boj skončil, vše ostatní byla jen technika.

Iživec se rozhodl využít všech smrtonosných šancí až do konce. Jakmile dopadl na podlahu, rychle se obrátil a prudce uskočil stranou. Okamžitě poklekl a hodil protivníkovým směrem dva vrhací nože. Podle zvuků pochopil, že scházelo pár zlomků vteřiny, aby zasáhl cíl. Zatímco nože letěly, využil Škorpion jejich zvuku a změnil pozici. Neměl ale čas dostat se do úkrytu, protože doslova několik milimetrů od jeho ucha s děsivým svistem proletěl „odvetný pozdrav". Logicky by člověk sebou škubl dozadu a stranou. Ale Škorpion šel proti logice. Nikam neběžel, jen se sehnul a rozpleskl jako žába téměř rovnoběžně s podlahou. Ale druhý nůž překvapil přesností zásahu dokonce i Škorpiona, který už v boji zažil téměř vše. Nůž doslova přibil rukáv jeho pravé ruky k široké dřevěné fošně opřené o stěnu za ním.

Když Škorpion uslyšel nečekané zadrnčení, prudce sebou škubnul a pokusil se uskočit. Ale nůž vězel hluboko a tímto prudkým pohybem si Iživec vymkl rameno a na cáry rozerval oděv. Pro obyčejného člověka by byla bolest nesnesitelná. Ale pro Škorpiona zůstávala kdesi na vzdálené úrovni vnímání. Učili ho v boji bolest nepociťovat.

Bylo nutné okamžitě opustit prostor. Jako poslední argument krytí Škorpion vyškubl z pouzdra levou rukou pistoli s tlumičem, zahájil palbu s cílem zasáhnout a postupoval ke dveřím. Levou rukou střílel stejně dobře, jako pravou. Podle sluchu určil, že pro-

tivník rovněž rychle mění pozice. Škorpion nestačil ani třikrát vystřelit, když přilétla odpověď se stejně přesnou muškou jako u nože. Ale Azovec šel po končetinách, nestřílel s úmyslem zabít.

Škorpionovi se podařilo vyběhnout z budovy, napadal na nohu zasaženou kulkou. K autu v rokli to bylo asi sto metrů. Nestačil doběhnout. Nad ramenem mu prosvištěla kulka a zanechala na oděvu spálenou stopu. Škorpion okamžitě klesnul k zemi, několikrát se převrátil a začal opětovat střelu, celou dobu se přesouval a měnil polohu od hrbolu k hrbolu. I když byla tma, kulky jak z jedné, tak z druhé strany rozrývaly zemi v místech, kde se těsně před tím nacházeli soupeři. Kdyby někdo z nich byl třeba jen o vteřinu pomalejší, okamžitě by se na jeho těle projevila projekce úmyslu protivníka ve formě krvavého otvoru o průměru projektilu.

S velkými obtížemi se Škorpionovi podařilo dostat na kraj lesa. Kličkoval mezi stromy a s ohromným vypětím doběhl k autu. Motor BMW zařval, automobil se odpíchl z místa a začal zrychlovat. Servisní komunikace vedoucí od skládky k silnici byla příšerně rozbitá. Škorpion po ní ujížděl s plynem na podlaze, řídil zdravou rukou. Stroj se těžce otřásal. Vzadu se objevil bílý Moskvič. Uháněl z posledních sil, nechtěl zůstat pozadu. Samozřejmě že BMW bylo dobré auto, ale zahraniční, na jízdu po „staroslovanských“ výmolech zjevně nevhodné. Pokud si člověk uvědomí, že za volantem seděl Rus, v jehož genech se z generace na generaci předávala vášeň k rychlé jízdě, tak si může jen představit, jakým tempem probíhala devastace vozu. Dobře, že to neviděli ve všem akurátní Němci, výrobci tohoto krasavce, infarkt by je neminul.

Moskviček se srdnatě hrnul po mateřských cestách o nic hůř než BMW, dokonce se méně „trauma-

tizoval“. Byl zvyklý. Tyto cesty byly jeho živlem. Jak se říká, „doma i zdi pomáhají“. V tomto případě cesty. Moskvič téměř dohnal BMW, těsně se přiblížil, auta už od sebe byla jen pár metrů. Za zatáčkou se ale objevila civilizovanější silnice. I když se po ní řídit dalo snadno, dohnat BMW bylo prakticky nemožné. Nicméně téměř beznadějně zůstávaje pozadu, hnal se Moskvič urputně za cizákem. Před vjezdem do města, jako vždy v nevhodný okamžik, motor vysadil.

„Eh, aby tě…“

Sensei vystoupil a pohledem vyprovodil koncová světla BMW rychle se vzdalující v zatáčce. Objekt byl znovu ztracen.

*
* *

O čtyřicet minut později přijela na skládku specnaz[1], které velel Voloďa ze starší skupiny Senseiových žáků. Probírající se Cihla, Buldok a Ťuklý ani nestačili začít chápat, co bylo důvodem předcházející ztráty vědomí, když je ze všech stran obstoupila ozbrojená skupina lidí v maskáčích. Místo toho, aby zvedli ruce vzhůru a ani se nehnuli, „únosci“ se pokusili rozprchnout na všechny strany, za což obdrželi takovou výchovnou lekci, kterou si vylekaní „spoluúčastníci zločinu“ zapamatovali na celý zbývající život.

Pak je naložili do aut a odvezli do nějakého státního zařízení nahánějícího hrůzu svými šedými stěnami. Následně jim několikrát lekci znovu zopakovali, a to tak, že „únosci“ bez okolků vyložili specnazům vše, vysypali z rukávu celý scénář únosu. Škorpionovy výhrůžky jim ve srovnání s takovou „rozmluvou“ připadaly jako mlhavý přelud. Doplňující porce srozumitelných „instrukcí“ specnazů stimulo-

[1] *specnaz – jednotka speciálního nasazení (pozn. překl.)*

vala upřímnou zpověď kumpánů o všech hříších jejich bujarého mládí v podrobném písemném výkladu. Poprvé v životě se „děsiví“ bandité museli potýkat na vlastní kůži s drsnou literou zákona, která jim na dostatečně dlouhou dobu vzala veškerou chuť ukládat o čísi život a osobní majetek občanů. Nezbývá než poděkovat dobrým velitelům, že „přehodnotili“ únos za „dobrovolné doznání viny“ na jiný typ provinění. V opačném případě by se „únosci“ nemohli vyhnout soudu, kdyby se v jejich „kolekci“ objevil ještě paragraf jedno sto dvacet šest Trestního zákona o únosu, který jim byl tak důkladně a dopodrobna vysvětlen.

*
* *

Škorpion zalezl do své nory a hojil si rány. V podobných případech se nikdy neobracel na nemocnici. Na Ostrově je učili dát se do pořádku vlastními silami za pomoci improvizovaných prostředků, a to i pokud byla nutná operace k vynětí kulky z rány. Škorpion přemáhal bolest statečností, sám sobě lékařem, sestrou a pacientem. Popadl z auta lékárničku a došel domů. Ještě v autě si spěšně převázal ránu na stehně, jakmile se vymanil z pronásledování.

Zpočátku bylo nutné neprodleně napravit vymknuté rameno. Přivázal si pravou ruku ke klice dveří, sedl si na bobek a prudce trhl. Lup – a kloub zaskočil na místo.

Pak se pustil do toho složitějšího. Sundal dočasnou bandáž. Opatrně nad ránou rozřezal oděv a prozkoumal zranění. Měl štěstí. Kulka ho jen lízla, pouze roztrhla kůži. Znovu zakryl ránu sterilním obvazem a začal se připravovat na operaci v domácích podmínkách.

Otevřel lékárničku, vytáhl desinfekční roztok peroxidu vodíku, vatu a obvaz. Vytáhl jehlu s hedváb-

nou nití. Nit vhodil do sklenice s vodkou, aby dobře nasákla. Jehlu nad plamenem nechal rozžhavit doruda a ohnul ji do tvaru chirurgické, aby si mohl ránu zašít.

Když bylo k operaci vše připraveno, znovu sundal obvaz. Ránu ošetřil peroxidem. Navlékl nasáklou hedvábnou nit do vyrobené „chirurgické“ jehly. Čistýma rukama začal k sobě stahovat kůži z jedné a z druhé strany a šít. Stehy nedělal obyčejné, ale poměrně husté, přibližně co dva až tři milimetry, aby se rána rychleji zahojila a při zatížení nerozchlípla.

Dokončil pracný zákrok a okraje rány znovu ošetřil peroxidem. Krev se srazila. Pak okolí švů pomazal běžným jódem. V lékárničce našel mast „Záchranář“, pro rychlejší zahojení ji také nanesl na ránu a shora zakryl širokou bakteriocidní náplastí.

Ve srovnání s duševním, nebylo fyzické utrpení tak podstatné. To, co se nedávno stalo, jím otřáslo až do hloubi duše a vneslo do mysli ještě větší zmatek. Vědomí ho prostě trhalo na kusy z prohry v souboji, z vlastního hloupého traumatu, ze zahanbujícího úniku z bojiště. Z druhé strany byl rád, že vyvázl aspoň tak. V souboji pocítil, že čelí mnohem silnější vůli, kterou u soupeře nepředpokládal. Připadalo mu, že svými činy jen tahal za fousky dřímajícího lva a zkoušel jeho trpělivost. Nyní si Iživec uvědomil, jak směšné bylo vyvolávat souboj. Styděl se, že jako profesionál nemůže s tímto Azovcem udělat vůbec nic. A to se všemi mnoholetými zkušenostmi v oboru. Pro takového experta, za jakého se považoval, to byla zkrátka potupa! Z třetí strany v něm celý ten příběh vyvolal obdiv a úctu k soupeři. Doktor si vedl více než důstojně, dokonce tak nějak přátelsky, po „ostrovansku“. Měl několik šancí, aby Škorpiona zabil. Proč je nevyužil? Koneckonců dobře věděl, proč to všechno jeho soupeř dělá.

Nikdy předtím ve vědomí Škorpiona nedošlo k takovému rozkolu, ještě nikdy neprožíval tak silný vnitřní boj kvůli své oběti. Tyto různorodé úvahy ho nenápadně přiměly přejít na myšlenky o svém životě, na tu záhadu, které se už neodvažoval ve svém vědomí ani dotknout. Kolik duševních bolestí svým opakovaným otevřením přinesla! Ale dnes se to stalo samovolně.

Škorpion dobře věděl, co je Lord zač, pro jakou nicku pracuje. Ale ve skutečnosti na tento fakt kašlal. Dokonce mu vysoké postavení jeho chlebodárce bylo vhod. Vřela v něm Msta.

Byl vychováván, aby věrně sloužil Vlasti. Měl vše – skvělou perspektivu, horoucí vnitřní motiv, vysokou důstojnickou čest, vlastenectví. A to vše pro rozkvět jeho milované nedozírné Vlasti. Ale pak nezůstalo nic, protože mu ukradli to nejdražší – Vlast. Zmařili všechny ideály. Rozvrátili zemi. Zůstal napospas osudu, stejně jako miliony jeho spoluobčanů. A kolem? Bandité, mafie, špinavci a šmejdi. Vše, proti čemu bojoval, najednou vyplulo na povrch, šířilo všude svůj zlověstný puch, pokrývalo mázdrou špíny celou zemi a nedávalo uvázlým lidem možnost nadechnout se svěžího vzduchu… Tomu se říká – dýchejte si tam dole, jak chcete, ale pouze naše dusivá miasma a co nejdříve si otravte vaše vědomí. Pak se stačí jen dívat, jak rychle se z lidí stanou poslušné zombie. A kdo se prodere nahoru, stane se také takovým smradem. Vždyť je již dávno známo – když člověk spadne do sraček, může se pucovat, jak chce, stejně bude smrdět dlouho.

Škorpion byl na celou tu nespravedlivost rozhněvaný. Proto šel pracovat pro Lorda – kmotra, v jehož rukou se koncentrovala ohromná moc. Škorpionovi už bylo jedno, kdo je nahoře. Našel si cíl – eliminovat bandity mezi bandity. A čím více, tím lépe. Dáva-

lo mu to také šanci zůstat ve formě a uživit se. Tím znovu realizoval svůj potenciál pro dobrou věc. Utěšoval svou mysl, že nezabíjel prosté občany. Mstil se za běžné občany. A tím se z vysoce profesionálního likvidátora stal vlkem samotářem s podlomeným duchem a obrovskou touhou po pomstě.

Škorpion neochvějně a pevně sledoval své cíle až do dnešního dne, dokud se nestřetl se Senseiem. To nebyl jen souboj. Bylo tu něco hlubšího, co se dotýkalo utajovaných strun jeho duše. Škorpion to pociťoval na nějaké podvědomé úrovni. A že tyto informace nemohl převést do jazyka vědomí, ho rozčilovalo ještě více. Jakoby kdosi uvnitř otřásal trůnem jejího Veličenstva Pomsty obklopené říší zla. Těmi nepochopitelnými záchvěvy zlo ještě více vzkypělo, kladlo odpor a zuřivě chrstalo na povrch své hněvivé myšlenky. „Tak kdo je ten Azovec?“ přemýšlel Škorpion a poddal se spontánnímu boji vnitřní konfrontace, kterou neznal. „Kdo? Vede svou hru na straně banditů! Banditů… banditů… banditů…,“ znělo mu s echem v hlavě, doslova jako by někdo speciálně těmito slovy tlačil na jeho psychiku. „Pak je on sám bandita. Jsem Likvidátor… Jsem profesionál… Musím…“

Ale něco mu svíralo hruď, něco překáželo, něco jeho myšlenkám odporovalo. Bylo to velmi slabé, ale jasně se to zesilovalo a rozrůstalo. Pomalu, velmi pomalu, ale vytrvale. Zlo ještě boj vyhrávalo a potlačovalo ohromnou silou vůle, která se zatím nacházela na jeho straně, veškeré pokusy neznámého pocitu v hloubi duše. A jakmile došlo k tomuto malinkému vítězství velkého vnitřního boje, Škorpion se znovu pustil do analyzování svého soupeře. Již se nechystal na demonstrativní projevy, poměřování sil. Teď projeví své profesionální umění, léty vybroušené k dokonalosti – mušku snipera.

Kapitola 6
Lov na třpytku

Škorpion dobře věděl, že ho Doktor také bude analyzovat. To znamená, že budou do jisté míry uvažovat stejně. A protože se Škorpion schoval u dna, musí se Doktor nutně nějak „zablyštět", aby Škorpiona vylákal. Jako návnada – „třpytka". Po tom, co se stalo, to byl logický předpoklad. „A kde se může blyštět, přesněji řečeno, před kým?" přemýšlel Škorpion. „Před tím, kdo mi v řetězci tuto informaci předá. Dozajista se domyslel, že mám někoho nahoře, když jsem se tak rychle vzchopil a znovu zapojil do hry.

Nepochybně jeho Stíny zjistily, kdo si vypálenou chalupu pronajal. To znamená, že půjdou po Mínósovi a budou vědět, že je pro mne zdrojem informací. A odkud je čerpá Mínós? Zdola od místních banditů. A s kterým z nich je Doktor ve spojení? S Bulbou. Nepřímo, samozřejmě.

Ale o Doktorových činech Bulbovi referují jím nasazené vši… Denis a Toma, jestli mě paměť neklame… Ano, přesně tak…

Podle toho, jak je Doktor zablokoval, přesměroval a oddělil, vyplývá, že je vyhmátl už dávno, ne-li od samotného počátku. Tím pádem jsou pro něj jen nýmandi. Z toho vyplývá, že se bleskne nějakou příhodnou informací, to jest pro mne, právě před jedním z nich. Ale před kým konkrétně?"

Škorpion napnul paměť a začal detailně vzpomínat na vše, co v Mínósově spisu souviselo s Denisem a Tomou. Pak provedl srovnávací analýzu jejich psychologie a způsobu života. Došel k závěru, že nejvhodnějším kandidátem pro rozhodné setkání je Toma. Ten byl svázán svým zaneprázdněným rozvrhem a měl celkem tři stálé body, kde ho bylo možné najít – dům, kancelář a jeho oblíbená kavárna. Toma málokdy vyjížděl na setkání s nějakým byznysmenem. V podstatě k němu všichni přijížděli do kanceláře. Takový harmonogram Škorpionovi zcela vyhovoval. Tím spíše že Toma zbožňoval v kavárně pořádat večírky a zval na ně málem půl města. A tak se daly šířit zvěsti! Denis byl na rozdíl od Tomy jak urvaný z řetězu. Soudě podle jeho činů, najednou ho něco popadlo a hned to šel udělat. Hodně slizký typ a příliš nevhodný. Tím byl všemi Škorpionovými závěry jeho další osud zpečetěn.

Škorpion se nemohl rozdvojit a číhat na Doktora na dvou místech! Bylo nutné nedopustit se v analýze chyby a připravit všechny podmínky tak, aby se soupeř objevil právě tam, kde ho bude Škorpion očekávat v plné zbroji. Nejvhodnější pro tuto záležitost bude Toma. Proto je potřeba Denise nějak neutralizovat nebo i zlikvidovat.

*
* *

Jen co se rána trochu zacelila, usedl Škorpion za volant a vydal se na adresu, kde by se mohl Denis, kterému dal soukromou přezdívku „Ovád“, nacházet. Až příliš citelně svým životem připomínal krvežíznivý dvoukřídlý hmyz, škůdce, přenašeče a původce kdejakého svinstva a bolestí. Ani zde ho paměť nezklamala. Po nějaké době ho našel, a i když toho člověka uviděl poprvé, Iživec ho identifikoval prak-

ticky ihned. A dokonce udivil sám sebe. Tvář bandity skutečně něčím připomínala velkého ováda. „Co je to, chyba přírody nebo otisk vnitřního charakteru jeho škodlivého života?“ Škorpion se ale v žádném případě nehodlal dobrat podstaty otázky. Tím ať se zabývají filozofové spolu s entomology a psychology. Jeho úkolem bylo odstranění tohoto krvežíznivého „hmyzu“ z cesty, aby svou přítomností nekazil grandiózní plán.

Škorpion se mu nepozorovaně pověsil na paty. Sledování zabralo prakticky tři dny. Potvrdilo se vše, včetně jeho rozsáhlé trestné činnosti. Škorpion se ho rozhodl zlikvidovat v tichosti. Zmizení takové osoby jako je Ovád nevyvolá žádné podezření. Tento typ bandity často mění své „živitele“, častokrát pracuje pro několik najednou. Pokud zmizel z dohledu, no budiž, uvolněné místo hned zaujme jiný vyhladovělý ovád.

Nečekaná příhoda ale Škorpionův plán změnila. Aby se silně nezatěžoval vizuálním pronásledováním složité trajektorie letu subjektu, Škorpion mu nepozorovaně, když se Denis prodíral skrz chumel lidí na trhu, zavěsil na oděv štěnici. Nyní v klidu seděl v autě, sledoval Ovádův pohyb a věděl, jaké myšlenky vyjádřené slovy se mu honily hlavou. Právě když se Škorpion rozhodl, jak Ováda vypraví na onen svět, uslyšel v mikrofonu něco zajímavého. Přijel blíže a navázal vizuální kontakt. Ovád spolu se dvěma svými kumpány otloukali ledviny jakémusi solidně oblečenému byznysmenovi, vymáhali z něj úroky spolu s dluhem. Vztekle mu vyhrožovali, že mu u něj doma přežehlí obličej jeho nažhavenou žehličkou a přitom ukazovali na okna prvního patra blízkého domu. Nakonec se Ovád rozhodl realizovat své úmysly, zřejmě doufal, že si odnese nejen dluh, ale i valuty a zlato, které v bytě podnikatele jisto jistě budou. Byznysmena zavlekli do vchodu jeho domu.

Škorpion se ihned zorientoval. Rychle si zjistil název ulice, číslo domu a bytu, zavolal na OBOP a anonymně nahlásil vydírání na té a té adrese. Přesně za půl hodiny zdálky uviděl, jak nepozorovaně přijelo obopské auto, jak do vchodu vešla skupina solidních mužů v šeďoučkých oblecích s odstávajícími levými klopami. Těsně následovali čtyři specnazi v plném maskování. Vyslechl si celé pikantní lexikum obou stran při promptním zadržení, výhrůžky poškozeného slibujícího svým nactiutrhačům smažení ve vězení po celý zbytek jejich života. A závěrečný vítězný výstup, kdy ochránci pořádku vyvádějí v želízkách vyděrače za zištné násilné zločiny. Nu, přímo jako v kině, pravda i když z poslední řady.

Teď už se Ovádem nebylo nutné znepokojovat v horizontu nejbližších let. Příliš vysoké známosti zmiňoval poškozený byznysmen, příliš snaživě obopi zpracovali lajdácké vyděrače! Bylo vidět, že někdo zjevně strčil svůj čumák do špatné misky a ukousl si příliš velké soustíčko. Každopádně to měl z krku!

Ovád strašlivě proklínal svůj osud, hlupák, a ani netušil, že by měl byznysmenovi nohy líbat. Kdyby jej nebylo, o den později by ležel v syrové zemi s kulkou v hloupé hlavě.

Škorpion se přistihl, že si užívá proběhlých okolností jako nepotrestané dítko. Dokonce se mu zlepšila nálada. „Čím to je?“ zamyslelo se jeho ego. „Odkud se vzala taková radost z nevykonané vraždy u zatvrzelého, emočně chladného superprofesionálního likvidátora? Neztrácí svou vnitřní tvář? Z jaké skuliny povstal jeho soucit s banditovým osudem?“ Říše Zla a Msty znovu nabírala na svém na čas oslabeném vlivu. Závoje chladu a netečnosti opět zahalily uprázdněná místa ve vnitřním světě Škorpiona. Do jisté míry zalitoval, že postupoval právě takto. Ale brzy se uklidnil a zanalyzoval všechny okolnosti události na profe-

sionální úrovni, přesvědčil se, že vše provedl správně, logicky, obezřetně a hlavně čistě a konspirativně.

*
* *

Takže zbýval Toma. Při sledování a potvrzení Tomova harmonogramu nenastaly zvláštní problémy. U něj zůstávalo vše při starém. Škorpion dokonce vyčmuchal, že koncem týdne Toma plánuje další velkolepý večírek. Podle plánu by Doktor teoreticky měl využít této možnosti a nastražit „třpytku" pro Škorpiona. K dnešnímu dni mu jako jediný, rychlý a důvěryhodný kanál zbyl Toma. I v případě, že Doktor zachytí Škorpionovo přání najít ho na večírku kvůli dlouhoočekávanému setkání, v jednom se přepočítá – Škorpion půjde proti své logice, která říká, že se vrah musí nacházet v davu, nepozorovaně se vmísit mezi pozvané hosty. Doktor si bude myslet, že zabiják čeká uvnitř, ale Škorpion ho bude očekávat venku, poblíž jediné cesty vedoucí do kavárny.

Škorpion samozřejmě chápal, že Doktor může po všem, co se přihodilo, přijít nikoliv sám, ale s nepozorovatelným silovým doprovodem své profesionální skupiny. I když minule tomu tak nebylo. Je to zvláštní, ale je to fakt. Kdyby tehdy skládku obklíčily Doktorovy Stíny, Škorpion by se odtamtud určitě nedostal. Dokonce i kdyby ho nechytili, pronásledovali by ho do nového doupěte. Jasné jako facka. V tom případě by za hodinu, maximálně za dvě, past na myši sklapla a ani by nedošlo na očuchání sýru. Nicméně od té doby Škorpion žádné nečekané hosty neviděl a až dosud jeho vnitřní hlas o nebezpečí mlčel, dřímal na úrovni podvědomí. Z toho vyplývá, že místo jeho pobytu dosud není odtajněno.

Nyní bylo nutné jednat více než opatrně. V sázce byla celá jeho profesionalita, která pro něj osobně

byla důležitější než vlastní život. Proto bylo zapotřebí vše promyslet a zhodnotit. Zanalyzovat předpokládané situace, jak nejlepší, tak i ty horší. Podle horšího scénáře všechny nejbližší domy, vchody, střechy, sklepy, kanalizace, staveniště budou prosáknuty Stíny. Tito „horolezcojeskyňáři" obejdou všechna zákoutí, všeho si všimnou, všechno si zapamatují, nebezpečná místa zabezpečí, podezřelé osoby nestačí ani pípnout a zneškodní je. A když nezneškodní, tak na dlouhou dobu zneschopní. Zkrátka elitní experti. Ne, pro profesionála tu musí existovat nestandardní krok. Jednoduchý a dostupný zároveň. Musí to být barbarský způsob, spontánní jako u maniaka samotáře. Maniaka? No, proč ne. Šel, šel, nikoho nerušil. Uviděl. Prásk! A vystřelil. Idiotismus?! Jistě. Ale něco v tom je. V této práci je hlavní zlomit vlastní stereotyp myšlení, ten běžný, který se stejným úspěchem může vysledovat i soupeř. Tady je hra už na pokraji faulu. A přesto v ní musí být odpovídající opatrnost.

Škorpion probral několik variant. Všechny ale inklinovaly k tradičnímu námětu. Převtělil se do postavy postaršího smradlavého bezdomovce a začal prozkoumávat čtvrť v okolí kavárny. Existuje takové staré dobré pravidlo oblíbené Ostrovany – pokud chceš uhádnout tajemství triku a uvidět to, co ostatní nevidí, nesoustřeď se na tvář a prsty manipulátora. Abstrahuj a hledej hledané. O to se Škorpion pokoušel, když v kruzích procházel zvolený terén. Cestou si zapamatovával a nenápadně zkoumal každou, dokonce i bezvýznamnou maličkost. Jak je známo, neužitečné informace neexistují. Vše závisí na tom, do jaké hlavy se ukládají. Dokonce i v případě, že ta hlava silně svrbí a zvnějšku vypadá hodně nezajímavě, to ještě neznamená, že v ní pulzuje beznadějný mozek.

Kavárna byla situována mezi domy malého sídliště postaveného v poslední pětiletce před rozpadem

Svazu. Proto všude zůstalo mnoho nepotřebného materiálu, jakoby speciálně zanechaného nedbalými staviteli lidem tak nelegální profese, jakou „čistič“ nepochybně je. Neškodný houmlesák se beze spěchu procházel sídlištěm, do upatlaného tlumoku sbíral zajímavý odpad a náhodné lahve. Zkušený zrak profesionála prozkoumával spoustu osamocených místeček. Ale právě tak budou soustředit své síly Doktorovi lidé, pokud budou zajišťovat jeho neviditelné krytí. Bylo třeba vymyslet něco originálnějšího.

Škorpion vylezl na střechu devítipatrové budovy. Zalehl u okraje a vytáhl na svůj bídný vzhled nepřirozeně drahý dalekohled se zesílenou optikou. Pokud by někdo z prostých obyvatel uviděl tento extravagantní obrázek, jistě by se ušklíbl a pomyslel si: „Kdes to šlohl, bezďáku!“ Ale policii by nic neoznámil, drže se zásady – co tě nepálí, nehas.

V dálce za státní silnicí byly vidět zahrádky. Jediná asfaltová cesta, vedoucí ze sídliště k silnici, procházela přes proluku. Ta byla rozkopaná s občasnými nevelkými hromadami zarostlými nízkou, již žloutnoucí trávou. Uprostřed pustiny leželo několik betonových panelů, kolem nichž se válely různé rezavé nosníky. Zde by se jistě dalo skrýt. Ale nebylo to přesně to, co Likvidátor hledal. Jeho pozornost přitáhla ostrá zatáčka na cestě, téměř do pravého úhlu. Před ní musí auto nutně brzdit. Trochu jižněji od zatáčky ležela halda štěrku. To už přihořívalo! Škorpion odhadl vzdálenost od hromady na tři sta šedesát metrů k silnici a čtyřicet k zatáčce. To bylo to, co potřeboval. Osmdesát – šedesát metrů je ideální vzdálenost pro výstřel! I když pro Škorpiona ani tři sta šedesát metrů problém nepředstavovalo. Ale riziko zde není žádoucí. Byl nutný jen jediný výstřel – rána na jistotu.

Když sestoupil z výšin novostavby, klátivou chůzí znuděného bezdomovce k haldě přišel blíž. Hroma-

da byla skutečně tím nejlepším místem. Její severní strana směřovala na cestu. Nebylo nutné obávat se odrazu od okuláru sniperské pušky, kdyby se Doktor rozhodl přijet k Tomovi za světla. A bylo to docela pravděpodobné, protože Doktor, podle Mínósových údajů, nebyl milovníkem podobných večírků. „To znamená, že se na něj vydá buď před ním, nebo až po něm, možná v půlce, i když… Nejspíše dříve, protože potřebuje docílit, aby zvěsti proběhly davem ještě před tím, než se všichni zlijí. Závěr – Doktor může dorazit v časovém úseku maximálně od patnácti do devatenácti hodin. To bude ještě světlo. Což je na jednu stranu dobře, protože viditelnost bude příznivá a na druhou špatně, protože u maskování budu muset napnout mozek."

Škorpion obešel hromadu. Podle výšky byla kdysi pořádná, stačila by na dvě takové cesty. Ale potřeby lidu trpícího nedostatkem peněz ji zmenšily na tři čtvrtiny. Když se jen trošku upraví, bude ji možné použít jako základnu s optimální výškou pro přesný výstřel. „Co to tady máme?" Opodál ležel podlouhlý železný profil ve tvaru písmene U. Bezdomovec si k němu pomalu přilehl, jako kdyby si potřeboval odpočinout od bezcílného bloumání. „Výborně!" Profil téměř odpovídal jeho vzrůstu.

Ve Škorpionově hlavě se probudil inženýr vynálezce, ovládající složité matematické výpočty a kalkulace. „Co když se ta hromada rozhrabe napříč, profil se uloží vzhůru nohama a zasype štěrkem tak, aby vypadala jako neporušená. Vchod se zamaskuje. Místo uvnitř úplně stačí na zalehnutí s ostřelovací puškou. Takže… výpočet optimální výšky… vzdálenosti… trajektorie letu kulky… v přímém směru, možná i pod určitým úhlem… rychlost letu… směr větru… síla větru… vlhkost… teplota… průzračnost vzduchu…" Dále následoval úplný propočet konkrét-

ních parametrů. Ale hlavní úkol – zajistit zastírací opatření v zóně předpokládané akce – byl úspěšně vyřešen. Dobrá práce!

Bezdomovec se posadil, zívnul a spokojeně se protáhl, jako by se mu zdálo o lahvi nedopitého piva a velkém krajíci chleba s tlustými kolečky klobásy. Ale vrátil se do reality, těžce si vzdychl, zasténal, vstal a odebral se k nejbližšímu křoví vykonat potřebu. Bylo nutno připravit nejen místo setkání, ale i prošlapat cestičky pro nouzovou evakuaci.

S přihlédnutím ke všem peripetiím předchozí partie, Škorpion sám k sobě přistupoval jako protivný dotěrný kritik a pranýřoval každou maličkost svého nového scénáře. Bylo důležité předvídat všechna možná a nemožná překvapení, nepustit ze zřetele ani nejmenší drobnost. Jako nikdo jiný věděl, že z nepředvídaných malinkých hloupostiček může vzniknout kaskáda velkých nepříjemností, zvláště v jeho podnikání.

Chvíli se procházel po proluce, posbíral do sáčku psí výkaly z okolí a nenápadně ho schoval vedle hromady. Večer se bude hodit. Pak vrávoral kolem zahrádek na druhé straně silnice, a aby s konečnou platností dohrál svou roli (nemohl ihned v zorném poli z proluky zmizet, tím by upozornil na svůj zájem), obešel sídliště a znovu do něj vešel z druhé strany. Tam uviděl velký kontejner –„potěšení bezdomovce“, který byl přeplněn rozličným odpadem, zřejmě dostatečně movitých obyvatel. Oči „starému houmlesákovi“ zasvítily vyhladovělým zábleskem a hned se pustil do usilovného hrabání jako náruživý hledač pokladů.

Ani ne po pěti minutách vzrušujícího pohroužení do světa odpadků mu kdosi nadělil důrazný kopanec do zadku.

„Hej, ty, čuně! Na čí území se to cpeš?!“ rozlehl se za ním hrozivý řev.

Dědek bezdomovec se mrzutě ohlédl. Stáli tam dva asi čtyřicetiletí houmlesáci s výhružnými výrazy.

„Nó, já, já… chlapi… Jen procházím," dědek začal couvat a notně šišlal. „Sem nevěděl…, že vy tady… no…"

„Pakuj se odtaď!" hrozivě křikl druhý a vší silou kopnul do stařík ovy tašky s lahvemi.

„Už jdu, už jdu…" Škorpion začal chvatně na kolenou sbírat své rozházené cennosti a odporoučel se.

Když vycouval a uviděl, že ho nikdo nepronásleduje, „dědek" se otočil a pelášil ze všech sil za roh nejbližšího domu. Pak ze svého bezpečného místa pokradmu vyhlédl. Bezdomovci probírali nějaké kartonové krabice. „Dědek" se škodolibě ušklíbl a všetečně prošmejdil ještě jeden blok domů. Tak a je to… Zde stálo ošuntělé auto se státní značkou, ve kterém seděli tři chlapíci nenápadného vzhledu. Škorpion se zašklebil. Zrovna musel narazit na hlídku policie veřejného dohledu! Ti jdou i po bezdomovcích. Pro zlochy samozřejmě vypadají přirozeně. Ale pro experta je jejich vzhled k smíchu. Je to totéž, jako když se vlk převlékne před příchodem Červené Karkulky za babičku. Ale co se dá dělat v dnešní době s těmi nebožáky státními úředníky? Jak jim platí, tak i pracují. Co se od nich dá čekat? S jejich platem nahánějí akorát tak bezdomovce a k tomu dokonce nemusí mít ani speciální oděv. Doma je veteše plná skříň. Škorpion se usmál a pomyslel si: „S naší neúprosně rostoucí kriminalitou takhle nezůstane v okolí jediný skutečný bezdomovec. Nebudou se ochomýtat na území pod takovým dozorem. Poldové mají aspoň nějakou úroveň, jejich blahobyt je o stupínek výše, takže i sil mají trochu víc."

Navečer Škorpion dopracoval detaily. Pro realizaci inženýrského plánu byla potřebná hrubá fyzická síla. Škorpion byl zvyklý pracovat samostatně, tak říkajíc,

beze svědků. A zařizovat si vše potřebné sám. Ovládal dovednosti řady profesí – zámečníka, svářeče, stavitele, stolaře, soustružníka a celý seznam dalších specializací, které by se mohly hodit všestranné činnosti Iživce. U této práce však bylo třeba silně zatížit svaly. Zranění se teprve začalo zacelovat. Musel udělat výjimku. Dlouho nepřemýšlel a nalíčil se jako průměrný člověk, usedl do svého přepychového vozu a odjel na předměstí. Kličkoval ulicemi a v tichém osamělém zákoutí objevil Ladu Nivu zakrytou plachtou. Podle všech příznaků autem už dlouho nikdo nejezdil. To znamená, že její majitel odjel na dovolenou nebo na služební cestu. Ve Škorpionovi vzplanuly vlastenecké city a bez zaváhání vyměnil BMW za Nivu. Dočasně samozřejmě. Jak moc by se asi divil majitel tak pohádkové transformaci, kdyby pod plachtou objevil místo věrné „žáby“ cizí krásku! Nevěřil by vlastním očím, třikrát by se musel štípnout, není-li to sen.

Niva se k novému obrazu Škorpiona velmi dobře hodila. Bez problému auto nastartoval a vydal se k nejbližšímu sousednímu městečku. Cestou koupil nářadí a vodku. Projel městem, zabočil na nezpevněnou cestu a po několika kilometrech dojel do příměstské osady. Tiché místo, dostatečně vzdálené od hlavní silnice. Soudě podle místních obyvatel dívajících se na Nivu jako na vzácný zázrak vzdálené civilizace bylo jasné, že zde vedli pravidelný, usedlý způsob života. Místní autobus podle svého jízdního řádu zajížděl do města jen velice zřídka. To vše se Škorpionovi hodilo. Když projížděl osadou, uviděl u jedněch vrat sedět dva nudící se muže – alkoholiky, kteří se zjevně chtěli napít, ale bohužel nebylo za co.

Škorpion zastavil a vyhlédl z otevřeného okénka. Notorici se zvědavě podívali jeho směrem.

„Zdar, chlapi!“

„Zdar, jestli si neděláš srandu.“

„Jak jde život?“

„No, jaký život?! Sám vidíš, pitomě! Je žízeň…“

„Mám prácičku. Nechcete si vydělat?“

Pro důvěryhodnost svých záměrů Škorpion záměrně demonstrativně vytáhl peněženku. Alkoholici sebou trhli, jako by se probudili ze zimního spánku a celí oživení přišli blíže.

„Co je třeba udělat?“ projevil zájem jeden z nich, olízl si vysušené rty a neodtrhával od peněženky oči.

„Je to hračka, přeházet trochu štěrku! Slíbil jsem své ženě udělat na pozemku samostatný zavlažovací příkop, ale rukou je málo. A ženu jako na zlost chytla hysterie! Vyhrožuje, že zítra na zahradu přijde s tchýní na kontrolu. A já… no, chlapi, chápete… Zahrada je jen ‚důvodem nepřítomnosti‘.“

Alkoholici se pousmáli a obnažili zažloutlé zuby. Vyprávění o lechtivé části života si vždy získává důvěřivé posluchače, kteří dychtivě loví každé slovo podobného rozhovoru. Škorpion tuto psychologickou metodu dobře znal. Na tuto udičku se chytí všichni chlapi – od velkého bosse až po páchnoucího alkoholika. Tento osten je pevně zaryt v hloubce živočišného instinktu tajných nerealizovatelných přání a fantastických tužeb.

Proto lidé s potěšením naslouchají právě tomu, o čem se jim na to téma tak výmluvně vypravuje. A co je zejména důležité – z celého rozhovoru jim v paměti utkví právě jen toto.

Škorpion obratně zaujal své „pracovníky“ a ti stále úsměv na tváři, odpověděli:

„Nu, proč nepomoct, když to tak hoří? Tchýně – to je brácho věc vážná… Kolik platíš?“

Škorpion virtuózně rozehrál svou roli a trochu smlouval. Když se dohodli na sumě, vsunul jim do rukou polovinu peněz jako zálohu. Nic neúčinkuje na člověka tak přesvědčivě jako peníze, které už drží

v ruce. Dotek bankovek, zvláště když mu předchází jejich dlouhodobý nedostatek, pozvedává momentálně náladu, činí lidi ochotnějšími a vlídnějšími. Už jen při šustění cenných papírů si člověk představuje, kolik čeho všeho si za ně může koupit. Nu, a po takovém reálném uskutečnění snu s pomocí nesmírné představivosti už je nikdo na světě nedonutí se s nimi rozloučit. Mechanizmus ega: „To je moje – nesahat!“ se spouští okamžitě.

Alkoholici si peníze v rukou hned přepočítali na litry. Výsledek výpočtů a očekávané měsíční hody se zdály být nejpádnějším argumentem. Už se nerozmýšleli a vlezli do auta. Oči jim svítily v předtuše dlouhoočekávané útraty bankovek hřejících u srdce.

Veselý chlapík z Nivy jim celou cestu vyprávěl o svých dobrodružstvích a prokládal je zábavnými vtipy. Poslouchali ho a při sdílení těchto pokladů ho už dávno brali za svého, kluka z hospody, a absolutně si nevšímali ujeté vzdálenosti, naprosté tmy a především podivné práce na pozemku. Po příjezdu na místo načali vodku, jejíž láhev se úplně náhodou zjevila v přihrádce, dali si „po kalíšku na zahřátí“. Ve vědomí notoriků zůstalo jen to, na co je Škorpion nasměroval a co jim vykreslila jejich představivost.

„No, a tady chci příští jaro postavit domek a támhle stodolu, saunu… Jste takoví skvělí chlapci, určitě vás pozvu, zapijeme to… Je mi to třeba, čert je vem, takové jámy! Tohle jaro jsem říkal traktoristovi, aby to tu přeoral, abych sám nemusel kopat. A on přijel ožralý jak prase, přeoral všechno, co měl i to, co neměl, teď je to tu samý pahorek. Aby ho… No nic, deště to srovnají… Takže, o čem jsem to mluvil? Jo! Přišel jsem tehdy ke Světlaně. Zrovna se svlíkla a v tom její manžel strčil klíč do zámku a…“

Škorpion bezstarostně žvanil a svítil baterkou na hromadu, na které se horlivě činili jeho poslu-

chači. Uprostřed hluboké tmy to byl jediný paprsek světla v temném panství proluky. Vzdálené sídliště s jeho sporadickými světélky oken mohlo vyhovět svým osvětlením snad jen opozdilému obyvateli těchto míst jdoucímu domů v daném směru, a to v naprosto střízlivém stavu. O pouličním osvětlení není třeba mluvit. Jednoduše neexistovalo.

Pracovníci zdárně zvládli práci i láhev. S řehotem při další anekdotě nastoupili do Nivy. Cestou jim štědrý a spokojený „majitel chaty“ koupil v nočním kiosku jako dar ještě pár lahví. Takže na svou zemi zaslíbenou spustili nohy v dostatečně zastřeném stavu. Vše, na co jim ještě stačily síly bylo dolézt za plot rodné hroudy a usnout hlubokým spánkem, jak se říká, domrtva.

V té době se úplně střízlivý „vlastník pozemku“ vrátil na místo prací a provedl nezbytné úpravy v konstrukci zavlažovacího příkopu a proměnil ho na ideální úkryt. Kolem hromady pak rozhodil psí trus, který ráno posbíral, aby se případný náhodný „stavař“ vlastních hospodářských staveb štítil už jen přiblížit. Proč brát tam, kde je špína, když tamhle jsou další tuny stejně výborného štěrku? Nu, a aby dokonale odpudil všechny nadmíru všetečné, položil před zamaskovaný otvor vchodu zdechlého přejetého psa, jehož tělo sebral cestou vedle silnice. Jak se říká – co je doma, to se počítá.

Brzy ráno se Niva vrátila pod plachtu jejího nic netušícího vlastníka, s pečlivě odstraněnými otisky a stopami pobytu neznámých osob ve voze.

*
* *

Dobře vyspaný Škorpion si odjel prohlédnout práci noční směny. Projížděl kolem oblíbené hromady štěrku a byl se svou prací spokojen. Místní obyvate-

lé, trmácející se každý den do práce a z práce, se cestou kolem ustaraně dívali jen pod nohy a zřídka kdy po stranách. Pro ně se obvyklé okolí absolutně nezměnilo. Škorpion vše pečlivě zamaskoval, ne kvůli místním, ale kvůli Stínům, pokud se zde vůbec nějací vyskytovali. Obyčejní lidé si takových maličkostí nevšímají. Ponořeni do životně důležitých myšlenek by nepostřehli ani kdyby tu kupu někdo úplně odklidil nebo ji za noc rozkradl. Vzpomněli by si na ni tak za půl roku, a to jen tehdy, pokud by potřebovali štěrk. Něco jiného byly Stíny. Ti pohledem přímo fotografují a pak ve své hlavě provádějí srovnávací analýzu obrazů – před a po. A jestliže zaznamenají sebemenší změnu, budou hloubavě zjišťovat, kdo a kdy tyto změny provedl a z jakého důvodu. Vzato kolem a kolem, ti hoši nenechají experta nic odbýt a zfušovat, pokaždé ho přimějí zvýšit úroveň kvalifikace.

Večer Škorpion navštívil náhradní útočiště na území minitovárny. Tam bylo jako dříve ticho a klid. Všechny nástrahy zůstaly netknuté. Z tajné skrýše vytáhl diplomatický kufřík. Nastavil kód a odemkl zámky. V diplomatce byly součásti sniperské pušky. Škorpion je postupně beze spěchu vyjímal a pozorně si je prohlížel. Poté navyklým pohybem zacvaknul hlaveň v otvoru rámu, ramenní opěrku vsadil do drážky z druhé strany. Shora nasunul puškohled, zarazil zásobník a našrouboval tlumič. Sniperská puška byla připravena.

Škorpion zbraň odjistil, vyšel na chodbu a prověřoval optiku. Náhle ze vzdáleného rohu do skvrny světla jediné fungující lampy u vchodu vyskočila malinkatá myška. Už ale nestačila doběhnout do svého pelíšku, bez náhrady věnovala svůj život zacílenému experimentu homo sapiens.

Spokojen s přesností, Škorpion prošel chodbou a vložil myš do plastového sáčku, aby nezanechal sto-

py po své činnosti. Pak pušku rozebral a pečlivě uložil do kufříku. Zamaskoval skrýš, rozmístil nástrahy a nepozorovaně se vzdálil. Kufřík si vzal s sebou.

Kapitola 7
Osudný výstřel

Poslední dny před rozhodujícím střetem Škorpion vyspával a obnovoval svou fyzickou formu. Přestože se chtěl projet a ještě jednou prověřit svou „mohutnou hromadu“, nedovolil si to. Taková marnost nad marnost před akcí by mohla přitáhnout nadměrnou pozornost zvídavých a pozorných očí. Bylo by to naprosto zbytečné. A mimo to právě díky takové nadbytečné prověrce na Ostrově často jeho kamarády dokázali odhalit. Tyto poučné lekce, jak se později ukázalo, nebyly zbytečné.

Konečně nastal dlouho očekávaný den, přesněji doba před jeho úsvitem. Předchozí večer vydal Škorpion ještě jednou svému podvědomí pokyn pro nadcházející den. Probudil se přesně ve tři hodiny ráno. Polkl tabletu stimulantu, která mu zajistí zcela snesitelnou existenci na dobu dvou dnů. Složil pušku a prověřil výstřelem naprázdno. Zabalil ji do měkké látky a odešel k autu.

Na ulici ještě panovala tma. Škorpion jel prázdnou silnicí. Když dorazil na místo, otočil auto a zacouval pod nevelký přístřešek vedle jedné z chatek, postavených za silnicí vedoucí souběžně s prolukou. Podle starých kolejí a otisků protektorů sem majitel chaty zavítal už velmi dávno. Pozemek byl pečlivě okopaný a připravený na zimu. Takže pravděpo-

dobnost, že sem neočekávaně vpadne, byla malá. Ale i kdyby k tomu došlo, Škorpion by živé svědky nezanechal. Dnes šel přes mrtvoly, naprosto bezohledně.

Vzal si svůj cenný náklad zabalený do látky a vydal se směrem k hromadě. Svítil si baterkou. Zcepenělý pes ležel ve stejné poloze, jak ho položil, dokonce ani ocas nebyl posunutý. Všechny nástrahy kolem – větvičky přelomené pod zvláštním úhlem, nedopalky, vršky od piva v různých pozicích a podobné „signální“ smetí ležely tak, jak je Škorpion nainstaloval. To hovořilo o tom, že tu mezitím nepobývali ani toulaví psi, natož pak lidé.

Škorpion otevřel skrytý průlez – mistrně spletená dvířka z větviček a drátů. Zvenčí vypadala jako roští promíchané s okolním smetím. Zvolna v úkrytu rozprostřel měkkou látku, v níž byla zabalena puška. Pak opatrně zasunul pušku a nasoukal se dovnitř. Pomocí šikovně zkrouceného drátu „dvířka“ úkrytu zavřel.

Když se ve svém útočišti zařídil, znovu si za pomoci svítilny pušku prohlédl. Pak lehce rozhrnul hustou šedou látku na „okénku“ maskovacích dvířek. Už svítalo. Znovu prověřil puškohled nehlučným výstřelem na zrezivělou plechovku. Škorpion se vždy choval ke zbraním citlivě. Jestliže je někam dopravoval, tak vždy osobně a velmi opatrně. Protože věděl jako nikdo jiný, že každý ledabylý úder může zaměřovač poškodit. A pak vyjde veškerá snaha nazmar.

Výsledek výstřelu ho plně uspokojil. Zajistil zbraň a opatrně ji položil vedle sebe. Zatáhl otvor. Nyní bylo podstatné uvolnit se a trochu si odpočinout. Toma začne být aktivní nejdříve v jedenáct dopoledne. Ale Doktorovy Stíny se zde mohou objevit mnohem dřív, pokud ne každou minutou. Škorpion bral na vědomí jejich nepsaný rozvrh, a proto se svým nočním příjezdem ještě jednou pojistil.

Převrátil se na záda, uvolnil a snažil se zdřímnout. Obyčejný člověk zhýčkaný domácím pohodlím, ležící prakticky rovnou na štěrku, by si zdřímnout nedokázal. Ale expert ošlehaný všemi větry ani nevěnoval pozornost takové maličkosti, která by ve vědomí běžného člověka přerostla v obrovský problém a bouři negativních emocí. Škorpionovo tělo odpočívalo, ale jeho sluch ostražitě stál na stráži. Zachycoval sebemenší šramot doléhající zvenčí. Slyšel, kolik lidí prošlo jedním směrem, kolik druhým, kolik projelo aut. Všechny informace důkladně evidoval a třídil do různých kategorií.

Přesně v deset čtyřicet pět Škorpion otevřel oči. Nehlučně si protáhl celé tělo a uvedl ho do náležitého tonusu. Pak postupně napínal a uvolňoval různé svalové skupiny. Byla to speciální rozcvička, která nedovolovala, aby natékaly končetiny. Navíc tyto zvláštní pohyby napomáhaly posílení krevního oběhu a následně lepší činnosti mozku a ostatních částí těla. Škorpion se pomalu otočil na břicho a totéž opakoval s druhou skupinou svalů.

Ukončil rozcvičku a opatrně roztáhl maskovací látku. Byl jasný den. Viditelnost byla vynikající. Sjezd ze silnice i území zájmu – zatáčka cesty – byly dobře přehledné. Iživec přistoupil k pozorování a pravidelně si tiše protahoval svaly.

Před třetí hodinou ležel Škorpion s puškou v objetí a v plné bojové pohotovosti. Panoval v něm chlad a obezřetnost. Žádné emoce. Prakticky s puškou splynul v jeden celek. Bez ohledu na to, jak dobrá tato sniperská puška svými technickými parametry byla, přece jen zůstávala obyčejným železem, které je třeba umět používat. Proto je puška jen expertův doplněk. Hlavní je střelec, jeho umění virtuózního ovládání těla a co je nejdůležitější – psychiky. Jen to vše dohromady vydá dlouho očekávaný výsledek – ideál-

ní výstřel. Škorpion byl esem svého oboru. Vycizeloval svou techniku do takového mistrovství, že kam se při výstřelu podíval, tam dopadla i kulka.

Klidně pozoroval okulárem perimetr a náhle pocítil vnitřní poplašný signál. Ještě více se soustředil a zcela se zkoncentroval. Zavřel oči. Třikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Znovu se podíval do okuláru puškohledu. Doslova za několik minut se na silnici objevila červená Mazda. Za volantem seděl mladý hoch a vedle… Ano, dlouho očekávaný objekt… Doktor. Celé tělo a vědomí ostřelovače bylo soustředěno na výstřel.

Auto sjelo ze silnice na cestu vedoucí k sídlišti. Nitkový kříž se pohyboval zároveň s Mazdou. Vzdálenost se neúprosně zkracovala. Tři sta metrů… dvě stě… sto… Auto začalo před zatáčkou zpomalovat. Osmdesát! Je čas! Škorpion vydechl a znehybněl. Zachytil moment mezi údery srdce a plynule stiskl spoušť. Kulka opustila hlaveň a prudce vyrazila k cíli. Intenzivně rozrážela vzduch a zanechávala za sebou v prostoru víry. Let netrval dlouho. Jen zlomek vteřiny. Škorpion její let přirozeně neviděl, spíše vyciťoval, a náhle v okuláru spatřil neuvěřitelné. Zadní sklo auta roztříštěné napadrť, čelní sklo celé a cíl – nepoškozený. Škorpion nevěřil vlastním očím. To není možné! To je nereálné! Zohlednil všechny faktory. Tohle se, podle všech fyzikálních zákonů, nemůže v přírodě stát. Je to prostě nemožné!

Tou dobou Mazda místo toho, aby prudce vyrazila vpřed, ostře zabrzdila, evidentně kvůli nezkušenému řidiči. Auto zastavilo asi dvacet metrů před zatáčkou, zlehka pootočené bokem a ideálně připravené jako cíl pro opakovaný výstřel. Boční okno u Senseie bylo otevřené. V tu chvíli Sensei otočil hlavu a upřel pohled směrem k ukrývajícímu se Škorpionovi. Jeho oči! Škorpion poprvé v životě uviděl přímý Doktorův

pohled – z očí do očí. Byl to neuvěřitelně fascinující, do hloubky vědomí pronikající, zvláštní pohled. Nebyl ani zničující, ani agresivní. Naopak vyzařoval nadpozemský klid, nějaký již dávno zapomenutý, velmi blízký a velmi spřízněný pocit. Nepřirozeně harmonický Doktorův pohled doslova spaloval blokády umělých mentálních omezení, ničil negativní základy a rychle prostupoval do nepoznané prázdnoty, kde za sedmi západy sídlila ztracená duše.

V Škorpionovi se jemně něco prolomilo a prudkým proudem začalo procházet sluneční pletení. To „cosi" přinášelo určitou lehkost ihned za nesnesitelnou bolestí. Bolest zaplňovala celou jeho existenci, dusila ho, drtila. Jako by v něm náhle povstali duchové všech jeho obětí, jako by nastal Soudný den, samotný Armagedon. Spalovala vědomí. A pokud by zde nebyl přítomen neobyčejný pocit novosti a lehkosti, který se spontánně spirálovitě rozpínal v solar plexu, tak by bolest samotná přivedla nešťastnou bytost k sebevraždě.

Proti veškeré likvidátorské logice Škorpion místo opakovaného výstřelu strnul a neodvracel zrak. Jednoduše nemohl pohled odpoutat. Protože to, co v něm bylo „dobré", to nechtělo. Naopak snažilo se všemi vlákny duše vyjít na povrch. Ale to „špatné" mělo nad tělem ještě příliš velkou moc. A právě ono ho nakonec donutilo odplazit se dozadu a skrýt se v temnotě vědomí před paralyzujícím Doktorovým pohledem.

Celý tento děj se odehrál jakoby v jiné realitě, v jiné dimenzi věčnosti. V pozemském životě uběhly sotva jen vteřiny. Chlapec zpitomělý neočekávaným incidentem se rychle vzpamatoval, dupnul na plyn a držel ho na podlaze. Mazda prudce vyrazila směrem k sídlišti. Zároveň Škorpion vyskočil ze svého úkrytu a s puškou v ruce sprintoval do křoví a odtud ke svému autu. Bleskově překonal trasu nouzo-

vé evakuace a skočil do BMW. Přidal plyn tak, až se od pneumatik vyvalil dým.

Zběsilým tempem předjížděl jedno auto za druhým. V bočním zrcátku zaznamenal Ford, který si zjevně nepřál zůstat pozadu. Velmi dobře věděl, že tentokrát ho nenechají proklouznout ani Doktor, ani jeho lidé. Hnal se plnou rychlostí do neznáma.

Zůstávala ještě otázka, před kým vlastně utíkal – před nimi nebo sám před sebou, před duši rozrývajícím chaosem neznámé bitvy, která ho vnitřně zachvátila. Jeho vědomí bylo ohromeno naprosto protichůdnými pocity. Chtěl plivnout na vše, utéct, zapomenout v nějakém odlehlém klášteře v neprůchodné pustině. Pak zahořel horoucí touhou otočit auto a postavit se Doktorovi čelem, provést výstřel zblízka, dokončit svou práci, i za cenu vlastního života. Pak se chytil u myšlenky, že ani tak nechce ten zatracený výstřel, jako si přeje znovu pohlédnout do Doktorových očí. Setkat se s ním jako s přítelem, ne jako s nepřítelem. Táhlo ho to upřímně si s ním promluvit o své vyčerpané, ztrápené duši, o své cestě životem, o své křivdě. Pak v něm vzplál hněv. Škorpion se rozčílil, když si připomněl svůj život a v myšlenkách posílal všechny politiky do horoucích pekel. Nyní zatoužil odpravit tu hnidu Lorda. Představoval si reálný děj, jak přichází do jeho luxusní kanceláře a střílí ho přímo do čela, jednu kulku za druhou, dokud zásobník nezůstane prázdný. Už nechtěl být přisluhovač, zprotivilo se mu být loutkou v cizích rukou. Pochopil, že i kdyby vystřílel nábojů, kolik chtěl, ta špína se bude jen rozrůstat a s větší silou. Jeho střely nepomohou. „Střely… Proč se projektil odchýlil? Směřoval přesně na cíl… Doktor je jen jeden z banditů. Musí být zlikvidován… Je potřeba se vrátit, dokončit započaté… Výstřel… Pohled…“ Ve Škorpionově vědomí se znovu vynořil ten podivný pohled. Jeho duši

znovu zasáhla teplá vlna bratrské lásky ke spřízněné duši. „To jsou podmínky! Prokletý svět s jeho idiotskými pravidly. Vzít všechno a zahodit, do háje… Někam odejít. Kamkoliv, třeba do hustého lesa… Kdo jsem já v tomto životě? Osamělý vlk… Vzteklý vlk… Přesně! A osamělý vzteklý vlk musí být zničen… Zničen! Vím to JÁ, ví to i ON…“

Škorpion nabral směr a jel přímo ke svému úkrytu, k nouzovému doupěti. V tomto životě už nemohl přijít o nic. Nastal okamžik pravdy. Škorpion se mírně odpoutal od svých pronásledovatelů a prudce zabrzdil vedle minitovárny. Auto nechal odemčené, popadl pušku, přehodil si ji přes rameno a přiběhl k betonovému plotu. S lehkostí ho překonal a dorazil do utajeného sklepení. Uvnitř Škorpiona probíhala grandiózní bitva ve velkorysém měřítku, přes jehož okraj přetékaly různé pocity. Suterén měl jen jeden vchod. Škorpion si byl jist, že následujícím člověkem, který projde těmito dveřmi, bude Doktor. Rozhodl se využít tohoto posledního momentu, momentu setkání, aby už jednou provždy bylo jasno.

Měl k dispozici jen několik minut. Přeběhl dlouhou chodbou, vrazil do místnosti, sundal pušku, podíval se na ni a odhodil ji stranou. Ze skrýše vytáhl brokovnici. Nabil ji náboji s hrubými broky a vyšel na chodbu. Pět kroků vzadu za ním temná chodba končila holou zdí. Zde Škorpiona zcela skryl stín. Odjistil zbraň a strnul v očekávání jako socha. Byl připraven na vše. Rozhodl se zaujmout právě tuto pozici, i když měl na výběr jiná, strategičtější místa. Ale už se nechtěl dál skrývat. Každý člověk, který vejde do suterénu, vstoupí ze strany světla. Navíc Škorpion jako profesionál věděl, že ho v této části chodby není možné ihned zaregistrovat, protože podél obou jejích stran bylo mnoho dveří. Člověk, který sem vejde, nebude vědět, odkud může čekat útok. A pro-

to bude svou pozornost soustředit na průchozí místnosti. V každém případě bude pokračovat směrem ke konci chodby a přiblíží se ke Škorpionovi. To ale znamená, že si v tomto souboji Škorpion udrží výhodu – právo prvního výstřelu.

Ve vzduchu viselo těžké zvonivé ticho. Čas neúprosně odpočítával poslední vteřiny nadcházejícího střetu. Napětí již překročilo své meze…

Další události doslova změnily Škorpionův pohled na vnímání světa, jako kdyby sledoval zpomalený film. Dveře do suterénu se pomalu otevřely. A stejně tak pomalu se v nich objevil Sensei. Obrátil se k němu tváří a pozvedl ruce do stran. Zbraně neměl. S rukama od sebe se začal klidně přibližovat ke Škorpionovi. Každý jeho krok zaznívал chodbou s tlumenou ozvěnou a v úderech Likvidátorova srdce. Sensei šel v paprscích světla lampy. Zašel za hranice jejích fotonů… Ale světlo neopustilo jeho postavu, přelévalo se kolem něj a pokračovalo s ním do hlubin neprostupné temnoty. Byla to fascinující podívaná.

Nejprve se Škorpion rozhodl nechat Doktora dojít blíže. Ale čím více se přibližoval, tím více světla ho následovalo. A čím více se blížil ke konci chodby, tím zřetelněji Škorpion rozeznával, že světlo vychází ze samotného Doktora. Bylo to za hranicí reality. Po Škorpionových zádech běhal mráz. Sluneční pletení procházelo šimrání nových pocitů. Něco nádherného a vznešeného jej uchvátilo zevnitř…

Kritická poznámka… Rubikon… Poslední možnost výstřelu… Ale tuto informaci bral na vědomí pouze profesionál odsunutý daleko do pozadí rozzářeného horizontu vědomí s nepoznaným, absolutně duchovně umocněným vnímáním…

„Bůh s ní, se Smrtí, když před sebou vnímáš věčnost, jasně vidíš jinou vznešenou realitu tak silně se lišící od nečistého světa existence! Co je lidský svět

ve srovnání se skutečnou Věčností? Jednoduše ILUZE. Nic. A co je život v tomto Nic? Mihnoucí se stín s Boží jiskrou. Jiskra ničící svým žárem stín je – jak vychází najevo – smyslem tohoto života. A právě k tomuto jedinému účelu dává osud hojné šance. Kvůli němu se střetávají na svých křižovatkách různé stíny, aby silná jiskra zažehla slabou. Jen mohutná jiskra se rozhoří v plamen. Jen plamen osvětlí zcela jinou realitu, ukáže cestu k pravému domovu… Proč jsem to nevěděl dříve? Proč se to vše odhaluje právě teď, na rubikonu Života a Smrti… Jak hloupě jsem utrácel své síly… Jak je mi líto slepě prožitého života ve tmě… Jak hrozné je být otrokem svých stínů…“

Sensei už dávno stál před Škorpionem. Mlčky si navzájem hleděli do očí… Škorpion zacvakl pojistku a odhodil zbraň. Jeho oči se zalily slzami překrývajícími celou tu nechutnou realitu průzračným závojem krůpějí spalujících srdce. Vytryskly proudem po mužné tváři poprvé za mnoho let. A Škorpion se je nepokoušel zadržet. Jako by se z něj vyplavovala všechna špína nakupená lety vnitřního duševního vězení, jako by se vymývala celá ta bolest, která těžkým břemenem zatěžovala svědomí. Cítil úlevu, obrovskou úlevu. Bylo mu úplně jedno, co se stane s jeho smrtelným tělem, s tímto iluzorním stínem existence.

Škorpion se svezl po boční zdi a dal si hlavu do dlaní. Tiše vzlykal… Naposledy tak plakal v raném dětství, když zemřela jeho matka. Tehdy to byla bolest dítěte. Ale nyní to byla srdce a mozek spalující bolest muže, zralého válečníka. Za své slzy se nestyděl. Byly to slzy vnitřního pokání.

Sensei přistoupil a mlčky přisedl vedle něj jako starý dobrý přítel, který přišel v hrozném okamžiku trápení a zoufalství. Sáhl pro krabičku cigaret a nabídl mu. Vytáhl zapalovač a připálil. Škorpion se takovým u srdce hřejícím chováním zklidnil. Když za-

palovač škrtl, zpozoroval koutkem oka, jak se z rohu zdi, u které nedávno stál, oddělil třetí stín a usedl proti nim. Ten člověk si stáhl masku, odkryl svou tvář s řídkou zrzavou bradkou. Škorpion pochopil, že pokud by zbraň neodhodil, neměl by žádnou šanci na rozhodný výstřel.

Poslední kapky slz stékaly po zmučené tváři. Uvnitř byl úplně zničen. A přesto vše začalo být mnohem lehčí než dříve. Iživec si uvědomil, že se ho nikdo nechystá zabít. A on už nechtěl nikoho zlikvidovat. Proč také? Cítil se mezi nimi jako ve své skutečné rodině. Ať se stane, co se stane. Ale nyní je šťastný. Konečně se teď po dlouhých mučivých letech odloučení nachází mezi svými… SVÝMI… více než vlastními bratry. Škorpion se znovu vrátil ke své rodině, kterou kdysi beznadějně ztratil. Začal se v něm probouzet zapomenutý Duch Válečníka. Jako by vůbec neexistovaly ty strašlivé černé roky ztrát, špíny, vnitřního bloudění podlomené duše. Zůstalo jen dlouho očekávané potěšení z úžasného pocitu: „Jsem mezi svými."

„No, kluci, stejně vám tak nějak nerozumím," usmíval se otec Jan. „Jen co jste si zvolili život, hned berete do rukou jed. Víte, že jedna kapka nikotinu dokáže zabít koně?"

„Tak ať nekouří," usmál se Sensei.

Všichni tři se rozesmáli, a uvolnili tak dlouho zadržované emoce. Humor rychle překonal atmosféru uzavřenosti a nedůvěry. Když se přátelsky zasmáli, Sensei se představil:

„Sensei. Speciální skupina Az."

„Vano. Speciální skupina Az."

„Škorpion. Speciální skupina Ižica."

Vřele si potřásli rukama. Tímto podáním rukou bylo řečeno vše, o čem ústa mlčela a co naplňovalo jejich srdce. Padly všechny zbytky iluzorních překá-

žek. A nehledě na prostředí chladného sklepa uvnitř hřál pocit tepla rodného domu.

„Bylo to vše hloupé," řekl upřímně Škorpion. „Odpusť mi, bratře!"

„Ale běž," mávl rukou Sensei. „Co vše se v životě nestane."

„Kosti jsme si ale dobře protáhli," protáhl se Vano. „Úplně jako když nás jednou na Ostrově nechali ve ‚zvláště předpojatých podmínkách'."

„To je přesné," usmál se Sensei.

„Počkejte, vy jste měli taky takové zkoušky?" zeptal se s úsměvem Škorpion. „Myslel jsem, že ‚zvláště předpojatě' honili jenom Iživce jako ‚nejlenivější a úplné nemotory'."

„Ohó," protáhl Sensei. „Tak známá slova až bolí."

„Ano, asi to říkali všem," zachechtal se Vano. „Ale nám připadalo, že nejlenivější a nejneobratnější jsme byli my."

Obrátil se na Senseie a dodal s pousmáním:

„Vzpomínáš, jak nám dvěma při prvním úkolu generál vynadal? A hlavně za co?"

„To když mu přijeli na kontrolu… Po tom ‚vtípku' celý Ostrov málem umřel smíchy."

„Tak, tak," začal Vano vyprávět již obrácený ke Škorpionovi. „Tehdy k nám přijela kontrola. Nu, jak se dalo očekávat, velení pro ně připravilo názorné zkoušky. Hodili nás do horoucích pekel. Jako vždy bez peněz, bez dokumentů, bez jídla. Bylo dobré, že nám nechali oblečení, i když to také prověřili. Díky tomu jsme aspoň měli méně problémů. Snažili se nás vyhodit z letadla tak, abychom zahučeli do nějakého jezera – když se bude dařit. A komu ne, tak nosem do bahna… Úkol byl takový – za dvaasedmdesát hodin proniknout na území chráněného objektu do velitelského bodu A. Aby se nám život nezdál tak sladký, nastražili nám všelijaké překážky. Nestačilo,

že ten objekt byl skutečně důležitým strategickým státním objektem kontrolovaným KGB, přirozeně se všemi svými analyticko-technickými ořízky, takže vniknout do něj za sedmdesát dvě hodiny bylo tak na hranici lidských možností, ale ještě navíc na nás poštvali GRU, abychom se moc neflákali. Naše skupiny vypustili rozptýleně. Přistáli jsme v deset nula nula. Museli jsme se objevit před zraky velení přesně za tři dny v tutéž dobu… Nu, a já se Senseiem, abych tak řekl, abychom neposkvrnili čest velitele a předvedli veškerou udatnost naší mladé gardy, zkrátka jsme se objevili před generály přesně o dvanáct hodin dříve, než byl určený čas. Ti ale zrovna očekávali druhou skupinu, která už měla pět hodin zpoždění proti plánu. No, a v náporu hněvu tak nějak náležitě nerozlišovali, že nejsme ti očekávaní, a zprdli nás na tři doby. Generál nám umyl hlavy, pojmenoval nás všemi nejstaršími profesemi, probral naše lenivé povahy, a to znělým a jadrným jazykem! A představ si, náš velitel postával opodál celé ty tři hodiny, než dorazila opožděná skupina, se spokojeným ksichtem… Však jsem ti říkal, že jsme ty hodiny měli někde raději prospat."

Muži se rozesmáli.

„No, a jak to dopadlo?" usmíval se Škorpion.

„No, jak. Medaili nám samozřejmě nedali, ale zapsali si ocenění… Jo, a ještě večer nás opožděná skupina pohostila za to, že generál už byl pořádně vyčerpaný a vylil si své emoce na nás."

„Tak to o vás si všichni vyprávěli?!" pronesl nadšeně Škorpion. „Už si vzpomínám, byl to známý příběh."

„Jo, Ostrov se s námi nenudil."

„Chlapci, jste chodící legenda! Pamatuju si, že nám vás dávali za příklad, když nás hodili do moskevských katakomb. To je bludiště, panenko ská-

kavá! Kdo všechno ho nekutal – od Ivana Hrozného až po Stalina. Vzpomínám, jak nám tam uspořádali ‚soutěž', boj o přežití v kanalizačních splaščích…"

Trojice se ponořila do vzpomínek dávno minulých dní. V takovém nenuceném rozhovoru nacházeli stále více vzájemných styčných bodů, společné okamžiky, společné kuriózní příhody.

„Ale nejvíce mě rozčilovaly ty každoroční testy v psychofyzikální laboratoři," žertoval rozhořčeně Škorpion. A ne bez hrdosti dodal: „Sakra! Za čtyřicet minut odpovědět na tři sta šedesát dvě otázky!"

Sensei si s Vanem vyměnili udivené pohledy.

„No, páni!" zašklebil se Vano. „To se vám dařilo! My jsme museli za šedesát minut odpovědět na sedm set padesát osm otázek. A ještě na konec proanalyzovat své odpovědi a nakreslit zvíře, se kterým se asociuješ."

Škorpion při takových cifrách hvízdl.

„Poslouchej, Sensei, vždycky jsem se tě chtěl zeptat, koho jsi nakreslil?" culil se Vano.

„Koho, koho… opici přirozeně. To je jediné zvíře, které současně patří i mezi inteligentní i mezi krásné."

Začali se chechtat. Tyto lidi mnohé spojovalo, v prvé řadě nezapomenutelný Ostrov, nezapomenutelné zocelení ducha.

„Ano, to byly časy, Ale teď aby se v tom čert vyznal. Všude binec. Všichni kradou, vlastně soutěží, kdo více, jo, kdo čiperněji rozkrade zemi a nahrabe si. Politický kapitál, hajzli jedni, na cizí krvi, na kostech lidu vydělávají. A hlavně, čím si kdo víc nahrabe, tím i k moci natahuje ruce. A pořád je jim to málo, tak si ještě dají imunitu, jak se to dělá v ‚normální civilizované společnosti'…"

„Nic to neznamená. Všechny tyto jevy jsou dočasné. Vše má svůj počátek a konec. Po bouřce se pří-

roda vyčistí. Zmizí nánosy bahna, vysvitne slunce a osuší zemi," řekl spokojeně Sensei.

„Připadá mi, že z tak katastrofických následků, po tak velké rozdrobenosti Svazu, už nemůže nastat nic dobrého. Válka, krev, rozpory…"

„To nic, to nic. Po rozpadu následuje nutně sjednocení. To mají Slované v krvi… To, že se členové rodiny pohádali u oběda, ještě nic neznamená. Protože před večeří se již všichni smířili a znovu usedají k jednomu stolu. Duchovní existence slovanské duše převyšuje ambice. Zdravá mysl tak jako tak vítězí. V budoucnosti ke sjednocení Slovanů nepochybně dojde. A není důležité, jak se to bude jmenovat. Bude to ale jedno z nejmohutnějších spojení světa. A ostatní národy budou tíhnout k prototypu takového sloučení. Bude to ‚stát' nového tisíciletí… Už nyní se s podivuhodnou precizností skládají veškeré předpoklady pro tuto novou lidskou etapu. Svět se otřese a zdravý rozum se k lidem znovu vrátí."

„Zbývá jen doufat," povzdechl si Škorpion.

„Ne, ne doufat – ale věřit," opravil ho Sensei.

„Velmi bych chtěl. Ale kdo se toho zhostí? Komu je v dnešní době možné důvěřovat? Napobýval jsem se v páchnoucím prostředí moci až dost! A neviděl jsem tam nikoho, komu by bylo možné věřit."

„Nejprve musíme věřit sami sobě. Věřit, že i u nás nastanou dobré časy. Přijdou ti, koho si budeme chtít zvolit a budou dělat to, co dělat mají. Silná víra má vlastnost materializovat se do přítomnosti. Je to zákon přírody. A proti přírodě nic nezmůžeš. Takže je třeba začít s odstraněním odpadků z vlastní hlavy."

„To je rozumné. ‚Podle víry vaší se vám staň'," zádumčivě zamumlal otec Jan. Pak sebou trhl a dodal: „Představte si, kdyby se každý zabýval vnitřním úklidem ve svých myšlenkách, tak může mimoděk nastat i zlatý věk!"

„A co myslíš??“ zasmál se Sensei. „Co je to zlatý věk? Je to společný výsledek množství osobních vnitřních vítězství.“

„Ano, je mnohem snadnější někoho odpravit, než překonat obtížnost vnitřního boje,“ trpce poznamenal Škorpion.

„Před sebou neutečeš, bez ohledu na to, kolik svých ambicí si vybiješ na druhých. Bylo by jen hůř… Každý člověk nacházející se v těle, prožívá svůj osobní Armagedon podle převažujících myšlenek – dobrých nebo špatných. Člověk je ve svém výběru svobodný. A podle této vnitřní volby se utváří jeho další osud. V širším smyslu i osud národa. Takže víra, bratře, je unikátní jev lidské společnosti. Nikdo ji v tomto měřítku nevidí, ale ostře pociťuje důsledky…“

Trojice přátel seděla v suterénu opuštěné minitovárny a povídala si o všem možném na světě, o nejvyšších hodnotách života a o obyčejných všedních dnech, o lidech a o osobnostech, o sobě, o svých myšlenkách, o ideálech, o realitě. Jako by se nemohli dovypovídat, jako by si naráz chtěli vylít své duše, podobni blízkým příbuzným, kteří se dlouho neviděli. Pociťovali svou duchovní jednotu, podobnost osudů. Každý se radoval svým vlastním způsobem. Škorpion jako zbloudilý syn, který se vrátil k domácímu krbu, Vano byl šťasten, že vše skončilo tak úspěšně, Sensei se radoval ze Škorpionových myšlenek, které upřímně nahlas pronášel. Radoval se z toho, že nikdo z Ostrovanů, ať byla jejich cesta životem jakkoliv složitá a jak těžce je osud zkoušel, nepodlehl vlnám času a jejich duch neutonul ve špíně moci. Neboť velká moc je nejsilnější zkouškou i pro čistou duši. Egoistická touha po moci spaluje člověka vnitřně, zpopelňuje jeho duchovní podstatu. Málokdo dokáže odolat impériu nabubřelého Ega. Sensei se radoval z toho, že učitelé na Ostrově, když formovali psychiku Ost-

rovanů a vkládali psychologické pokyny do podvědomí, nic nepřehnali. Znali míru. Podvědomí má jemné hranice a je hluboce neprobádané. Stačí tlačit málo – a z člověka se stane otrok na celý život. Když nápor překročí mez – duše se uvolní. A člověk vstoupí do nepoznaného světa sjednocení s Bohem a získá svou dlouho očekávanou skutečnou Svobodu.

Kapitola 8
Poslední kapka

Kolem plukovníkovy chaty v hloubi malebného lesa panovalo uklidňující ticho. Uvnitř tomu ale bylo jinak. Probíhaly zde rušné rozhovory a projednávaly se takové informace, které by přivedly nejednu desítku „vlkodlaků“ usazených na státních postech do krajního nervového rozrušení. Z ruky do ruky putovala černá složka.

„No, tohle Lordovi…“

„Nepochybně, s takovými údaji…“

„A to jsme nepoužili celý kompromitující materiál z disket. Bude se to muset předat tisku. Po něčem takovém prásknou do bot všichni Lordovi ‚švábi‘.“

„To je jisté!“

„Tato složka bude nelítostnější než diskety. Jak se to všechno Sensei podařilo získat, vždyť to je – jako kdyby mu prohrabal mozek? No, teď Lord nadlouho opustí rodné hnízdo!“

„Neříkej.“

„Ano, za čtyři dny se chystá podívat na území svého zničeného impéria, prý ve státních záležitostech.“

„Že by poslední šance obnovit spálené mosty?“

„No, právě.“

„A není pozdě bycha honit?“

„To nic, ať jede. Jen co vyleze ze svého doupěte, uspořádáme mu takové srdečné přivítání solí bez

chleba, že mu následné dojmy vystačí na celý zbývající život!“

Přítomní se zasmáli.

„Řeknu vám upřímně, nemyslel jsem si, že vše tak zdařile vyjde.“

„A sláva Bohu, přesně to se stalo…“

„Zlatí kluci naši… a Sensei je chlapík!“

„Ani nemluv, unikátní kádr. Vzácná kombinace analytické mysli, profesionálního mistrovství a lidských předností.“

„Ano, expert svého oboru a první po Bohu. S tak malými silami k dispozici provedl tak grandiózní operaci.“

„Musíme ho vyznamenat. Ten člověk se činil, hergot! Napište mu individuální ocenění a mé osobní uznání…“

Přítomní se nenápadně pousmáli nad štědrými myšlenkami letitého generála ze staré školy, který staromódním způsobem z celého srdce ctil své oblíbené hrdiny.

*
* *

Kvůli bezpečnosti Lord odmítl letět svým vlastním letadlem. Nevyhovovala mu ani železnice. Rozhodl se pro starý osvědčený způsob – vozem. Doprovázel ho celý kordon, zcela prezidentský. Šest obrněných džípů ocelové barvy s neprůhlednými skly. Přičemž Lord se rozhodl až v poslední minutě, do kterého se posadí. Ostatní byla obsazena plně vyzbrojenou jednotkou z jeho osobní ochranky. Zepředu a zezadu konvoj doplňovala policejní auta s majáčky. A daleko vpředu v určité vzdálenosti nenápadná auta s lidmi z Deváté správy.

Lord se vážně obával o svůj život. V poslední době žil prakticky nepřetržitě jen v hlavním městě a poci-

ťoval ze všech stran silný tlak. Jeho „ledovec“ katastroficky tál, rozpadal se a praskal ve všech švech. Tento výjezd byl životně důležitý. Nesl v sobě příznačnou naději, která, jak se říká, umírá poslední.

Cesta ubíhala mezi nekonečnými poli, jejichž nepřetržité sledování vyvolávalo nudu a spánek. Lord usnul. Mezitím na určitém bodu jeho trasy, v místě dlouhé zatáčky, jak tři kočky v trávě, leželi tři neviditelní pozorovatelé.

„Vše v pořádku?“ zajímal se tiše Sensei.

„Ano,“ taktéž tiše odpověděl Škorpion. „Jako v nejlepších domech Londýna a Paříže.“

„A ty?“ zeptal se Sensei Vana.

„Tip top.“

„Tak fajn.“

Příroda promrzala ve svém majestátním podzimním rouchu. Jen zřídkakdy prolétající hejno křiklavých havranů narušilo její harmonický klid.

„Jaký klid,“ s neskrývaným potěšením pronesl Škorpion. „Už jsem zapomněl, jaké to je s požitkem naslouchat přírodě… Támhle… podívejte, zajíc.“

„Tiše… nevyplašme ho,“ zašeptal Vano.

Zajíc se zastavil nedaleko od koček. Zahýbal dlouhýma ušima do různých stran. Seděl na bobku, aby lépe viděl do okolí. Začichal. A když neobjevil nic nebezpečného, znovu se vrátil na čtyři a pokračoval v přerušeném hledání poživatin. Byl tak zaujat, že prošel doslova několik centimetrů od zkřehlých pozorovatelů.

„Špatně vidí, tím to je,“ hlesnul Škorpion, když se zajíc vzdálil. „Prohopkal, ani okem nemrkl.“

„Je to zaječice,“ upřesnil Sensei.

„Aha… tak to je jasné, proč si nás nevšimla. Evidentně spěchala za zajícem…“

Přátelé se tiše zasmáli.

„Kolik nám natikalo?“ zeptal se Vano.

„Ještě tak tři hodinky zahřívání trávy," odpověděl Škorpion, dívaje se na hodinky.

Klid a ticho okolního prostředí navádělo k zamyšlení. Příroda jako by člověka provokovala. Nebeské mraky pomalu táhly své tmavé stíny po zemi, zanechávaly svět na čas šedým a velmi nudným v dlouhém čekání. Ale hned jak vykouklo slunce, všechno kolem zazářilo jasnými barvami podzimní přírody a těšilo oči neopakovatelnou barevnou škálou. Tato nezvyklá hra na iluzi reality jako by přímo stírala hranice prostoru a času, unášela lidskou mysl do úplně jiných sfér bytí.

„Jak zvláštní je tento svět," zádumčivě pronesl otec Jan, očarovaný hrou světla. „Duální. Jako i vnitřní svět člověčí. Početné a různorodé jsou v něm cesty, kterými se ďábel vkrádá do myšlenek našich a od Boha nás vzdaluje, zlobou a nenávistí naplňuje, a stejně i cesty Ducha svatého – cesty Víry, srdečné lásky k Bohu, bližním a ostatním. Ale je pohroma, že myšlenky pochmurné – legie ďábla – nás všemožně nutí zatarasit cesty dobré."

„Přesně," souhlasil Škorpion a rozhlížel se. „Vypadá to, že lidé žijí sami pro sebe, hemží se, užírají, škvaří ve svých myšlenkách, malují si problémy. A pak se to všechno ještě snaží vycákat na ostatní. Tím je ta jejich polívčička ze sraček horší než splašky. A pak už nemají kam. No, prostě každý se plácá ve svém vývaru. A tak to jde celý život. Pak už jen – smrt. Otázka zní – a proč žil tento stín, co se jen mihnul do věčnosti?"

„Přesně tak," potvrdil Sensei.

„Lidé jsou směšní," pokračoval Škorpion. „Život – je okamžik, ale oni se materiálně zabezpečují, jako by tady měli být věčně."

„To vše je nenasytná mánie velikášství, egocentrizmu – věčného kamene úrazu všech dob a národů…,"

řekl Sensei. „Nedávno jsem měl v kanceláři rozhovor. Přišel jeden známý podnikatel a stěžoval si na přítele – našeho společného bohatého známého. Tento podnikatel na tom byl kdysi skvěle. Ale štěstěna, ta rozmazlená paní, se obrátila zády a vše se zvrtlo. Zůstal mu pouze jeden jediný zájem, a to velké přání postavit se znovu na nohy. Ten chlap je celkem rozvážný. Neztratil hlavu a znovu vymyslel, jak s malými výdaji vydělat velký kapitál. Tak šel k tomu bohatému byznysmenovi s návrhem. Je třeba říct, výborný návrh, oboustranně výhodný. Nu, a byznysmen ho přijal u sebe doma, už ne v hale, ale v kuchyni. Během rozhovoru mu řekl: ‚Tak podívej, mám dům za půl milionu dolarů, čtyři auta, byznys. Můžu si koupit všechno! A ty jsi kdo? Ty máš jen holou…' Nejzajímavější bylo, že se tento stěžující si bývalý podnikatel rozhořčoval: ‚A to říká MNĚ?! Vždyť jsem byl ještě včera stejný jako on!'. Díval jsem se na jeho hypertrofované manýry a jediné, co jsem mohl říct – že ani on, ani jeho ‚partner' nepotřebují zrcadlo. Mohou se navzájem na sebe dívat a bavit se tím."

„To je tak, ve svých očích si nevšimneš ani klacku, ale v cizích uvidíš i smítko," řekl s úsměvem Škorpion.

„Jakýpak klacek. U nich konkrétně úplné klády," upřesnil Sensei. Přátelé se zasmáli. A otec Jan pronesl svou poučnou řeč, jako vždy s přízvukem na „o":

„Vše to, dítka má, pramení z toho, že ďábel v mysli vítězí. Tehdy člověka vše dráždí, ke všemu dobrému odpor pociťuje, slova a skutky ostatních si k sobě chybně vysvětluje a zlobu vidí v nich. Proto se na lidi hněvá, hlubokou nenávist k nim pociťuje, běsní a o pomstu usiluje. ‚Z ovoce jeho poznáš…' jak se praví v Bibli."

„Ano, důstojný pane, vystihl jsi tu myšlenku přesně," pravil Sensei s úsměvem.

Vyměnili si pohledy a rozesmáli se.

„A co byste chtěli," řekl Škorpion s humorem. „Nejobtížnější je pro člověka přijmout to, co mu není dáno."

„Ach, kéž by se měli lidé navzájem rádi," zasněně řekl otec Jan.

„V jakém smyslu?" potměšile se na něj podíval Škorpion.

„V duchovním, synu můj, v duchovním," odvětil otec Jan. A už vážněji dodal: „Neb všichni tlachají o lásce k bližnímu, ale vskutku miluje málokterý. Všichni se jen zabývají tím, že tajně nebo zjevně staví na těchto slovech palác sebelásky těla."

„Co naděláš, taková je lidská přirozenost," řekl Sensei. „Od narození je jejich mozek naprogramován na vnímání frekvence živočišné podstaty, i když je v něm kromě ní i mnoho dalších programových úrovní. Ale člověk je líný, nepokouší se zlepšit, proto zabředá do hmoty jako prase do louže. Jíst, spát, dovádět. A když přijde čas ulehnout na operační stůl, vřeští jak urvaný a nechápe, proč je příroda tak nespravedlivá, vždyť považoval své tělo za nejlepší oduchovnělou část, které sloužil víc než Bohu a všemožně mu vyhovoval více než bližnímu.

Pokud člověk zůstane na své zakomplexované materiální úrovni, podřizuje se zákonům přírody jako kterékoliv zvíře. A pro materii jsou zákony přírody jednoduché – příroda se stará o své výhonky do té doby, dokud jsou mladé a rozmnožují se. Jakmile reprodukční věk uplyne, ztrácí zájem. Náhle zaútočí nemoci, buňky dostávají povel chátrat, hmota stárne a nikomu nepotřebná umírá, prožila si své. Tak člověk, který zůstává otrokem své živočišné podstaty, prohrává ve všem. A to ho začíná soužit a trápit. Proč? Protože je svou podstatou vysoceorganizovanou bytostí a kromě materiální podstaty je v něm i pod-

stata duchovní, díky které se liší od zvířete. Podvědomě v sobě pociťuje částečku věčnosti, a to ho nutí pochybovat o konečnosti života, nutí ho vrhnout se do hledání smyslu života a posléze do hledání Boha."

„A tak tomu je od počátku věků," hlubokomyslně řekl otec Jan.

„Nic takového," namítl Sensei. „Dříve lidé žili v Bohu. Dominovala v nich duchovní podstata, materiální byla potlačena. Žili mnoho let. Neznali nemoci, protože vůbec nestonali. A žili tak dlouho, jak každý chtěl – tisíce let i více. Přičemž se rozvíjeli do dvaceti pěti až třiceti pěti let a zachovávali si mládí značnou část života. A pak, když chtěli, odcházeli k Bohu. Člověk neumíral, ale vědomě odcházel k Bohu jako duchovní bytost a zanechával svou materiální slupku jejímu přirozenému údělu. Proto se o umírajícím říká, že odchází k Bohu. Jsou to dozvuky dávné minulosti."

„Pozoruhodné. Jak stárne buňka a samotný organismus?" zajímal se Škorpion.

„No, jak... Libovolná buňka se podobá unikátní molekulární továrně. Ve skutečnosti je schopna pracovat a reprodukovat se bez jakýchkoliv příznaků únavy nebo stárnutí nekonečně dlouho."

„To není možné!" zvolal tiše otec Jan.

„Proč by nebylo? Tady je názorný příklad. Jednobuněční tvorové rozmnožující se nepohlavním způsobem (například améby) jsou za příznivých podmínek schopni ‚razítkovat' své klony kolikrát je to vhod. To je vědcům známo dávno. Mimochodem nikdo a nikdy z nich neviděl ‚starou' bakterii."

„Ale člověk není bakterie," namítnul otec Jan.

Škorpion se zazubil a vyslovil nahlas myšlenku, která ho napadla:

„Tak je to jasné – člověk byl stvořen posledního dne, a to už byl Bůh unaven."

Přátelé se znovu rozesmáli. Když smích více méně utichl, Sensei pokračoval:

„Člověk jednoduše má, jako i všichni vyšší obratlovci, vlastní programový ‚chronometr' životních lhůt, určující i množství konečného buněčného dělení. Jakmile se dělení buňky blíží ke konci, nastává replikativní stárnutí. Na rozdíl od zvířat ale člověk může svůj ‚chronometr' řídit, protože je mu navíc dána síla mysli. A to není nějaký náboženský výmysl. Je to normální vlnová fyzika a genetika. Mysl i buňka mají tutéž původní podstatu – vlnovou."

Vano a Škorpion mlčky hleděli na Senseie a očividně se pokoušeli „dohnat" to, co jim přítel sdělil. Když Sensei pohlédl na jejich rozpačité tváře, pousmál se, naoko si povzdechl a pronesl:

„Dobře, zapomeňte na to."

„Co myslíš tím ‚zapomeňte'?!" pohoršil se položertem otec Jan a přátelsky upřesnil:

„Pakliže jsi začal, dítko, tlachat, dotáhni řeč do konce, pokud nechceš dostat po papuli."

„Pravdu díš, svatý otče," přisadil si Škorpion.

„To je pádný argument," usmál se Sensei. „Nu, když je to tak, naslouchejte hlasu rozumu. Takže jaká je podstata stárnutí lidského organizmu? Doufám, že víte, že se v jádru každé buňky, kromě spousty bílkovinných a dalších molekul, nachází i čtyřicet šest dlouhých molekul nebo, jak je ještě nazývají, dvouvláknová DNA, po jednom na chromozom. Krátce před buněčným dělením probíhá zdvojení každé molekuly DNA. To je dost zajímavý proces. Každý chromozom je pevně smotané dlouhé vlákno DNA. Kopíruje se před zavinutím za pomoci enzymu DNA – polymerázy.

Pro představu, pokud přirovnáme DNA ke kolejím, tak je tento enzym ‚kolejopokladač'. ‚Pojíždí' po kolejích a vedle sebe pokládá další. Ale když ‚dojede'

do slepé uličky, to jest na jeden ze dvou konců molekuly DNA, tak zde podle mínění vašich vědců nastává selhání, ale ve skutečnosti jde o naprogramované přerušení. Tento enzym prostě koneček chromozomu neboli telomer nedostaví. Proto se při každém dělení buňky vlákna její DNA stávají kratšími. V důsledku toho se počet buněčných dělení stává omezený a pak se zcela zastaví. Tolik k mechanizmu podstaty molekulárního stárnutí.

I když, ještě jednou zdůrazňuji, díky svému unikátnímu mozku a také síle vůle a ducha je člověk schopen lhůtu své tělesné existence programovat vědomě. Proto je stárnutí lidského organizmu jako takové pro vysoceorganizovanou bytost zcela nepřirozené, neboť je v ní založen celý systém a programy ochrany před biologickou smrtí."

„Nu, to jsou úplně pohádky na dobrou noc," neudržel se Vano. „Kde jsou reálné důkazy?"

„Je jich plno! Říkáš to jen proto, že jsi sám nikdy nepronikl do podstaty této otázky. Vezmi si například molekulární úroveň. Sláva Bohu vědci konečně v roce 1985 objevili enzym, který aktivně dokončuje telomer. A tím fakticky dokázali, že se buňka může reprodukovat nekonečně.

Dobře že si alespoň ujasnili, že se tento enzym nazývaný telomeráza nachází v zárodečných, pohlavních a kmenových buňkách čili v těch, které tvoří základ obnovy krve a některých tkání, například pokožky a vnitřního povrchu zažívacího ústrojí. Poprvé telomerázy našli v jednobuněčných organizmech, pak je odhalili v nádorových buňkách a až později ve vaječnících, tedy v pohlavních buňkách."

„Ubozí eunuši," sympatizoval Škorpion.

Muži se zasmáli.

„A to se může nádorová buňka dělit donekonečna?" zajímal se Vano.

„Jak ti to říct? Až devadesát procent lidských nádorů má aktivní telomerázy. Vědci dávno prokázali, že tyto buňky jednoduše ignorují fenomén stárnutí a mohou se dělit hodně dlouho. Zde je prosím průkazný příklad, který můžeš načerpat z medicínské literatury. Henriettě Lambert, která skonala ve třicátých letech XX. století, byly odebrány rakovinné buňky, které až do dnešních dnů úspěšně pokračují v dělení v desítkách světových biologických a medicínských institucí. I když ve skutečnosti v člověku existují mechanizmy schopné činnost rakovinných buněk zablokovat. Jen je prostě do dnešního dne vědci neobjevili."

„Každopádně," nedal si pokoj otec Jan, „to, že objevili ten telo… telome…, no, tamtu ptákovinu, to ještě nic neznamená. Objevit – objevili. Nádory, to je jasné. Ale kde jsou fakta o omlazení?"

„Je jich plno. Jen je dříve nikdo nebral v potaz. Nezapadaly, chápeš, do dřívějších rámců ‚vědeckých koncepcí', a proto se na ně prášilo na policích archivů. A přitom to byly fenomény. Nyní jsou o nich informace dostupné většině lidí přes sdělovací prostředky. Mnohé případy se staly známými, když se chod ‚chronometru' biologického času organizmu buď prudce zrychlil, dokonce u dětí, které ve svém raném věku rychle zestárly, nebo začal jít pozpátku. S podobnými fenomény se zvláště často setkávají stomatologové, když se ve vysokém věku starcům nebo stařenkám začínají potřetí či počtvrté prořezávat zuby jako u dětí. Jsou známy i případy, kdy lidem staršího věku ‚z neznámých příčin' začíná celé tělo mládnout. Impulzem k prudkým změnám jsou právě změny v genetických strukturách organizmu.

Co jsou to geny? Je to specifická množina nukleotidů v chromozomech, poskládaná do holografických mřížek. Vědci už dospěli k poznání, že tyto struktu-

ry vyzařují světlo podobné laserovému a rádiové vlny. Ještě však nevědí, že je základní část veškerých informací genu obsažena právě na vlnové úrovni DNA! No nic, vše má svůj čas.

Hluboká poklona alespoň za to, že věnovali pozornost (po tolika letech názorných ukázek!) generativním buňkám, tomuto nesmrtelnému ‚generativnímu vektoru' vajíčka, ze kterého se rodí lidé se svým dostatečně dlouhým zemským cyklem. Konečně se svět dočkal a uslyšel ‚neotřesitelné slovo' svých ‚hvězd', a sice že stárnutí je pro lidský organizmus nepřirozený proces. Ukázalo se, že existují ‚dřímající' rezervy! Do úplného vítězství nad smrtí je jen kousek – probudit tyto rezervy ze stavu klidu a donutit je aktivně fungovat. No, i tak díky za to! Když už nic, tak po takovém prohlášení část lidí pohlédne na život soudněji, na ten vír nekontrolovaných myšlenek, na které tak ledabyle vyčerpávají svou mocnou sílu. Třeba tím, že se zamyslí nad elementárním – z čeho se skládá jejich vlastní organizmus, jejich mikrosvět. A to bude první krok na cestě k poznání Boha, svého vnitřního světa…"

„A mechanizmem řízení ‚chronometru' biologického času?" zeptal se Škorpion.

„Včetně," odpověděl Sensei. „I když ve skutečnosti byly tyto mechanizmy lidem dávno známy už v hlubokém dávnověku ve formě speciálních duchovních praktik. A složitého v nich není absolutně nic. Jak se říká, kdo chce, ten může. Vše je v člověku, v jeho vrozené lenosti, nechuti každodenně se namáhat. Ať se zeptáš kohokoliv, svatými se chtějí stát všichni. Ale když přijde na věc, pracovat na sobě nechce nikdo. Proč? Protože je potřeba kontrolovat se každou vteřinu, provádět praktiky. Tak vzniká i fakt, že mezi lidmi chtějí být svatými všichni, ale pro mnohé je to sen sebelásky. Ale takoví, co si přejí pracovat, nejsou.

Protože lidé si dávají úplně jiné životní cíle, v první řadě – realizaci cílů své materiální podstaty, uspokojení vlastního ega. To je paradox v kostce. Čím silněji v člověku dominuje hmota, tím více degraduje v duchovní rovině, a tím sama příroda zkracuje délku jeho života. Proč se dnes lidé v padesáti letech již považují za staré a obecně vzato se u mnohých začínají projevovat příznaky progresivního stárnutí? A to se poslední dobou živočišná podstata pokouší prodloužit délku života přes medikamentózní podporu. To že je život? Je to jen ubohá existence. V podstatě se jedná pouze o nasčítaná léta. Tak proč se jeho délka tak katastroficky zkracuje? Protože člověk se silně materializuje. A jakmile jednou začne, podléhá zákonům přírody jako kterýkoliv jiný živočišný druh. Převládá v něm písek místo vody."

„Písek místo vody?" přeptal se Škorpion. „Jak to mám chápat?"

„Nu, to je obrazné přirovnání, pokud bereme písek za materiální substanci a vodu za duchovní. Zvnějšku je člověk jako zrnko písku na břehu oceánu, které se celý svůj život snaží zaujmout místo pod sluncem, někdo blíže, někdo dále od břehu. Je individuální a jedinečné, třebaže jej obklopuje masa stejných zrnek. Někdy, když se písek rozpálí velmi vysokou teplotou, slije se a přemění na jednotné sklo – hloupé, průzračné sklo, slabě chráněné, které se při úderu lehce rozbije. Častěji ale zrnka prožívají osamělý vnitřní život. Zřídkakdy dopadající kapka vody z oceánu působí životodárně a rozhodně přináší radost svým svěžím dotekem skupině zrníček. Ale to vše jen na krátký okamžik, rychle se z rozpáleného písku vypaří a písek znovu zůstane osamělý a vzpomíná na pocit z jejího chladivého pohlazení jako na mýtus nebo úplně zapomene. Když však přijde velká vlna, písek zvlhne. A tehdy mokrý písek začíná věřit,

že byl vyvolen a že patří k oceánu. To je paralela s religiózními činiteli. Zdá se, že jsou blízko k Bohu, ale zůstávají pískem – tvrdým a materiálním.

Když člověk začíná duchovně dozrávat, obrazně řečeno, vchází do oceánu. Život tohoto zrníčka plyne, dokud přes vrstvu vody klesá ke dnu. A zde má šanci. Jestliže v něm převládá více materiálního, usazuje se na dně a stává se mokrým pískem. A musí znovu dlouho čekat, aby bylo vyhozeno na břeh života, aby se dostalo na spasitelnou hladinu oceánu. Pokud je v něm ale více duchovního a definitivně si zvolí oceán, zcela se ve vodě rozpustí na chemické prvky, to znamená, že se přemění v kapku oceánu – část velkého celku drženého přitažlivou silou Lásky. A jestliže se písek pod sluncem může jen zahřívat, voda se může přeměnit na páru. Jednodušeji řečeno, kapka může s lehkostí přejít do úplně jiné kvality a poznávat jiné světy ve svém svobodném letu.“ Sensei se odmlčel a pak dodal: „Takže člověk se ve skutečnosti skládá ze suchého – materiálního a vlhkého – duchovního. Přičemž druhého je v něm mnoho více. Proto jsou i šance na sloučení s oceánem výrazně vyšší.“

Po tom všem, co Sensei řekl, nastalo ticho. Očividně se každý pohroužil do svého vnitřního světa myšlenek o věčném, o „bolavém“. Škorpion přerušil mlčení jako první. Nacházel se pod dojmem řečeného a zádumčivě pronesl: „Konečný výběr… Tento výběr mne provází celý můj život. Zvláštní výběr. Jako by mi kdosi vytvářel všechny podmínky směrem menšího odporu a naděloval vážné problémy, když jsem se vydal jinudy.“

„Tímto ‚kdosi‘ jsi ty sám, to, co převládá ve tvé hlavě a stabilně vládne na podvědomé úrovni. Podvědomí je samozřejmě mocná, ale hloupá síla. Nechápe, co je ‚dobrá‘ a co je ‚špatná‘ myšlenka. Pro něj je každá myšlenka rozkazem, který je třeba splnit. Na

co člověk myslí častěji, to v životě dostává. A tvé labyrinty okolností, které vytvářejí všechny podmínky ve směru nejmenšího odporu, nejsou nic jiného než tvůj osobní podvědomý výběr."

„Ale… na Ostrově nás mnohému naučili, zvláště kontrole myšlenek."

„Mezi kontrolami je rozdíl. Jedna věc je naučit se kontrolovat emoce, aby bylo možné zaměřit myšlenku na cíl a zklidnit svůj strach. Veškerá ta výuka byla vedena v zájmu vytvořit z člověka superstroj, superzbraň. Pokud je mi známo, právě ve vaší speciální jednotce se aktivně uplatňovalo zombování, ‚čištění' na podvědomé úrovni. A úplně jiná věc je – kontrola myšlenek kvůli otevření duchovní podstaty v člověku, v zájmu rozvoje duše."

„Ano, zombování je strašná věc," pronesl otec Jan a o něčem přemýšlel.

„Vám se to snad vyhlo?" zašklebil se Škorpion. „Jste univerzálové. Vždy jste dostali naloženo víc než ostatní."

„Odtud pramení přetížení v našich mozcích," položertem podotkl Vano.

„Vše je mnohem jednodušší," klidně odpověděl Sensei. „Měli jsme mentora, člověka s jiným vnitřním světem, než měl ten váš. Z toho vyplývají důsledky zatajené dobré polovině velení Ostrova."

„Ano, byl to světový chlap," kývl Vano. „Zajímalo by mě, kde teď je?"

„Kdesi v Moskvě," pokrčil rameny Sensei. „Docela zešedivěl – Stařík."

„To znamená, že jste měli štěstí. A já jsem pravděpodobně úplně beznadějný," řekl Škorpion a hořce se pousmál. „Zůstává jen jedno – střelit se do hlavy…"

„…a prohrát se svou živočišnou podstatou na celé čáře!" zakončil Sensei. „Blbosti! Člověk musí prožít tolik, kolik je mu dáno. Jednou jsi živý, chápeš svůj

problém, hovoříš o něm a z toho vychází, že vše není tak špatné. Jestliže ti dal Bůh možnost ŽÍT, máš tedy ještě ŠANCI duchovně napravit sám sebe a stát se mnohem lepším! Tak se této ŠANCE drž a nedovol živočišné podstatě, aby tě svými špinavými myšlenkami ovládla."

„A co hypnóza?"

„Z velké části, je-li člověk rozvinut duchovně a dominuje v něm duchovní podstata nad materiální, nepoddá se působení ani sugesce, ani hypnózy. A nejen to, při pokusu se může jeho materiální podstata lehce podráždit, pokusit se podřídit, ale duchovní… nu, mírně řečeno, té je to fuk. Vědomí zůstane jasné. Jednoduše nechápe podobné kódování, ať už se jedná o sugesci, hypnózu, dvacátý pátý snímek, neurolingvistické programování nebo něco jiného."

„Nu, a jak opravit své podkroví, když už má velmi početné díry?" s širokým úsměvem položil otázku Škorpion.

„Jednoduše. Vezmeš si nářadí a pracuješ. Chvála Bohu na světě se ho zachovalo tolik, že může být opraveno nejen podkroví, ale postaven velkolepý chrám pro duši. Tak například takové nejpoužívanější nástroje jako jsou meditace a modlitba. V zásadě jsou si podobné, protože odpojují živočišnou podstatu. Při práci s těmito nástroji je ale potřeba zohlednit jeden důležitý bod. Mnohá náboženství nebo sekty praktikují modlitbu tak, že vzdávají hold Bohu, ale s žádostí čehosi dobrého pro sebe – v materiálním smyslu. To je úskok živočišné podstaty. Dominuje-li v modlitbě materiální zájem, tak se nestimuluje duchovní, ale živočišná podstata."

Otec Jan se zamyslel, ale pak se zeptal:

„Říkáš tím, že se modlením k Bohu tímto způsobem lidé ve skutečnosti modlí k ďáblu?"

„Lze to říci i tak," odpověděl Sensei.

„Ale vždyť samotný Kristus dal lidem modlitbu: ‚Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď Království Tvé. Buď vůle Tvá jak v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.‘ Vždyť se v textu hovoří o chlebu…“

„To je nepochybně silná modlitba. Ale pokud jde o chléb, nezapomínej na duální smysl Kristových slov – pro dav a pro ty, kdo chápou. Pro ně se jedná o chléb právě ve smyslu duchovní potravy.“

„Zajímavé. A zdraví, jestliže o něj žádáš, k čemu se vztahuje – k materii nebo k duchu?“ zeptal se Škorpion zvědavě.

„Příčiny nemocí se skrývají právě na duchovní úrovni opanování své materie.“

„Mimochodem farníkům naší církve je povoleno žádat Hospodina jak o duchovní, tak o hmotné blaho. Neboť jest řečeno: ‚Proste a bude vám dáno. Hledejte a naleznete. Tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a kdo tluče, tomu je otevřeno.‘“

„Zcela správně. Jednoduše řečeno, dostanete to, v co věříte. Je to forma rozkazu podvědomí, o kterém jsme již hovořili. Ale jedna věc je, když člověk věří v Boha pro svůj duchovní růst a zcela jiná věc je věřit v Boha kvůli materiálním výhodám. Zvláště když člověk se svým omezeným vědomím vyžaduje od Boha důkazy Jeho existence. Lidé často orodují: ‚Hospodine, pokud jsi, dej mi (auto, byt a tak dále) a já v Tebe uvěřím.‘ A pokud Bůh dá, chtějí ještě a ještě. Proč? Protože materiální podstata je nenasytná. Člověk je jako prase, ať dostane, kolik chce, stejně vše ‚pozře‘. A kdo vlastně jsi, člověče, aby ti Bůh dokazoval svou existenci?! To ty přicházíš na tento svět, abys Bohu dokázal, že jsi Člověk, a ne zvíře. Pokud jedinec po-

žaduje svým omezeným vědomím důkaz Boha, ať na sebe pohlédne do zrcadla! A jestliže souhlasí s tím, že vznikl z opice, tak je opice. Proč by měla opice hledat Boha? Ta má hledat banány…“

Otec Jan se usmál:

„Správně díš!“

„Pokud člověk čeká a myslí si, že mu kdosi cosi dluží a že za něho kdosi cosi udělá, pak je to znamení, že myslet musí on a činit musí on. Každý člověk má svůj Armagedon, dokonce i ten, kdo podle lidí kolem něj žije dobře a šťastně. Koneckonců nikdo neví, co se děje uvnitř člověka. A právě jeho vnitřní svět je to nejpodstatnější kvůli čemu mu byl darován život, aby skrze vnitřní svět ignoroval všechny materiální překážky živočišné podstaty a přišel k Bohu jako zralá duchovní bytost. Ale většina lidí svůj osobní Armagedon dokonce ani nezaregistruje. Očekávají všeobecný. Vlastně ani to už ne. Tolik se o tom namluvilo, tolikrát se hrozilo různými daty, že už je jim prostě jedno, jestli přijde anebo ne.“

„Je to tak,“ pousmál se Škorpion. „Nejvíce sponzorů se objeví před koncem světa.“

„No právě,“ potvrdil s úsměvem Sensei. „A i když nastane apokalypsa, co z toho? Nu, budou mít možnost během patnácti vteřin pochopit: ‚Ano, je to tady.‘ A co dál? Vždyť apokalypsa je stejná iluze jako vše ostatní na tomto světě. Rozpadne se svět, zahyne písek, na jeho místo přijde kamení. Ale oceán zůstane takový, jaký byl.“

„Hm, vždyť lidé čekají všeobecný Armagedon, protože pak Bůh odmění podle zásluh každého, pravověrné i hříšníky,“ namítl otec Jan.

„Už za života člověka dává Bůh každému to, co si zaslouží. Navíc On jen tak neponechá jedince se zaslouženým výsledkem, ale poskytuje mu mnoho šancí zlepšit se, rozvinout svou duchovní podstatu. Mno-

zí si ale toho kvůli převaze materiálního zájmu v jejich myšlení ani nevšimnou. Křičí z plna hrdla: ‚Za co mi dal Bůh takový život?' Prý soused je ještě horší než já, ale bohatší. Takové lidi přitahují sekty, které po Armagedonu slibují pravověrným ráj v těle. A člověk s potěšením poslouchá tento nesmysl, věří těmto lidem a očekává, že se toho Armagedonu dočká, protože taková myšlenka potají podněcuje jeho nenávist, černou závist, jeho samolibost, že se právě on, takový upřímný, spasí, ale jeho soused, hříšník nad hříšníky, zhyne ve výhni pekelné spolu se svým bohatstvím. Jsou to všechno nesmysly! Všichni prohnaní a vychytralí lidé to vše dokonale chápou a kupí na této živočišné potřebě populace celá jmění. Člověka může spasit jen jeho vnitřní Láska. Vždyť nemůže dát Bohu nic jiného kromě své Lásky... Všeobecný Armagedon se liší od osobního jen různorodostí šancí a některými specifickými detaily týkajícími se lidských duší po smrti jejich biologických slupek. A to je vše."

„Co tím myslíš?" nechápal Škorpion.

„Nu, jestliže je člověk zcela ponořen ve hmotě, je po smrti úplně zničen, rozloží se na energie v nic. Ale pokud člověk kultivuje svou duchovní podstatu, po smrti pokračuje v existenci jako individuum bez závislosti na hmotě."

Otec Jan se pousmál a řekl:

„Ty to říkáš tak, jako bys pobýval v čekárně u Boha na poradě Archandělů úplně běžně. Chápu, že si každý vykládá Bibli po svém, ale ne až do takové míry."

„No, proč sem taháš Bibli? Existují prameny mnohem starobylejší a autentičtější, uschované v Šambale, na jejichž základě se lidmi formovala různá starověká náboženství, a až později z jejich úryvků vznikl i text Bible samotné. Poznatky byly dávány jedny

a tytéž, přičemž nejen o minulosti, ale také o vzdálené budoucnosti, včetně naší doby."

„Zajímavé, zajímavé. Například?" ptal se Vano.

„Kdykoliv k službám. Tak například v knihovně Šambaly, v Asýrijské části VII. století před naším letopočtem, v sekci Aššurbanipal, jsou uchovány dosti zajímavé klínopisné tabulky sumerské civilizace dokládající období, kdy Sumerové se svou kulturou přišli na území mezi řekami Eufrat a Tigris."

„Nerozuměl jsem, v sekci knihovny koho?" přeptal se Škorpion.

„Aššurbanipal."

„Kdo je to?"

„Asyrský král, pokud tě to zajímá, panoval od roku 669 do roku 633 před naším letopočtem. Elegantní hlavní město mělo melodický název – Ninive. Slyšel jsi o něm?" pronesl s úsměvem Sensei.

„Žertuješ?" usmál se Škorpion. „Ani nevím, kde bych na zeměkouli měl tu Asýrii hledat a ty na mě jdeš s Ninive."

Muži se tiše zasmáli.

„To nic," odpověděl Sensei. „Teď si oživíme mezery v souborech. Víš, kde je Irák?" Škorpion přikývl. „Tak Ninive se nacházela na jeho současném území na kopcích Kuyunjik a Tell Nabī Yūnus, dokud ji v roce 612 před naším letopočtem nezničila vojska Babyloňanů a Médů."

Škorpion nabral do plic vzduch a řekl:

„Tak raději o těch tabulkách."

Muži se znovu rozesmáli.

„Když o tabulkách, tak o tabulkách," řekl dobrosrdečně Sensei. „Takže na těchto klínopisných tabulkách je zapsán velice netriviální text předpovědi daleké budoucnosti ve formě etiologického mýtu. Sumerové celkově rádi zahalovali znalosti, které jim byly dávány, do formy prologů–předzpěvů, etiologických

mýtů, dialogů–rozprav o přednostech. Takový ‚žánr' jim vyhovoval, protože si v tomto případě lidé lehčeji osvojují znalosti a jejich přenos z pokolení na pokolení i ústní formou bez zvláštních textových ztrát. Jestliže vynecháme začátek, kde se vypráví o tom, jak Anunnakové předali lidem tuto historii o budoucnosti…"

„A to je kdo?" znovu se přeptal Škorpion.

„Lidé z nebe. ‚An' se ze sumerštiny překládá jako ‚nebe'… Takže, pokud to vypustíme, poslední překlad textu z klínopisných hliněných tabulek zní takto: ‚V těch dnech, kdy byla stanovena jména lidí, sešlo se na Hoře Nebes a Země sedm velkých bohů: An, Utu, Enki, Enlil, Nanna, Inanna, Iškur. Sledovali zázračné kolo pohybu Světa, dlouho besedovali a přisuzovali lidem Osudy. V mnohém řečeném byli zajedno. Bohové se ale začali přít na předělu věku ryb a vod Lie, když uviděli činy lidí konané za vlády draka Mušchuššu. Tak silně se nepřeli ani u kola Času za Alt-Landy, dokonce ani ve starých dobách velké vody. Čím více se rozhořčoval bůh Enlil, vládce větru, vzduchu a života, tím více se v kole pohybu Světa roztáčely pro lidi nebezpečné víry, odhalovaly dary podzemní říše a vypouštěly do světa démony nemocí – azagy. Čím více se zlobil Iškur, tím častěji z předělu vyšlehovaly blesky a ze tmy vylétali draci s ohnivými ocasy. S nimi se přel Enki, stvořitel člověka, vládce Abzu (Světového Oceánu), a v zrcadlení času se vzdouvaly vody a zatápěly pobřeží. Enkiho se zastala Inanna – bohyně plodnosti, lásky, války, ničení a rozporů, ukazovala na Zemi svými šípy a tam se třásla země a planul oheň draka Mušchuššu. Dokonce i měsíční božstvo Nanna změnilo výraz tváře pod tíží myšlenek. Pouze An, otec bohů, zachovával klid a pohlédl na Utu, boha spravedlnosti, očisty a pravdy, Soudce lidí, ochránce slunečního božstva, sesi-

latele proroků. Utu mlčky povstal ve své velkoleposti a září za zády zaclonil odraz hněvu jejich vesmírů. V zázračném kole Světa okamžitě vše ztichlo. Usmál se An a rozevřel dlaň. Zářící světlo prostoupilo vše. Bohové se ihned usmířili, znovuzrodili slavné Iany a dali jim sílu porazit draka Mušchuššu. Předěl zazářil novým světlem a potěšil oči bohů. Svět lidí se přetvořil."

„A?" netrpělivě se zeptal Škorpion. „Co to znamená?"

„No," pokrčil rameny Sensei, „nic zvláštního, když nepočítáme, že ‚předěl věku ryb a vod Lie' – je jinak řečeno střídání epochy Ryb érou Vodnáře, a ta začne za nějakých deset let."

Přátelé zůstali na Senseie udiveně hledět.

„A ti Iani – jsou kdo?" znovu se zeptal Škorpion.

„Troubo!" ozval se Vano. „To jsme my – Slované."

„Uh!" šokovaně prohlásil Škorpion. „Takže ti vypravěči už tehdy věděli, co bude nyní?"

„Kdo? Dávní Sumerové – vypravěči?" pousmál se Sensei. „Spíše spolehliví historikové. Vypravěči se objevili mnohem později s rozvojem civilizace a upevněním religiózní moci. To jsou vypravěči nad vypravěče! Co všechno jen nevybájili, aby skryli základy znalostí pod slupkou své moci nad lidmi. Dodnes si navzájem obšlehávají texty, mění jména hlavních hrdinů a jako na trhu křičí z plna hrdla, že pravdu prodávají jen oni. Jak je jen možné obchodovat Božím jménem!" rozhořčil se od srdce Sensei. „Znalosti se dávaly přes Veliké pro všechny lidi, ne pro to, aby je skrývala a přeměňovala ke svým účelům žalostná skupinka egoistů s hypertrofovanou mánií velikosti. Hlupáci! Svět se stejně ve správný čas dozví to, co vědět má."

„To ne, ne všichni v náboženství jsou egoisté," namítl otec Jan.

„Všichni ne. Ale devadesát procent sloužících náboženství prodává ‚opium' pro lid."

„Je to tak!" zašklebil se Škorpion, obrátil se na otce Jana a s úsměvem pronesl, „svatý otče, hola, velebnosti, po kolika je dnes opium lidstva?"

„Pro tebe, synu můj, se slevou," odpálkoval ho otec Jan, odmlčel se a dodal, „plus padesát procent…"

V tichu okolní přírody zazněl tlumený smích. Po sérii následujících vtípků a přátelských vzájemných „zdvořilostí" se rozhovor znovu stočil do kolejí úvah na věčné téma.

„Já to nějak nechápu," prohlásil Škorpion. „Jak mohli Sumerové vědět o naší době? Budiž, připouštím ještě, že je možné předpokládat varianty nejbližší budoucnosti. Ale mluvit o tom, co bude za tisíciletí? To bych neriskoval."

„Nelámej si hlavu hloupostmi," řekl ironicky Sensei. „O tom, co bude, věděli nejen dávní Sumerové. Ať zapíchneš prst do kteréhokoliv období, všude je o naší veselé době předpovědí dostatek."

„No tak, no tak, zapíchni ještě někam prst," požádal Vano.

„Bez problémů," odpověděl Sensei. „Takže prosím přejděme do další části knihovny Šambaly – egyptské, například druhá polovina prvního tisíciletí před naším letopočtem, sekce Alexandrijská knihovna…"

„Není to náhodou ta, co shořela?" pochlubil se svými znalostmi Škorpion.

„Ano. Jedna část shořela ve čtyřicátém sedmém roce před naším letopočtem," řekl zamyšleně Sensei, jako by si ty události připomínal. „Sláva Bohu, Mežaniné v Al-Iskandrii rychle zareagovali na tuto další lidskou hloupost. Takže nejcennější bylo zachráněno."

„Mežaniné?" přeptal se Škorpion.

„Na tom nezáleží… Tedy v té sekci je dost vzácná kniha předpovědí napsaná ještě rukou Zarathuštry."

„Zarathuštra? To je Zoroaster, že?“ zajímal se otec Jan.

„Zcela správně. Dobrý člověk, velký přítel Rigdena Djappo.“

„Četl jsem o Zoroasterovi ve východních legendách,“ pokrčil rameny Vano. „Ale neví se doopravdy, je-li to reálná osoba.“

„Kdo, Zarathuštra?“ podivil se Sensei. „Ten že není reálný? Žil v Baktrii za knížete Vištápsu…“

„Ano, vím, četl jsem. V mládí se vzdálil na vysokou horu, kde mu jakýsi pohanský bůh odhalil nové učení.“

„Nové?“ Sensei se usmál. „Ano, číst jsi četl, ale podstaty ses nedobral. Víš například, co je ‚vysoká hora‘ nebo kdo se skrývá pod jménem, jak se vyjadřuješ, ‚pohanského boha‘, který jím vůbec není?“

„A kdo?“ zeptal se netrpělivě Škorpion.

„Ahura Mazda je jedno z mnoha jmen Rigdena Djappo. Nazýval ho tak Zarathuštra.“

„Jak, jak? Mazda?“ přeptal se Škorpion a zavtipkoval, „to je dobré! Teď už je jasné, odkud kapitalisté obšlehli název firmy na auta. Čiperní hoši!“

Muži se zasmáli.

„Kapitalisté s tím nic nemají,“ vysvětloval Sensei. „Ahura Mazda, abys věděl, znamená v překladu ze staroperštiny ‚Vládce Moudrosti‘ nebo ‚Vládce Vševědoucí‘. Později jméno Ahura Mazda už v řecké variantě znělo jako Óhrmuzd, Hormazd. Ve svých kázáních Zarathuštra poukazoval na Ahura Mazdu jako na dobrý počátek opírající se o Ducha ohně, zosobněný řád – Arta, vládce působícího slova, Moudrého obklopeného skupinou ctných, kteří spolu s ním tvoří božskou sedmu ‚Améša spenta‘.“

„Co, co?“ nechápal Škorpion.

„Nu, ‚Nesmrtelně působící‘, ‚Darující‘. O mnoho později je začali v překladu nazývat ‚Svatými‘.“

„Opět sedmička ‚nesmrtelně působících'," podotkl Škorpion. „U Sumerů, teď u tohoto chlapíka."

„Co bys chtěl? Znalosti jsou tytéž, jednoduše se dávaly v různých dobách různým lidem. Mimochodem," Sensei otočil hlavu k Vanovi, „Zarathuštra nazýval pána zla jménem Drudž, což v překladu označuje Lež. Jméno Drudž znělo v judském podání jako Ašmodaj a ve starořeckém již Asmodaios. Od Peršanů toho bylo převzato hodně."

„No a co. Četl jsem tu Avestu. Tam se zkoumají otázky démonologie, eschatologie, posmrtného života, konce světa a Vzkříšení, Posledního Soudu a tak dále. Ano, jsou tam zmínky o šťastném věku, modlitební texty. Ale celý její náboženský světonázor je tak abstraktní! A mezi jinými se tam celkem otevřeně vyzývá k šíření zoroastrizmu silou zbraní. Z toho zjevně nekouká nic dobrého!"

„Hmm, v Avestě?!" usmál se Sensei. „Co kdyby sis, ze slušnosti třeba, pročetl v historických pramenech alespoň to, co je k těmto dnům dostupné a pochopíš, jak se psala a vytvářela Avesta do stavu v jakém se dostala do naší doby. Je to stejný příběh jako s Koránem a Biblí. Stejný rukopis využití Znalostí pro vytvoření náboženské struktury.

Rukou Zarathuštry je napsána jen jedna kniha, kniha *Moudrosti*, která jen tak tak neshořela při požáru Alexandrijské knihovny. Je zřejmé, pro koho by to bylo velmi výhodné – zničit stopy vzdálené minulosti. Kromě toho nejbližšími Zarathuštrovými žáky, které poslal do světa adaptovat znalosti učení Šambaly pro laiky, bylo napsáno sedm knih. Později se tyto záznamy při přepisu opětovně zkreslovaly, různě zaměňovaly z pohledu moci zámožnými kněžími, kteří je nakonec transformovali na náboženství. Ale i tak, pokud pomineme významnou materializaci textu, měly Zarathuštrovy myšlenky značný vliv

na křesťanství, islám a dosud vzrušují lidskou mysl při hledání Boha. Proč? Protože v nich zůstala zrna. A Zarathuštra je celé pole uzrálých klásků. Hlásal vše jednoduše a jasně tak, jak mu to předal Rigden Djappo."

„Teď mě samotného začalo zajímat, co takového mu řekl, že ten chlapík prozřel?!" zeptal se zvědavě Škorpion.

„Totéž co všem. Například že v podstatě neexistují ani pozitivní, ani negativní nejvyšší božstva. Všichni jsou syny ‚Nekonečného času', jak Zarathuštra ve své knize nazval boha Zurvana…"

„Zní to úplně jako Nirvána," podivil se Škorpion.

„O to tu jde! A člověk není hračka v rukou vyšších sil, ale osobnost mající svobodu výběru, schopná svou aktivitou ovlivnit nejen triumf světové spravedlnosti, ale i růst vlastní nesmrtelné duchovní podstaty. No, a tak dále… O naší době jsou v Zarathuštrově knize hodně udivující předpovědi. Pravda text je zformován jako staroperské verše. Proto v ruském překladu jeho znění, které má ve staroperštině svou osobitou metrickou tonalitu, bude poněkud jiné." Sensei se podíval na rozpačité tváře přátel a okamžitě se opravil: „Nu, v podstatě to pro vás není důležité. Hlavní je smysl."

Trochu se zamyslel, evidentně si připomínal text a pak pronesl:

„Začíná takto:

‚Ó, drahý, nejlepší příteli, Ahuro Mazdo!
Ptám se tě, vyjev mi pravdu.
Vždyť ty víš o všem:
O uskutečněných záměrech
Daivů, stejně jako lidí,
O věcech, které jsou jen myšlené,
O slovech, která vyřčena nebyla,

O myšlenkách, co ještě
Síly své zjevné nenabyly.
Předej mi z úst do úst
Slovo moudré o tom,
Co pro svět určeno jest
Za tisíce a tisíce let.‘
Tehdy Ahura Mazda řekl
Tato slova pravdivá:
‚Hovořím pravdu, pronáším pravdu.
Za tisíc, tisíc let a ještě polovinu
Dvounozí lidé zmnoží se na zemi
A bude jich dvanáct
Třikrát v tisících.
Shromáždí se v určený čas,
Ti všichni mnohokráte zrození.
Před očima jejich se čtyři cesty objeví.
Z nich tři klamné – přisluhovačů Drudže,
Zde do jám temnoty daivové srážejí.
Čtvrtou je cesta Arta, cesta Ducha a Pravdy,
Ta cesta přes propast vede.
Opěvováni budou ti znamenití a smělí,
Co spatří tu cestu ke spasení vedoucí.
Darován lidem bude úspěch,
A záhy za odvahu a pravdu
Odměna je čeká – bohatství Duše
A síla věcí.
Na dvě části svět se rozštěpí.
Zlomyslní vzadu s daévy,
Pochlebníky Drudže setrvají.
Příroda v prach obrátí
Z nich většinu. Jsou – konec konce.
Dobromyslní s opěvovanými vykročí,
Výběr konajíc v myšlenkách, slovech a skutcích.
Od konce ustaví – Počátek…
…Cožpak potřebuji Člověka slabého,
Jehož slovo je – prach a lež?

Všemocného Duchem, velkolepého si žádám,
Dobro konajícího světu.
Ať vyrazí, konečně,
Síla Arty bude při něm.
Moudrý je, kdo stojíc v zástupu na rozhraní světů
Naslouchá slovům Ahury.
Výběr je dán. Každý sám vybere
Svou sudbu zla či sudbu dobra,
A s dobrem i svobodu.‘
I pravil jsem v odpověď:
‚Prozíravý jsi, Moudrý příteli,
Kéž jsme hodni štědrosti tvé, ctěné,
A tak se staň Ahurova vůle!‘“

„To je ale veršíček!“ překvapeně pronesl Škorpion.

„Co jsi čekal? Východ je věc jemná, Serjožo,“ s úsměvem řekl Sensei

„Ano,“ pronesl otec Jan zasněně a opřel se lokty o zem. „Východ je kolébka lidské Civilizace. Není divu, že tam jsou taková proroctví.“

„Takových proroctví je všude dost,“ řekl Sensei a podíval se na hodinky. „A nejen na Východě, ale i na Západě, Severu a Jihu.“

„Co, dokonce i v Africe a v Americe?!“ zasmál se Škorpion. „A komu to tam prorokovali? Papuáncům nebo třeba – indiánům?“

„Uff, bledá tváři, řekni pravdu tomu Falešnému Uchu. Dostal mě, velikého Oko–Ucho–Nosa svým jazykem!“ napodobil hrdiny z filmů o indiánech Vano.

„Naslouchám, ó veliký patrone oftalmo-otolaryngologů!“

Rozesmáli se, ale Vano úkosem hleděl na Škorpiona a pokračoval:

„Přesto říká pravdu přítel Vinnetoua – člověk potřebuje dva roky, aby se naučil mluvit a šedesát let, aby se naučil držet jazyk za zuby.“

„No, budiž," s úsměvem odtušil Škorpion. „Já jen racionálně využívám čas, obnovuju své soubory. Však ty, otče Zuboskale, mně pak ještě řekneš ‚Děkuji', že nám tu dnes bratr Mlčoun řekl tolik tajemství."

„Zuboskal?! No, slyšel jsi, slyšel jsi to, jak nazval důstojného otce?!" ironicky se pohoršoval Vano a žertem pohrozil, „dobrá, dobrá, Falešné Ucho, budu si to pamatovat!"

„Buď rád, že tě nazval otcem," řekl smějící se Sensei. „Kdyby vytáhl matku…"

Tři nepostřehnutelné kočky se zlehka otřásaly tichým chechotem.

„Dobře, lidi," škytl Vano. „Už mám slzy na krajíčku."

„Tak, tak," potvrdil Škorpion a obrátil se na Senseie. „Ale vážně. Dávní Američané také věděli o daleké budoucnosti?"

„Přirozeně. Jenže tehdy to nebyli Američané," odpověděl s úsměvem Sensei. „Ale ty národy, které obývaly Mezoameriku – ano. Nu, z těch, co jsou známí dnes – Olmékové, Toltékové, Aztékové, Mayové… Například Mayové jsou civilizace, kterou v dnešní době obdivuje půl světa. Svého času svou kulturou, sociálním zřízením, matematickými a astronomickými znalostmi zanechali Evropany daleko vzadu. Pokud by lidé nebyli tak egoističtí, tak jen díky jedněm určitým znalostem Mayů, nashromážděným a šetrně zachovávaným odkazem svých dávných předků, by lidstvo už tehdy udělalo ohromný skok ve svém rozvoji, a ne toto žalostné technogenní plivnutí současné civilizace, kterým se tak pyšní. Lidé stále nevědí, co skutečně dokáží!"

„A kde jsou tyto znalosti nyní?" zajímal se Škorpion.

„Kde, kde? Větší část byla zničena služebníky katolické církve v 16. století jako kacířství. Co cenného

stačili zachránit Sokrovennici před touto opakující se lidskou hloupostí, to zůstalo pro budoucí potomstvo."

„To jsme my, nebo ne?"

„Nevím, nevím," pokrčil rameny Sensei. „Možná pro vás, možná ne…" A rychle dodal: „To ukáže čas. Z jaké strany se projevíme, to i dostaneme. Nu, takže se v knihovně nachází dávná mayská kniha, jejíž název v překladu do ruštiny zní jako *Předpovědi Ptačího člověka*. Jsou tam takové úryvky: ‚Když si Mam (Země) povzdychne a otočí se bokem, časy se střetnou a uspíší svůj běh. Konec s koncem se zaplete, z konce začátek. Šest bohů z třinácti nečekaně upustí svá žezla. Ah Kin (Slunce) bude zlé jako nikdy, jako nikdy agresivní, vymaže lidskou paměť…' Mimochodem, podle jejich údajů tento incident nastane v letech 2003–2005 a celkově je jejich kalendář propočítán do konkrétního data – do 21. prosince roku 2012."

„A potom co, všichni odchod, nebo jak?" zeptal se Škorpion.

„Možná odchod, možná ne. Jednoduše to bude doba Výběru, na kterém závisí i veškerá lidská budoucnost."

„No, pokud je to doba Výběru, také bych na místě Mayů neriskoval události popisovat dále," s hořkým úsměvem poznamenal otec Jan.

„Hmm, je zajímavé, že tam jsou i takové podrobnosti o událostech předcházejících tomuto datu, zejména o severních zemích, tedy o Severní Americe: ‚…v této zemi se usídlí bůh Isčkel Ok, lidé se stanou jeho otroky.' Nebo je to možno přeložit jako bezděčnými vyznavači. Celkově je Isčkel Ok takový jejich krvežíznivý bůh, vyžadující neustálý přísun obětí," objasnil Sensei. „Dále je tam psáno: ‚Když hloupý syn zaujme otcovo místo, dva ptáci zničí termitiště. Do příbytků vstoupí strach a zmatek. Oheň zničí tisíce lidských hnízd… Nebe se otevře, rozhněvá, vody povsta-

nou proti zemi, kde se Isčkel Ok usídlil. Moudrý je ten, kdo naslouchá slovům Ptačího člověka, která doletěla do brány změn.‘“

„A to znamená co? Hitler kaput?“ zažertoval Škorpion.

Sensei pokrčil rameny.

„Uvidíme, jestli se dožijeme.“

„Jo… Zajímalo by mě, je tam něco řečeno o naší zemi?“

„O naší zemi dost hovoří Keltové nebo jak jim říkali Římané – Galové. Tam byli Mudrci! Skuteční Sokrovennici! Velmi dlouhou dobu úzce spolupracovali s Šambalou. Mimochodem dávní druidové nazývali Rigdena Djappo také po svém – obvykle Dagda (dobrý bůh) nebo Ruad Rofessa (Ruaidh Rofhessa), což se překládá jako ‚Krása dokonalé vědy‘. Výsledek takového svazku byl evidentní. Druidové vytvořili na tu dávnou dobu téměř ideální společnost. Pak se samozřejmě našli ‚vyslanci‘, kteří jejich Učení pohanili a stvořili Nepravdu z Pravdy. Ale původní druidové byli skutečně úžasné osobnosti.

Velmi zajímavé je, že dávní druidové fakticky nic nezaznamenávali, i když dokonale vládli písmem, znalostmi astronomie, astrologie, matematiky a dokonce fyziky, ačkoliv ta poslední věda se u nich nazývala jinak a uplatňovala se při studiu lidské podstaty.“

„Počkej, znamená to, že ti, co disponovali znalostmi, nezapisovali to, co znali?“ podivil se otec Jan. „A co generační kontinuita?“

„V tom je ta věc. Předávali vědomosti z pokolení na pokolení ústně a počítali s tím, že se v každé generaci, v každém žákovi tyto znalosti znovu zrodí. Rozumíš? To znamená, že se tupě nezakotvují jako nějaká neměnná forma, kterou je třeba následovat tak a jinak ne. Neustále se omlazují a aktualizují.

Vždyť lidé mají různé vnímání, proto mohou znalosti nabývat různé formy, i když jádro obsahu zůstane stejné. Mimochodem stejný názor sdíleli Buddha, Ježíš i Mohamed, kteří předávali znalosti ústní formou a pracovali v přímém kontaktu s lidmi. Vždyť kdo byl v té době gramotný, aby si nezbytné znalosti přečetl? Kněží církví, kteří považovali živé Veliké za své nejnebezpečnější ‚konkurenty'?

Takže ve své době měli druidové ve vztahu k písemnostem svým způsobem pravdu. Všechno, co na tabulkách psali, byly velmi krátké texty jako základní významové uzly. Takové taháky pro případ selhání paměti. Mají také dosti zajímavá proroctví. Když bychom tyto ‚uzlíky' z tabulek ze série ‚Kola časů' rozšifrovali, byl by text dotýkající se naší země přibližně následující:

‚V době chaosu kola neklidu časů přírody a člověka… do světnice slavné mladší dcery Borisfena na místo čestné usedne dvojnásobně potrestaný, opírající se jednou rukou o kříž, druhou o měsíc… Sejdou se slavné Borisfenovy sestry u jednoho stolu… a zapudí Dispatera skrývajícího se ve stínu koutů, skrytými úklady se jich domáhající… Rodný dům zazáří bývalou slávou a krásou.'"

„A?" zeptal se Škorpion.

„Co?" zeptal se Sensei.

„No, s holkama je to jasné, ale s klukama moc ne."

Otec Jan se zapitvořil a silně rozhořčil:

„Tak, a teď tě dostanu! Borisfen je starobylé jméno Dněpru. Já… tak jsem to pochopil."

„Ahá," protáhl s úšklebkem Škorpion. „To je, řekl bych, známý název… Tak Dněpr říkáš. Něco přidáme." Škorpion se trochu zamyslel. „Přesněji je starořecký název Borysthenés. Pramení na Valdajské vysočině v Rusku. Protéká také Běloruskem a Ukrajinou. Má délku dva tisíce dvě stě jeden kilometr. Ústí

do Dněperského limanu v Černém moři… Uf, to je asi vše!“ Škorpion si ulehčeně vydechl. „Na tom moje encyklopedické soubory zabedněně končí.“

Otec Jan na Škorpiona udiveně zíral:

„No, sakra, ty válíš! Měl bys varovat… počestné lidi…, že ovládáš přednes. Jen tak tak, že jsem nechytl infarkt!“

Muži se znovu rozesmáli.

„No, ale je pravda, že jsem úplně nepochopil, kdo že si sedne na čestné místo?“ zeptal se Škorpion.

„Dvakrát potrestaný,“ řekl otec Jan.

„No tam, mezi špičkami, je teď takových krasavců plno. Který z nich?“

„To nic, neboj, přijde čas, podíváme se na nějaké přehlídce,“ řekl otec Jan s úsměškem.

Zasmáli se a přátelé na chvíli zmlkli.

„Sensei, řekni mi, když jsou v Šambale uloženy takové informace, tak proč se Šambala neprojeví a neukáže ty důkazy lidem?“ znovu se zeptal Škorpion.

„A účel? Rozuměj, moudrý člověk v podstatě žádné důkazy nepotřebuje. Stačí, aby se rozhlédl a pochopil, co se děje. A s hlupákem a egoistou, i když mu tisíckrát ukážeš prstem na starověké kulturní vzácnosti, i kdybys před ním lezginku[1] tancoval, veškerá snaha vyjde nanic! Hlupák stejně nic nepochopí a egoista bude přemýšlet, jak by na těchto znalostech vydělal. Vše spočívá v tupém materiálním myšlení, v této kosti,“ Sensei si poklepal na čelo. „Materiální důkazy potřebují jen lidé, kteří uvázli ve hmotě. Lidem, kteří se vydali na Duchovní cestu, stačí naznačit, protože jim jejich intuice řekne víc. A duchovně vyspělí jedinci obyčejně ani slova nepotřebu-

[1] *lezginka – kavkazský národní tanec, velmi rychlý (pozn. překl.)*

jí. I tak vše skvěle pochopí… A ohledně projevování Šambaly, nedovedeš si ani představit, co to znamená. Faktem je, že pokud se Šambala projeví, zeměkoule se stane pustou, co se lidí týká.“

„Jak to?“

„Nu, jak ti to mám jednoduše vysvětlit… Pamatuješ, jak jsem vyprávěl o Ježíšovi, když se ho, abych tak řekl, pokoušeli oživit?“

„Ano.“

„Takže Ježíš, jako Veliká Duše, vešel do svého těla prakticky okamžitě a jaká stopa zůstala na plátně. Duchovně nepřipravený člověk nemůže vydržet projevení Bódhisattvy Šambaly, pokud se projeví ve své pravé podstatě, a ne zapouzdřen do hmoty narozením. Je zákonité, že jeho vysokofrekvenční vibrace je schopen vydržet jen člověk duchovně připravený, osvobozený od závislosti na hmotě, morálně čistý.

Proč? Protože člověk, který v sobě kultivuje duchovní podstatu, se úplně změní, změní se jeho vnitřní svět, astrální. Dominují v něm Láska a Dobrotivost, to znamená, že jeho mozek už pracuje na úplně jiné frekvenci. Proto při projevení pravdivé podstaty Bódhisattvy nepřijde k újmě.

Zcela jinak je tomu u nepřipraveného člověka, jehož mozek pracuje na obyčejné frekvenci živočišné podstaty. Jeho nervový systém to jednoduše nevydrží, protože funguje ve zcela odlišném vlnovém režimu. Okamžitě při kontaktu s takovými vibracemi zemře. Ne ve smyslu těla, tělo zůstává, ale centrální nervový systém, drsně řečeno, vyhoří.

A teď si představ, co se stane, když se Šambala projeví a otevře lidem, z nichž živočišná podstata ovládá většinu. Zůstanou jedinci. A co? Zase Noe, zase archa, znovu celý projekt nanic?“ hořce pronesl Sensei a mávl rukou. „Raději o tom ani nepřemýšlet…“

„Tak jo," souhlasně kývl Škorpion, ale nemlčel ani půl minuty. „K těm sedmi bohům. Už dříve jsem se v knihách setkal s takovými odkazy. Kromě těch národů, které jsi vyjmenoval, u starobylých Egypťanů i u Indů. Jedni mají sedm, ostatní osm nejvyšších bohů, stojících nad lidmi. Pochopil jsem, že zdrojem informací je Šambala. Znamená to, že pravda je někde poblíž?"

„V podstatě ano. Sedm Bódhisattvů vede Šambalu. Osmý – je Bůh, který řídí vše, včetně nich. A skutečnost, že je sedmička tak často zmiňována, souvisí s jejich bezprostřední činností. Když se člověk rozvíjí duchovně (buď v průběhu jednoho života, nebo častěji cestou opakovaných reinkarnací), nakonec si stoupne, jak říkají buddhisté, na poslední schodeček před tím, než se stane Buddhou. Obrazně řečeno, končí tuto životní pozemskou univerzitu a snaží se obhájit svůj ‚diplom', právo vstoupit na stupeň nejvyšší. A sedm Bódhisattvů je atestační komisí."

„A Rigden?"

„Rigden je jednoduše jejím předsedou, to je vše. Pokud je toho člověk skutečně hoden, propustí ho z tohoto rozměru do vyšších sfér, na hierarchické stupínky ‚polobohů'. Pokud hoden není, odchází do další inkarnace."

„Hierarchické stupínky ‚polobohů'? To je jako Jákobův žebřík v Bibli," poznamenal otec Jan.

„Přesně tak. Takže člověk v obecné rovině jako vyzrálá duchovní bytost, ať se mu to líbí nebo ne, může projít do vyššího světa jen přes jedinou ‚Bránu', přes jednu dimenzi – Šambalu, jakkoliv ji nazývají, která je na té straně svébytnou křižovatkou vesmírů."

„A co faktor času?" zajímal se Škorpion.

„Čas je subjektivní a v principu materiální. Pro Šambalu neexistuje včera nebo zítra. Tam je vždy

dnes. Proto mohou být kdykoliv tam, kde chtějí, třeba v minulosti, třeba v budoucnosti… Takže ‚Brána do ráje', jak jí říkají náboženství, je ve skutečnosti pro všechny stejná a neměnná."

„A cesta k ní?"

„Cest k Bráně Boží je na zemi velmi mnoho. Kolik je lidí, tolik je realit, tolik je i cest k Bohu. Lidé se nacházejí v neustálém hledání. Podívej, o kolik se dnes svět stal dynamičtějším, o kolik je intelektuálněji rozvinut. Neuspokojuje je úzký rámec omezených informací. Jejich vnitřní hledání vyžaduje rozšířený obzor. Proč? Protože lidé duchovně vyzráli na bázi zkušeností z předchozích inkarnací. Mnozí se už nacházejí v konečné etapě rozvoje své duše, protože hledají intenzivně. Tito lidé jsou dokonce označeni znamením."

„Znamením?" pospíšil si otec Jan. „Jakým?"

„Mají růžovou skvrnu u spodiny lebeční v oblasti prvního a druhého šíjového obratle, může přecházet i do vlasového porostu."

Škorpion s velkým údivem pohlédl na Senseie.

„Už od narození?"

„Ne. Každý má svůj cyklus. Proto se skvrna může objevit kdykoliv v životě. Souvisí to s lhůtami předcházející inkarnace."

„Jsi si jist, že to je znamení Boha, a ne ďábla?" zeptal se Vano.

„Naprosto jist," s úsměvem odpověděl Sensei.

„Bůh nebo ďábel," vstoupil do rozhovoru Škorpion a třel si rukou šíji. „Musí existovat nějaké vysvětlení na fyzické úrovni. Třeba se člověk někde neopatrně praštil nebo tak něco?"

„Pokud by se člověk udeřil, měl by modřinu. Tato červenorůžová skvrna se objevuje následkem specifické práce epifýzy mozku. U těchto lidí je šišinka více vyvinutá než u ostatních. Nemusí si toho sami ani všimnout, ale v průběhu života se u nich postup-

ně projevuje velmi silná intuice, Láska k Bohu, touha po poznání. Jejich duše neustále hledá Boha."

„Nuže," mávl rukou otec Jan, „proč je tu ta žláza? Jaký vztah má ta hmota k Duši a znovuzrození?"

„Přímý," odpověděl Sensei. „Řekněme, že člověk má své malinké ‚já', jehož část spojuje vědomí s duší a velké ‚Já' – to je samotná duše. Malinké ‚já' je smrtelné. Ale ta část, která ho spojuje s duší, uchovává informace o vnitřních duchovních úspěších člověka skrze velké ‚Já'..."

„Moment," zastavil Senseie Škorpion, „co znamenají ‚vnitřní duchovní úspěchy'? A co s tím dobrem a zlem, které člověk na světě napáchá?"

„Cokoliv udělá ve vnějším světě, projeví se v každém jeho činu skrze podvědomí ve vnitřním... Takže v následující inkarnaci se veškeré ty informace početných ‚zkušeností' z minulých životů, které se předávají spolu s velkým ‚Já', to znamená s duší, uchovávají v jedné ze základních částí nového malinkého ‚já'. A zejména v hologramech šišinky, která je v podstatě generálním ředitelem celého organizmu. A skvrna se projevuje na základě práce energií epifýzy. Ale v podstatě nemá velký význam. To neznamená, že člověk v tomto životě něčeho dosáhl. Hovoří jen o tom, že v minulém životě dosáhl významného výsledku v duchovním rozvoji, téměř si zasloužil, aby se přiblížil k Bohu a vyšel z kruhu reinkarnací. V tomto životě je mu dána ŠANCE – buď definitivně vyhraje svůj Armagedon a osvobodí se, nebo prohraje – a vše začíná od začátku. Jednoduše řečeno, pokud člověk neuvázl ve své materiální podstatě, která v něm začala dominovat a odvrátila ho, čuníka, od oceánu, tak se může přetrhnout v bouřlivém hledání duchovní ‚potravy'! A rozvinutá intuice dodává pocit nezbytnosti pro hledání odpovídajících znalostí. Třebaže znalosti jako takové – ty, které lidé chtějí, v duchovním rozvoji nehrají

zvláštní a hlavní roli. Jsou jen potřebným aktivačním tlačítkem k upevnění dominanty Duše v říši vlastního vědomí, pro upevnění vnitřní Víry. Ti lidé, kteří duchovně dozráli na základě zkušeností předcházejících inkarnací nebo se prostě sebou zabývali a vláčeli se od náboženství k náboženství nebo také lidé s otevřeným vnímáním ve správném okamžiku jednoduše otevřeli knihu a uviděli pravdu nebo uslyšeli potřebné slovo. Člověka osvítí a probudí se, jako když zazvoní budík. To znamená, že se probere a začíná chápat, že ta realita, kterou vnímá jako život, je ve skutečnosti sen. Člověk se probudí, ale jak má vstát, jak se zvednout z postele? Domnívá se, že neví jak a hází sebou doslova jako nemluvně. Ale stačí jen vstát a jít. Vše je tak jednoduché."

Jen co v konverzaci nastala pauza, Škorpion ji hned využil:

„Pánové, nebudete věřit, taky mám tu skvrnu," prohlásil s nadšením a znovu si ohmatával zátylek. „Dříve tam nebyla, to vím určitě. U nás v Ižici prováděli důkladnou lékařskou prohlídku ohledně zjevných příznaků jako mateřských znamének, skvrn, jizev a ostatních podobných nesmyslů. Nedávno jsem se nechal ostříhat na mukla. Co nevidím, skvrna. Říkal jsem si, někde ses uhodil. Ale ono to nemizí!"

„Je to blbina, to všechno," nespokojeně zabručel otec Jan. „Nějaké skvrny... Člověk dojde k Bohu rychleji, pokud se zprostí pozemského života a bude Mu sloužit vírou a pravdou skrze církev Kristovu."

„Přes náboženství?" s úsměvem upřesnil Sensei.

„Přes náboženství. A to je potvrzeno staletími."

„Staletími," pousmál se Sensei. „Dobře. Když už jsi v tom posuzování, tak mi řekni, kolik za všechna ta tisíciletí mělo náboženství služebníků a kolik z nich se stalo skutečně svatými? Vidíš tu propast? A proč je tam? Poněvadž mezi těmi všemi lid-

mi jen jedinci měli natolik silnou víru v Boha a dokázali v sobě vypěstovat sílu Lásky, aby mohli zavést nejen pořádek ve svém vnitřním světě, ale i získat tu božskou sílu, před kterou blednou všechny překážky a strachy, ze Smrti nevyjímaje. Zbytek davu nehledě na to, že tito lidé byli zanícenými služebníky náboženství, zůstal šedým průměrem, odlišujícím se od ostatních snad jen tím, že si natáhli kutnu a oblékli tělo odlišným šatem. Duchovně vyrůst a vysvobodit se může každý člověk v průběhu života, který mu byl dán. A proto není nutné odejít do poustevny nebo být věřícím nějakého náboženství či sekty. Přeměnou vnějšího světa se vnitřní svět nijak nezmění. Změnit ho může jen člověk sám, pokud skutečně chce…“

„Ať je kdekoliv,“ dodal Škorpion.

„Ano,“ potvrdil Sensei. „Takže vše na tomto světě není jen tak. Pokud tě osud zavedl na místo, kde se nyní nacházíš, znamená to, že je pro tebe něčím nezbytné. A především je zapotřebí, abys něco pochopil a něčemu porozuměl. A pro to, abys pozvedl svůj duchovní svět, je prostě nutné vzdát se zla, uvíznutí vědomí ve hmotě. Střízlivě pohlédnout na sebe a na okolní svět. A hlavně důrazně změnit svůj vnitřní svět, zavést pořádek ve svých myšlenkách, přejít úplně na stranu dobra. Je to jednoduché. Může to každý člověk. Vždyť Bůh od tebe nepotřebuje nic kromě tvé Lásky, která se projevuje v upřímné Víře, dobru k okolí. Právě síla Lásky tě obrátí k duchovnu a odhalí ty znalosti, které tě přivedou k probuzení.“

„Libě díš, synu můj,“ s úsměvem prohlásil otec Jan. „Ale nesouhlasím s tím, že si knězi vybírají lehkou cestu. Pojď sloužit, vyslechni hříchy lidí a vlasy se ti zježí!“

„Považuješ to za nějakou privilegovanou službu Bohu? Tvá služba je běžnou prací psychologa. Otázka

není v činnosti, ale v tom, měníš-li se ty sám uvnitř a na jakou stranu."

„Poslouchejte, kluci, samozřejmě že je zajímavé, o čem tu rozprávíte," vmísil se do rozhovoru Škorpion. „Ale nějak se na ty vaše jemnosti nechytám. Sensei, vysvětli mi, jaký je rozdíl mezi pojmy ‚Učení' a ‚Učitel', které používáš a ‚Náboženství' a ‚Kněz', které používá ‚náš otec'," a kývl na Vana.

„Rozdíl je obrovský," prohlásil Sensei. „Aby to bylo jasnější, vysvětlím ti to názorně. Tak tedy, co je to Učení. Představ si člověka jdoucího po nekonečné poušti života pod žhavým sluncem všech druhů problémů. Pociťuje žízeň, nesnesitelnou žízeň, žízeň, která proniká celým jeho tělem, celým jeho duchovním světem. Proto hledá zdroj čisté vody, snaží se naplnit, jako se prázdná hliněná nádoba snaží být naplněna vláhou. Konečně v poušti nachází studnu. K ní je řetězem připevněno vědro. Učení – je řetěz, Učitel – je vědro. A člověk s pomocí Učení může díky Učiteli dostat ze studny čistou pramenitou vodu a zcela nasytit svůj rozum a tělo. A studna s čistou pramenitou vodou je jeho vnitřní duchovní svět, hluboce ukrytý, je to jeho duše. Především – duše je částice Boha. A ve své podstatě je úkolem Učitele s pomocí Učení – řetězu dostat z hlubin duše Pravdu v ní ukrytou. Protože nic zvenčí nepřináší člověku takový užitek a nedává skutečné pochopení Boha, jako je dosažení pokladů z hlubin své Duše. Protože bylo řečeno, že v každém člověku je Bůh. A právě z tohoto nevyčerpatelného zdroje čerpá Učitel vodu, kterou sytí člověka."

„A náboženství?"

„Náboženství, promiňte mi všichni, je možno přirovnat ke stříbrné lžíci přikuté zlatým řetízkem k záchodové míse, ve které se žíznícím předkládá odpad materiálního bytí. Obsah nabízený na lžíci je také tekutina a obsahuje částečky zdroje, ale už přepraco-

vaného lidmi a smíchaného s materiálními exkrementy. Proto žízeň nehasí a hovnem zapáchá."

Muži se zasmáli.

„Ano, synu můj, až do bolesti hanlivá jsou slova tvá," řekl otec Jan, povzdechl si a dodal, „ale jejich podstatou je pravda."

Nějaký čas všichni mlčeli. Otec Jan přemýšlel, hleděl někam do dálky a pak, bradu opřenou o ruku řekl:

„Sensei, proč bys nemohl vytvořit Učení a stát se vědrem pro žíznící?"

Sensei se usmál a odpověděl:

„Ušetřete mě toho. Není na světě nic hloupějšího než kbelík přivázaný k vyprahlé studni."

Škorpion vážně pohlédl na Senseie a řekl:

„Ale ne všechny studny jsou vyschlé. A pořád ještě jdou poutníci pustinou života, kteří opravdu pociťují skutečnou žízeň!"

Sensei se na něj pozorně zadíval tak neobvyklým pohledem, laskavým, ale zároveň pronikajícím dovnitř, až Škorpiona zamrazilo a odpověděl:

„Věř mi, že kdokoliv v poušti života skutečně žízní, tomu vždy bude dán pramen. Musí jen vynaložit úsilí a napít se z vlastních dlaní. Neboť vědro mu již souzeno není, bylo překováno na váhy."

„Promiň, úplně jsem to nepochopil."

„Jestliže budeš chtít a zamyslíš se nad těmi slovy, tak pochopíš. A pokud nepochopíš, tak si s tím nelámej hlavu, není ti to zapotřebí."

Oči otce Jana oživly, jakoby dospěl k nějakému grandióznímu odhalení. Unešeně vyhrkl:

„Poslouchej! Ty váhy – vždyť to…"

Zároveň s tím ho Sensei prudce strhl k zemi a sám sklonil hlavu:

„Ticho!"

Škorpion je okamžitě následoval.

„Co děláš?“ zeptal se šeptem otec Jan.

„Orlové letí,“ stejně tiše odpověděl Sensei a mírně pozvedl hlavu.

„Kdo?“ nepochopil Vano, stále ještě uchvácen svým odhalením.

„Devítka,“ kývl Sensei směrem k cestě.

Všichni pohlédli na silnici. Vano se podíval dalekohledem na značku vzdalujícího se auta s čísly Deváté správy státní bezpečnosti.

„Ano, bude tu brzy,“ řekl tiše Vano.

„Tak, chlapi, všichni na místa,“ zavelel Sensei.

*
* *

Lord při monotónní jízdě dřímal. Měl podivný sen. Jako by šel po veletrhu a viděl neobyčejné soutěže, kterých se mohl kdokoliv účastnit. Stála tam vysoká strmá skála s devíti římsami k vrcholu. Na každé římse ležel velký drahokam a na nejvyšším vrcholu nějaký obrovský předmět z čistého zlata a tisíce třpytících se briliantů. Lákavě se blyštěl na slunci, záblesky se odrážely do daleka. Mnoho lidí chtělo tento předmět získat. Všichni, doslova jako mravenci, šplhali po příkrých stěnách, jak kdo uměl.

„Jak to dělají?“ začal být Lord zvědavý. Přišel ke stěně a přiložil ruku. Ta přilnula jako zmagnetizovaná. To se mu zalíbilo. Zvedl nohu. Totéž. Lord popolezl vzhůru. Ukázalo se, že to není tak složité. Ale zájemců bylo příliš mnoho, a to ztěžovalo pohyb. Lord uviděl, že se někteří snaží předběhnout a šplhají po tělech soupeřů. A docela úspěšně. Osvojil si toto „pravidlo“ hry a rychle se dostal do předních řad.

Uchvátil ho hazard. Vrhl se vpřed. Ale náhle ho málem srazili dolů. V této úrovni již byli všichni hráči dostatečně silní. Nikdo nechtěl nikoho pustit dopředu, a proto nelítostně shazovali ze své cesty ty, kteří tře-

ba jen na vteřinu ztratili ostražitost. Lord se podíval dolů. Výška už byla hodně působivá. Lidé na veletrhu vypadali jako neosobní strakaté skvrny. Náhle před jeho očima proletěli dva soupeři s tvářemi znetvořenými strachem. Dostihla je strašná smrt. Roztříštili se o skálu, změnili v krvavou kaši. Lorda zachvátil strach a začal se bát o svůj život. Zaťal zuby, lezl nahoru a bezohledně shazoval své soupeře. Pokud je nezničí on, zničí oni jeho. Zlost narůstala a z úst vycházelo zvířecí chrčení. Všichni kolem šíleně řvali a byli naježení. Pak zpozoroval, že se těm, kteří lezli výše, začal s praskotem trhat oděv. A odtud začaly vyčuhovat chumáče zvířecí srsti. Veletrh s davem už dávno zmizel někde dole. Jen bílé mraky jako by zastlaly bezednou propast a vytvářely iluzi měkkých peřin.

K poslednímu stupni z devíti to už byl jen krůček. A zde se rozpoutal skutečný boj na život a na smrt. Lidé se zvířecími obličeji si navzájem rvali hrdla, tvrdě napadali soupeře. V chumlech padali dolů, nikdo nikomu nechtěl ustoupit. Všichni se snažili dosáhnout vytouženého vrcholu. Lord se i zde ukázal být nejchytřejším ze všech. Vyčkal, dokud se silní navzájem nezničí. Rychle se vypořádal s ostatními a vyškrábal se nahoru.

V drahém rubínu se přelévaly jasně rudé záblesky, planul v rukou jako hořící oheň. Lord fascinovaně hleděl na jeho vybroušené hrany. Úplně náhodou ho natočil tak, že v odraze neočekávaně uviděl monstrum, živočicha, který v přírodě neexistuje. Lord rychle a s odporem rubín od sebe odtáhl. A znovu se ho pokusil natočit tak, aby se mohl zadívat do hloubky drahocenného kamene. Zpozoroval tam drobounkou černou tečku. Když na ni upřel pohled, začala se z neznámých důvodů rychle rozšiřovat.

Brzy se tak ocitl uvnitř velkého černého prostoru. Stál na vrcholku, obklopen davem temných lidí, kte-

ří zvedali ruce nahoru, jako by hlasovali. Ale podivně hlasovali. Protože se jim na znamení souhlasu začala řinout z rukou šarlatová krev. Proudy té krve zvedaly jeho kamenný stupeň – trůn stále výše a výše. Lord už jim nevěnoval pozornost. Jeho pohled se upíral k vrcholu vrcholů, svítícímu zlatem a brilianty, ke kterému se neúprosně přibližoval. Už byl zcela blízko... Jen kousíček a je u něj. Lord se natáhl celým tělem. Blíže, blíže... Ještě trochu. Už se zlehka dotkl obrovského žezla moci. Náhle rozetl černé nebe zářivý blesk. Zaburácel ohlušující hrom. Lord upadl a s výkřikem plným děsu se zřítil do hlubiny...

*
* *

Na horizontu se objevila kolona.

„Aha, naši hosté," zašeptal Sensei.

„Čtvrté auto. V něm je Lord. Přinejmenším si v hlavním městě sedl právě do něho, podle značek..." Škorpion se díval dalekohledem a sevřel radiový odpalovač. Pak se zlomyslně zeptal:

„Nevzals náhodou náhradní kalhoty?"

„Ne," pousmál se Sensei. „Proč?"

„Jak proč? Víš, Lordovi by se teď hodily..."

Sensei vzal dalekohled a pozorně se díval. Potom ho odložil a začal si pronikavě prohlížet kolonu, pohybující se v dálce. Zavřel oči. Soustředil se. Znovu je otevřel a několik vteřin se koncentroval. Pak rychle řekl Škorpionovi, aniž by odtrhnul pohled od kolony:

„Ne. Počkej. Lord je v šestém autě."

„Jak v šestém?" nechápal Škorpion. „Ale..."

„Říkám ti – v šestém."

Škorpion se nechápavě podíval směrem k Sensei, neprotestoval, jen vojensky upřesnil:

„Cíl je šesté?"

„Ano."

„Rozumím.“

Kolona začala projíždět zatáčkou. Když projelo šesté auto, rozlehl se ohlušující výbuch. Řidič džípu sotva stihl strhnout auto na krajnici. Policejní auto, jedoucí za ním, přešlo do prudkého smyku a zůstalo stát. Ostatní auta se rychle přeformovala. Z jejich dveří, jako z úlů, vyletěli členové ochranky, zaujali obranné pozice kolem lehce poškozeného auta bosse. Když začalo důkladné pročesávání terénu, po „milovnících bezesných nocí“ se už dávno slehla zem. Tou dobou se Lord hnal plnou rychlostí zpět do hlavního města. Tento atentát byl poslední kapkou do jeho přeplněného poháru strachu a obav. V jeho hlavě pulzovala jen jedna jediná myšlenka – zůstat naživu a co nejdřív vzít z této barbarské země nohy na ramena. Zde už ztratil vše.

*
* *

Bývalý plukovník GRU šel pomalu podzimním parkem a šustil spadlým zlatavým listím. Pokoušel se uvažovat o naléhavých věcech. Ale tklivé údobí přiválo zcela jiné úvahy – o prožitém životě, o stáří, o smrti. Při poslední myšlence se plukovník vzchopil a zuřivě ji začal odhánět pryč. Nemohl zemřít, aniž by nedokončil svůj hlavní úkol. Nemohl zemřít při vědomí, že na zemi zůstal žít Minox – člověk, který pro plukovníka ztělesňoval ničemnost světa, všechnu špínu a zradu. Dosti často o něm uvažoval, představoval si, jak se koupe v přepychu dosaženém takovou cestou. Plukovník toho člověka až patologicky nenáviděl. Už litoval, že kdysi dal slib neznámé osobě dát Minoxovi pokoj až do zvláštního signálu. Ale uběhl téměř půlrok a o tomto tajemném stínu není ani slechu, ani vidu. „Možná zapomněl? Možná že ten bojovník neviditelné fronty již není mezi živými? Ale Mi-

nox je dosud na svobodě, dosud dýchá z plných plic… I když poslední vzrušující události na Olympu hovoří o tom, že ti chlapci odvedli kus dobré práce. Už bylo třeba zničit tu korupční mašinu! Jak se jim to jen mohlo tak skvěle podařit?! Člověk se o budoucnost Vlasti hned strachuje méně, když se teď takoví orli perou jako lvi… Patrně je problém s takovými lidmi jako Minox jen otázkou času. A je vyřešen dokonce bez vazby na něčí přání," uvažoval plukovník GRU. „Vypadá to, že si někdo dal zvlášť záležet na tom, aby celá ta špína vyplavala na hladinu, tak říkajíc, aby se odhalila její pravá tvář. Vždyť čert není nikdy tak děsivý, jak ho malují." Začalo poprchávat. Povylézaly muchomůrky a prašivky. „To má teď člověk jít a sbírat je do nůše? Ani by se moc snažit nemusel, všude se červené kloboučky jeden před druhým předvádějí. Možná… Kdo jen ví, co se odehrává v pozemských záležitostech Božích, pro rozum člověka nepochopitelných? Bez ohledu na to, jak člověk plánuje, analyzuje, kolik informací má k dispozici, stejně není možné vše předvídat a předpovídat. Dokáže to někdo? Snad jen ti, kteří sledují tyto skutky na naší hříšné zemi…"

Plukovník pohlédl nahoru. Slunce už znovu jasně svítilo. Nebe bylo čisté, bez jediného mráčku. Jeho neobvyklá barva lehce přecházela z průzračně modře azurové do sytě zářivé modři vzdáleného vesmíru. Člověk se z plných plic zhluboka nadechl blaženého pocitu z tak nesmírné, bezedné krásy. Pak sklonil uchvácený pohled k zemi a znovu se pohroužil do myšlenek o svém žití, drobném a neodkladném.

Plukovník odbočil do známé ulice. Protáhl se několika důvtipnými průchody se zamaskovanými vstupy. Chvatně prošel několika domy s dvojitými východy. Když se přesvědčil, že není sledován, vydal se směrem ke konspiračnímu bytu, který mu připadl jako dědictví po tchýni a kde uchovával tajné doku-

menty. Dnes tam má mít setkání se seriózními lidmi. Dověděl se o něm teprve před hodinou a spěchal, aby v bytě, jak se patří, uklidil a připravil vše nezbytné.

Vešel do domu a vystoupal do čtvrtého patra. Pozorně zkontroloval klíčové dírky. V nich byla pod stejným úhlem, jako je zde dříve zanechal, dvě tenká vlákna. Tvárná špína „zdobila" panty dveří a stále přesně odpovídala stanovenému účelu. Nenápadná pavučinka visela přesně tam, kde ji lidská ruka zavěsila a překrývala štěrbinu mezi dveřmi a zárubní. Plukovník byl s výsledkem prohlídky spokojen a vytáhl klíče. Zámky byly vyrobeny na speciální objednávku. Plukovník se jistil několikanásobně. Za cvakání několika důmyslných mechanizmů otevřel vnější ocelové dveře. Pak zkontroloval všechny nástrahy na vnitřních. Po vynaložení nemenšího úsilí, než u prvních, otevřel i tyto.

V prachu, naneseném na podlaze, zůstávaly otisky plukovníkových bot. Podřepl si a pozorně si prostor podlahy prohlížel. Všechna smítka ležela na svých místech. Ani jedno zrníčko prachu neleželo jinak. Na dveřích pokoje byly nástrahy neporušené. Plukovník si prohlédl všechny své pastičky, uklidnil se a začal se svlékat. Místností se nesl zatuchlý zápach. Dlouho se zde nevětralo. Majitel přešel do kuchyně a otevřel okno. Všechna okna byla zvenčí osazena mřížemi.

Plukovník si uvařil voňavou kávu. Popíjel ji a šel do obýváku. Otevřel dveře a ztuhnul. Oči se mu rozšířily hrůzou a údivem. Šíji mu pokryl pot. Šálek vyklouzl z ruky a hřmotně se rozbil o podlahu. Ve váze na stole uprostřed místnosti zářila obrovská kytice čerstvých, jasně rudých růží.

Obsah

Prolog 3

Část první

1. Tajné zasedání 9
2. Zasvěcení Noma 44
3. Problém prvořadé důležitosti 69

Část druhá

1. Mise 75
2. Kde vzít peníze? 102
3. Iluze reality 122
4. „Vynikající“ nápad 145
5. Msta konkurentů 181
6. Napadení 206
7. Trénink východních bojových umění 213
8. Represálie rozvrácením vztahů 236
9. Rozbuška pro Olymp 255
10. Velký poprask 276
11. Odplata 289
12. Zničení impéria 312

Část třetí

1. Příjezd likvidátora 321
2. Umění úniku 333
3. Past a lest 341
4. Únos 358
5. Souboj 366
6. Lov na třpytku 381
7. Osudný výstřel 397
8. Poslední kapka 413

Cenná ponaučení

Lidstvo se ocitlo v mezním bodě. A další krok bude záviset na převažující volbě každého jednotlivce.

*
* *

Moudrý člověk žádné důkazy nepotřebuje. Stačí, aby se rozhlédl a pochopil, co se děje… Materiální důkazy potřebují jen lidé, kteří uvázli ve hmotě.

*
* *

Proti zákonům přírody nenastane ani jedna událost. Každá vzniká především v myslích konkrétních lidí. To, že proběhne jakoby proti vůli daného jedince, tak promiň, milý člověče, nauč se nejprve kontrolovat všechny své myšlenky, které si ukládáš do podvědomí. Událost je jen jejich důsledkem…

*
* *

Podvědomí nerozlišuje mezi špatnou nebo dobrou myšlenkou. Vnímá vámi dodanou myšlenku jako příkaz… Na vašich myšlenkových příkazech tedy závisí nejen formování vašeho vnitřního světa, ale i ochrana před vnějším. Především proto je velmi důležité naučit se kontrolovat tok každodenních myšlenek, abychom se následně neocitali v hloupých situacích.

*
* *

Každá myšlenka vzniká v hmotném mozku a nese v sobě materiální vlastnosti. Takže na tuto rozmarnou Paní si musíte dávat pozor.

*
* *

V podstatě každý člověk několikrát v životě dostane šanci dojít k Bráně Znalostí. Ale aby

se na tu úroveň dostal, bude muset zvítězit ve své vlastní říši sobectví… Jinými slovy nad celým komplexem Negativity, který je v každém z nás, nad bdělým Strážcem živočišného principu.

* * *

Celý lidský život je hra intrik… Nepřetržitá hra iluzí. Jak to bylo v dávných dobách, tak to zůstalo nezměněno. Na rozhraní tisíciletí si člověk jen začal zkoušet více masek, ale hloupost projevuje stejnou. Úplně se v této ďábelské hře svého rozumu ztratil. Myslí si – navleču si tuhle krásnou masku a nakonec dosáhnu dlouho očekávaného štěstí. A ani si nevšimne, chudák malý, jak ošklivá je ta maska zvenčí. Nevidí svůj odraz. Vždyť skutečné zrcadlo je skryto v jeho duši. Ale kde se ta duše v něm nachází, sám neví. Kdyby to věděl, netrpěl by tak, neměnil by staré masky za nové.

* * *

Pokud člověk čeká a myslí si, že mu kdosi cosi dluží a že za něho kdosi cosi udělá, pak je to znamení, že myslet musí on a činit musí on.

* * *

Zákon lidské povahy říká – nedostatek znalostí plodí strach a strach aktivuje představivost jednotlivce.

* * *

Čím silněji v člověku dominuje hmota, tím více degraduje v duchovní rovině a tím sama příroda zkracuje délku jeho života.

* * *

Stárnutí lidského organizmu je jako takové pro vysoceorganizovanou bytost zcela nepřirozené, neboť je v ní založen celý systém a programy ochrany před biologickou smrtí.

Veškerý strach jsou myšlenky konkrétních jedinců. Tito lidé jimi jen provokují ostatní lidi, což se jako celek promítá do společnosti. Takto lidé svými myšlenkami vyvolávají iluze a těmito iluzemi i žijí.

*
* *

Příčiny nemocí se skrývají právě na duchovní úrovni opanování své materie.

*
* *

Mechanizmy ovládání „chronometru“ biologického času byly lidem známy už v hlubokém dávnověku ve formě speciálních duchovních praktik.

*
* *

Ať se zeptáš kohokoliv, svatými se chtějí stát všichni. Ale když přijde na věc, pracovat na sobě nechce nikdo. Proč?... Protože lidé si dávají úplně jiné životní cíle, v první řadě – realizaci cílů své materiální podstaty, uspokojení vlastního ega. To je paradox v kostce.

*
* *

Pokud tě osud zavedl na místo, kde se nyní nacházíš, znamená to, že je pro tebe něčím nezbytné. A především je zapotřebí, abys něco pochopil a něčemu porozuměl.

*
* *

Kdokoliv v poušti života skutečně žízní, tomu vždy bude dán pramen. Musí jen vynaložit úsilí a napít se z vlastních dlaní. Neboť vědro mu již souzeno není, bylo překováno na váhy.

TVOŘIVÁ SPOLEČNOST — to je mezinárodní projekt, který na dobrovolnické bázi sjednocuje lidi z více než 180 zemí. C**ílem projektu je v co nejkratší době zákonnou a mírovou cestou přejít na nový tvořivý formát společnosti na celém světě, ve které život člověka bude nejvyšší hodnotou.**

PODPORUJEME

TVOŘIVÁ SPOLEČNOST

creativesociety.com

ALLATRA

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRA – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ DOHODA ALLATRA

NE NÁSILÍ V RODINĚ A SPOLEČNOSTI

ALLATRA TV

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty: ● allatra.org ● info@allatra.org

Kniha AllatRa

Je to živá encyklopedie prapůvodních duchovních znalostí o světě, společnosti a člověku. Nejenže s každým hovoří o jeho osobních věcech, ale zároveň dává odpovědi na nejniternější a utajované otázky, které člověk drží v sobě a neodváží se o nich říci ani nejbližším lidem. Kniha AllatRa přenáší člověka do uchvacujícího stavu všestranného poznávání Pravdy a uspokojuje touhu po hledání smyslu života naplněním z životodárného Pramene.

Je základem prapůvodních Znalostí potřebných pro duchovní probuzení a kardinální transformaci jak člověka, tak i celého lidstva.

- Duše — to nejcennější v člověku
- Sekce věda
- Význam duchovního rozvoje člověka
- Smysl lidského života
- Vícerozměrná konstrukce člověka
- Starobylé duchovní praktiky a meditace
- Atypické chování dítěte
- Společnost a člověk
- Co se děje po fyzické smrti?
- Co spojuje všechna náboženství?
- Pracovní znaky
- Posvátné symboly ikon
- Uspořádání vesmíru
- Co je to systém živočišného rozumu?
- Co se skrývá za super schopnostmi?
- Dialog s Bohem
- Posvátný Grál
- Starobylá podobenství

Kniha je bezplatně dostupná na stránkách: allatra.tv/cs

Od předem mrtvého k věčně Živému

Vědomí a Osobnost

Toto je živý rozhovor s Igorem Michajlovičem Danilovem. Toto je živá kniha. Toto je počátek globálních událostí, které se budou neodvratně vyvíjet dál. Toto je důsledek toho, co se stalo 21.12.2012.

Toto je další krok po knize AllatRa.

Odhalení systému. Znalosti ztracené v staletích. Nástroje, díky kterým dokáží mnozí lidé získat skutečnou Svobodu od zotročení systémem působícím skrytě přes vědomí. Jedinečné zkušenosti a setkání s Duchovním světem. Živý rozhovor pro ty, kteří se chtějí stát součástí Věčnosti.

Zde jsou dány nástroje nejen k odolávání Zlu v sobě, ale i pro předání sem do tohoto světa toho, co už tu tak dávno nebylo – více Boží Lásky, upřímné skutečné Svobody, která jako svěží voda smývá špínu a lež vědomí a která uhasí duchovní žízeň Osobnosti.

Tento živý rozhovor je KLÍČ pro Osobnost a CESTA přeměny člověka z předem mrtvého k věčně Živému.

Toto je PRAVDA odhalující systém MĚNÍCÍ TĚ NAVŽDY!

TÉMATA ŽIVÉHO ROZHOVORU:

- praktické zkušenosti poznávání sebe sama
- co je Osobnost jako Duch
- čím se liší autogenní trénink, meditace a duchovní praktika
- s čím se setkávali Proroci
- člověk byl stvořen dvakrát
- jak to bylo: „Člověk je stvořen k obrazu a podle podoby…“
- Co je to prvotní hřích? Ty nejsi hříšný!
- vědomí jako nástroj systému
- do 8. dne se člověk ničím neodlišuje od zvířete
- jak funguje systém, co lidé nevidí
- jak systém hovoří s lidmi
- úskoky a záměny systému při praktice klid a síla
- jak se dotknout duchovního světa, zkušenosti a praxe
- fyzika nadpřirozeného
- jednota – nový formát společnosti a člověka
- magie vědomí, celá pravda o magii
- předpovědi se naplňují – konec a začátek

www.allatra.tv/cs

Sensei ze Šambaly

Co se stane, když mladý člověk – dívka na pokraji smrti, začne vroucně hledat odpovědi na otázky, které jsou prastaré a přesto aktuální: „Jaký je smysl života? Kdo doopravdy jsem? Proč je většina lidí na světě věřících? Když věří, znamená to, že v něco doufají. Co se skrývá za pochopením podstaty člověka?“

Co nastane, když ji nespoutaná energie vnitřního hledání přivede k setkání se zvláštním, velmi vzdělaným mužem, mistrem východních bojových umění a velmi tajemnou osobou – Senseiem? A jaké může mít toto setkání vliv na vás, když si přečtete příběh, který napsala?

Když se seznámíte se Senseiem, s jeho neobvyklým pohledem na život pronikajícím do samé hloubky duše, s jeho fascinující filozofií a znalostmi o světě a o člověku, s moudrostí v každodenních situacích, starobylými duchovními praktikami a projevy fenomenálních lidských schopností, pocítíte souznění, spřízněnost a informace, podané lehkou formou, vám (po)mohou (po)otevřít dvířka ke Znalostem.

Sensei ze Šambaly II

Třetí den prázdnin a skupina z oddílu východních bojových umění v čele se Senseiem u moře. Uchvacující filozofie Senseie a jeho neobyčejné ukázky lidských možností. Moudrá legenda o Bódhisattvovi, nevšední pohled na podstatu člověka, ohromující vyprávění o prvním slovanském lékaři z 11.století, světci Kyjevské Rusi – AGAPITU PEČERSKÉM LÉKAŘI NEZIŠTNÉM, jehož zázračné ostatky jsou dosud uloženy v Kyjevsko-Pečerské lávře. Zcela jiný pohled na svět, historii a věčné otázky lidstva.

Sensei ze Šambaly III

Připlouvá velkolepá jachta a v táboře se objeví velmi tajemný a velmi bohatý návštěvník Ahriman, starý „přítel“ Senseie. Jeho obraz je ztělesněním přání, tužeb a hodnot, které převládají v současné společnosti. Ahrimanova filozofie a životní postoje jsou zcela odlišné od Senseiových, odhalují se utajené podrobnosti jiné strany života, kterou zná jen zámožná část lidstva.

Sensei ze Šambaly IV

Závěrečný díl tetralogie. Sensei odhaluje svým přátelům hluboké znalosti světových dějin zahrnující období od starověkého Egypta až po současnost. Tato kniha odhaluje tajemství. Mnoho tajemství. Ale není to nic ve srovnání s tím, co v sobě SKRÝVÁ…

Ezoosmóza

Se skrytou realitou se člověk setkává dennodenně. Poznání jejích tajemství pomáhá člověku nejen získat zkušenosti, jak v tomto světě existovat, ale i jak udělat další krok k poznání sebe samého… Mnohé tak zvané lidské nemoci, nenadálé depresivní stavy, pokusy o sebevraždu, nešťastné případy či vraždy jsou často důsledkem projevu činnosti skrytých sil. Kdysi byli odvážlivci, kteří se jim postavili a chránili lidi na této straně reality. Nyní je miska vah Dobra a Zla v rukou samotného člověka. O všem rozhoduje jeho ezoosmóza.

Ptáci a Kámen

Tři příběhy: Služba, Vše je tak jednoduché a Ptáci a kámen, ať tak či tak spojené s legendární osobností Senseie. Neobyčejné situace ze života různých lidí, přehodnocení jejich životních hodnot. Informace o člověku ve světle vědeckých znalostí i v chápání předků. Pozoruhodné podrobnosti o tom, odkud se berou myšlenky a jak je kontrolovat. Poutavé pojednání o Modlitbě Ježíšově, ctihodném Agapitovi, o duchovním starci Antonijovi. A mnoho užitečných informací pro ty, kteří jsou na cestě duchovního rozvoje a snaží se stát Člověkem!

Osteochondróza pro profesionálního pacienta

Kniha je skutečný objev nejen pro lidi, které již dlouho trápí problémy páteře. Autor vysvětluje výhody a nevýhody různých způsobů léčby degenerativních onemocnění páteře: medikamentózní, chirurgické, manuální, vytahováním páteře, metodikou zpevnění svalového korzetu. Dozvíme se, jak funguje páteř a co máme dělat, abychom ji udrželi zdravou po dlouhou dobu. Jednoduchým a živým jazykem jsou v knize vysvětleny základní pojmy z anatomie páteře, jednotlivé fáze vývoje nemoci, nejnovější výzkumy a metody léčení v oblasti regenerace poškozené meziobratlové ploténky metodou vertebrorevitologie – odstranění vyhřeznutí meziobratlové ploténky bez nutnosti operace.

Předpovědi budoucnosti a pravda o minulosti a současnosti

Nedávné události ve světě – světová ekonomická krize a geopolitické změny – nutí každého člověka, aby se zamyslel nad příčinami jejich vzniku. Pokud si poskládáme z jednotlivých kousků celou mozaiku dění, můžeme dospět k závěru, že za všemi těmito problémy a změnami, které zasáhly život téměř každého z nás, se skrývají síly, konkrétní osoby, ovládající převážnou část světového bohatství, jejichž jména nejsou veřejně prezentována…

1. vydání 2017
Vytiskla tiskárna Tisk SPRINT s. r. o.
Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

České vydání © IBIS, 2017
Překlad RNDr. Věra Vachalcová
Korektura Mgr. Irena Prokešová
Sazba a úprava Martin Vachalec

Nakladatelství IBIS s. r. o.
info@ibisbooks.cz
www.ibisbooks.cz